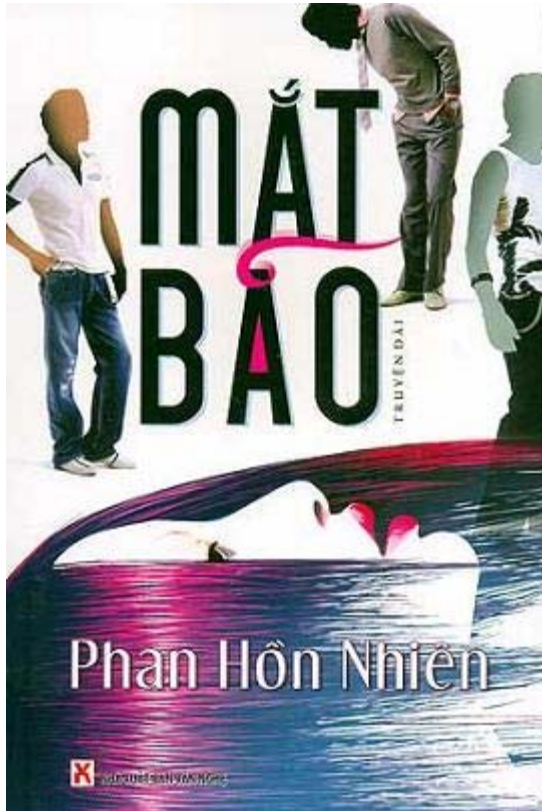

Phan Hồn Nhiên

Mắt bão

Chương 1

Sân bay quốc tế tỏa ra một mùi hương kỳ dị. Mùi của đám đông. Mùi của sự chuyển động liên tục. Tiếng người gọi nhau bị không gian rộng lớn kéo dẫn ra, đượm vẻ đe dọa khó hiểu. Hải hướng ánh nhìn vào một khoảng không nhỏ hẹp nào đó. Nếu không nhìn ai, sẽ không ai để ý đến vẻ ngoài tầm thường của mình, anh tự nhủ.

Mặc dù ngồi im trên ghế kim loại lạnh toát, mắt nhìn thẳng về phía trước, nhưng Hải vẫn nhận biết hết mọi hình ảnh xung quanh. Một vị

thương gia nổi bật trong bộ suit xanh thẫm, cổ thắt chiếc cravat màu đỏ in các họa tiết kỳ hà sang trọng. Ông ta chăm chú ghi chép gì đó trên chiếc điện thoại mỏng dính đời mới. Cách anh một ghế, hai cô gái phục sức y hệt nhau, đeo kính choán hết mặt. Một cô trắng muốt, cô kia da nâu bóng, như thể mới bay về từ một hòn đảo đầy nắng giữa biển khơi. Rõ ràng họ là người Việt nhưng lại khe khẽ nói chuyện với nhau bằng thứ tiếng Anh khá ổn. Cách xa hơn một chút, nhóm mấy chàng trai trong những chiếc áo polo chói chang, tai gắn dây nghe Ipod hay I-river, tụ thành nhóm người nổi bật, đầy nhựa sống, vui sướng và tự tin. Chốc chốc, họ lại vỗ mạnh bàn tay, nhắc ý một điều gì đó. Mặt vẫn nhìn thẳng về phía trước, nhưng con mắt vô hình bên trong Hải lặng lẽ nhắm lại. Tất cả những người quanh đây bước ra từ một thế giới khác. Nơi tràn đầy các tiện nghi cao cấp, nơi cuộc sống là những cuộc gặp gỡ vui vẻ và các chuyến du lịch khắp thế giới. Không biết đến thiếu thốn, họ cũng chẳng bao giờ phải nghĩ ngợi xem cần phải kiếm tiền ở đâu để ngày mai mua thức ăn, trả tiền trọ, làm sao chất bóp chi tiêu hầu mua bộ giáo trình mới. Cái điện thoại di động của họ hẳn cũng chẳng phải rơi vào tình trạng hơn một tháng chỉ có thể nhận cuộc gọi đến chứ chẳng thể gọi đi. Họ sẽ chẳng bao giờ hình dung được ngay cách họ vài bước chân thôi, một người lần đầu tiên đặt chân đến sân bay. Một người lúc này trong túi chỉ có duy nhất một tờ 20 ngàn đồng. Một người sáng nay thức giấc từ rất sớm, ủi kỹ cái áo chemise lạnh lặn duy nhất được giặt sạch từ hôm qua. Một người đã vét chút dầu ăn đóng dưới chai lau chùi đôi giày đen vệt gót, để mũi giày sáng bóng lên đôi chút...

Khoảng cách khủng khiếp hiện ra từ chuỗi hình ảnh so sánh thực tế khiến Hải tê liệt. Cảm giác bất chấp ập đến. Ngẩng lên thật nhanh, anh nhìn xoáy vào cô gái với chiếc áo khoác vàng chanh đang ngồi đối diện, chăm chú đọc một quyển sách bìa giấy khổ nhỏ. Khuôn mặt thanh tú trí thức. Có lẽ chỉ 25 tuổi là cùng. Hình như các trang sách có vài điểm khó hiểu nên đôi lúc, cô gái hơi nheo mắt, khiến gương mặt thông minh của cô bỗng đượm vẻ tinh quái. Dù giữ thói quen của một cậu học trò tỉnh lẻ đánh giá nhan sắc của người khác phai qua gương mặt, nhưng lúc này, Hải vẫn phải thừa nhận đôi chân cô gái mới đáng ngưỡng mộ hơn cả. Kiểu quần capri bằng nỉ xám sọc trắng, ngắn trên gối để lộ một cặp chân mảnh khảnh, vắt chéo lên nhau. Đầu gối căng lên, ửng hồng. Sẽ ra sao nếu được chạm nhẹ một ngón tay lên cái đầu gối xinh xắn này nhỉ? Hải thoáng nghĩ, chợt đỏ mặt ngượng ngùng. Chỉ còn quyển sách là chi tiết khiến anh dễ chịu đôi chút. Anh cảm thấy cô gái này có nét gì đó gần gũi. Anh cũng hay đọc sách, vào tất cả thời gian rảnh rỗi. Hải vẫn nhìn cô đắm đắm, như quan sát một bức tượng đẹp đẽ, tạo được thiện cảm tốt lành. Bất thành linh, "bức tượng sáp" ngược lên, đằng hoàng nhìn vào mắt anh, không hẳn là ngạc nhiên hay tức giận vì bị quan sát thô bạo. Hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau, thăm dò lẫn thách thức không khoan nhượng. Cho đến khi không chịu được nữa, anh cụp mắt xuống. Từ khoảng cách một mét, như một con bọ câu xám mịn, giọng cô gái bay qua, chạm vào Hải:

- Chúng ta có quen nhau không?
- Chắc là không- Hải lúng búng- Về phía tôi là thế...
- Vậy nghĩa là anh nghĩ tôi đang tìm cách làm quen với anh? - Quyển sách gấp lại. Cô gái khoanh tay trước ngực, nghiêng đầu cười, nhìn

thật tự chủ và duyên dáng.

- Tôi không nghĩ gì cả!- Anh nói nhỏ, rụt rè hơn bao giờ hết.

- Thật không? - Giọng nói ngờ vực.

Hải nín thinh. Kể từ ngày vào đại học, thi thoảng anh cũng trò chuyện với vài cô bạn. Nhưng chỉ là bài vở đơn thuần. Ngoài ra không có gì hơn. Bắt chuyện với một cô gái theo kiểu tán tỉnh là một thứ gì quá xa vời, chẳng bao giờ anh dám nghĩ tới. Các thằng bạn cùng lớp hầu hết đều đã có người yêu. Hải luôn lảng tránh. Sợ hãi và mặc cảm. Trong khía cạnh này, anh là người hoàn toàn thiếu kinh nghiệm. Các cuộc hẹn hò. Những nụ hôn. Sự gần gũi thân xác... Tất cả các cụm từ đó nếu có vang lên bên tai anh thì cũng như tiếng đại phong cầm vang lên bên tai một con vịt nhép mà thôi.

Đôi chân dài xinh đẹp bước trên nền đá hoa, dừng trước mặt anh, rồi nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh. Hải len lén đưa mắt nhìn sang.

Chiếc áo khoác vàng chanh lúc này đã

ở sát tay áo anh, gần đến khó tin. Cô gái chìa cho anh quyển sách:

- Nếu không phải vì tôi, chắc chắn anh quan tâm đến thứ tôi cầm.

Anh có muốn mượn quyển sách này đọc vài trang cho mắt được bận rộn chút đỉnh chứ?

- Cảm ơn. Cô thật tốt bụng...

Lật vội quyển sách, Hải chúi mũi vào, che giấu nỗi bối rối mỗi lúc một tăng lên. Nhưng, ngay tức khắc anh nhận ra mình đã phạm phải một sai lầm khác. Quyển sách được viết bằng một loại chữ tượng hình.

Thú thật là anh không thể phân biệt đây là tiếng Hàn, tiếng Nhật hay là tiếng Hoa nữa. Chẳng biết làm gì hơn, anh đành làm ra vẻ chăm chú đọc, rồi lật tiếp vài trang. Tiếng cười cổ nén bên cạnh bỗng bùng ra:

- Kể ra đọc sách ngược cũng mệt đấy! Tại sao anh không nói ngay từ đầu là anh không biết tiếng Nhật? Tại sao anh không thừa nhận anh ngấm nhìn tôi thật là thú vị? Nói dối và cắn răng chịu đựng hậu quả của nó đâu có dễ chịu gì!

Hải cắn môi. Mặt anh đang nóng ran, mồ hôi lấm tấm trên thái dương và chóp mũi. Sự lúng búng khốn khổ căng lên. Cảm giác yếu thế, bị tù hãm trong vòng vây kềm cỏi và sự tự ti về chính bản thân mình. Tất cả đột nhiên chuyển thành cơn phản nộ bùng phát. Khá thô bạo, gần như anh ném trả quyển sách vào lòng cô gái ngồi cạnh. Hải đứng dậy, bước đi như chạy về phía bức tường kính. Anh chẳng buồn để tâm đến những tia mắt tò mò nhìn theo mình nữa. Bên ngoài bức tường, ánh mặt trời trắng lạnh lênh láng trên đường băng. "Cố gắng một chút nữa thôi. Chỉ cần xong việc, thì ta sẽ rời khỏi nơi đây, thoát khỏi những kẻ xa lạ hợm hĩnh này..."- Hải làm bầm tự an ủi. Bỗng, chân anh run nhẹ. Cái bụng đói ăn chết tiệt. Nếu ở nhà, chỉ cần tu cốc nước đánh lừa cảm giác là ổn thỏa. Dạ dày nhói đau. Anh bước chuệnh choạng đi về phía quầy bán thức ăn nhanh, liếc mắt nhìn vào tủ kính. Mọi thứ đều đề giá rất đắt. Đắt không sao tin nổi. Mắt Hải hoa lên. Anh những muốn ngất đi ngay sát bên cái tủ kính sáng loáng đầy ngập thức ăn này.

Mắt bão

Chương 2

Hải gắng gượng nhìn sang máy bán nước ngọt tự động. Chưa bao giờ anh học cách sử dụng nó. Sờ nhẹ tay vào túi áo, nuốt nước miếng khan, anh bỏ đi. Ban nãy, đổ nửa bình xăng cho cái xe cub 81 tàn tạ, Hải nhét tờ 20 ngàn đồng còn lại vào túi, tự nhủ số tiền này đủ cho hai bữa trưa và tối của ngày hôm nay. Sáng hôm qua, nghe Hải hỏi vay 300 ngàn đồng đóng tiền nhà trọ, Vĩnh hào phóng móc ví đưa ngay. Rồi Vĩnh sực nhớ, gọi giật Hải:

- Có chuyện này nhờ cậu giúp tớ ngày mai, khoảng 10 giờ sáng.

Okay

Được chứ, sáng mai trông tiết mà!- Hải đáp ngay. Kể ra nét không trông tiết, anh vẫn cố gắng thu xếp làm hết việc cậu bạn thân nhờ. Thật sự, Hải chỉ có cách đó để cảm ơn tất cả các giúp đỡ liên tục Vĩnh giành cho anh.

Em gái mình, tên Thái Vinh, sáng mai sẽ từ Sing về nước. Lẽ ra mình phải ra sân bay đón. Nhưng mai mình kẹt cuộc họp trên khoa. Chắc gay go. Bằng mọi giá, mình phải thuyết phục, tổ chức được hội chợ. Cậu đón con em gái hộ mình, được chứ

Mình có biết mặt em cậu đâu. Liệu cô ấy có đồng ý để mình đưa về không

Đừng lo, mình sẽ gửi e-mail ngay cho con bé. Còn đây là hình ảnh mới nhất của nó, rất dễ nhận ra!- Vĩnh rút điện thoại, mở ra một bức ảnh đưa Hải xem

Một cô gái gương mặt nhỏ thó, nhưng đôi mắt rất to. Chẳng biết do góc độ chụp hay vì tỉ lệ khác thường mà Hải ngỡ như đôi mắt đó choán gần hết gương mặt. Những món tóc sặc sỡ buộc túm trên đầu khiến người trong ảnh có một dáng vẻ của một đứa trẻ được nuông chiều, bất cần và ngỗ ngược. Đúng là một kiểu người không thể trộn lẫn vào đâu được. Hải thành thật nói luôn.

Chẳng biết em cậu có chịu ngồi sau cái xe 81 tọc tạch của mình không đây

Haha...- Vĩnh cười ngất- Con bé em tớ mê nhất xe máy. Hồi nó học lớp 10, một trong mấy lý do khiến mẹ tớ quyết định tống con bé sang Sing du học chính là tách nó khỏi trò chạy xe tốc độ. Bây giờ, nó mới đăng kí vô năm nhất đại học. Ba mẹ cho phép nó về thăm nhà. Con bé vẫn còn oán giận người lớn bắt nó đi xa quá sớm nên nó chỉ nói chuyện với tớ mà thôi. Cậu đưa con nhóc về đến cổng nhà tớ là Okay
Vậy thì được!- Hải gật đầu, bỗng vui lây.

Luôn là vậy, cậu bạn thân lớp trưởng. Không chỉ sẵn lòng giúp đỡ Hải bất cứ khi nào bạn cần, Vĩnh luôn biết cách khiến bạn cảm thấy nhẹ nhõm, biến những lo âu mặc cảm trong Hải thành điều nhẹ không. Lên thành phố học đại học, một trong các may mắn hiếm hoi mà Hải có được chính là tình bạn với Vĩnh. Học giỏi, thông minh, điều kiện sống thoải mái. Những ưu thế này khiến bất cứ lúc nào nhìn Vĩnh, người chung quanh cũng có cảm giác vững tin vào những điều lạc quan trong cuộc đời này.

... Tiếng loa trong phòng chờ vang lên, thông báo chuyến bay từ Sing sắp sửa hạ cánh. Hải dựa trán vào tường kính, quan sát cỗ máy khổng lồ trên không trung đang dần dần tiếp đất. Tim anh rung lên vì choáng ngợp, Chẳng biết ngồi trong cỗ máy ấy, người ta cảm giác ra sao? Khi nào ta trưởng, đi làm, có lẽ mình phải mua vé máy bay thử một chuyến cho biết. Hải mỉm cười, vui vui với mơ mộng xa vời. Anh áp hấn trán vào bức tường kính lạnh, nhìn ra ngoài đường băng. Chợt, giọng nói xám mịn như một con bọ câu lại ở sát bên anh: “ Nhìn cảnh này thật hay, đúng không?”. “ Ừ, phải!”. Cô gái chìa cho anh cái hamburger bọc giấy và một lon Coke, mỉm cười bằng ánh mắt

Anh ăn với tôi cho vui, cùng nhìn máy bay hạ cánh
Tôi không muốn ăn! – Hải từ chối, với một chút tổn thương
Anh muốn ăn, vì anh đang đói. Đừng khách khí

Đành vậy, biết làm gì với một cô gái lạ có đôi mắt nhìn xuyên bụng dạ kẻ khác. Hải nhận bánh và nước, ăn rồi uống chậm rãi. Cái dạ dày đang sôi réo khoan khoái dịu xuống. Những hình ảnh vây quanh anh bỗng sắc nét, tươi tỉnh hẳn lên. Có lẽ không nên gay gắt khó

chịu với cô gái kỳ lạ này nữa, Hải tự nhủ. Anh chợt nhận ra vẫn chưa biết tên cô gái: “Cô tên gì nhỉ?” “Tên thì quan trọng gì chứ? – Cô nhếch môi cười- Anh sẽ quên nó ngay khi rời khỏi đây. Còn nếu cần thiết, chúng ta sẽ gặp lại. Lúc đó, tôi sẽ nói cho anh biết!”. “Cái gì cần thiết?” – Hải ngờ ngác, như một tên ngốc thật sự. Cô gái nhún mày bí hiểm, quay lưng bước đi

Đúng lúc này, ở cửa đường dẫn nổi ra từ cổng máy bay, những vị khách ồ ạt bước ra. Sau vài phút làm thủ tục nhập cảnh, họ qua cửa ngăn. Những đôi mắt sục vào đám đông, hối hả kiếm tìm nhau. Vị thương gia đeo cravat đỏ sang trọng vội vã chạy đến đỡ chiếc valise xách tay từ gã đầu bạc, dáng vẻ đột nhiên quý lụy khó tin. Hai cô gái đeo kính to cũng chạy đến đón một ông khách người Hoa. Cổ tay và ngón tay ông này đầy trang sức, phô trương quá mức cần thiết. Họ trao đổi khẽ, rồi bất thần ông này xô bắn một cô ra xa, khiến cô ta loạng choạng suýt ngã. Cô da nâu khoác hờ cánh tay ông khách, sải bước uyển chuyển. Cô da trắng lùi thủi đi phía sau, hơi cúi mặt. Hóa ra, họ là gái bao. Há hốc miệng, Hải nhìn những điều lạ lùng xảy ra liên tiếp, quên bẵng nhiệm vụ phải đón Thái Vinh. Mọi người đã lần lượt rời khỏi khu vực ga đến. Vẫn chẳng thấy em gái Vĩnh. Ruột gan Hải cồn lên lo lắng. Đám mây cậu chàng trẻ măng mặc polo sặc sỡ là những người cuối cùng rời khỏi nhà ga, cười nói ồn ào. Hải chợt nhìn ra một cô bé ở giữa đám trẻ. Mặc cái áo kì quái, trông như một cái váy rách bươm rộng thùng thình dài ngang gối, cổ quần chằng chịt dây màu, cô bé ngồi co chân trên cái valise khổ rộng để cho một anh chàng kéo đi. Đôi mắt cô bé to tướng, không lẫn vào đâu được. “Thái Vinh!” – Hải kêu lên. Cô bé tức khắc ngoảnh nhìn, trợn mắt

Mất gần mười phút tranh cãi, Hải mới thuyết phục Thái Vinh và đám bạn đồng ý để anh đưa cô về nhà. Ở bãi lấy xe, điện thoại đổ chuông. Anh cho Vĩnh biết đã đón được em gái bạn. Nhưng, chẳng mấy chú ý đến tin tức này, Vĩnh hét toáng lên : “ Tớ đã giành được quyền tổ chức hội chợ!”. “Chúc mừng!” – Hải cũng hét lên, vui cùng bạn. “Chúc mừng quái gì, thằng Hữu dù không được quyền tổ chức, nhưng nó đã quỷ quái đề xuất phần thi hoa khôi – Vĩnh không giấu được tức giận – Chắc chắn, trò thi thổ này của nó sẽ hút nhất trong cái hội chợ mà chúng ta ẽ cử ra thực hiện!”. “VẬY SAO?” – Hải bối rối. Anh luôn yếu kém trong việc nhận biết các xảo thuật và mưu mô. Tiếng Vĩnh thở hắt trong điện thoại: “Thôi được, chúng ta chấp nhận

cạnh tranh. Cậu hãy giúp tớ bằng cách lòng kiếm mấy cô sinh viên xinh xắn. Đoạt giải cuộc thi hoa khôi do Hữu làm bầu show sẽ rất hay nếu là người của chúng ta!”. Đầu dây bên kia đã cắt máy

Hải đứng khựng. Bất chợt, anh sực nhớ cô gái jacket vàng chanh. Gạt chống xe ngay trước mũi Thái Vinh, anh nói nhanh: “Chờ anh một chút!”. Băng qua đường, anh lao ngay trước mũi các xe ô-tô đang phóng vùn vụt. Bên kia vỉa hè, jacket vàng chanh đang đi cùng mấy vị khách Nhật Bản, hướng dẫn họ lên chiếc xe 7 chỗ. Hải nhảy đến, đứng trước mặt cô. Đôi mắt cô gái nhìn anh như vực nước sâu. Hải thở gấp: “Tôi cần biết tên cô, cần thiết thật đấy!”.

Mắt bão

Chương 3

Vì một lý do quái quỷ nào đó, cánh cửa sắt kéo từ phòng để xe thông ra sân luôn kẹt cứng khi Hữu chạy gấp rút. Chẳng hạn sáng nay, anh có cuộc hẹn với đại diện công ty Thời trang Y.Style lúc 8 giờ, Thế nhưng bây giờ những cái bánh trượt rỉ sét dưới chân cửa cứ ì ra. Nếu đẩy mạnh, cửa có thể mở. Nhưng Hữu không muốn mái tóc vuốt keo lảng mướt lẫn cái áo sơ-mi cao cấp nhàu nát, bết mồ hôi. Đưa mắt nhìn lướt căn phòng bên cạnh, Hữu quyết định mạo hiểm. Anh đẩy lùi chiếc xe Honda SH, vòng qua cửa hông, đẩy xe băng trên tấm thảm len dày mềm mịn, tiến thẳng ra cửa phòng khách. Nếu bà chủ nhà bắt gặp hành động lén lút chớp nhoáng này, chắc chắn Hữu gặp phiền toái lớn. Tuy nhiên, anh luôn vững tin có thể làm những điều khuất tất mà chẳng gặp rắc rối gì. Chỉ ít là đến giờ đây, khi Hữu 22 tuổi, tất cả những việc anh làm đều gặp thuận lợi, nếu không nói là hanh thông hơn cả trông đợi. Anh luôn tin vào chính bản thân, tin vào sự khôn ngoan, óc sáng suốt trong những quyết định tích tắc. Nhảy từ buổi đầu tiên vào giảng đường đại học, nhìn các gương mặt đồng môn người háo hức, kẻ ngác ngơ, Hữu phát hiện một điểm mấu chốt: Đám người đông đúc trên mặt đất này rốt cuộc chỉ có chung vài mục đích. Phía sau các mặt nạ khác biệt, thực ra ai cũng muốn đến đích sớm nhất, giành giật được thứ tốt nhất. Hữu tin chắc anh thông minh. Vì thông minh, anh sớm nhận ra trong mọi cuộc đua khốc liệt,

nếu tuân thủ theo luật chơi công bằng, người ta sẽ chẳng bao giờ thắng cuộc. Phải dựa vào đầu óc sáng suốt, mài sắc mắt nhìn nhạy bén và biến thói liều lĩnh thành thứ vũ khí lợi hại, khi ấy anh mới vượt lên khỏi số đông, chiếm lấy phần thưởng huy hoàng hơn hết...

Vẫn còn nhớ cái hồi Hữu đầu vào đại học chuẩn bị lên thành phố, ba má anh - những người kinh doanh thủy hải sản hạng tầm tầm ở thị xã - bàn bạc sẽ mua cho anh một căn nhà nhỏ, thuận tiện ăn học. Họ tin chắc rồi mai này Hữu sẽ ở lại thành phố, lập nghiệp luôn. Cậu con trai cứng làm cả nhà bàng hoàng khi từ chối ý định tốt lành. Anh ta đề nghị ba má hãy cho mình toàn quyền sử dụng khoản tiền mua nhà, coi như giao cho anh số vốn làm ăn. “Con sẽ không làm ba má hối tiếc vì quyết định này đâu!” – Hữu đoan chắc. Nhìn vào cặp mắt ánh lên tia cương quyết của con trai, ba Hữu cũng thử đánh liều một phen, bất chấp can ngăn của bà vợ.

Ngày hôm mới lên thành phố, việc đầu tiên Hữu làm là rà soát một lượt danh sách các ngân hàng uy tín, tìm hiểu loại hình tín dụng nào có lợi hơn cả, Trích ra một khoản mua chiếc Honda @, loại xe hạng sang thời bấy giờ, anh gửi tất cả số tiền còn lại vào ngân hàng.

“Thực tế hay thực dụng đều tốt, miễn là chiến thắng” – Hữu xác định phương châm sống. Ngay từ năm đầu tiên đại học, trong khi đám đồng môn một sách chọn ngành học hú họa, đầy cảm tính, đổ xô vào giấc mơ mang tên Kế toán, Ngoại thương, Du lịch, Hữu chọn một khoa Quản trị kinh doanh, một ngành học chắc chắn hữu ích cho anh sau này. Đầu tư xho việc học đúng mức, chẳng nên lơ là nhưng cũng không cần dốc sức chăm chỉ, anh ta lấy đủ các tín chỉ học phần một cách bình thản và chắc chắn. Chẳng khó khăn gì, Hữu nhận ra tầm quan trọng của lớp vỏ bề ngoài. Nếu anh sống trong căn nhà nhỏ, chạy chiếc xe máy hạng xoàng, thì anh cũng sẽ lẫn lộn giữa hàng trăm ngàn sinh viên khác. Nhưng, một khi anh ăn mặc sang trọng, đi xe đắt tiền và sống tại khu vực trung tâm, cái nhìn của người ngoài về anh sẽ khác ngay. Điều đó ắt kéo theo nhiều mối lợi, chúng sẽ tới bất cứ lúc nào – Hữu linh cảm rõ rệt. Một trong những ám ảnh lớn nhất của Hữu là tiền bạc. Anh rất thích cảm giác cầm tiền trong tay, nhất là tiền do mình kiếm. Trong khi bạn bè cạy cục các trung tâm môi giới việc làm sinh viên để kiếm chân gia sư, bồi bàn quán ăn hoặc đi tiếp thị, Hữu đã dễ dàng kiếm được một công việc bán thời gian, tại showroom thời trang cao cấp. Sau đó, nhờ cách nói chuyện khôn khéo và nhất là khả năng phán đoán chính các ý nghĩ người khác, anh ta được cất nhắc lên khâu phục vụ khách hàng. Thường xuyên tiếp xúc với giai tầng cao, Hữu mau chóng học hỏi tác phong

mới: Ăn mặc đúng điệu, nói năng sắc sảo và phong thái thêm tự tin. Lời hứa với gia đình được Hữu thực hiện đúng: Tự nuôi sống bản thân một cách đàng hoàng. Sang năm thứ ba, anh đổi cái xe @ đã trở nên quê kệch để mua chiếc SH thời thượng. Trong mắt chung quanh, anh cao sang hơn so với thực chất. Phát hiện này khiến Hữu khoan khoái.

Với khoảng lời tín dụng, Hữu thuê dài hạn một căn phòng đầy đủ tiện nghi trong ngôi nhà rộng, nằm ở khu phố sang trọng ngay giữa lòng thành phố. Chủ nhà là một cặp vợ chồng hưu trí, con cái làm việc tận nước ngoài. Về ngoài sáng sủa, gương mặt trí thức, cách nói chuyện hoạt bát đúng kiểu sinh viên kinh tế của Hữu được chủ nhà đánh giá cao. Trong mắt họ, anh đúng chuẩn hình mẫu sinh viên tử tế, ham học. Làm sao họ ngờ nổi Hữu nắm rõ mọi ưu thế của bản thân cũng như tất tật điểm yếu của người chung quanh, tận dụng nó triệt để. Từ lúc nào không rõ, Hữu đã là thành viên của cái gia đình khá giả nhưng vắng vẻ này. Hai ông bà già hưu trí đối xử với Hữu tử tế đến mức đôi khi, anh ta cáu kỉnh. Họ tốt bụng làm gì kia chứ? Câu hỏi trái khoáy khiến Hữu bực dọc. Giống như một con thú rừng ranh mãnh và tai quái, dù nguy trang bằng vẻ ngoài thuần phục, nhưng bất cứ lúc nào, hễ có dịp, Hữu đều tung móng vuốt, bày ra vài trò chơi khăm nho nhỏ. Chẳng hạn, anh từng giả vờ quên rút phích điện, làm hỏng cái bình thủy đun nước. Hoặc có lần chẳng buồn khóa vòi trong buồng tắm, anh ta khoái trá để nước chảy tràn lênh lánh khắp tầng lầu. Thuộc type người hầu như không bao giờ phân tích chính mình, nhưng có một đặc điểm tâm lý Hữu biết rõ: Không bao giờ anh tin vào lời nói và hành động tốt đẹp từ kẻ khác. Tất cả những thứ ấy chỉ nhằm che giấu động cơ tồi tệ nào đó mà thôi. Bóc mẽ lớp vỏ giả dối, phơi bày bản chất của kẻ khác, với anh ta là niềm vui. Nếu không thể lột tả mặt nạ họ, thì anh phải phá hoại ngầm ngầm. Trên đời này, chẳng ai cho không ai cái gì bao giờ - Hữu tự nhủ- Tất cả đều đánh đổi. Vì thế, nếu cả tin, sớm hay muộn, người ta sẽ phải ân hận và trả giá. Rốt cục, hết thảy những cử chỉ tử tế, những lời nói ngọt ngào đều khiến Hữu khó chịu, thậm chí căm ghét. Anh có nhiều mối quan hệ làm ăn, nhưng không có bạn. Anh biết nhiều thứ, nhưng không đặt lòng tin vào ai. Hữu tự biện giải kẻ mạnh nhất luôn phải cô độc nhất. Sự thật này thực ra không phải quá khó để chấp nhận. Quán cà phê sân vườn buổi sáng rất đông khách. Hữu sai bước, mau mắn chớp lấy bàn cuối cùng, ngay sát hồ cá. Anh ta gọi một cốc ca cao nóng và mở laptop, xem lướt báo mạng. Đồng hồ chỉ 8 giờ.

Chưa bao giờ Hữu sai hẹn. Việc đúng giờ là một lợi thế ngay từ bước đầu tiên trong các cuộc thương thảo. Điều này một lần nữa phát huy tác dụng khi ông Châu, một người đàn ông mảnh khảnh chải chuốt tuổi ngoài 30, đại diện của Y.Style, bước vào quán bằng những bước chân vội vã và tỏ ý xin lỗi vì sự chậm trễ của mình. Hữu làm ra vẻ không hề bận tâm, cất giọng nhũn nhặn:

-Anh Châu khỏi phải bận tâm. Em mừng vì anh đồng ý gặp. Rất khó để được Y.Style nhận lời tài trợ cho một hoạt động ngoại khóa, em biết rõ điều này...

-Ngay khi nhận được thông tin cuộc thi Hoa khôi dành cho nữ sinh viên, tôi đã hết sức chú ý. Nếu mọi thứ diễn ra theo đúng kế hoạch mà cậu chuyển cho tôi xem, chắc chắn đây là một hoạt động thu hút quan tâm của giới truyền thông. Cậu biết đó, sinh viên là đối tượng khách hàng mà Y.Style đang lên kế hoạch nhắm đến sắp tới – Ông Châu liếc người đối diện qua đôi mắt lim dim, hạ giọng – Buổi gặp bữa nay, tôi muốn chúng ta bàn thảo kỹ hơn về kế hoạch truyền thông, và tất nhiên, quan trọng nhất là phải có con số chính xác về khoản tiền bên tôi bỏ ra, tài trợ cuộc thi.

-Em đoán anh Châu muốn tài trợ độc quyền cho cuộc thi Hoa khôi – Hữu tung quả bóng thăm dò - Em chưa có cuộc họp gút lại với ê-kíp tổ chức cuộc thi, nên chưa thể đưa ra số tiền đề nghị chhishnh thức. Nhưng, con số không dưới 300 triệu

Gương mặt ông Châu không để lộ chút biểu cảm nào. Ông chỉ hơi nhún vai:

-Chiều hôm qua, tôi vừa nhận bản kế hoạch xin tài trợ. Cũng bên trường cậu tổ chức, nhưng là một hội chợ. Họ đề xuất khoản tiền 150 triệu mà thôi. Hình như cái cuộc thi Hoa khôi do cậu làm bầu show chỉ là một phần trong cái hội chợ đó?

-Đúng vậy, thưa anh Châu – Dù chột dạ, nhưng ánh nhìn của Hữu không chút nao núng. Anh ta tính toán nhanh như chớp, nói ngay – Khoản tiền 150 triệu cho thấy Y.Style chỉ là một trong nhiều đơn vị được bên em kêu gọi tài trợ. Nếu vậy, ấn tượng về nhãn hiệu Y.Style sẽ mờ nhạt. Thay vì bị dàn trải, hẳn là anh thích tập trung vào cuộc thi hoa khôi hơn chứ. Thời trang và sắc đẹp tuổi trẻ luôn song hành. Điểm này chắc chắn anh Châu nắm rõ hơn em nhiều...

Thời gian còn lại của buổi sáng dành cho việc mặc cả đúng nghĩa, giữa Hữu với con cáo già. Rốt cuộc, anh cũng giành được tài trợ độc quyền của Y.Style cho cuộc thi Hoa khôi. Khoản tài trợ 250 triệu sẽ trích lại 10%, bí mật chuyển vào tài khoản riêng ông Châu. Một phần ba trong khoản tài trợ được tính bằng hiện vật – những bộ thời trang

giành cho gới trẻ. Hữu thử phào, nếu biết tính toán khéo léo, anh sẽ cắt xén được một khoản kha khá trong số gần 150 triệu tiền mặt còn lại. Tuy nhiên, điểm khiến Hữu phẫn khích hơn cả không phải là tiền bạc. Chỉ cần hình dung về mặt chứng hững thất vọng của Vĩnh – đối thủ cạnh tranh và cũng là kẻ thù đáng căm ghét nhất ở trường đại học – khi biết tin nhà tài trợ lớn nhất đã vượt khỏi tay, bao nhiêu khó chịu mỗi một tan biến. Suốt chặng về, Hữu huyết sáo bản nhạc yêu thích. Lời bài hát ngợi ca cuộc đời thô bạo đầy rẫy dối lừa. Nhưng chính vì thế, nó thật đáng sống.

Mắt bão

Chương 4

Khoảng hơn 9 giờ sáng, phòng máy dần trở nên đông đúc. Những sinh viên ngồi san sát, chăm chú dán mắt vào màn hình. Thi thoảng, một ai đó vừa đứng lên rời máy tính, tức khắc có người khác sà vào chiếm chỗ. Tất cả diễn ra trong bầu không khí yên ắng, đến mức ngoài tiếng gõ bàn phím lách tách và âm thanh rầm rì của những cái máy lạnh đời cũ, người ta không thể nghe thêm một tiếng động nào. Được nghỉ hai tiết đầu, Vĩnh đến đây, ngồi bàn máy ngay lối đi gần cửa. Gương mặt khôi ngô, đẹp một cách khác thường của anh khiến nhiều cô sinh viên năm nhất kinh ngạc ngoái lại nhìn dù đã bước qua một quãng khá dài. Bàn tay khỏe khoắn với những ngón dài lướt nhanh trên bàn phím. Những dao diện website liên tục hiện ra, hắt vô số dải màu lumitor lên vàng trán Vĩnh lúc này đang cau lại vì tập trung tột độ.

Đề tài Chiến lược đầu tư của các công ty Nhật Bản không đơn giản như Vĩnh hình dung. Mới chỉ gõ từ khóa tìm kiếm, hàng loạt đường dẫn hiện ra ào ạt, anh đã thấy quá nhiều vấn đề cần phải đề cập và đào sâu. Hồi tuần trước, khi giảng viên giao đề tài, Vĩnh dự tính bài tiểu luận lấy điểm học kỳ sẽ dài khoảng 30 trang, theo dung lượng trung bình của các bạn cùng lớp. Nhưng giờ đây, Vĩnh tự nhủ nhất định phải mổ xẻ cho tới cùng đề tài. Khám phá được vài bí quyết riêng của các nhà đầu tư thành công nhất vào Việt Nam, anh sẽ có một số vốn liếng có lợi sau khi ra trường. Ngoài ra, điều này còn

thuộc về bản tính. Xưa nay, Vĩnh vẫn coi thường hết thảy mọi biểu hiện của sự đối phó. Không chỉ chuyện học, ngay cả nhiều việc còn con khác, một khi đã đến tay, anh đều làm thật tử tế, coi tất cả trách nhiệm, mang đến kết quả tốt nhất trong khả năng. Tuy nhiên, trong thời điểm hiện nay, khi Vĩnh đang đặt mục tiêu tổ chức một cách hoàn hảo cái Hội chợ sinh viên, ý định làm đề tài tiểu luận ra tầm ra món chừng như trở thành nhiệm vụ bất khả thi. Hoặc hội chợ. Hoặc tiểu luận. Cách tháo gỡ duy nhất là Vĩnh phải cắt hết các khoảng thời gian vụn vặt trống rỗng vẫn bị phung phí vào cà phê, xem phim, chạy xe ngoài phố và cả giấc ngủ. Hơi mệt mỏi và căng thẳng, nhưng Vĩnh tự tin mình sẽ làm được. Thậm chí, áp lực từ công việc và nhiệm vụ chồng chất bỗng hưng khiến trong anh dâng lên cảm giác hưng phấn khó tả.

Ở góc màn hình hiện lên tin báo cùng lúc có hai e-mail mới đến. Vĩnh vội vã mở hộp thư. Một e-mail khá dài có file đính kèm, gửi đi từ Hải. Cậu ấy đã tổng hợp lần chót danh sách các trường khách mời đã đồng ý tham gia Hội chợ cùng số lượng gian hàng họ đăng ký trưng bày. Trong thư, giọng điệu Hải hết sức hào hứng. Ý tưởng tổ chức Hội chợ của Vĩnh cùng nhóm cộng sự được các trường bạn rất hoan nghênh và đăng ký tham dự nhiệt tình. Hải đã phải từ chối một số đơn đăng ký đến sau vì thiếu mặt bằng. Vĩnh thoáng mỉm cười. Bao giờ Hải cũng là thằng bạn hiền lành tận tụy. Cậu ấy luôn lắng nghe, thực hiện chuẩn xác mọi quyết định từ anh. Thật sự, một người đứng mũi như Vĩnh đã mạnh lên rất nhiều nhờ bên anh có các cộng sự như Hải sát cánh. Đôi khi, Vĩnh vẫn nghĩ lòng tự tin của mình chưa đủ. Chính sự tin cậy của những người bạn mới thật sự là sức mạnh của anh.

E-mail thứ nhì của ông Châu, giám đốc đối ngoại Y.Style. Một thoáng, tim Vĩnh như đập chậm hẳn. Hệt như cảm giác của một đấu sĩ trên võ đài, trước khoảnh khắc lắng nghe trọng tài loan báo cho biết ai là kẻ giành phần thắng trong cuộc đấu mạng tính quyết định. Dù sao đi nữa thì ông Châu cũng đã lựa chọn, Vĩnh tự nhủ, ta sẽ biết cách tiếp tục cho dù phương án tốt nhất hay tồi tệ nhất xảy ra. Anh bấm vào tiêu đề e-mail. Những dòng chữ được trình bày trên nền màu xanh đặc trưng. Ngay dòng đầu tiên, Vĩnh hiểu đây là một phúc đáp chối từ. Anh nhắm mắt, trấn áp cảm giác thất vọng đi cùng nỗi lo âu vừa ập đến. Thở nhẹ. Mở mắt. Vĩnh chậm rãi đọc tiếp. Người của Y.Style cho biết sau khi cân nhắc thiệt hơn, họ quyết định chỉ tài trợ cho cuộc thi Hoa khôi sinh viên. “Chúng tôi rất vui được góp một

phần nhỏ vào hoạt động của quý trường. Tuy nhiên, do bị động về kế hoạch cho nên chúng tôi chỉ có thể tài trợ cho cuộc thi Hoa khôi nằm trong khuôn khổ Hội chợ mà thôi. Rất mong được tiếp tục cộng tác ở những lần sau...” . Những câu chữ chừng mực, lịch sự. Nhưng, chúng có ích gì vào lúc này? Vĩnh nhìn đăm đăm lên màn hình, hết như cái e-mail màu xanh biếc này tằm đằm độc được vô hình khiến các dây thần kinh trong anh tê liệt. Một lần nữa Hữu lại thành công. Bằng một loại ăng-ten thính nhạy nào đó, tên đồng môn ma mãnh này đã đánh hơi chính xác mọi nước cờ của Vĩnh và đi tắt đón lõng. Chưa chát hơn hết, Vĩnh chẳng thể nhớ nổi bao nhiêu lần, Hữu tóm trọn “miếng ngon nhất nằm trong cỗ” , chừa lại phần khó khăn cho mọi người, bất kể họ đã phải vất vả, đổ mồ hôi sôi nước mắt từ khi phác thảo ý tưởng cho khi dự án thành hình. Ngồi ngay luồng hơi lạnh của máy điều hòa, mà mồ hôi vẫn túa trên trán Vĩnh từng hạt to. Kiểu này, làm sao mà phân chia đầu óc cho cả Hội chợ và bài tiểu luận được chứ, anh thoáng lắc đầu, thoáng mệt mỏi.

Vĩnh gấp quyển giáo trình, chuẩn bị tắt các trang web. Phản chiếu trong màn hình bóng người. Vĩnh quay phắt lại. Hữu đứng sau lưng anh từ bao giờ. Cậu ta hơi nghiêng đầu. Mái tóc vuốt keo kỹ lưỡng từng sợi. Chiếc sơ-mi thời trang thêu một cụm hoa trên ngực áo được ủi thẳng đến mức khiến cậu ta có thần thái của món hàng bằng plastic vừa lòi ra khỏi hộp, được tĩa tốt thái quá. Trên mặt Hữu, nụ cười kỳ dị nhưng đã quen thuộc. Môi và má chành ra để lộ hàm răng sáng lóa, nhưng ánh mắt lạnh ngắt, chẳng ngại ngần gì mà không sục sạo vào góc ngách tâm can kẻ đối diện.

-Cậu nhận được thư bên Y.Style rồi, đúng không? – Giọng Hữu êm ái.

-Phải. Chúc mừng cậu.Hay đúng hơn, chúc mừng cánh tay dài của cậu! – Dẫu tự nhủ phải kiềm chế, Vĩnh vẫn không giấu được sự mỉa mai.

-Ý cậu bảo tớ đã nắn tay trên khoản tài trợ của bên Y.Style? Sao một người như cậu lại nghĩ thế nhỉ? – Về mặt Hữu là dẫn chứng sinh động cho màn diễn pha trộn trạng thái oan ức, ngạc nhiên lẫn chê trách – Chẳng phải cuộc thi Hoa khôi cũng nằm trong khuôn khổ Hội chợ của trường ta đấy sao? Thành công của cuộc thi Hoa khôi cũng là thành công của Hội chợ. Cậu có biết ý nghĩa câu “lọt sào xuống nia” không nhỉ?

-Biết! Cậu ấy nói rằng dù có sàng lọc kỹ kưỡng đến đâu, vẫn lọt vào cộng đồng một vài kẻ thủ đoạn, mưu mô bản thủ. Đặc biệt, những kẻ

như thế bò rất nhanh, và ngực trang dưới một lớp vỏ hoàn hảo khó mà chê được! – Vĩnh cười khẩy, búng nhẹ cụm hoa thù trên ngực Hữu. Anh quay lưng, tắt hết các website tham khảo.

-Ái chà. Cậu bị sao thế nhỉ? Chúng ta đang bàn về Hội chợ, chứ không thảo luận về nhân cách từng thành viên của lớp... - Hữu thở dài, đầy khoan khoái.

-Thôi đi! – Vĩnh tức giận, quát lên.

Đột nhiên, Vĩnh nhận ra bao nhiêu ánh mắt trong phòng máy đổ dồn về phía mình. Hữu vỗ vai anh, lắc đầu ra vẻ thông cảm, thân thiết một cách kẻ cả, rồi bước về phía cuối phòng. Vĩnh thở mạnh, nuốt vào trong cảm giác phần uất chèn ngang họng. Chỉ vì tức giận, anh đã mất kiểm soát, phơi bày sự yếu thế trước đấng thủ và cả những người không liên quan. Anh bỏ ra ngoài.

Những đợt gió thổi dọc các dãy hành lang dài hun hút, cuốn theo từng vốc lá khô cuộn xoáy từ trên vòm cổ thụ bên ngoài khuôn viên đại học. Ở góc sân xa, một nhóm đang chơi bóng rổ. Quả bóng màu cam chốc chốc tung lên nền trời xanh lơ như một đốm lửa. Tiếng cười vang đến, vô tư lự, hoàn toàn xa cớ với tâm trạng nặng nề trong Vĩnh lúc này. Anh lắc mạnh đầu. Cảm tức, nguyên rửa thì được gì nhỉ? Tốt nhất, lúc này anh dẹp những cảm giác cay đắng sang một bên, bấm nút refresh cho não bộ. Anh cần nghĩ cách nào đó huy động được 150 triệu đồng, bằng đúng khoản tiền mặt mà ông Châu bên Y.Style đã hứa hẹn. Rồi còn phải tính đến việc tìm một ứng viên sáng giá tham dự kỳ thi Hoa khôi. Cho tay vào túi quần tìm mobile, Vĩnh sực nhớ để quên nó trong phòng máy. Anh vội vã quay bước. Khi anh bước vào, cũng là lúc ở cuối phòng, Hữu vừa đứng lên, đi ra ngoài theo cửa bên kia. Giáo trình của Hữu vẫn để trên nóc bàn hình. Cô bé sinh viên ngồi chỗ Vĩnh ban nãy vui vẻ cho anh tìm trong học bàn, lấy cái mobile để quên. Vĩnh vòng về cuối phòng, tò mò muốn biết Hữu đang tìm gì cho bài tiểu luận. Chỉ cần di nhẹ chuột, tức khắc hiện lên một loạt danh sách những bài tiểu luận các năm trước. Đột nhiên, Vĩnh hiểu ra kẻ thực dụng như Hữu chỉ chọn Chiến lược marketing của doanh nghiệp vừa và nhỏ, một đề tài thiên về lý thuyết. Bỏ như thế, cậu ta chẳng cần nhọc công tìm kiếm tài liệu thực tế và mặc sức sao chép tiểu luận sinh viên khóa trước, vốn đầy rẫy trên các trang web. Vĩnh lướt nhanh lên đầu trang, nơi ghi tên tác giả tiểu luận đạt điểm 10/10. Một nữ sinh viên có cái tên lạ tai Nhã Thư... : Một người luôn tự hào là ngay thẳng như cậu lại đi xem lén PC của tớ thì có ý nghĩa gì nhỉ?” – Tiếng Hữu vang lên đột ngột sau lưng. Vĩnh ném thẳng vào Hữu ý nghĩ cô đọng:

-Cậu xảo trá đến mức đáng sợ!
-Tớ rất vui nếu cậu biết sợ tớ! – Hữu lại nở nụ cười kỳ dị.
-Tớ sẽ không để cậu yên nếu cậu sao chép tiểu luận! – Vĩnh nghiêm mặt.
-Cậu nghĩ tớ sẽ để lộ dấu vết cho cậu nắm đuôi ư, một sách? – Hữu nhún vai.
Để xua tan cảm giác phần uất mệt mỏi, Vĩnh rảo nhanh trên hành lang, rút mobile gọi Hải. Đầu bên kia bắt máy ngay. Vĩnh đi thẳng vào vấn đề:
-Cậu đã tìm được ứng viên nào sáng giá cho cuộc thi Hoa khôi rồi chứ?
-Cậu đọc kỹ mail của tớ gửi đêm qua chưa? – Giọng Hải hơi ngạc nhiên - Ở đoạn tái bút, tớ có nói sẽ đưa cô gái đặc biệt, có thể giành danh hiệu hoa khôi, đến gặp cậu và bàn rõ mọi việc chiều nay. Tớ đã gặp cô ấy ở sân bay, hôm cậu nhờ đón Thái Vinh.
-Okay, chiều nay. Quán cà phê sách, gần nhà tớ.
-Cậu nhớ nhé, cô gái này hiện là sinh viên bên trường Ngoại ngữ. Cô ấy tên Nhã Thư.
Hải vẫn nói gì đấy nhưng Vĩnh không nghe nữa. Anh nhìn ra khoảng trời xanh thẳm giữa những vòm lá cổ thụ. Bất giác, anh linh cảm một điều gì đó hết sức quan trọng sắp xảy ra, với cuộc sống của chính anh.

Mắt bão

Chương 5

Vĩnh bấm nút tắt máy tập đa năng, gạt mồ hôi nhễ nhại trên trán, lướt nhìn bảng điện tử. Các thông số sức khỏe không chê vào đâu được. Vắt khăn bông lên cổ, anh đi sang phòng tắm lớn cuối dãy hành lang. Cửa đóng. Từ bên trong, tiếng nước ào ào như thác đổ. Vĩnh dầm mạnh tay lên mặt gỗ. Phải hơn hai phút, cánh cửa mới bật mở. Lao bổ ra ngoài như một con bọ nhảy trong bộ váy ngắn trắng tinh, Thái Vinh dầm sầm vào ngực anh trai. Mắt nhắm tịt, miệng ngoác đến mang tai, cô nhóc gào lên:
-Chuyện gì thế? Anh nhất định phải chộp cổ em trước cửa phòng tắm ư?
-Dẹp cái ý nghĩ luôn có ai đó phải dính líu đến mình đi, nhóc con! –

Vĩnh cau mặt, lầu bầu – Lần sau, hãy sử dụng buồng tắm trong phòng em. Còn đây là phòng tắm của anh, nhớ chưa!

-Em thích phòng tắm có jacuzzi và em xài nó đấy, anh cấm em được sao? – Thái Vinh lắc mạnh mái tóc ngắn ướt đầm, hếch cao cái cằm nhọn đầy thách thức.

-Vĩnh đưa tay gạt bán con em cứng cổ sang một bên, bước vào phòng tắm, đóng sầm cửa. Anh vẫn kịp thấy ánh mắt hậm hực gườm gườm của cô nhóc dõi nhìn mình. Bên trong, bọt xà phòng văng tung toé, gương soi mờ mịt hơi nước. Chỉ còn 20 phút nữa, anh phải đến chỗ hẹn, gặp cô gái ứng viên sáng giá của danh hiệu hoa khôi.

Hôm qua, lẽ ra họ đã gặp nhau buổi chiều như Hải sắp đặt. Thế nhưng vào phút chót, cô ta điện thoại đề nghị hoãn qua sáng hôm sau. “Cô ta cho biết bận việc đột xuất với khách hàng” – Hải thông báo với anh, vẻ mặt như mắc lỗi. “Cậu có chắc cô ta đang đi học chứ? – Vĩnh lo ngại – Nếu không phải sinh viên, chắc chắn không thể tham gia cuộc thi!”. Hải không vui: “Tại sao cậu lại nghi ngờ? Tớ đã hỏi rồi. Cô ta chính xác là dân ngoại ngữ!”. Anh nhăn trán: “ Tớ không nghi ngờ cậu điều gì, Hải ạ. Chỉ có điều là tớ đã nhìn thấy một tiểu luận của sinh viên Kinh tế khóa trước, cũng tên Nhã Thư. Mặt khác, cô gái này hình như là dân đi làm. Chẳng phải cậu gặp cô ta ở sân bay khi đang đón khách Nhật và bây giờ cô ta lại đang phải đi làm việc đấy ư?”. Không sao vãn lại lý lẽ của Vĩnh, Hải gãi đầu gãi tai, bần khoản cười trừ: “Cậu biết không, nếu cậu gặp cô gái lạ thường ấy, mọi thắc mắc ngờ vực tức khắc sẽ tan biến. Cậu chỉ cần nhìn thấy gương mặt, mái tóc, vóc dáng tuyệt đẹp, cậu sẽ bị tê liệt vì đôi mắt và vàng trán rất thông minh của cô ta...”. Vĩnh bật cười: “Cậu đang ba hoa gì vậy? Về ngoài của một cô gái chẳng đáng giá gì hết trong mắt tớ, ngoài việc có thể giúp tớ lật lại ván bài với thằng Hữu chết tiệt mà thôi!”.

Những ý nghĩ lan man đưa Vĩnh trôi từ chuyện học sang công việc và các mối quan hệ phức tạp. Sực nhớ Hải sắp qua để cùng đi đến chỗ hẹn, bằng một động tác đột ngột, anh đóng các vòi phun massage của cái bồn tắm jacuzzi, mở nước lạnh, xả sạch bọt xà bông rồi vội vã lau khô người. Mặc vào người bộ quần áo đã chuẩn bị sẵn, anh nhìn mình trong gương. Bắp tay săn. Đôi vai phẳng. Một cơ thể rắn chắc được tập luyện thường xuyên, nhưng không quá vạm vỡ. Bộ trang phục sơ-mi và quần kaki màu sẫm lịch sự thậm chí còn khiến anh trở nên gầy hơn vóc dáng thực. Vĩnh vận tay nắm

phòng tắm bước ra ngoài. Một làn nước lạnh toát ụp xuống, xối thẳng đỉnh đầu anh. Bộ quần áo mới thay của anh ướt loang lổ. Một trò đùa bất ngờ và kì quái. Vĩnh chán nản đưa mắt nhìn cô em gái đứng nép ngay lối đi cầu thang. Gương mặt Thái Vinh ra vẻ hoàn toàn vô can. Không muốn lại cãi vã với cô em gái ngổ ngáo, Vĩnh đi thẳng về phòng. Thái Vinh nhảy chồm lên, chạy theo, túm chặt tay áo anh, cố ý gây sự:

-Anh Hai không cần biết ai là thủ phạm cài gáo nước trên cửa sao
-Biết để làm gì, hả? – Vĩnh bực bội, mở tủ, lục tung tìm quần áo thay.
-Anh nghĩ anh giỏi. Anh nghĩ anh mạnh. Chẳng có gì xâm phạm anh được hết! – Cô nhóc lăm bằm. Nhưng, rõ ràng trong cái giọng đều đều vô hại kia, ngầm chứa một kho thuốc nổ - Anh Hai không hề để mắt tới em, dù em trở về nhà hơn một tuần...
-Ừ, phải. Rất hiếm khi anh thấy em hiểu rõ tình hình như bữa nay - Một khi hiểu rõ tình hình, đừng bày trò quậy phá anh nữa, hiểu chưa? – Vĩnh nói, tay lấy trong tủ một bộ trang phục khá thẳng thớm
– Hãy tự lo cho em, đừng hi vọng vào kẻ khác!

Ngồi co chân trên giường anh trai, cô nhóc lùa tay vào mái tóc rối, đầu dụi:

-Bữa nay cuối tuần mà anh Hai cũng đi lo công chuyện sao?

-Ừ, anh có hẹn.

-Con trai hay con gái? – Mặt cô nhóc đầy vẻ tò mò nít ranh.

-Anh Hai và anh sẽ gặp một cô gái. Nghe nói, cô ta rất đẹp.

Cô em gái nhảy phốc xuống sàn, thoăn thoắt chọn ra một cái quần jeans hiệu Lee kiểu sờn rách và áo pull xám mỏng dài tay, in họa tiết gothic màu xanh đen trước ngực, ấn vào tay anh trai:

-Anh Hai mặc bộ đồ bụi đời này đi. Nó hợp với anh hơn. Lần đầu hẹn gặp một cô gái, chớ nên ăn mặc quá nghiêm trang. Cô ta sẽ tưởng anh tha thiết cô ta quá mức và sẽ lên mặc. Hãy tỏ ra thản nhiên, hơi kiêu ngạo một chút!

-Em sành tâm lý yêu đương trai gái gồi nào vậy, nhóc? – Vĩnh nghiêm mặt.

-Người ta viết đầy trên báo đấy thôi – Thái Vinh cuống quýt.

-Liệu hồn! – Vĩnh răn đe.

-Gia đình Vĩnh có niềm tin một khi vững chãi sự nghiệp, tình yêu tất nhiên sẽ đến, tốt đẹp và hông gây cản trở. Mặt khác, Vĩnh luôn lo sợ em gái phạm sai lầm. Cứ nhớ trò phá phách bất cần của con nhóc cách đây vài năm, cảm giác bất an lại tràn ngập trong anh...

Tiếng còi xe honda 81 tin tin dưới cổng. Cô nhóc lao ra cửa sổ, rồi

quay lại, nhe răng cười thông báo: “Gã ngốc quê mùa bạn anh đã đến!”. Vĩnh cúi kính: “Chớ có nhận xét láo lếu về người khác!”. Anh chạy vội xuống cầu thang, đánh xe hơi ra khỏi garage. Sau đó, anh quay lại, đóng sập cửa sắt và rút chìa khóa mang đi. Từ trên ban-công, Thái Vinh thò cổ xuống, mặt tràn đầy phần uất, hét lạnh: “Thật bất công! Các anh đi chơi bằng xe hơi. Còn em bị nhốt trong nhà!”. Hải vào xe ngồi cạnh Vĩnh, bật cười: “Cậu có cô em gái kinh khủng thật!”. Vĩnh thở hắt, mệt mỏi: “Nếu chưa sống cùng nhà với con bé quái vật đó, cậu chưa hiểu hết ý nghĩa của từ kinh khủng đâu!”.

Hai chàng trai len lỏi qua khoảng sân vườn đông đặc những bàn cà phê. Hải đi trước, xăm xăm tiến về phía cuối vườn, nơi một cô gái ngồi sau chiếc bàn thủy tinh. Ánh nắng chiếu xuống mặt bàn, hắt ngược lên mặt cô gái các vệt sáng lóng lánh, khiến cô như được nhìn qua làn nước trong suốt, không ngừng chuyển động. Khi Hải lên tiếng chào và kéo ghế ngồi vào bàn, Vĩnh lặng đi. Hải nói đúng. Cô gái quá đẹp. Chính xác hơn, cô ta không đơn thuần là đẹp. Mái đầu hoàn hảo đặt trên đôi vai thanh tú kiêu hãnh. Nhưng ấn tượng nhất vẫn là khuôn mặt. Chưa bao giờ anh tận mắt nhìn thấy người mà những ý nghĩ từ bên trong tỏa sáng lên đôi mắt, vàng trán, khoe miệng. Tất cả khiến gương mặt ấy là độc nhất, khiến người ta phải chuyển choáng. Nhón tay trắng, đầu móng cắt ngắn sạch bóng duỗi nhẹ trên mặt bàn, gợi cảm giác tự chủ và mạnh mẽ. Khi bàn tay ấy đưa lên bắt tay Vĩnh, anh không khỏi giật mình. Cà phê và nước dừa tươi được dọn lên chóng vánh. Không rào đón, Nhã Thư bắt ngay vào việc:

-Tôi rất muốn biết lý do nhất định anh phải gặp tôi

-Hải, bạn tôi, không nói gì với cô sao? – Vĩnh hỏi lại, hiểu ngay rằng anh đang đối thoại với dạng người không bao giờ cho phép bản thân bị điều khiển.

-Anh ấy chỉ nói là có việc vô cùng cần thiết, nếu tôi không đến, thì anh ta sẽ bị coi là một kẻ vô tích sự - Thư thoáng mỉm cười nhìn Hải, người lúc này đang nhìn cô bằng đôi mắt ngưỡng mộ say mê.

-Một người học lớp tôi đang tham khảo một bài tiểu luận. Người viết có tên giống cô. Nhưng rõ ràng là cô không học Kinh tế. Học trước bọn tôi một khóa lại càng không. Đúng chứ? – Vĩnh thấy chưa nên hấp tấp đi ngay vào đề tài chính yếu.

Má và môi Thư trắng bệch. Cô nhìn thẳng vào mắt Vĩnh, tia nhìn sắc nhọn thoáng sợ hãi, rất nhanh. Nhưng cô mau chóng cất giọng nghiêm nghị:

-Anh không hẹn tôi đến đây chỉ để hỏi về điều đó, phải không?
-Thôi được, tôi muốn biết có thật cô là sinh viên bên đại học ngoại ngữ không?
-Phải, tôi đang học năm ba. Nếu cần, tôi cho anh coi thẻ sinh viên nhé! – Thư nhếch môi cười, vẫn chưa hết vẻ nhợt nhạt – Nhưng anh nói thẳng ra đi, các anh cần nhờ tôi giúp việc gì? Phiên dịch? Tổ chức sự kiện? Hay là...
-Chúng tôi mời cô tham dự cuộc thi Hoa khôi, do trường chúng tôi đăng cai tổ chức – Vĩnh nói nhanh, thẳng thắn nhìn vào mắt Thư – Cô biết đấy, một cuộc thi chỉ thành công khi tìm được người được giải thực sự xứng đáng...
-Không, tôi sẽ không tham gia! – Thư cắt ngang, dứt khoát. Cô đưa mắt sang khoảng tường có dòng thác nhân tạo chảy róc rách sau lưng hai chàng trai.
-Tại sao? – Vĩnh hỏi, nhìn sang Hải. Hai người bạn đều đọc thấy nỗi thất vọng trong mắt nhau.
-Vì tôi không quan tâm và cũng không tin vào các cuộc thi sắc đẹp!
-Giải thưởng danh hiệu hoa khôi là 20 triệu đồng đó! – Hải bộp chộp xen vào.
-Số tiền nghe ấn tượng. Nhưng không phải với tôi! – Thư nhún vai. Vĩnh thở dài. Nhưng kỹ năng thương lượng nhắc nhở anh rằng mọi thứ vẫn có thể thay đổi. Vấn đề chọn thời gian thích hợp hơn, không nhất thiết lúc này. Họ nói sang chuyện khác. Chỉ cần vài câu hỏi, Thư hiểu ra việc Hữu đang tìm cách sao chép tiểu luận của cái người trùng tên Nhã Thư. Cô nheo mắt thăm dò:
-Vĩnh này, anh sẽ báo với giảng viên việc làm khuất tất của Hữu bạn anh?
-Không! – Vĩnh đột nhiên thay đổi.
Nụ cười nhẹ nhàng hiện trên môi Thư:
-Nếu anh trả lời “có”, tôi sẽ nghĩ anh là người rất tầm thường!
Suốt đêm hôm đó, mặc dù cố ý học bài rất khuya, Vĩnh không sao chợp mắt. Ánh mắt Thư, giọng nói êm mượt của Thư, nụ cười thông minh, tự tin pha lẫn vẻ e sợ bí hiểm nào đó của cô cứ chập chờn bên trong anh. Gần gai giờ sáng, anh chồm dậy, bấm di động. Ngay tức khắc, đầu máy bên kia trả lời.

Giọng Thư tỉnh táo: “Anh Vĩnh, tôi nói rồi. Tôi không tham gia cuộc thi Hoa khôi!”. Giọng Vĩnh khản đi: “Không, Thư, đừng tắt máy vội. Tôi...”

Anh chỉ nói em hãy cho anh cuộc hẹn. Anh muốn gặp lại em. Có chuyện này quan trọng hơn!”

Mắt bão

Chương 6

Tâm trạng Hữu cực kỳ phấn chấn. Anh ta vừa xem bảng điểm. Bài tiểu luận giành điểm 9 cao nhất lớp. Chỉ bằng thủ thuật cắt dán dựa trên vài bài luận xuất sắc của sinh viên khóa cũ, rồi thêm số liệu thực tế do chính mình thu thập, anh ta đã cho Vĩnh, tên lớp trưởng đồng môn học gạo nhận lấy số phận thảm hại của kẻ về nhì. Kể ra, không phải không áy náy khi kiếm điểm bằng mưu mẹo. Nhưng Hữu tự nhủ nếu thiếu vắng bộ óc tinh khôn, những tài liệu dù độc chiêu tới đâu lọt vào tay kẻ khác cũng chỉ là mớ rác rưởi bày đầy trên net, hoàn toàn vô tích sự.

Từ cầu thang, sinh viên kéo lên giảng đường chính. Cảm tập giáo trình mới photo, vẽ mặt họ háo hức thấy rõ. Hôm nay, một giáo sư Quản trị nhân sự có buổi giảng đầu tiên cho sinh viên Quản trị năm ba. Mỗi học kỳ, vị giáo sư nổi tiếng thỉnh giảng từ Mỹ chỉ lên lớp vồn vện sáu buổi. Tuy nhiên, danh tiếng của ông lan xa đến mức sinh viên các khoa khác đều tìm cách có mặt trong buổi giảng. Một vài giai thoại nói rằng có ít nhất ba nhà điều hành các tập đoàn bán lẻ nổi tiếng nhất thế giới hiện nay từng là học trò ruột của giáo sư. Chẳng đời nào Hữu tin tưởng vào tin đồn. Các tin đồn từ cánh sinh viên hảo huyền vốn dĩ luôn đẩy quá giá trị thực một vài lợi thế mà họ được sở hữu càng khiến Hữu xem nhẹ. Việc đi làm và kiếm tiền sớm dạy cho anh ta nhận ra kiến thức thu lượm từ sách vở và các bài học chính thống đừng hòng so sánh với các trải nghiệm thực tiễn. Tuy nhiên, bằng sự nhạy bén bẩm sinh, Hữu hiểu không phải không có lợi khi có mặt tại buổi nghe giảng. Biết đâu, trong đồng lý thuyết tràn lan của vị giáo sư, có vài dẫn chứng lợi hại nào đó có thể chớp lấy. Đó là chưa kể việc những sinh viên khoa khác thêm muốn dự giờ càng khiến Hữu thêm phần hứng thú.

Quai chiếc túi da xóc nhẹ trong tay Hữu theo nhịp bước vội vã. Bức tường kính sảnh lớn khiến khung cảnh ngoài kia, trời xanh rực và những ngọn cây, lướt qua mắt Hữu hệt như nhìn từ một chiếc ô tô chạy nhanh. Mình là chiếc xe hơi đời mới tự hành hoàn hảo, luôn

cán đích sớm nhất. Khoái trá với hình ảnh so sánh, Hữu nhếch môi cười. Một vài sinh viên nằm dưới đi ngược chiều nhưn mắt ngạc nhiên khi bắt gặp nụ cười trên mặt anh ta. Còn ba ngày nữa, show Hoa khôi diễn ra. Hữu đang rất đình đám nên mọi người cũng rụt rè cười lại, như với một nhân vật nổi tiếng và bí hiểm.

Giảng đường hình cánh cung lúc này đầy chật người. Ngoài số ít sinh viên Quản trị ngồi tràn hai hàng ghế trung tâm, các dãy bàn phía trước bị xâm chiếm bởi những gương mặt lạ. Hữu đưa mắt nhìn quanh, nhận ra vẫn còn một vị trí khá rộng ở giữa hàng ghế thứ ba. Anh ta chen ngay vào. Những sinh viên gần đó ngoảnh nhìn Hữu, hơi ngạc nhiên. Tức thời, một quyển giáo trình được đặt lên vị trí mà Hữu vừa nhắm tới. Một cách lạnh lùng và dứt khoát, anh ta đưa tay gạt phắt quyển giáo trình xuống sàn, đang hoàng ngồi vào chỗ, không đếm xỉa đến vẻ tức tối bao phủ gương mặt Hải, người đang đứng sát sau lưng anh ta lúc này. Ngồi yên vào chỗ. Hữu mở túi, để sẵn máy ghi âm và quyển vở ghi chép lên bàn. Bàn tay Hải chộp mạnh vai Hữu, kéo anh ta hơi ngật người ra phía sau. Anh gần giọng:

-Cậu biết chỗ này có người rồi, đúng chứ?

-Nó chỉ là một cái ghế bỏ trống! – Hữu đáp, mặt không biến sắc.

-Không chỉ mình tớ, mà cả Vĩnh cũng ngồi đây. Bọn tớ mới chỉ chạy qua văn phòng khoa lấy hồ sơ...

-Đó là việc của các cậu. Tớ đã ngồi đây rồi. Tốt nhất là các cậu tìm chỗ khác!

Việc mất chỗ không làm Hải giận dữ bằng thái độ bình thản trắng trợn của Hữu. Cơn nóng giận bất thần ào đến. Hệt như một kẻ đều giả thẳng tay hất chảo than nóng rẫy vào mặt anh, một người vốn hiền lành và luôn nhường nhịn. Chung quanh lặng phắc, căng thẳng theo dõi cuộc xung đột. Với sức mạnh tiềm ẩn của một chàng trai nông thôn, Hải túm chặt cổ áo Hữu, nhắc anh ta đứng hẳn dậy chẳng mấy khó khăn. Hữu vùng vẫy, ngoái đầu nhìn về phía sau, cố ghì lại. Thế nhưng vì hai chân mắc kẹt giữa ghế và bàn nên anh ta đành phải nhồm lên theo lực nâng của Hải:

-Buông tao ra ngay coi, thằng nhà quê tay sai chết tiệt! – Hữu rít lên.

Câu nguyên rửa thô bỉ làm ngọn lửa phẫn uất trong Hải bùng lên.

Anh vùng tay. Những tiếng la hét nhốn nháo cả giảng đường. Mọi người dạt ra quanh hai kẻ sắp đánh nhau. Thế nhưng, ngay khi năm đám trời giáng sắp sửa nện xuống, một bàn tay túm lấy tay Hải, kéo mạnh. Giọng Vĩnh vang lên ôn tồn:

-Thôi kìa, để cậu ta ngồi đây, Hải. Chúng ta xuống phía dưới. Vẫn còn

chỗ!

Hai người bạn nhặt giáo trình và bút viết trên bàn, bước qua các bậc thang, đi lên phía trên. Hữu vuốt lại cổ áo, nhún vai, ngồi xuống ghế, nhếch môi cười, lẩm bẩm: “Đồ tâm thần!”. Chẳng ngờ, câu nói khế vãi đủ to để Hải nghe được. Đã bước năm bảy bậc thang, anh nhảy phắt xuống. Lần này thì Hải đứng ngay trước mặt Hữu. Anh đâm mạnh xuống mặt bàn:

-Nghe cho rõ này, mày chỉ giành chỗ của bọn tao một lần này thôi. Sẽ không có lần thứ hai đâu, nhớ đấy!

Điện thoại và máy ghi âm của Hữu rơi xuống đất. Anh ta ngồi im, không phản ứng gì cho đến khi Hải quay lưng bỏ đi. “Nếu nói mình không hoảng hồn vì tên khốn bám đuôi thằng Vĩnh là mình mới láo!” – Hữu nghĩ, thoáng sợ hãi. Đột nhiên, anh ta nhận ra bên trong lớp vỏ tầm thường, Hải ẩn chứa phẩm chất gì đó mờ mờ, rất đáng gờm. Nếu lâu nay, anh ta chỉ chú ý tới Vĩnh như một đối thủ trực diện thì giờ đây, nhất định cần phải để mắt cả gã to xác quê mùa này nữa. Thực ra, không chỉ mình Hữu bàng hoàng. Ngồi ở dãy ghế phía trên nhìn xuống, Vĩnh cũng hết sức bất ngờ về chuỗi phản ứng khác thường của cậu bạn thân. Xưa nay, anh vẫn quen xem Hải như một người bạn hiền lành, trung thành, dễ chi phối. Nhưng giờ đây, anh nghiệm ra rằng mỗi người đều ẩn chứa sức mạnh riêng biệt. Vào một thời điểm cần thiết và quyết định, sức mạnh đó sẽ hiện diện, bùng nổ. Quan trọng là phải thấy được những thế mạnh tiềm ẩn mỗi người và sử dụng nó đúng lúc. Suy cho cùng, để được việc lớn, vẫn là hiểu biết sâu sắc về người xung quanh, cả đối thủ lẫn cộng sự của mình, Vĩnh tự nhủ.

Đồng hồ lớn trên tường chỉ đúng chín giờ. Vị giáo sư nổi tiếng bước vào giảng đường. Ông bắt đầu bài giảng bằng kinh nghiệm đầy hứng thú, khi ông tư vấn cho một công ty sắp xếp lại bộ máy nhân sự. Những phẩm chất và tính cách cần thiết để đặt đúng một con người vào vị trí kế toán, kinh doanh hay tiếp thị đều là kết quả của sự quan sát, trải nghiệm công phu. Có thể có những hoán chuyển đầy bất ngờ mà hiệu quả. Có cả các quyết định phé truất chớp nhoáng dành cho những kẻ kiên nhẫn chờ thời. Giống hệt như một trò sắp đặt hiệu nghiệm, ma quái nhưng cực kỳ tinh tế. Tất cả nằm ở cách nhìn nhận và phân xét nhân sự trong một thời điểm quyết định sự tồn vong của một guồng máy lớn...

Vĩnh lắng nghe chăm chú, không cần ghi chép. Kiến thức thấm vào anh dễ dàng. Một sự trùng hợp kỳ lạ. Ngay khi anh nghĩ đến khía cạnh năng lực thực sự của mỗi cá nhân, thì có giờ giảng này. Buổi

học càng sôi nổi khi giáo sư yêu cầu sinh viên đặt câu hỏi, cùng thảo luận một số tình huống nhân sự do ông đưa ra. Vĩnh đưa ra hai câu hỏi được giáo sư đánh giá cao. Như một phản đòn không thể không thực hiện, Hữu lật lại, chứng minh sự bất khả thi trong phương án thay thế nhân sự khẩn cấp mà Vĩnh đề nghị. Các sinh viên hứng thú theo dõi cuộc trao đổi gay cấn giữa hai anh chàng nổi bật. Giờ học kết thúc khi cuộc tranh cãi vẫn chưa ngã ngũ. Hẹn sẽ cùng giải quyết vấn đề ở bài học sáng mai, vị giáo sư viết lên bảng tên một số website sinh viên cần tham khảo trước khi vào học. Hải đi cạnh Vĩnh, bối rối:

-Các trang web giáo sư cho đều bằng tiếng Anh, phải không?

-Tất nhiên rồi, chẳng lẽ lại là tiếng Phạn? – Vĩnh phì cười. Bất chợt, anh hiểu ra nỗi băn khoăn của Hải – Cậu không giỏi tiếng Anh nên sợ không đọc hiểu hết?

-Có lẽ tớ phải học tiếng Anh cấp tốc thôi. Thời buổi này, kém Anh ngữ đúng là chẳng khác gì mù chữ - Hải thú nhận thật thà.

-Tớ còn một phiếu học Anh ngữ miễn phí không dùng tới. Mai, cậu ghé tớ, lấy đăng ký học càng sớm càng tốt! – Vừa nói, Vĩnh vừa căng óc nghĩ xem làm sao kiếm ra một cái phiếu như vậy, để giúp Hải đi học mà không phải lo lắng tiền bạc.

-Ừ, cậu cho tớ nhé. May mắn thật đấy! – Hải gần như reo lên, đôi mắt cười tít.

-Nếu cậu muốn mau giỏi tiếng Anh nữa, hãy nói chuyện với tiểu quý nhà mình. Ở phương diện xài ngoại ngữ diễn tả ý muốn quý quái, con bé em tớ là vô địch! – Nhận ra nụ cười gượng gạo trên mặt bạn, Vĩnh tò mò – Mà này, nhắc đến con bé Thái Vinh, có việc gì cậu không vui?

-Tớ định không nói, hình như chẳng nghiêm túc gì lắm. Thôi, tớ nói với cậu thì hơn... - Mặt Hải đỏ ửng, mồ hôi lấm tấm chớp mũi tô đậm vẻ khổ sở tội nghiệp.

-Nói đi!

-À... ừm... Thái Vinh gọi điện cho tớ mấy cuộc. Cô bé rủ đi chơi loanh quanh.

-Sao lại vậy? – Vĩnh lặng đi, ngạc nhiên.

-Tớ không biết – Hải bối rối tợn – Cô bé bảo không thể chịu nổi vì bị bỏ mặc...

-Thôi được, cậu cứ đến gặp con bé em tớ xem nó cần gì. Có lẽ cái tuổi dở hơi của nó, nói chuyện với người lạ dễ hơn với người nhà – Vĩnh quyết định trong tích tắc – Nếu có gì bất ổn, cậu cứ báo ngay nhé. Nó là em gái tớ, nên cũng là em gái cậu.

-Hải gật đầu, không mấy tự tin. Về mặt anh ảm đạm như bị giao việc quá nặng nề. Vĩnh nhìn đồng hồ. 11h30. Hân Nhã Thư đang chờ anh ngoài cổng trường. Tạm biệt cậu bạn thân, Vĩnh rảo đi như chạy. Đúng như anh đoán. Thư đã đến. Cô luôn đúng giờ đến mức đáng sợ. Khi Vĩnh mỉm cười chạy về phía cô gái khoác áo vàng chanh có gương mặt sáng bừng cả một góc đường, Hữu dắt chiếc SH mới tinh ra cổng. Anh ta khựng lại. Một tia chớp vụt qua óc. Hữu hiểu ngay vì sao trong thời gian biểu của kẻ đầy tham vọng như Vĩnh, bỗng dưng xuất hiện mối liên hệ với một cô gái đẹp ngoài sức tưởng tượng.

Mắt bão

Chương 7

Giống như âm vọng của một động cơ máy bay đang cất cánh, tiếng rầm rì phát ra từ chiếc máy in laser đang chạy nghe thật mê hoặc. Vài nhân viên văn phòng khoa ngồi sau màn hình, liếc nhìn Hữu với vẻ khâm phục lẫn nể trọng không giấu diếm. Biết rõ điều đó, Hữu hạ giọng nhẹ nhàng, không làm ồn ào gây phiền toái đến ai. Đứng dựa lưng vào một cạnh bàn, anh ta khoanh tay nhìn những tờ giấy đầy chữ nối tiếp nhau trào ra từ cái miệng tối đen hé mở của chiếc máy in.

Kịch bản chương trình cho đêm thi Hoa khôi cuối cùng cũng đã hoàn tất. Sau một thời gian suy tính kỹ lưỡng, Hữu đề cử Đăng, một cậu sinh viên khoa Đạo diễn bên trường Sân khấu điện ảnh vào vị trí đạo diễn đêm chung kết cuộc thi. Không ít người trong ban tổ chức Hội Chợ tỏ ý nghi ngại. Mang chính tên mình ra cam đoan cho tay đạo diễn trẻ, rốt cuộc Hữu đã thuyết phục được hội đồng. Bằng ngôn từ xác đáng và thông minh, Hữu kích động mọi người, lặp đi lặp lại ý tưởng phải chấp nhận mạo hiểm để người trẻ có cơ hội thể hiện khả năng. Nhưng, hơn ai hết, Hữu biết chắc cuộc phiêu lưu này anh ta nắm phần thắng trong tay. Một sinh viên trường sân khấu đang khát khao làm việc để chứng tỏ năng lực sẽ lợi hại gấp chẵn vạn nếu so với các gã đạo diễn chuyên nghiệp vốn chỉ nhìn cuộc thi Hoa khôi bằng nửa con mắt, đánh giá nó chỉ ngang cỡ một show làm ăn hạng bèo. Hữu vững tin vì đã kiểm soát kịch bản rất chặt, theo sát nó ngay từ khâu phác thảo ý tưởng đầu tiên, chạy đường dây cho tới khi hoàn thiện văn bản cuối cùng. Trong bản dự trù kinh phí, Hữu để tiền

công đạo diễn là 10 triệu. Tuy nhiên, sẽ chỉ nửa con số đó đến tay cậu chàng kia. Nửa còn lại, sẽ nằm gọn tài khoản của Hữu. Hần Đăng bờ ngõ đôi chút, nhưng sẽ chẳng phàn nàn. Thiếu kinh nghiệm, cậu ta không hề nghĩ tới động tác ký hợp đồng. Đám người trẻ tập tễnh làm nghệ thuật đều ngại đôi co chuyện tiền bạc, dù họ khát tiền chẳng kém ai. Trong trường hợp Đăng phàn nàn, Hữu thừa tàn nhẫn để nói thẳng cho cậu ta biết cơ hội thực hiện show cũng đã ngon gấp nhiều lần giá trị 5 triệu bị cắt ngắn.

Hữu xếp thứ tự những tờ giấy lấy ra từ máy in. Cuộc họp ngắn chiều qua đã gút lại danh sách hội đồng giám khảo. Ở khoản này, Hữu hoàn toàn đứng ngoài cuộc. Anh ta chấp thuận hết thảy đề xuất các giám khảo tên tuổi từ phía thầy cô và vài thành viên trong ban tổ chức, trong đó có cả ý kiến của Vĩnh. Thảo thuận dễ dàng này khiến cái nhìn của người chung quanh về Hữu dễ chịu hẳn. Ai cũng nghĩ khâu giám khảo quan trọng bậc nhất nên khá căng thẳng. Nhưng ngay từ đầu, Hữu đã xác định không nhúng mũi vào khoản này. Giống như những sông bạc lớn không dơdi vào dung chứa sự gian lận, danh tiếng và chất lượng một cuộc thi sắc đẹp hãy để cho giám khảo toàn quyền quyết định. Hữu tính toán và xác định như thế ngay từ đầu. Cô gái nào được giải không quan trọng. Cốt lõi là cuộc thi hoàn tất êm đẹp và một khoản kha khá nạp thêm vào tài khoản. Thoạt tiên, Hữu đã suy tính như vậy, một cách lạnh lùng và chính xác. Nhưng, đột nhiên, xảy ra một sự việc.

Sau cú chạm trán với cô bạn gái của Vĩnh ngay trước cổng trường, đột nhiên Hữu đánh hơi thấy mùi nguy hiểm. Bằng con mắt sành sỏi của một nhân viên từng làm công tác khách hàng thời trang, anh ta không thể lảng tránh sự thật là cô gái quá đẹp. Nếu cô ta cũng là sinh viên, cũng tham dự cuộc thi và ôm giải thưởng cao nhất, quả là một vố đau cho Hữu. Sực nhớ ra điều gì đó, anh ta gọi di động cho một cô sinh viên năm dưới, thành viên ban tổ chức, yêu cầu mang tới văn phòng khoa càng nhanh càng tốt danh sách các thí sinh đã đăng ký. Ngay tức khắc, cô bạn vội vã chạy ra khỏi giảng đường, mang tới tập hồ sơ Hữu cần.

-Cảm ơn em nhé! - Hữu nở nụ cười dành cho việc hớp hồn các cô gái – Danh sách đã chốt lại rồi, phải không em?

-Theo thông báo, bữa nay mới hạn chốt. Nhưng em thấy các trường đều đã gửi danh sách cho chúng ta, thế nên em khóa sổ luôn.

-Tốt lắm! – Hữu không bao giờ tiếc lời khen ngợi – Em rất thông minh!

Cô sinh viên nằm dưới mỉm cười duyên dáng, thiết tha nhìn Hữu. Anh ta giả tảng lật bộ hồ sơ, lảng tránh. Cô gái quay lưng, bước đi. Hữu thở ra nhẹ nhõm, lướt nhìn gương mặt các cô gái đến từ các trường đại học và cao đẳng trong thành phố. 48 niềm tham vọng đang chuẩn bị sải bước trên sàn diễn, sẵn sàng lao vào cuộc cạnh tranh nhan sắc và trí tuệ, hồi hộp đón chờ giây phút vinh quang. Một lần nữa, Hữu xem kỹ từng bức ảnh dán theo hồ sơ. Những tấm hình thể căng nói lên được điều gì nhiều về nhan sắc, cá tính hay bản sắc cá nhân. Ở ngoài sẽ khác. Chỉ cần một ánh mắt. Một khéo môi. Hay chỉ cần một cú sải bước uyển chuyển. Tất cả sẽ thay đổi. Sau khi xem một lượt, Hữu nhận ra không có ảnh của cô gái đứng cùng Vĩnh. “Vậy là ta phán đoán nhầm!” – Hữu thở phào nhẹ nhõm. Ngay lúc anh ta bước ra khỏi văn phòng khoa, mobile trong cặp reo lên. Số của Hải. Chưa bao giờ tên bạn quê mùa liên lạc với Hữu. Sau vụ giành chỗ ở giảng đường, ác cảm càng nặng nề. Hữu cau mày:

-Có chuyện gì sao?

-Danh sách thí sinh thi Hoa khôi cần bổ sung! – Giọng Hải nhẹ nhàng.

-Tổ tưởng việc của cậu là chạy vòng quanh kiểm tra các gian hàng thức ăn và giải khát ở Hội chợ! – Hữu cười khẩy.

-Cậu đang ở đâu để tớ mang hồ sơ đến? – Rõ ràng là Hải khó chịu, nhưng anh giữ giọng bình thản, tránh không sập bẫy Hữu – Có một cô gái vừa nộp hồ sơ bổ sung.

-Okay. Tớ đứng ngay trước văn phòng Khoa, nhưng đang chuẩn bị qua sở Văn hóa thông tin.

-Chờ chút. Tớ đến ngay!

Đúng hai phút, Hải chạy vội dọc theo lối hành lang về phía Hữu. Anh đưa cho Hữu một cái phong bì màu vàng, thở gấp:

-Chắc đây là thí sinh cuối cùng!

-Hết hạn rồi. Danh sách đã lên xong – Hữu khó chịu ra mặt.

-Hôm nay mới hạn chót. Thực tế, cô gái này gửi giấy đăng ký từ hôm qua. Gửi trực tiếp, không thông qua hội bên trường Ngoại ngữ.

Nhưng tớ đã gọi sang đó kiểm tra. Không có gì đáng ngại về thí sinh này – Hải nói liền mạch, hơi căng thẳng.

-Thôi được! – Hữu nhún vai thờ ơ.

Anh ta hờ hững mở phong bì. Trong tích tắc, Hữu khựng lại. Vàng trán đỏ. Ánh nhìn đỏ. Cái cổ vươn cao kiêu hãnh đỏ. Không thể nhầm lẫn. Cô gái đã đứng cùng thằng Vĩnh. Hữu vội vã liếc qua các chi tiết khác. Nhã Thu. Một cái tên quen quen nhưng anh ta không nhớ chính xác đã nghe hay gặp ở đâu. Sinh viên ngoại ngữ. Cô ta

hơn Hữu một tuổi. Nhưng cô ta mới chỉ là sinh viên năm ba. Như vậy, có lẽ cô ta hẳn có kinh nghiệm sống đáng kể. Với vẻ đẹp vượt trội ấy, nếu cô ta thông minh và bản lĩnh trong cuộc thi, rất có triển vọng chiếm ngôi vị cao nhất. “Sẽ là một vô mất mặt của ta với thằng Vĩnh! – Hữu tự nhủ - Vậy là thằng Vĩnh đã sai Hải làm cái trò hề nộp đơn này”. Hệt như có một kẻ vô hình đang chèn tảng đá vào ngực anh ta.

Không rời mắt khỏi Hữu, Hải bắn khoả. Chẳng hiểu vì sao chỉ một tờ đơn dự thi bình thường mà nét mặt cái tên láu cá hãnh tiến này lại biến đổi kỳ quặc đến vậy. Anh nâng giọng cao hơn:

-Sao? Hồ sơ hợp lệ chứ hả? Cậu nhớ bổ sung vào danh sách!

-Okay! – Hữu gật đầu, như bưng tỉnh – Người cuối cùng, số 49.

-Số 49 thì sao? – Hải ngạc nhiên.

-Không sao cả!

Hữu bỏ đi. Trong đầu anh ta, vô số ý nghĩ đen tối cuồn xoay cùng hàng loạt tính toán bùng ra. Vậy đấy, chỉ cần lơ đãng một chút, chủ quan một chút, là có ngay kẻ tìm cách chơi dao sau lưng. Làm sao hất bỏ cơ may của cô gái số 49, hay chính xác hơn, cơ may của Vĩnh? Làm sao xé toạc cái nguy cơ bị chơi khăm mà ta nắm chắc phần thua một khi không thể tác động ban giám khảo? Càng nghĩ, đầu óc Hữu càng rối tinh lên. Các viễn ảnh u tối kéo đến. Trong cơn cáu bẳn, Hữu dừng lại ở hồ cá trong sân vườn giữa các block nhà. Anh ta mở mobile, bấm số của Vĩnh. Dù khó lòng có thể làm gì xoay đảo tình thế, ít nhất cũng phải bóc toạc âm mưu ngay với tên khốn cản đường. Sau đó, cần tung ra ngón đòn cao tay nhưng không phải không cay đắng là lời hứa sẽ ban cho cô gái số 49 kia một giải thưởng. Những hồi chuông đổ dài từ phía bên kia. Lẽ nào tên Vĩnh gờm ta đến mức không trả lời máy? Hữu tự hỏi. Đột nhiên, một giọng nữ nghe khá đặc biệt, líu ríu nhưng thật tươi vui cất lên trong máy:

-Chào anh Hữu!

-Ai đó? – Hữu ngạc nhiên.

-Em là Thái Vinh, em gái anh Vĩnh nè. Anh Vĩnh đi qua công ty máy tính gì đó liên hệ tổ chức Hội chợ rồi anh ui. Nghe nói anh cần xin thêm tài trợ. Khoảng 150 triệu lận đó. Hihi... - Cô nhóc nói liến láu - Ảnh bỏ quên mobile ở nhà. Có gì không anh?

-À... Anh học cùng Vĩnh. Anh gọi để nói chuyện về cuộc thi Hoa khôi

– Hữu cười thầm khi biết Vĩnh vẫn đang điên đầu vì hụt tài trợ.

-Ồ ... ồ... ồ...! – Tiếng rú vang lên đột ngột, chói tai – Em rất thích đi thi Hoa hậu.

-Không phải Hoa hậu, mà là Hoa khôi. Chỉ có nữ sinh viên được

tham dự.

-Em sắp là sinh viên. Đầu năm tới, em vô năm nhất. Em có giấy gọi nhập học rồi đó! Thái Vinh khoe rộn lên. Cô nhóc hỏi hộp – Cho em dự thi, được không. Em không thấp đâu. Em biết cách đi giày cao gót trên sân khấu...

Một ý nghĩ chớp nhoáng vút qua đầu Hữu. Anh ta chợt biết, đây chính là cơ hội lật ngược thế cờ mà Vĩnh đã bày ra. Một cách điềm tĩnh, Hữu lên tiếng:

-Đây là một bí mật giữa anh và em, nghe. Đừng để anh Vĩnh biết. Vĩnh không cho em thi đâu, vì anh ấy là người tổ chức Hội chợ.

-Em hiểu rồi! – Cô nhóc láu táu.

-Em tới cà phê Mama Pia gặp anh làm hồ sơ gấp. Em sẽ là thí sinh số 50.

Mắt bão

Chương 8

Buổi học thứ năm của Hải tại trung tâm Anh ngữ Quốc tế. Giá như không có cái phiếu học miễn phí mà Vĩnh đưa cho và bắt đăng ký học gấp, anh sẽ chọn một trung tâm hạng trung bình, mức học phí hai trăm ngàn cho một khóa ba tháng. Chỉ cần vài khóa như thế là lấy xong bằng B. Nhưng ở đây, sau buổi thi trắc nghiệm kiểm tra trình độ, anh chỉ được xếp vào lớp cuối sơ cấp.

Dù đọc kỹ các chi tiết trong brochure, Hải vẫn bị sốc ngay bữa đầu tiên bước vào lớp. Phòng học sáng trắng. Bàn ghế sang kinh khủng. Máy điều hòa gắn trên tường kêu ro ro, tỏa xuống làm hơi lạnh toát. Nhưng lớp học rất một lũ nhóc con choai choai. Nhìn thấy anh bước vào, tụi nhỏ đang ngồi và nằm lộn xộn trên bàn rào rào ngồi dậy, gào lên câu chào Good evening sir nghe thật man rợ. Hải bối rối đi về cái bàn trống còn sót lại duy nhất cuối lớp. Gần hai chục cặp mắt trố ra, dõi theo anh, tò mò. Một thằng nhóc chỉ chừng 12 tuổi thọc tay vào túi quần, đi về phía anh. Nó nhướn mày, tuôn ra một tràng tiếng Anh như cháo chảy: "Are you the new teacher? I haven't seen you yet. Oh man, why do you sit here? Do we have new way for learning?". Hải tối tăm mặt mũi. Anh chẳng nghe được một từ nào để có thể luận ra câu hỏi của nó. Cười trừ, anh thật thà hỏi nhỏ: "Ý em là gì vậy?". Thằng nhóc ngơ ngác nhìn anh: "I mean... À, lớp sẽ xếp lại bàn học

cho nên thầy mới ngồi đây trước phải không?". Hải lắc đầu: "Không, anh chỉ là học viên giống như em vậy!". Giá như có một đạo diễn điện ảnh ở đây, ông ta hẳn phải chọn thằng nhóc đóng xen bày tỏ trạng thái ngạc nhiên tốt độ. Rồi ngay lập tức, nó thông báo cho đám bạn. Cả đám hú lên như một cánh rừng đầy khí cho đến khi giáo viên, một người đàn ông Úc tóc vàng rơm, đẩy cửa bước vào. Sau hai buổi học, Hải nhận ra nếu gạt qua nỗi xấu hổ về tuổi tác, về cách phát âm sai, về sự nhát gan giao tiếp với người ngoại quốc, thì học Anh văn thực ra cũng không quá khó khăn. Vốn từ vựng thì anh không có gì phải lo. Hồi học phổ thông ở trường tỉnh rồi lên học đại học, anh luôn cố gắng thuộc càng nhiều từ mới càng tốt. Tuy nhiên, kỹ năng nghe, nói và dịch của anh hết sức thiếu hụt. Sự thiếu hụt đó càng lộ diện kinh khủng khi anh bước vào lớp. Ông thầy nắm ngay điểm yếu của Hải và dành cho anh sự quan tâm đặc biệt. Hồi đầu, tụi nhóc hí hửng cười nhạo nghe anh hội thoại. Hải rất ngượng ngùng. Anh toan bỏ học. Nhưng nhớ đến khoảng học phí gần hai triệu, nghĩa là một buổi học tính ra hơn 100 ngàn đồng, anh bỏ ngay ý định. "Ngu dốt thì mới đi học. Mắc cỡ thì chẳng được ích lợi gì. Cứ mặc kệ xung quanh là xong!" - Anh tự nhủ. Với liệu pháp "mặc kệ" này, anh trở nên bạo dạn. Lúc nào anh cũng lăm bắm các mẫu hội thoại, gắng sức bắt chước thật giống ngữ điệu của tay thầy Úc. Hải học căng đến độ, có đêm nằm mơ, anh thấy mình mọc trên đầu một mớ tóc vàng rơm, người ướt đầm mồ hôi nên tỏa ra mùi bắp thiêu giống hệt ông thầy ngoại quốc. Bọn nhóc con đuổi theo anh vòng quanh lớp sát rạt. Giấc mơ dễ sợ đến mức choàng tỉnh lại, phải mất hồi lâu Hải mới hoàn hồn.

Thấy bạn lao vào học Anh ngữ như điên, Vĩnh rất vui. Máy việc chuẩn bị Hội chợ bạn rộn mà người trong ban tổ chức phải lãnh, anh gánh bớt cho Hải. Mới đây, Vĩnh còn mang qua cho bạn một túi đầy ắp sách tiếng Anh và đĩa luyện nghe:

- Cậu xài thứ này, khỏi mất công bỏ tiền ra mua!

Hải cầm xem vỏ CD, nhìn thấy một dòng chữ nhỏ xíu bên góc, ngạc nhiên:

- Máy thứ này của cô bé Thái Vinh mà!

- Tất nhiên. Trước khi đi Sing, con bé học đúng chương trình Anh ngữ cậu đang học đấy - Vĩnh nhún vai, mặt chán nản - Giờ thì nó xài tiếng Anh suốt ngày, còn giỏi hơn cả tiếng mẹ đẻ ấy chứ. Cậu thấy học ở đây hiệu nghiệm không nào?

- Thiệt vậy sao? - Hải ngơ ngác - Bộ học ở đây, người ta sẽ nhồi nhét mình quên luôn tiếng mẹ đẻ hả?

- Cậu không biết nói đùa ư? - Vĩnh lắc đầu, phì cười - Ý tớ chỉ muốn nói rằng con bé em tớ là một quái vật. Tất cả những gì dính líu đến nó đều bị over lên.
- Cậu đừng ác cảm với cô bé ấy quá mức. Con bé ấy tội nghiệp thì đúng hơn. Thật ra, phải thông minh mới dám thể hiện bản thân mạnh mẽ như thế. Nếu có một con em, tớ cũng thích...
- Thôi nào. Tỉnh lại giùm tớ đi ông bạn!- Vĩnh cắt ngang- Cậu mà tin vào những gì con bé thể hiện, cậu sẽ hớ to đấy!

...Giải lao 20 phút giữa giờ học. Sau khi cùng lũ nhóc chen nhau ở bàn lấy nước chanh, Hải cầm ly trà đá đứng trên ban- công tầng bảy hóng gió, phóng tầm mắt nhìn ra khung cảnh mặt trời lặn. Những mái nhà thành phố lô xô bên dưới những cánh chim chao liệng, các đám mây đỏ ửng, càng về phía chân trời càng tím sẫm dần. Anh nghĩ miên man về những khó khăn trước mắt, những hứa hẹn ở tương lai. Nghĩ về những người bạn tốt như Vĩnh, nghĩ về một cô nhóc kỳ lạ được nuông chiều mà không hạnh phúc... Mobile bắt chọt reo lên. Số của Thái Vinh. Thật kỳ quặc, vừa nghĩ tới cô nhóc thì có điện thoại cô nhóc gọi đến. Bằng giọng nói trong trẻo và dịu dàng nhất, Thái Vinh đề nghị:

- Anh Hải nè, qua nhà em tí tẹo được không?
 - Ba mẹ và anh Vĩnh đâu? - Hải cảnh giác.
 - Mọi người lại đi vắng, em ở trong nhà một mình, không có xe! - Cô nhóc rên rỉ - Mà em thì cần ra ngoài quá chừng!
 - Ra ngoài làm gì kia?
 - Em cần mua mấy thứ quần áo. Có việc quan trọng khủng khiếp ấy chứ!
- Cái cách nói hời hả và giọng van vỉ của cô nhóc khiến Hải cũng lo lắng lây. Anh liếc nhìn đồng hồ, nói thành thật:
- Anh đang học tiếng Anh ở trường Quốc tế.
 - Phì... Khệch! - Đầu dây bên kia phát ra âm thanh của loài rắn chuông
 - Anh cúp học đi. Em sẽ phụ đạo cho anh bài học bị bỏ lỡ bữa nay, okay?
 - Đành vậy. Nhưng anh sẽ báo cho Vĩnh biết là anh đến đón em đi đó nghe!
 - Ủi úi, đừng! Làm người ai làm thế! Đây là một bí mật hấp dẫn chưa từng thấy. Em sẽ chỉ bật mí cho anh biết thôi! - Rõ ràng là Thái Vinh đang thả mồi câu.
- Hải không nhịn được cười. Và cả tò mò. Anh đồng ý:
- Thôi được, anh sẽ chạy xe qua. Đừng có bày trò gì đại dốt đó nghe

chưa. Đúng 6 giờ, anh có mặt bên nhà em!

Tiếng hú bên kia máy vang lên bất ngờ đến nỗi Hải vội vã đưa mobile cách xa khỏi tai. Bấm nút tắt cuộc gọi, anh soạn vội một tin nhắn, gửi ngay cho Vĩnh.

Vừa thấy Hải trờ xe trước cổng, Thái Vinh ném bộp ra ngoài đôi giày búp bê, rồi trèo thoăn thoắt lên hàng rào, leo ra ngoài. Nhảy phắt xuống ngay trước mặt anh, cười rạng rỡ. Trong cái quần shorts vải jeans ngắn ngang gối, cái áo vải chàm bi chèn ngang sườn để lộ cả một khoảng bụng lép kẹp, rồi thêm cái túi da nhỏ xíu hình vuông căng phồng, đeo chéo qua vai, trông cô nhóc giống hệt một thằng con trai gầy gò nhưng nghịch ngợm. Hải nhăn mặt:

- Nhóc con, em quên chưa thay áo kìa. Sao mặc cái áo cũn cỡn vậy ra đường?

- Hố, anh nhạo em đúng không? - Thái Vinh trố mắt, sau đó xoay một vòng, hí hửng khoe khoang - Đây là một cái áo hàng hiệu. Hiệu gì nhỉ? Uh huh, hiệu Gap. Mặc lắm đó. Nhưng em mua được hàng giảm giá ở Sing, he he...

- Vậy hả? Anh không biết đồ hiệu đâu. Anh rất quê mùa! - Hải thở dài, không phải không có chút mặc cảm.

- Điềm này thì em đồng ý với anh trăm phần trăm! - Thái Vinh nói thản nhiên, trèo lên yên sau chiếc xe honda 81.

- Đi đâu nào, nhóc?

- Anh chở em lên mấy shop thời trang trên đường Nguyễn Trãi nha. Em sẽ cho anh thấy việc gọi em bằng từ "nhóc" là một lầm lẫn rất đáng tiếc của anh, và cả anh Hai em nữa.

Theo chỉ dẫn của cô bé, Hải ghé xe vào gần chục cửa hiệu quần áo thời trang. Cứ nhè những bộ váy dài chấm gót chân bằng lụa, dát kim tuyến hoặc kim sa lóng lánh, Thái Vinh lao vào. Mặc dù không biết mảy may gì về thời trang, Hải vẫn nhận ra nó chẳng hề thích hợp chút nào với cô nhóc ngổ ngáo. Anh lên tiếng:

- Nhóc, sao em không chọn những bộ đầm ngắn hơn, tươi trẻ hơn?

- Anh nghĩ em xấu hoắc, không xứng với bộ dạ hội này sao? - Thái Vinh trợn mắt lên khi đang ngắm nghía cái váy dài chiffon màu hồng tro trước tấm gương soi.

- Ồ không! - Hải bối rối, tìm cách nói tránh - Ý anh là bộ váy này nên dành cho một cô gái có da có thịt một chút. Còn nhóc hơi gầy gò...

- He, em biết cách để có da có thịt lên ngay í mà!

Cô nhóc chộp cái túi vuông, chạy biến vào phòng thử. Trong giây lát, cô hiện ngang bước ra. Không chỉ Hải, mà hai nữ nhân viên bán hàng cũng há hốc miệng, nhìn chăm chăm Thái Vinh. Ở phần ngực

bộ váy, lúc này, nhô cao lên hai cục u nhìn hết sức khác thường. Cô nhóc tự hào:

- Hehe...Look at me! Thật người lớn, đúng không?

Thái Vinh xoay một vòng trên gót chân. Tức thì, từ ngực áo cô, một quả táo rơi đập xuống sàn gỗ. Rồi một quả táo nữa, tiếp nối lăn ra. Những cô bán hàng cười phá lên. Hải bối rối bước thẳng ra ngoài cửa kính.

Tay lái xe 81 treo móc lĩnh kinh những túi giấy đựng các bộ váy mới sắm của Thái Vinh. Nhưng cô nhóc vẫn chưa muốn về nhà. Hải phải đưa cô nàng qua một tiệm làm tóc. Cô muốn biến mái tóc ngắn ngỗ nghịch thành một mái tóc loăn xoăn dài quá vai. Thời gian lê thê khi Hải ngồi chờ cô bé nối tóc. Thái Vinh chột ngoảnh lại, nhắc:

- Anh Hải có đói không? Vẫn còn hai trái táo cất trong túi nè!

- Thôi đi! - Hải đỏ mặt, cúi kinh - Nè, nói đi. Em sắm đồ nhiều thế này có liên quan gì tới cái bí mật em hứa nói cho anh biết không?

- Có chứ! - Cô nhóc nghênh cằm lên.

- Nói đi!

- Em đã nộp đơn dự thi Hoa khôi. Anh Vĩnh không biết đâu!

- Ai nói em đi thi? Em đã gặp ai vậy? - Hải bàng hoàng.

- Ồ, bạn thân học cùng lớp anh Hai và anh nữa - Thái Vinh le lưỡi- Anh biết rồi còn hỏi!

Mắt bão

Chương 9

Chếch qua ô kính trên cùng, nắng mai đọng thành một đốm sáng méo mó trên trần nhà. Cánh cửa sổ lớn mở hé. Tấm rèm cửa lọc vào phòng ngủ thứ ánh sáng đùng đục xám xanh, đôi lúc rung nhẹ vì gió. Có tiếng chó sủa từ khu vườn nhà bên như vắng đến từ địa ngục. Một thằng bé nào đó đang quạt mạnh các cú banh tennis vào tường, âm thanh ngưng bật, lộ ra một khoảng im lìm, trống rỗng, ngỡ như kéo dài bất tận.

Mắt mở thao láo, Vĩnh ngồi im bên mí giường, đầu óc lộn ngược.

Anh biết rõ mình vẫn chưa chạy thoát khỏi cơn ác mộng. Giá có thể hút điều thuốc hay nốc một cốc rượu mạnh để xóa tan cảm giác chết tiệt này, anh sẽ làm ngay, bất kể nguyên tắc xưa nay không bao giờ đụng vào những thứ kích thích tai hại. Có lẽ gắng gượng đứng dậy,

bước đi, rồi thử làm một điều gì đó thì sẽ tốt hơn là ngồi yên và chìm vào chuỗi suy nghĩ u ám nặng nề, Vĩnh tự nhủ. Anh thả chân xuống sàn gỗ, lảo đảo bước về phía bàn học và tú sách ở bức tường đối diện. Rót đầy nước lọc vào cái cốc thủy tinh, Vĩnh uống từng ngụm lớn. Bất chợt, mắt anh bắt gặp một hình ảnh loáng qua dưới đáy cốc. Gương mặt Nhã Thư với đôi mắt âm u nhìn anh qua mái tóc rối tinh, xõa dài hai bên gò má trắng bệnh. Rồi cô ngoảnh đi, biến mất. Anh phát điên lên. Trong một phản ứng không thể kiểm soát, Vĩnh nện mạnh tay xuống mặt bàn. Vài mảnh kính vỡ vụn găm vào lòng tay. Cảm giác ấm nóng của máu tuôn chảy vây quanh cảm giác đau nhói thật dễ chịu kỳ lạ.

Rửa tay dưới vòi nước, Vĩnh đắm đắm nhìn bóng mình trong kính. Gương mặt hốc hác với xương gò má nhô cao. Khuôn cằm vuông vức tua tủa râu. Tia nhìn mệt mỏi và thất vọng. Lúc mở ngăn kéo tìm hộp thuốc cắt dụng cụ sơ cứu, mắt Vĩnh chợt dừng lại ở quyển lịch điện tử trên mặt bàn. Hôm nay là sáng thứ hai. Vậy là anh đã ngủ li bì suốt ba mươi giờ đồng hồ. Điều gì khiến một người khỏe mạnh như mình lại có thể suy sụp như vậy, Vĩnh lăm bằm một mình. Anh nắm nhẹ bàn tay bị thương. Một mảnh kính mỏng còn sót lại giữa lòng tay. Cảm giác đau nhói như ngọn roi vút mạnh trong không khí. Vĩnh dừng sững, sực tỉnh. Vậy là thời khắc cuối cùng của Hội chợ đã kết thúc. Cuộc thi Hoa khôi sinh viên cũng đã hạ màn. Gương mặt các cô gái với niềm hy vọng bùng sáng hay các nỗi thất vọng được che giấu khéo léo khi từng phần thi co hẹp lại dần. Tiếng nhạc ồn ã. Từng chập các tiếng hò reo dội lên từ bên dưới khán giả mỗi khi một ứng viên sáng giá của trường đại học nào đó lọt tiếp vào vòng cuối. Giọng MC hét lớn trên loa, âm oang, đầy phấn khích nhưng cũng phảng phất vẻ khoa trương đáng ghê sợ. Những bóng người ùa lên, như các phân tử chuyển động rối loạn trên mặt phẳng sân khấu khi kết quả cuối cùng được xướng lên. Pháo hoa kim tuyến. Những chớp đèn flash. Nụ cười đóng băng của Nhã Thư khi đội vương miện hoa khôi ngoài tầm mắt anh... Tất cả chuỗi hình ảnh đó, âm thanh đó khác nào ảnh ảo mọc lên từ một cơn ác mộng. Nhưng khôn kiếp làm sao, chúng không phải ác mộng. Chúng là một cái phông nền có thật, thiết kế hoàn hảo. Để cho từ trong nó Hữu hiện lên, thẳng tay giáng một đòn thích đáng chính giữa mặt anh, vào lúc không thể ngờ nhất.

Điều Vĩnh nhớ suốt buổi tối cuộc thi Hoa khôi diễn ra là những đợt gió thốc tháo thổi phía sau cánh rèm sân khấu. Hữu đứng lảng vảng gần đó. Lúc nói chuyện thân tình với nhà tài trợ. Lúc sẵn sàng giúp

một tay cho anh chàng đạo diễn chương trình và người thiết kế sân khấu. Đôi khi, anh ta ném về Vĩnh một cái nhìn ẩn ý kỳ quái. Nhưng, Vĩnh chẳng thèm đếm xỉa tới. Mọi tập trung của anh lúc ấy dồn hết vào Nhã Thư.

Chẳng có gì phải nghi ngờ, Nhã Thư là cô gái nổi bật nhất. Lần đầu tiên, anh nhận thấy một điều: Thực ra mọi trang phục, dù sang trọng và lộng lẫy tới đâu, cũng chẳng có ý nghĩa gì nếu khoác lên một kẻ tầm thường. Hoàn toàn thư thái và đĩnh đạc về tự chế nhạo, Nhã Thư bước đi trên sân khấu trong những bộ váy áo thoát nhìn rất giản dị nhưng thật ra được cắt may bằng kỹ thuật tuyệt hảo. Mái tóc chải thẳng không cầu kỳ. Đôi mắt đen nổi bật trên gương mặt xinh đẹp luôn nhìn thẳng về phía trước. Một vẻ đẹp tỏa sáng từ bên trong. Tự nó là đủ. Sự tô điểm kỹ lưỡng hay phụ trang điểm dóa mà các thí sinh khác cần đến đều trở nên thừa thãi với Thư. Chưa bao giờ Vĩnh tự hào về người anh yêu đến vậy. Chẳng cần đến tiếng vỗ tay ầm ầm của khán giả mỗi khi Thư xuất hiện, anh luôn vững tin cô sẽ chiến thắng. Niềm thương yêu và tin cậy dâng trào vào thời khắc ấy, xóa mờ cảm giác giận dữ về rắc rối xảy ra trước đó do con bé Thái Vinh gây ra. Thậm chí, cái kế hoạch tìm một người của mình để giảng giải trong cuộc thi do Hữu làm bầu show cũng đã biến mất khỏi đầu Vĩnh. Anh chỉ biết đến Thư trong giây phút ấy mà thôi. Đúng như anh tin tưởng, cuối cùng tên Nhã Thư và trường đại học của cô đã được xướng lên ở danh hiệu cao nhất. Gió thổi mạnh hơn, tung lên một tấm màn phụ phía sau sân khấu. Vĩnh đứng bên cánh gà, chờ đợi để đón Nhã Thư bước vào sau khi cô hoàn thành khâu chụp ảnh với các thầy cô và quan chức. Tuy nhiên, Hữu thành công tiến đến, đứng bên cạnh anh, nụ cười sáng lóa trợn tuột bao bọc bởi một mùi nước hoa lạnh lẽo ám nhiễm dai dẳng trong không gian.

-Chúc mừng cậu, Vĩnh!

-Chúc mừng gì kia? – Mặc dù thừa biết ý Hữu, anh vẫn làm mặt lạnh, hỏi lại.

-Chúc mừng người của cậu giành giải trong cuộc thi mà tổ chức! – Hữu nhếch môi cười, thấu hiểu.

-Nếu cậu nghĩ vậy thì đúng là vậy. Về cá nhân, tớ rất vui khi bạn gái của tớ trở thành hoa khôi.

-Cô Nhã Thư kia là người yêu, là girlfriend của cậu thật sao? – Hữu nhướn mày, làm ra vẻ ngạc nhiên thật tài tình. Anh ta vươn cổ nhấn mạnh từ girlfriend như để át tiếng nhạc đang ồn ào bên ngoài sân khấu.

-Điều đó ngăn cản cô ấy trở thành hoa khôi ư? – Vĩnh hỏi, không

phải không khó chịu

-Không, việc cô ta là bạn gái cậu thì okay thôi. Nhưng có một điều khác có thể khiến cô ta bị lột vương miện, phải trả lại danh hiệu đấy!

– Giọng Hữu vẫn thản nhiên như đang đề cập đến một vấn đề hết sức bình thường.

-Chuyện gì? – Vĩnh hỏi, nhìn thẳng vào đôi mắt đối thủ, thoáng lo sợ.

-Chuyện nhỏ, cậu thử liếc xem qua thứ này đi! – Hữu cười, chìa vào mặt Vĩnh một mảnh giấy A4 gấp làm tư.

Vĩnh mở tờ giấy. Đúng lúc ấy, ánh sáng chói chang một ngọn đèn xoay ngoài sân khấu chiếu thẳng vào mảnh giấy trên tay anh. Mất mấy giây, anh mới nhận ra đường nét và hình ảnh thực sự của hình ảnh được in lại. Vĩnh chết lặng người đi. Ngay đối diện, Hữu vẫn nhìn đăm đăm, theo dõi từng cử chỉ nhỏ nhất của anh, không thèm che giấu sự khoái trá của một con thú chiến thắng trước con mồi yếu thế hơn hẳn. Run rẩy, Vĩnh vò nghiền tờ giấy trong lòng tay, ném vào mặt Hữu tất cả căm giận:

-Đê tiện quá, Hữu ạ!

-Đê tiện, nhưng là sự thật!

-Dối trá! – Vĩnh kiềm chế để không hét lên.

-Đừng vội kết luận như thế, lớp trưởng thông minh. Hình này tớ scan lại từ một bức ảnh thật. Không phải ảnh ghép đâu. Nếu không tin, cậu có thể kiểm tra ngay chính nhân vật trong ảnh – Hữu hát cảm ra ngoài sân khấu – Cánh báo chí sắp chụp ảnh xong rồi đấy. Cô ta chuẩn bị vào với cậu rồi đấy!

Quay lưng bỏ về phía một giảng viên trẻ, Hữu lại trưng lên nụ cười bất động sáng lóa. Vĩnh đứng bên cánh gà. Anh lảo đảo tìm cách dựa vào một bức tường nào đó. Mồ hôi vã ra, ướt đầm đìa lưng áo anh. Một trận gió khác, qua vô số ô thông gió áp trần hậu trường lại thốc đến, như muốn cuốn bằng anh đi. Mất mấy giây, anh mới trấn tĩnh đôi chút. Cúi xuống nhặt viên giấy vo nát bị bắn dạt vào chân tường, anh giữ chặt nó trong tay. Ngoài kia, đám đông trên sân khấu đang tản mác dần. Nhã Thư đang ôm bó hoa lớn và tấm sec tượng trưng đi vào, rải dài những bước chân kiêu hãnh uyển chuyển. Đôi mắt cô hơi nheo lại, làm quen với bóng tối lờ mờ của hậu trường. Cô nhìn thấy Vĩnh trước tiên. Ngay tức khắc, cô nhận ra vẻ bất thường trên mặt anh.

-Có chuyện gì vậy, anh nói cho em nghe đi?

-Không, chỉ là một bức ảnh! – Vĩnh lầm bầm.

-Ảnh gì, hả anh?

-Một bức ảnh. Hình như của em – Vĩnh đưa tay đỡ cho cô tám sec lớn. Đột nhiên anh thấy ớn lạnh.

Gió lại thổi mạnh. Mái tóc dài thẳng của Thư rối tung. Gò má cô tái nhợt dưới làn phấn mỏng. Nhìn gần, đôi mắt viền đen của cô thâm tím, hõm sâu đột nhiên.

-Anh sẽ gặp em sau. Chúng ta nói về chuyện này thẳng thắn, được không em?

Vĩnh không nhớ nổi anh đã về nhà bằng cách nào. Chỉ biết rằng, khi ngã lưng xuống giường, tức khắc anh chìm vào những cơn ác mộng nối tiếp. Sự mệt mỏi vì căng thẳng gắng sức trong những ngày hội chợ. Nhưng ám ảnh hơn hết, là nỗi ghê khiếp từ bức ảnh đáng sợ...

Mắt bão

Chương 10

Suốt đêm chung kết cuộc thi Hoa khôi, Hải ngồi cuối hàng ghế khán giả, khuất sau các hình người mẫu dựng bằng bìa cứng diện trang phục của nhà tài trợ Y.Style. Chốc chốc, cánh sinh viên phấn khích ủng hộ gà nhà lại nhao lên, che hết tầm nhìn. Nhưng, tất cả những điều khó chịu ấy chừng như không chạm vào anh. Bỏ mặc các nhiệm vụ của thành viên ban tổ chức, Hải tự nhủ chỉ một lần này thôi, anh cần được sống riêng biệt với cảm xúc của chính mình, khắc khoải và đầy hồi hộp. Thứ cảm xúc pha trộn giữa những hình ảnh rục rĩ mà mắt anh tiếp nhận cùng với vô số ý nghĩ rối bời.

Sau hai đêm sơ khảo và bán kết, Hải mệt lử. Chẳng biết vô tình hay cố ý, Đăng, tay đạo diễn trẻ, cứ luôn tìm Hải để yêu cầu hỗ trợ việc này việc khác. Bản tính hiền lành và sẵn lòng giúp đỡ, Hải chặc lưỡi. Thực hiện các việc lặt vặt đó dễ dàng hơn lựa lời chối từ. Mỗi khi mệt phờ, niềm an ủi duy nhất với Hải là được nhìn thấy Nhã Thư, bất kể lúc nào anh muốn. Đứng giữa các thí sinh khác, cô cũng lắng nghe đạo diễn chỉ dẫn hướng di chuyển khi bước ra sân khấu, cách giữ đội hình, cả việc giữ nhịp bước đi sao cho không nhanh quá hay chậm quá so với nhịp nhạc. Nghe vậy thôi, nhưng chừng như mọi

việc đều nằm hết trong đầu Thư. Cô thực hiện các yêu cầu thật dễ dàng, chẳng cần cố gắng lắm. Thi thoảng, nhìn về phía Hải lóng ngóng đứng gần bậc thang đang say mê theo dõi các diễn biến trên sân khấu, cô thoáng mỉm cười. Nụ cười dành riêng cho anh, khiến anh xúc động tái mặt, đứng lặng hàng phút, đến nỗi tiếng Đăng gọi to tên anh phía trên kia anh cũng không nghe.

Thắng hoặc, Vĩnh ghé qua, trao đổi vài chi tiết nào đó với các thành viên ban tổ chức. Nhưng, Hải biết, thật ra cậu ấy cũng đến vì muốn nhìn thấy Thư, mang đến cho cô chai nước ngọt, mỉm cười để được thấy cô cười lại. Một lúc như thế, anh vội vã bước ra ngoài, im lặng nhìn khoảng sân trường đầy gió hoặc lấy xe chạy đi mua thêm mấy thứ vặt vãnh mà tay đạo diễn nhờ vả. Mình có là gì đâu mà Thư phải đoái hoài. Ngay từ cái lần gặp gỡ tình cờ, cô ấy đã quá xa vời với mình. Mình giống như một con dế ngược lên trời, kinh ngạc ngẩn nhìn một ngôi sao lấp lánh. Ngẩn vậy thôi chứ không hề nghĩ ngợi ngôi sao ấy có thể rơi vào tay mình. Dù xác xuất một phần tỉ cũng không được phép nghĩ đến. Hải luôn tự nhủ. Vĩnh mới thực sự là người tương xứng và cần thiết cho Thư. Cậu ấy thật hoàn hảo, giống hệt như cô ấy vậy. Chỉ cần họ đứng bên nhau, trò chuyện, mỉm cười, thế giới này bỗng dưng biến thành một điều gì đó thật đáng giá, tươi trẻ, đầy tin tưởng và tốt lành biết bao. Phát hiện ấy vơi dịu nỗi buồn và mặc cảm lẫn khuất trong anh, khiến mỗi khi gặp Vĩnh, nhìn thẳng vào mắt bạn thân, anh vẫn thấy mọi thứ chẳng có gì biến đổi, vẫn thật gần gũi và thanh thản...

Buổi sáng của đêm chung kết, sự cố đột ngột xảy ra. Khi Hải khệ nệ khuân bình nước lọc lớn và chồng cốc nhựa mượn từ văn phòng khoa, mang tới sân khấu, một nữ nhân viên văn phòng nhận cuộc điện thoại từ ai đó. Gương mặt cô ta bỗng thay đổi theo chiều hướng tồi tệ rõ ràng tới mức Hải khựng lại. Cô ta lắp bắp nói với anh: "Có chuyện rắc rối với hồ sơ thi Hoa khôi của em gái cậu Vĩnh. Ai đấy vừa gọi điện thoại phản ánh, dọa sẽ tung hê chuyện này, làm cho cuộc thi thất bại..."

Trong khi chờ Vĩnh trả lời điện thoại, đầu óc Hải rối bời. Chuyện rắc rối gì vừa xảy ra mới được chứ? Chẳng phải chính Hữu đã bày trò lôi kéo Thái Vinh vào cuộc thi Hoa khôi vào phút cuối? Rõ ràng hẳn ta chủ định chỉ cần một trong hai người thân của Vĩnh thất bại, ít hay nhiều, Vĩnh cũng sẽ trải qua cảm giác khó chịu. Hoặc tồi tệ hơn, nếu

Thái Vinh vào các vòng sau, chỉ cần một điểm nào đó có vẻ như thiếu công bằng, Hữu sẽ thẳng tay lợi dụng chúng để hạ uy tín của lớp trưởng. Chỉ riêng cái nguy cơHuwx hê lên Vĩnh chơi bản, đưa em gái tham dự cuộc thi nằm trong khuôn khổ hội chợ do anh tổ chức cũng quá đủ đe dọa... Tất cả những tình huống xấu đều đã được Vĩnh và Hải tính đến, với không ít lo âu. Mặc dù Vĩnhnói hết nhẽ, anh không sao ép buộc Thái Vinh rời bỏ cuộc thi. Càng trách mắng, cô nhóc càng như phát rồ lên, khẳng khái dự thi cho bằng được. Rốt cuộc, Vĩnh đành bó tay, nói với Hải: "Đành phải chấp nhận ý thích điên rồ của con bé thôi. Điều duy nhất tớ có thể làm là cầu mong con bé rút dài ngay từ vòng loại!". Thế nhưng, hoàn toàn trái mọi phỏng đoán lẫn trông đợi của anh trai, Thái Vinh nổi bật một cách khó tin. Không thể phủ nhận cô nhóc là thí sinh được ủng hộ nồng nhiệt nhất trong mấy đêm thi. Mỗi khi cô nhóc bước ra sân khấu, với các bước đi hấp tấp, nụ cười nhe răng kỳ quái, đôi mắt to tướng nhìn xuống khán giả chẳng chút ngại ngùng, cách ngoe ngoắt đầu và hơi vươn cổ về phía trước chỉ mình cô làm được, và cuối cùng là ngôn ngữ của cả hai bàn tay thể hiện hết sức vô tư, khán giả bên dưới như phát cuồng lên. Tiếng vỗ tay cùng tiếng hét gọi tên Thái Vinh âm vang như sấm. Ngay các thành viên ban giám khảo vốn khá khắt khe, thoát đầu choáng váng về thí sinh kỳ khôi này, rồi cũng phải thuận theo sự ủng hộ và khoái trá cuồng nhiệt của khán giả trẻ. Như một hiện tượng lạ lùng nhất, Thái Vinh lần lượt vượt qua đêm sơ kết, bán kết để lọt vào top 20 tham dự chung kết. Cùng với Nhã Thư, cô nhóc là một cái tên được nhắc đến nhiều nhất. Một vài anh chàng có máu cá cực đã tuyên bố Thái Vinh ít nhất phải đoạt danh hiệu á khôi. Em gái tiến càng sâu vào giải, sự lo lắng trong Vĩnh chuyển sang trạng thái thờ ơ. Sự thờ ơ đáng sợ của một người linh cảm rõ nét có một nguy cơ nào đó đang tiến đến rất gần. Nhưng anh ta không thể nhận biết chính xác nó là gì, sẽ khởi phát và gây hại ra sao...

Vĩnh trả lời mobile của Hải ở lần gọi lại thứ ba. Hết sức thản nhiên, anh thông báo luôn cho Hải diễn biến sự cố. Lý do kẻ giấu mặt tung ra để yêu cầu loại Thái Vinh ra khỏi đêm chung kết hết sức đơn giản: Cô chưa phải là sinh viên như đã khai báo trong hồ sơ. Và còn thản nhiên hơn như thế, Vĩnh cho biết anh cảm thấy hoàn toàn dễ chịu khi biết tin em gái chắc chắn bị loại. Hải dựa lưng vào một cây cột hành lang, cố gắng nắm bắt diễn biến câu chuyện đang diễn ra theo chiều hướng mà anh không sao đoán định nổi. Giữa một đồng những sự

kiện rối loạn, Hải chợt tìm lời giải. Chỉ có bàn tay của Hữu trong vụ này mà thôi. Anh nói với Vĩnh phỏng đoán của mình. "Phải. Chính nó đã bày trò. Chỉ có điều là nó chơi nham hiểm đến mức đưa con bé vào giải khá sâu, đẩy con bé lên đỉnh cao của sự chú ý, rồi bất thần tung một cú đập. Cậu thấy đấy, không chỉ con em tớ lộn nhào, mà cả chúng ta cũng đều bị giáng một cú choáng váng!" - Vĩnh thừa nhận dễ dàng, giọng anh đều đều trong điện thoại.

Miệng khô khốc, anh hỏi thẳng vấn đề khúc mắc nhất:

- Có thật Thái Vinh không phải là sinh viên? Tớ nhớ cậu từng nói cô bé đã tốt nghiệp trung học, vào một college danh tiếng nào đó bên Sing...

- Nó nộp hồ sơ vào trường đó và đã được chấp nhận. Nhưng nó chưa nhập học chính thức. Cậu biết, điều ấy có nghĩa con bé chưa thể gọi là sinh viên được.

- Cậu không biết điều ấy nên cuối cùng vẫn chấp nhận cho em gái cậu đi thi? - Hải nói tiếp, sự ngạc nhiên càng lúc càng dày lên. Một người cẩn trọng và nguyên tắc như Vĩnh không bao giờ sai lầm ngớ ngẩn như vậy.

- Tớ quên mất! - Vĩnh đáp sau một quãng im lặng.

- Cậu quên mất chuyện đưa em gái duy nhất của cậu sống ở đâu, học hành ra sao ư? - Hải thốt lên, bàng hoàng.

- Cậu nghĩ điều ấy thật tồi tệ, phải không? - Vĩnh chưa chát - Cũng đúng, thật tồi tệ. Cả nhà tớ, khi gửi được con bé qua bên kia du học, tất cả đều nghĩ mọi việc thay đổi theo chiều hướng tốt đẹp lên. Vì thế, không ai thật sự chú ý tới con bé nữa.

- Ừ, tớ hiểu rồi! - Hải chùi bàn tay toát mồ hôi lạnh vào hông quần.

- Chúng ta bỏ qua chuyện này. Thái Vinh không thi nữa là tốt cho cả nó và chúng ta. Bây giờ, tớ và cậu chỉ việc tập trung để mắt, sao không cho thằng Hữu gây thêm trò gì nữa với Nhã Thư. Cô ấy giành danh hiệu Hoa khôi, xem như chúng ta chiến thắng. Nhưng thất bại lật vạt như bây giờ, đến khi đó, sẽ mau chóng bị lãng quên! - Vĩnh dặn. Giọng anh có âm hưởng vững tin và mạnh mẽ trở lại.

Một lần nữa, Hải đồng ý với bạn. Anh cất mobile, tiếp tục khuân bình nước sang sân khấu. Cố gắng giữ tâm trạng bình ổn, nhưng Hải thấy rõ chi tiết vừa khám phá như một vết xước trên mặt kính tình cảm hoàn hảo lâu nay anh vẫn dành cho cậu bạn thân. Đột nhiên, các khó chịu lâu nay Thái Vinh gây ra bỗng tan biến. Một cô nhóc ngốc nghếch và tội nghiệp gắng gỏi thực hiện mọi điều chỉ để được chú ý. Hay nói đúng hơn, bằng tất cả những trò ngớ ngẩn của mình, cô nhóc phát ra tín hiệu cầu cứu, những mong kiếm tìm chút ít thương

xót và cảm thông.

Cả ngày hôm ấy, cho đến khi sân khấu mở màn đêm chung kết cuộc thi Hoa khôi, tỉnh không thấy bóng dáng Thái Vinh. Có lẽ cô bé đã kiếm một chỗ trốn, rúc kỹ, tự nguyện rửa số phận kém may mắn một triệu lần, như cách cô vẫn ba hoa với Hải. Suốt hơn ba tiếng đồng hồ đêm chung kết, trạng thái phân tâm kỳ lạ xảy ra với anh. Ngồi cuối khán phòng, Hải vừa say mê dõi theo bước thành công vượt trội của Nhã Thư qua các màn thi trang phục, năng khiếu, ứng xử, đồng thời không sao rũ bỏ cảm giác lo lắng cho Thái Vinh. Cuối cùng thì Nhã Thư đã chiến thắng, đúng như hy vọng của Vĩnh. Bỗng dưng, lúc ấy, thay vì mừng vui tốt độ, Hải chỉ thấy anh bị xâm chiếm bởi cảm giác buồn bã kỳ dị. Khi mọi người đã vãn khỏi khán phòng, anh mới đứng lên, chậm rãi bước sang bãi lấy xe, chuẩn bị về. Ở cổng, bóng áo dài lụa trắng của Nhã Thư bất chợt đi vút qua vai anh. Cô hối hả bước vào một chiếc taxi đậu sẵn. Hải ngơ ngác quay lại tìm xem Vĩnh ở đâu. Ngay khi ấy, Vĩnh cũng bắt một chiếc taxi khác, ngồi vào trong, đóng sầm cửa. Chuyện gì đã xảy ra? Hải lo lắng hơn khi điện thoại Vĩnh đổ chuông mà cậu ấy không trả lời máy. Từ trong bóng tối, Hữu bước ra, hàm răng trắng nổi bật giữa nụ cười như được nặn bằng cao su dẻo:

- Thăng bạn yêu quý của mày lại vừa làm xong một bài tập do tao ra đề!
- Ý mày là gì? - Hải hơi lùi lại về phía sau - Mày đừng quên, Nhã Thư là người yêu của Vĩnh. Cô ấy là Hoa khôi...
- Ủ, đó là các bước đi trong bài tập tao đưa cho thằng Vĩnh làm đó!
- Ý mày là gì, nói thẳng ra đi!
- Hãy tự kiểm thằng Vĩnh rồi hỏi cho ra lẽ. Chúng mày sẽ vui lắm đấy!
- Hữu cười phá lên. Anh ta đột ngột hạ giọng - Hải à, mày chỉ là một thằng sinh viên con nít. Mày phải nhớ, ở trường, giáo sư dạy mày các bài học, rồi cho mày làm bài tập để ghi nhớ bài học. Nhưng, ra đời, chúng mày phải làm bài tập trước, rồi tự rút ra bài học sau. Đối đầu hay tìm cách cạnh tranh với tao, là chúng mày đang khốn khổ làm đồng bài tập đó. Nhớ lấy!

Mắt bão

Chương 11

Sau cơn chóng mặt, Vĩnh ngồi im trên mí giường, buông thõng tay, lơ đãng nhìn ra cửa sổ. Bao nhiêu thời gian đã trôi qua. Bàn tay bị mảnh kính cắt sâu cũng nguôi ngoai cảm giác ê ẩm tệ hại. Mặt trời thánhtư chói chang. Những tia nắng bị khúc xạ đại cả về độ sáng và sức nóng bởi các đỉnh lá non bóng loáng và vô số ô cửa kính bao quanh mặt ngoài những ngôi biệt thự. Trên vồng mạc, ngổ như vẫn còn những con đom đóm bay lượn chao đảo. Vĩnh đưa bàn tay bị thương lên gần mắt, nhìn chăm chú. Máu đã ngưng chảy. Chỉ còn tiếng vọng mơ hồ đang suy yếu dần của sự đau đớn thể chất. Suy cho cùng, chẳng có gì kéo dài bất tận. Sự tin tưởng vào một tâm hồn gần gũi. Niềm hy vọng vào sự tinh khiết, sáng trong. Ngay cả tình yêu mãnh liệt tưởng chừng chẳng có gì tốt đẹp hơn cũng vậy. Chỉ cần xảy ra sự việc tình cờ, tất cả mọi lớp vỏ ngoài đẹp đẽ đều có thể bị xé toạc, phơi bày sự thật tàn bạo. Vĩnh thở nhẹ, cay đắng. Có lẽ cảm giác khốn đốn này sẽ kéo dài thêm vài ngày nữa, anh tự nhủ, rồi nó cũng sẽ biến đi, trả lại nhịp sống bình thường. Chỉ có ý nghĩ bị phản bội và lừa dối thì sẽ bám dai dẳng, như một vết sẹo ghê sợ mà người ta không thể chối bỏ. Vĩnh bước lại cửa sổ, mở hé một cánh để không khí ngoài kia tràn vào, xua tan mùi vị tù đọng trong căn phòng kín cửa suốt mấy ngày nay. Trôi ra từ chiếc máy hát nào đó, giai điệu bản nhạc Tea for two của Youmans tựa một làn sóng trắng xóa đang len lỏi trong không gian, lúc mờ khuất, lúc hiện lên sắc nét. Đột nhiên, một điểm bí ẩn trong góc ngách Vĩnh lại nhói lên, khiến anh ngã vật ra giường. Không nhầm lẫn, đó là bản nhạc anh và Nhã Thư từng lắng nghe, lần đầu tiên họ hẹn gặp riêng nhau.

Đề cao trạng thái tỉnh táo và sáng suốt trong mọi việc, Vĩnh hết sức vững tin vào khả năng kiểm soát suy nghĩ và tình cảm của chính mình. Các câu chuyện lãng mạn theo kiểu một cuộc gặp ngẫu nhiên nhưng ám ảnh suốt đời người, một tình yêu nồng cháy khởi nguồn từ cái nhìn đầu tiên, theo anh, hoàn toàn có thể xếp vào loại chuyện nực cười và vô bổ, vốn được thêu dệt đầy rẫy trong mấy quyển sách hay các bộ phim vớ vẩn. Chỉ có những cô nàng yếu đuối lãng mạn mới có thể lãng phí thời gian tin, mơ mộng và tôn sùng chúng. Hồi mới vào đại học, trước khi chìm vào giấc ngủ mỗi đêm, Vĩnh đôi khi cũng băn khoăn tự hỏi anh sẽ yêu ai người yêu của anh ra sao, cuộc gặp đầu tiên của họ rồi như thế nào, anh sẽ là ai trong cái mối dây liên hệ kỳ lạ ấy... Thế rồi những câu hỏi ấy ngày càng trở nên ít quan

trọng hơn khi Vĩnh bị xâm chiếm bởi hàng loạt công việc đầy tính cạnh tranh ở trường đại học và những nơi anh đến làm thêm. Vĩnh đã tin rằng, cũng như mọi việc từng trải qua, anh sẽ tự mình tìm thấy tình yêu, kiểm soát nó, biến tình yêu thành một phần tốt đẹp trong cuộc đời được lập trình hoàn hảo của mình. Thế nhưng, cách đây chưa đầy một tháng, tất cả sự vững tin đó mất tích, hết như chúng chưa từng hiện diện trong anh bao giờ. Đó là khi Hải giới thiệu anh gặp ứng viên đặc biệt sẽ tham gia cuộc thi Hoa khôi.

Ngay sau cuộc gặp đầu tiên ấy, một thôi thúc kỳ dị mọc lên trong Vĩnh, xui khiến anh ngay trong đêm ấy gọi lại cho Nhã Thư. Bình thản và lịch sự, cô từ chối. Nhắc lại một lần nữa sẽ không tham gia cuộc thi Hoa khôi. Có lẽ do giọng nói gần như bị nghẹt thở của anh. Cuối cùng cô cũng đồng ý gặp lại. Vĩnh hấp tấp hẹn ngay buổi chiều hôm sau, bất kể anh phải giải quyết gấp rút một số giấy tờ nhập hàng cho công ty gia đình. Anh vẫn nhớ như in cái thời khắc ở quán cà phê wifi gần trường đại học. Khi nhận ra cô giữa rất đông những kẻ di chuyển dọc ngang không gian rộng lớn. Cũng vậy, cô thấy anh thật dễ dàng. Tia mắt họ buộc chặt vào nhau ngay khoảng khắc đầu tiên, không thể rời ra. Suốt chiều ấy, những câu nói rời rạc thỉnh thoảng bay lơ lửng giữa họ. Nhưng, không ai biết rõ người kia đang nói gì. Cả hai theo đuổi những ý nghĩ của mình, và biết đó cũng là những ý nghĩ trong đầu người đối diện. Sự ngạc nhiên khi phát hiện ra nhau. Vẻ đẹp không thể cưỡng chống đến từ hai phía. Trong một tích tắc hiếm hoi, sự thấu đáo cảm xúc của nhau lóe sáng và bắt đầu tiến trình kỳ diệu của nó. Họ ngồi đối diện, với những cốc nước trước mặt toát mồ hôi mà không ai đụng đến, với những khoảng im lặng kéo dài, căng thẳng mà tràn đầy xúc động. Cho đến khi Vĩnh tình cờ đưa mắt nhìn ra đường, trời đã chiều. Ba tiếng đồng hồ trôi qua, nhanh không ngờ. Cô gái hơi giật mình, bàn tay với những ngón dài mảnh khảnh vỗ nhẹ lên trán:

-Ồ Good, tôi có một lớp học tối nay. Còn mười lăm phút nữa sẽ bắt đầu giờ học!

-Có kịp không? Chỗ cô học có gần đây không? Giờ này ngoài đường xe rất đông. Có thể kẹt xe ở vài ngã tư? – Vĩnh tính rất nhanh, chỉ cần cô lường lự, anh sẽ đề nghị chờ cô đến trường.

Nhã Thư thoáng mỉm cười:

-Tôi đi xe bus. Hy vọng vì sợ hãi cỗ xe khổng lồ hai tầng, người ta sẽ không chạy bừa bãi trước mũi xe làm tắc đường!

Nhanh chóng nắm ngay cơ hội, Vĩnh nói bằng giọng hài hước tương tự:

-Tại sao phải bận tâm vào điều bất khả thi chứ. Tôi sẽ đưa cô tới trường, ngay bây giờ!

- Cảm ơn anh. Tôi không mong gì hơn! – Cô gật đầu, không chút màu mè.

Đến trước cổng trung tâm ngoại ngữ, anh mở cửa xe để cô xuống, và hỏi:

-Lát nữa cô cũng về bằng xe bus?

Đọc được ngay ẩn ý phía sau câu hỏi, Nhã Thư hơi nheo mắt:

-Nếu ý anh là liệu tôi có bạn trai đón sau giờ học không thì đành trả lời thành thật là tôi mong tài xế xe bus chuyến 125 sẽ trở thành bạn trai tôi trong tương lai!

Vĩnh sung sướng đến mức không thể bật cười với câu pha trò của cô gái. Trong một trăm hai mươi phút, khi Nhã Thư ngồi trong lớp, anh ngồi trong xe, gần cổng trường, chờ cô. Anh không hề nghĩ đây là quyết định ngớ ngẩn hay điên rồ. Đơn giản, anh chẳng thể bỏ đi khi biết rõ bên trong những phòng học sáng đèn kia, có một người lần đầu tiên khiến anh say mê. Mọi thứ đều làm Vĩnh hạnh phúc đến phát điên. Từ những cái xe máy chạy ngược chiều cứ suýt đâm sầm vào mũi xe anh. Từ những đứa trẻ cãi nhau ầm ĩ trên phố. Cho đến quả bóng màu đỏ tuột ra từ tay một đứa trẻ trên khoảng sân thượng nào đó, đang bay lơ lửng vào sâu bầu trời chiều hè tối muộn. Thả hắt người vào lưng ghế, Vĩnh thở mạnh. Cũng như khoảng trời hoàng hôn đang nhúng cảnh vật vào thứ nước quả dầm màu đỏ thắm ngoài kia, bên trong anh lúc ấy duy nhất dâng lên cảm xúc ấm nóng, mãnh liệt và thiết tha. Anh biết, tên của nó là tình yêu.

Anh đưa Nhã Thư về nhà sau giờ học tiếng Đức. Cô hoàn toàn im lặng. Khi nhận ra anh đã chờ đợi, cô hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra. Thật hạnh phúc là cô không tìm cách chối bỏ chúng. Ngồi cạnh anh, cô chỉ nói khi cần chỉ hướng để anh đưa về. Những vệt đèn xe phía trước đôi lúc hắt vào gương mặt người ngồi bên cạnh anh, những đường viền tỏa sáng từng đường nét trên gương mặt thông minh và xinh đẹp. Anh đặt một bàn tay lên tay cô duỗi nhẹ trên đầu

gối. Cô dễ yên, không rút lại. Nhưng cũng không hẳn là ưng thuận. Vĩnh bối rối rời tay khỏi tay cô, tự oán trách bản thân kém tự tin, thiếu kinh nghiệm. Ngay cả khi xe dừng gần cổng chung cư, Nhã Thư vẫn im lặng. Lời chào tạm biệt mắc kẹt trong họng Vĩnh. Bóng tối tràn xuống từ các ngọn cây. Bóng tối phồng lên từ thảm cỏ dày êm mượt. Bất thành linh, cô gái bước đến, choàng tay ôm cổ anh, đặt lên môi anh nụ hôn bất ngờ. Lặng đi nửa giây, Vĩnh bừng tỉnh. Vòng tay quanh eo lưng Nhã Thư, anh hôn lại, cuồng quýt, nồng nhiệt. Vạn vật chung quanh biến mất. Vòng tay anh siết chặt hơn. Đây là đôi mắt nâu sẫm, sâu thẳm như hổ phách thật gần. Đây là hương vị thơm lạnh của đôi môi. Đây là những sợi tóc mai nhẹ nhàng chạm vào má anh. Và cả khuôn ngực ấm nóng phập phồng đang ghì sát vào anh, không điều gì đáng sợ... Sau nụ hôn dài, họ gục trán vào nhau, mỉm cười.

-Anh không sợ ư? – Cô thì thầm.

-Sợ gì?

-Sợ em.

-Không. Anh yêu em.

-Em lớn hơn anh một tuổi.

-Không sợ!

-Anh chưa biết gì về em cả - Cô hơi ngật đầu ra sau, nhìn thẳng vào mắt anh.

-Anh yêu em trước, rồi tìm hiểu em sau. Được không? – Vĩnh vẫn nhớ, khi nói câu ấy, tim anh như vỡ ra vì kiêu hãnh và sướng vui.

... Bản nhạc Tea for two được mở đi mở lại đến lần thứ ba rồi tắt giữa chừng đột ngột. Tiếng dặm chân cầu kính. Tiếng hét lên một mình của Thái Vinh. Những âm thanh lạc lõng cắt đứt dòng suy nghĩ miên man trong Vĩnh. Anh ngồi dậy, loạng choạng mở cửa xuống nhà. Đôi chân anh hơi run rẩy. Chưa bao giờ Vĩnh thấy mình mất sức đến vậy. Có lẽ ai đó nói đúng, điều khủng khiếp nhất sau một tình yêu không phải là sự đứt lìa hay chia xa mà chính là những ký ức đẹp đẽ và thân thương về nó. Để xóa đuổi chuỗi ký ức mãnh liệt ấy, anh đánh thức sức mạnh tàn bạo của bức ảnh Hữu đã đắc thắng ném vào mặt anh. Giữa những cơn đau, con người tỉnh táo và sáng suốt trong Vĩnh vẫn mở mắt, nói với anh rằng bức ảnh càng làm anh đau và oán giận Nhã Thư bao nhiêu, thì anh vẫn còn thiết tha nhớ cô, mong mỗi một lời giải thích từ cô ấy bấy nhiêu. Ừ, một lời giải thích. Ta cần một lời giải thích ổn thỏa từ cô ấy. Vĩnh lẩm bẩm. Sự

nhớ, anh chạy ngược vào phòng, mở bàn ngủ tìm điện thoại di động. Máy gần hết pin. Hàng chục cuộc gọi nhớ và các tin nhắn. Nhưng chỉ hiện lên tên Hải. Không có Nhã Thư. Không một lần nào trong suốt ba ngày qua.

Chậm chạp xuống cầu thang, Vĩnh định tạt qua phòng khách nhặt vài tờ báo và tạp chí. Từ trong bếp, chị Năm chạy ra, mời anh vào dùng bữa sáng. Anh lắc đầu. Chị giúp việc buồn buồn: “ Cậu ăn một chút cho vui. Cả tuần nay, sáng nào tui cũng dọn bữa, mà hồng có ai đựng đầy một miếng...”. Bàn gỗ dài đầy ắp mấy đĩa thức ăn đang tỏa khói, bánh mì giòn vừa lấy khỏi lò nướng, những trái lê vừa gọt vỏ, ứa nước tươi rói, chiếc khăn ăn trắng muốt còn vuông vức trong cái giỏ mây nhuộm xanh. Vĩnh hơi giật mình khi giọng nói của chính anh cất lên:

-Mọi người đâu hết rồi, chị Năm?

-Chú lên công ty giải quyết công việc từ sáng sớm. Cô bay ra Hà Nội khuya bữa thứ bảy, đi họp, cuối tuần này mới về. Cậu quên rồi sao?

– Chị Năm nói đều đều, tay vẫn không ngừng lau những chiếc thìa kim loại sáng bóng.

-Được rồi. Chẳng là tôi hơi mệt nên quên mất vài chuyện! – Mọi thứ đảo lộn trong Vĩnh đang trở về đúng vị trí của chúng. Đưa mắt nhìn bàn ăn, anh nhếch môi – Một mình tôi ăn hết tất cả chỗ đồ điểm tâm này sao? Con bé Thái Vinh đâu?

-Cậu cứ dùng bữa đi cho nóng. Chút xíu nữa, tôi mang đồ ăn lên cho Thái Vinh. Mấy hôm nay, cô ấy toàn ăn một mình trong phòng riêng. Đang cầm miếng bánh mì nướng trong tay, anh ném xuống đĩa, khó chịu:

-Con bé bị ốm?

-Không, cô ấy tự nhốt trong phòng, không cho ai gặp.

Chị nói rõ hơn được không? – Vĩnh bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Mất bão

Chương 12

Nhảy từng bước dài qua những bậc thang, trong chớp mắt, Vĩnh đứng trước cánh cửa gỗ đóng kín trên tầng ba. Dưới khe hẹp, ánh

đèn vàng quạch cùng tiếng nhạc rock vẫn rỉ ra như một thứ mật ngọt tằm tối và thê lương. Anh xoay nhẹ tay nắm bị khoátuwf bên trong, yêu cầu nhẹ nhàng: "Mở cửa ra, Vinh!". Không tiếng đáp trả. Tiếng nhạc bất thần được vặn lớn hơn. Thay thế cho bản ballad, âm thanh chói tai của cây guitar lead rít lên tựa mũi khoan, xoáy mạnh vào đầu Vĩnh, khiến não anh đau nhói. Nện nắm đấm lên cửa, Vĩnh quát to: "Đừng có cư xử như con nít. Nếu em không mở, anh sẽ phá cửa. Lúc đó khỏi có trách!". Cửa vẫn đóng chặt. Ánh đèn vàng biến mất. Tiếng nhạc ngưng bật. Vĩnh lùi lại lấy đà, co chân tông mạnh vào cánh cửa im ỉm gan lì. Bật ngược về phía sau, anh loạng choạng, bàn tay bị thương vội nắm thanh vịn cầu thang. Chạm nhẹ vai anh, tiếng chị Năm rụt rè: "Hôm qua, lúc vô dọn phòng cô út, tôi có lấy được chìa khóa!".

Cánh cửa mở hé. Trong bóng tối lờ mờ của căn phòng kéo rèm kín mít, mùi đồ đạc ám bụi, mùi thức ăn lưu cữu không ai đụng tới, mùi nước rửa tay nồng hắc. Tất cả trộn lẫn vào nhau, tạo nên một hương vị buồn thảm nhưng hung bạo,. Một đốm xanh luminer như con mắt ma quái hấp háy trong góc đen phía cuối phòng. Chỉ là một cái đèn trên máy hát, Vĩnh tự nhủ sau nửa giây khựng lại vì sợ. Máy lạnh trên cửa sổ vẫn phả xuống làn hơi cóng lạnh. Yên tĩnh tuyệt đối. Anh thận trọng bước qua vô số đồ đạc vút ngồn ngang trên sàn, lần tìm công tắc đèn. Căn phòng sáng lên. Mọi thứ hiện ra trong không gian bẽ bộn, với nguyên vẹn dáng vẻ nhẵn nhúm và lác lõng của chúng. Những quyển tạp chí bìa màu xộc xệch vút đầy bàn. Hàng chục đĩa nhạc vương vãi khắp nơi. Một cái bánh ngọt bị kiến gặm thủng lỗ chỗ bên cạnh cốc sữa đã chuyển sang màu xanh. Chỉ có cái giường là gọn gàng, với tấm vải phủ phẳng phiu, chăn gối xếp thẳng thớm. Nhưng ngay góc giường, một cái váy dài trắng vắt ngang, như vừa tuột ra khỏi cơ thể người mặc, giờ đây tự nó biến thành một cơ thể khác, suy kiệt và trống rỗng.

"Vinh! Ra đi. Đừng trốn nữa!" - Vinh cất tiếng gọi, đưa mắt nhìn quanh căn phòng không bóng người. Anh đi vội về phía cánh cửa phòng tắm khép hờ, bật đèn, gạt mạnh tấm rèm nhựa in hình những con chim cánh cụt treo lơ lửng. Cũng không thấy bóng con bé đâu. Nổi sợ hãi bất thần vụt lên, tấm tối. Thái Vinh đã tan biến, chẳng khác nào một làn khói ma quỷ. Rõ ràng, vừa mới đây, anh còn nhìn

thấy ánh đèn và tiếng nhạc. Nó có thể biến đi đâu. Vĩnh hoảng loạn xoay người, đưa mắt sục vào mọi góc ngách tìm kiếm. Gầm giường tối om. Anh chạy ra phòng ngoài, lao ra tận hành lang. Người giúp việc vẫn đứng phía ngoài cửa, hướng về anh tia mắt không kém phần sợ hãi. Có lẽ con bé đã bỏ đi đâu từ sáng sớm. Không có ánh đèn. không có tiếng nhạc. Có lẽ mình phát điên thật rồi khi ngỡ rằng những ảo giác là thật... Vĩnh lẩm bẩm. Anh nhặt cái remote, tắt máy lạnh, rồi gọi chị Năm vào dọn dẹp căn phòng.

Đi ngang qua cửa sổ, Vĩnh dừng lại, kéo mạnh các tấm rèm buông nặng. Một cánh cửa không cài. Vĩnh đẩy nó ra hẳn, để không khí thoáng đãng buổi sáng lùa vào. Một bàn tay đột nhiên áp mạnh lên mặt kính vuông, rồi tuột xuống. Anh giật mình. Cô em gái đang ngồi trên mí gạch trang trí viền theo bờ tường. Chẳng hiểu bằng cách nào Thái Vinh trèo ra ngoài, ngồi xuống mí gạch mà không ngã. Cô nhóc dựa lưng vào tường, đôi chân trần buông thõng, một cánh tay gầy gò đưa lên, vịn vào gờ ô cửa sổ. Một lần nữa, tim anh thất lại. Mí gạch rất hẹp. Chỉ chút sơ suất, con bé rất có thể trượt khỏi mí gạch, rơi thẳng xuống khoảng sân lát bê-tông sỏi dưới kia. Nhìn từ trên xuống, chỉ thấy mái tóc lấp lánh trong nắng sáng, với những sợi nhỏ yếu ớt bay tung trong làn gió mạnh đang khua rộn các đỉnh cây. Trần áp nỗi sợ của chính mình, Vĩnh cất tiếng nhẹ nhàng:

- Vào phòng đi, Vinh. Em có biết ngồi vậy nguy hiểm lắm không?
- Biết! - Vẫn ngồi im, cô nhóc đáp ngay, giọng khàn khàn.
- Vậy thì hãy tìm cách quay trở vào!
- No way! - Thử tiếng Anh đúng giọng Mỹ của con bé đượm đầy vẻ thần nhiên.
- Đưa tay cho anh! - Vĩnh nghiêm giọng.
- Không! - Thái Vinh cười khẩy.
- Có chuyện gì, sao nhóc không nói luôn đi? - Đột ngột thay đổi chiến thuật với đứa em gái hồn xược đầu bò, Vĩnh mĩa mai - Sau khi em nói xong, nếu thấy hợp lý, anh sẽ giúp em lao thẳng xuống dưới, đập mặt xuống sân, đầu vỡ toang. Okay?
- Mọi người luôn cài bẫy em, để em vấp ngã. Để họ chứng minh là họ đúng. Tất cả đều vui khi em biến thành trò hề ngu xuẩn. Ba mẹ tổng cổ em đi học xa. Anh mừng vui khi thấy em bị loại thẳng cánh khỏi cuộc thi Hoa khôi. Em cóc cần ai đoái hoài đến em, nhưng làm ơn đừng có cản đường em chứ... - Vẫn nhìn thẳng về phía trước, đôi vai bất động, đột nhiên cô nhóc gào lên - Em chán ghét tất cả rồi. Mọi người để em yên. Được không?

- Chán ghét là cái gì hả? - Dù vẫn lo sợ cho tính mạng con bé, nhưng Vĩnh bắt đầu khó chịu. Anh rất ghét những kẻ tự bị kích hóa cuộc sống bản thân.

- Anh không hiểu đâu - Hình như thái độ thô bạo của Vĩnh công hiệu hơn là sự nhẹ nhàng. Thái Vinh chậm chậm đưa mắt nhìn lên. Anh khựng lại. Cả hai mắt con bé đầy nước. Nó đang khóc, và nước nở - Anh không thể hiểu được thế nào là khổ sở, thế nào là luôn luôn thất bại đâu...

- Không, anh cũng đang gặp thất bại. Thật ra, anh lên phòng tìm em, để kể em nghe về thất bại khốn kiếp của anh. Anh rất cần một người biết lắng nghe và chia sẻ. Vậy mà em lại gây chuyện như thế này! - Vĩnh chống tay trên khung cửa, dõi mắt nhìn ra xa. Ở một khía cạnh nào đó, anh tin vào những lời ứng tác của chính mình.

- Thật sao? - Cô nhóc ngoài cửa sổ hỏi ngờ vực, nhưng đã chùi khô mắt.

- Vào phòng nào. Anh sẽ kể cho nhóc nghe. Nhóc sẽ lại tự vấn cho anh, nhé!

Vĩnh nắm chặt cả hai tay Thái Vinh tin cậy đưa tay cho anh, kéo mạnh. Bàn tay nhỏ, với những móng tay cẩu ghét, nóng và run rẩy. Trong căn phòng tràn đầy ánh sáng, hai anh em đứng đối diện nhau. Nhìn thẳng vào mắt anh trai, cô nhóc ngoẹo mái đầu rồi bù, trông cô như một đứa trẻ con. Bất thành linh, với tất cả giận giữ, Vĩnh vung tay, giáng một cái tát mạnh chưa từng thấy vào gương mặt em gái. Thái Vinh đổ vật xuống sàn. Không một tiếng kêu. Không một hơi thở mạnh. Cô nhóc nằm nghiêng, mặt trắng bệch. Một dòng máu đỏ từ mũi rỉ ra, chảy xéo qua đôi môi mím chặt. Vĩnh gằn giọng, nói vừa đủ nghe: "Đừng diễn trò nữa. hãy tự lo cho bản thân. Sống mới khó. Chết thì dễ lắm. Nếu em muốn chết, thử chết đi. Nhưng đừng mang nó ra biểu diễn làm phiền người khác. Nhớ lấy!".

Anh đưa chìa khóa phòng cho người giúp việc đang đứng trên ngoài cửa, ra lệnh: "Chị dọn dẹp phòng và bắt con bé đi tắm. Làm ngay! Nó hôi hám như một con chuột!". Anh bước nhanh ra khỏi phòng, chấm dứt vở kịch tồi tệ mà em gái dựng lên và anh buộc tham gia. Thật lố bịch khi anh phải tháo gỡ mấu chốt kịch tính bằng lời hứa hẹn thổ lộ xảo trá.

Vĩnh mở máy tính, kiểm tra thư từ. Tay anh đã thôi run rẩy. Tâm trạng anh đã thôi u ám. Thật kỳ dị. Ai đó nói đúng, để thoát khỏi trạng thái khó chịu, cách hay nhất là sa vào một rắc rối khác. Đầu óc Vĩnh

hoàn toàn tỉnh táo. Anh tập trung trả lời một số thư từ công việc cho công ty của gia đình. Ở góc màn hình, hiện lên báo hiệu có e-mail mới nhận. Linh cảm sắc bén nói với anh đây là Thư. Anh hít một hơi dài. Đúng cô. Trong cái e-mail vồn vện hai dòng, cô đề nghị anh một cuộc gặp. Lời lẽ ngắn gọn, không biểu hiện cảm xúc. Gần như một e-mail công việc đơn thuần. Cô ấy muốn được giải thích và để mình tha thứ. Nhưng lòng kiêu hãnh không cho phép cô ấy quy lụy. Cô ấy chờ đến hôm nay, sau ba ngày, cô ấy mới gửi đi một thông điệp... Vĩnh suy nghĩ trong im lặng. Anh tự nhủ, sau khi biết đầu đuôi mọi chuyện về bức ảnh tòi tệ kia, anh sẽ tổn thương. Nhưng có lẽ anh tha thứ cho cô. Chỉ cần cô xin lỗi và tỏ ý ân hận. Anh không thể không là người rộng lượng. Và điều quan trọng nhất, không thể chối bỏ, là anh yêu cô đến mức không bao giờ muốn đánh mất cô. Vĩnh nhào người với cái điện thoại di động. Anh chọn nhanh tên Nhã Thư, gọi đi.

Cũng như anh, Nhã Thư muốn gặp nhau sớm nhất có thể. Họ hẹn ở một địa điểm gần sân golf, phải đi khá xa ra khỏi nội thành. "Chiều nay, em phải phiên dịch cho một người Nhật. Ông ta cần em dịch đôi chút chuyện làm ăn. Sau đó, ông ta cho em tự do một tiếng đồng hồ trước khi có cuộc bàn bạc khác. Anh có thể gặp em trong một giờ rảnh rỗi ấy không?" - Cô nói một mạch, hơi căng thẳng. Vĩnh đồng ý ngay. Lúc ở garage, anh hơi lưỡng lự khi phải lựa chọn giữa chiếc xe máy thường chạy lúc đi học hay chiếc xe hơi của gia đình. Cuối cùng, anh mở cửa xe hơi. Đường ra sân golf xa và vắng. Và ở một lẽ nào đó, dù không bao giờ thừa nhận, Vĩnh thường tự tin hơn trước Thư khi anh lái xe. Anh từng thấy rất nhiều cô gái ngạc nhiên, thán phục khi thấy anh sở hữu chiếc xe hơi hạng sang. Thư thì không. Nhưng dẫu sao, trong tình thế này, anh không từ bỏ lợi thế của mình.

Đúng hẹn, Thư chờ anh trước cổng sân golf. Trong chiếc áo chemise trắng với những nếp pli gấp trước ngực và cái jupe đen dài ngang gối, trông cô mảnh khảnh đến mức ngỡ như sắp tan biến trong ánh nắng chói gắt. Họ chọn cái bàn gỗ, phía dưới cây dù lớn xanh nhạt. Đưa mắt nhìn ra bãi cỏ xanh mịn trải dài tít tắp, Vĩnh nhận ra anh lại bối rối. Những câu hỏi chuẩn bị sẵn để hỏi Thư rả rời như một thứ bột vô hình trong khoang miệng. Nhấp một chút nước tỏa hơi lạnh, cô gái lên tiếng trước:

- Anh muốn hỏi em bức ảnh kia là thật, hay là ảnh ghép, phải không?
- Đúng, đúng vậy! - Vĩnh gật ngay, như kẻ bơi lội kém cỏi đang kiểm

tìm một cái phao trôi dạt trên mặt biển - Anh nghĩ nó là ảnh ghép. Kỹ xảo vi tính giờ đây thừa sức làm ra những thứ tồi tệ kiểu ấy. Anh sẽ nói thẳng điều này với thằng Hữu khôn kiếp. Chắc chắn là vậy...

- Không. Bức ảnh ấy có thật. Em là người trong ảnh, không nhầm lẫn gì đâu.

- Kinh khủng quá, Thư ạ! - Vĩnh nhìn cô gái, mặt anh nhợt nhạt.

- Em biết. Nhiều người cũng nghĩ như anh. Sáng hôm qua, em đã đến trường anh, xin trả lại vương miện và danh hiệu Hoa khôi sinh viên. Hơi rắc rối một chút. Nhưng cũng xong rồi. Anh muốn hỏi gì em nữa không? - Sắc thái đều đều vô cảm khiến người nghe đau hơn chính nội dung lời nói.

Vĩnh lặng thinh. Tại sao chuẩn bị tinh thần kỹ lưỡng từ trước, mà giờ đây anh vẫn đau ghê gớm khi đối diện sự thật? Tái ao người anh yêu lại thừa nhận tất cả dễ dàng như thế? Sao cô không nói dối, nói dối để anh bớt đau? Vĩnh chậm chậm đưa mắt nhìn. Cái áo trắng lóa. Những nếp pli. Vàng trán trắng muốt. Vệt tóc đen. Tất cả bỗng dưng thừa thãi ánh sáng. Khung hình đầy các vết cào xước ngang dọc. Hình ảnh nhòa đi. Dù vẫn hiện diện trước nhãn cầu anh, nhưng sự thật là Nhã Thư đã biến mất.

Mắt bão

Chương 13

Vĩnh ngồi im, tựa hẳn vào lưng ghế. Những hạt thời gian bốc hơi. Bao quanh anh, bầu không khí đông cứng lại, biến thành lớp màn được dệt bằng sợi thủy tinh, ngăn cách và ngọt ngào. Sự thất vọng và chua chát sôi réo giãy vò đột nhiên biến mất, nhanh như khi chúng ập đến. Giờ đây, chỉ còn trạng thái nhẹ bẫng choáng đầy từng khoảng trống rỗng bên trong anh. Một bàn tay đưa lên, vẫy nhẹ trong luồng ánh sáng chói gắt. Người phục vụ quán từ đâu bước đến, rót thêm nước lạnh vào những chiếc cốc cạn khô trên bàn. Tiếng nước gõ lạnh tanh vào lớp pha lê gợi nên cảm giác lạnh lẽo, buồn bã kỳ dị. Chiếc điện thoại di động của Thư để trên bàn, cái đèn tín hiệu màu đỏ chớp tắt đều đều...

Vĩnh xoa nhẹ mí mắt. Lớp màn thủy tinh đầy các vết xước bỗng nứt rạn, đổ sụp xuống. Các hình ảnh sáng rõ trở lại. Thảm cỏ xanh bất tận. Khoảng trời xanh thẳm. Những dáng người chuyển động chậm chạp, kéo đến các chiếc ghế cách một quãng nơi anh và Thư đang ngồi. Các âm thanh cũng dày lên, rõ nét dần. Tiếng tranh cãi và giọng cười vui vẻ. Vẳng đến những câu nói tiếng Anh, tiếng Nhật đan xen nhau. Vĩnh đưa mắt nhìn thẳng vào cô gái đối diện. Vẫn là gương mặt xinh đẹp ấy. Vẫn là dáng vẻ tao nhã ấy. Vậy mà băng qua khoảng cách của vài phút đồng hồ, mọi nhìn nhận tốt đẹp nhất, mọi thương yêu thiết tha nhất về cô đã biến mất. Vĩnh thay đổi tư thế ngồi, cầm ly nước lạnh mới rót, uống cạn. Bất chợt, anh nhận ra ngón tay mình đã hết lầy bầy, hơi thở đều đặn trở lại, những thớ cơ mảnh trên lồng ngực cũng đã ngưng rung lên. Ý nghĩ bình tĩnh và rõ nét. Anh đã kiểm soát được chính mình. Sức mạnh đã quay trở lại. Chính xác là một sức mạnh khác. Khi không còn phụ thuộc vào tình yêu, người ta cứng rắn và vững vàng hơn nhiều.

Vĩnh thở ra nhẹ nhẹ. Dường như nhận ra sự thay đổi vô hình bên trong anh, Nhã Thư thoáng vẻ sợ hãi. Cô cup mắt xuống, vươn tay cầm cốc nước, uống từng ngụm nhỏ. Những ngón tay tái xanh. Đôi môi lập bập khiến những chiếc răng trắng muốt va vào thành cốc. Trạng thái mất tự tin chuyển sang cô. Nỗi sợ khiếp đảm đang dâng lên chậm chậm, rõ ràng, không thể che giấu. Vẫn không từ bỏ ánh mắt như mũi khoan sắc nhọn xoáy vào người đối diện, Vĩnh hạ giọng vừa đủ nghe, nghiêm khắc:

-Nói đi, em chụp bức ảnh kinh tởm ấy lúc nào?

-Cách đây ba năm! – Thư mấp máy môi, nói rất khẽ.

-Chỉ có tám hình này hay còn nhiều cái khác? – Em chụp một hay nhiều lần? – Hệt như có ma quỷ thôi thúc bên trong, đột nhiên Vĩnh muốn biết hết, biết tất cả về cái thứ đã làm anh tổn thương khủng khiếp.

Im lặng. Cô gái đặt hai bàn tay lên bàn, rồi rút lại. Thật kỳ quặc, chính cái hành động đờm vẻ trẻ thơ ấy đã phơi bày hết, nó khiến cô không còn một Nhã Thư mạnh mẽ, luôn làm chủ tình thế. Chỉ là cô gái yếu ớt, buộc phải đối diện với tội lỗi của chính mình, vô phương chống đỡ. Vĩnh kiên nhẫn chờ đợi. Anh phải biết sự thật. Anh có quyền được biết. Quyền của một người đã yêu chân thành, mà bị lừa

dối. Điện thoại di động trên bàn bắt chợt rung lên, đổ nhạc. Như một con vật bị dồn đuổi tìm thấy lối hẹp cơ may thoát thân, cô gái chớp lấy nó. Nhưng, nhanh hơn, Vĩnh đã vươn người, đặt tay lên chiếc điện thoại. Chiếc điện thoại rung lên trong tay anh, rồi tắt ngấm. Nhã Thư đưa mắt dè dặt:

-Vị khách người Nhật gọi em quay trở lại làm việc. Em chỉ xin phép ra ngoài một lúc.

-Vậy sao? Ông thương gia ấy trả em bao nhiêu tiền?

-Ý anh là gì? – Cô gái nhìn thẳng vào Vĩnh, đôi mắt đưng đầy kinh hãi.

-Anh chỉ hỏi em đi phiên dịch, được trả công bao nhiêu? – Hơi chùn lại, Vĩnh đành loại bỏ ngầm ý mỉa mai mà anh đã tung ra.

-50 đô một ngày...

Nhã Thư nói nhanh, rồi im bặt. Điện thoại lại rung lên. Trong điệu nhạc chuông quen thuộc kia, chất chứa một nỗi giận dữ, cay đắng và mệt mỏi không sao tả siết. Vĩnh cầm điện thoại, bấm nút từ chối cuộc gọi. Anh nhếch môi cười khẩy: “Coi như em bỏ cuộc làm việc cho ông khách ấy đi. Nếu cần, anh sẽ trả tiền cho những giờ làm việc của em. Được không?”. Cô gái im lặng, đôi vai rũ xuống, choáng váng chống đỡ gánh nặng quá sức của lời nói tàn nhẫn. Vĩnh nhắc lại câu hỏi: “Được không?”. Bất thần, Nhã Thư ngẩng lên, đôi mắt nâu bỗng đen sẫm, ánh lên như một viên than sắp bén lửa. Giọng cô rành mạch, dứt khoát: “Được, em sẽ nói hết mọi điều mà anh muốn biết, một lần này. Duy nhất!”. Thốt được câu nói này, chừng như bên trong cô, một cánh cửa vô hình nào đó đã đóng sập lại. Khi đồng ý phơi bày tất cả, cũng là khi người ta chấp nhận cái chết. Một cái chết ghê khiếp bên trong chính con người ấy. Một sự chối từ bản thân thẳng thắn nhất, và cũng tàn bạo nhất. Và cũng hết như Vĩnh, một khi chấp nhận tình thế không thể cưỡng chống, cô tìm lại được sức mạnh. Nhưng ở cô, kiêu sức mạnh buồn thảm, gần như sự buông xuôi. Một nụ cười lơ mờ hiện ra trên mặt. Nụ cười làm cô vừa có thật, vừa xa vời như một chất dẻo huyền hoặc, hễ chạm vào là biến dạng, không sao nắm bắt. Vĩnh cảm ghét nụ cười đó. Anh hỏi thẳng vào điều muốn biết:

-Ba năm trước, vì sao em chụp ảnh nude?

-Em cần tiền. Em tin vào lời nói của người đề nghị chụp. Họ bảo là ảnh nghệ thuật cho một bộ sưu tập cá nhân.

-Ảnh nghệ thuật ư? Nó chỉ là một bức ảnh tục tĩu, phơi bày da thịt

bắn thủ – Vĩnh những muốn cười phá lên, để Nhã Thư phải cặp mắt xấu hổ. Nhưng cổ họng anh nghẹn lại – Em đừng nói là em bị lừa nhé.

-Em bị lừa! – Nhã Thư thì thào.

-Đừng bạo biện. Em thông minh thế kia mà. Ai có thể lừa nổi em chứ? – Vĩnh không thể không mỉa mai.

-Ba năm trước, em chỉ là cô sinh viên nghèo nghèo, chân ướt chân ráo từ Đà Lạt xuống thành phố. Em học một lúc hai trường, Kinh tế và Ngoại ngữ. Lúc nào, trong đầu em cũng ám ảnh tiền bạc. Em luôn tự nhủ phải làm việc, tự nuôi mình và duy trì việc học. Miễn đồng tiền do chính mình làm ra, không có gì khuất tất. Đi làm mẫu chụp hình cũng là cách kiếm tiền đáng hoàng. Người ta hứa sẽ giữ kín. Vậy nên em đồng ý. Em còn cẩn thận yêu cầu ký một thỏa thuận giữ bí mật bộ ảnh. Nhưng em không thể lường trước những sự cố sau này.

-Cô gái nào khi bị phát hiện phạm lỗi cũng nói rằng mình ngây thơ, bị sập bẫy – Vĩnh lạnh lùng – Em làm mẫu kiểu đó mấy lần?

-Duy nhất một lần. Thật khủng khiếp. Chỉ chụp hình thôi, em không làm gì khác – Giọng Thư khản đặc.

-Em không sợ hãi hay ngượng ngùng ư? – Vĩnh không thể ngưng lại. Anh nhìn mãi cái gương mặt xinh đẹp đang méo xệch đi vì đau đớn. Anh vừa thương xót nó, vừa muốn giày xéo nó cho thỏa cảm giác nhục nhã và chua chát đã phải trải qua.

-Em xin anh. Đừng hỏi nữa. Em van xin anh đấy... - Cô gái lại run lên bần bật.

-Thật ngu xuẩn. Ngu xuẩn không thể tin nổi! – Vĩnh găm gù trong cuống họng.

-Vâng, kẻ ngu ngốc mới kiếm tiền như em. Nhưng sự thật là thời điểm ấy, em chỉ biết lựa chọn như vậy- Thư nói thần thờ - Anh quá đầy đủ, qua sang trọng, Vĩnh ạ. Làm sao anh hiểu nổi cảm giác gần đến ngày thi học kỳ, chưa có tiền đóng học phí, có tên trong danh sách bị khuyến cáo cấm thi. Anh cũng không thể biết được cái cảm giác buổi tối đi làm gia sư, đạp xe về tới nhà trọ, bụng đói đến nỗi bủn rủn tay chân, mà vẫn phải nói khó với chủ nhà, xin cho hoãn tiền nhà mấy ngày. Không, chắc chắn anh không thể hiểu những vất vả ấy...

-Gia đình ở Đà Lạt không trợ giúp cho em sao? – Vĩnh thực sự khiếp đảm với sự thật Thư vừa nói. Anh vẫn biết những nỗi khổ kiểu ấy, từ rất nhiều người bạn đồng môn. Nhưng anh không thể hình dung hết sự khắc nghiệt, khi nó từng bủa vây người anh yêu, đẩy cô vào lựa chọn sai lầm. Anh không muốn tin nó.

-Nhà em nghèo. Cho em học cao là một cố gắng khủng khiếp! – Đôi mắt cô gái mờ đi sau làn nước.

-Anh không thể tin nổi em có quá khứ vất vả - Vĩnh đắn đo lựa chọn từ ngữ - Nhìn em rất khác với kiểu các cô gái lam lũ...

-Hồi mới vào đại học, em rất tầm thường. Gọi là xấu xí cũng được. Ăn mặc sao cho đúng kiểu em không hề biết. Mặc cảm với chiều cao trội lên của mình, lúc nào em cũng so vai rụt cổ. Em lại bị cận thị, phải đeo kính rất dày. Không ai đoái hoài tới em. Em chẳng quan tâm đến vẻ bề ngoài. Em chỉ có mục đích duy nhất là học thật giỏi, có hai bằng đại học, rồi kiếm việc làm ổn định. Em rất muốn được ở lại thành phố này làm việc, rồi sẽ đưa dần các em của em xuống, đi học, đỡ đần mẹ em, anh ạ - Thư nhìn Vĩnh, gắng nở nụ cười nhợt nhạt.

-Điều gì khiến em thay đổi?

-Khoảng cuối năm thứ hai đại học, em bắt đầu đi phiên dịch. Một vài người làm việc cùng nhận xét em đẹp. Họ bày cho em cách ăn mặc và trang điểm, dùng contact lens thay cho đôi kính cận. Công việc thuận lợi. Em bắt đầu kiếm được nhiều. Em cảm thấy tự tin. Anh biết đấy, khi tự tin, người ta trông dễ coi hơn.

-Thư này, nói thẳng ra, về sâu xa, em có thêm khát tiền bạc, đúng không?

-Đúng vậy! – Cô gái gật đầu, bình thản trở lại – Em biết mình thuộc type người gì. Có lẽ xuất thân từ nghèo khó, em thường sợ hãi cảm giác thiếu thốn và thua kém. Em luôn tìm cách kiếm cho mình càng nhiều càng tốt. Đủ mọi thứ. Bằng cấp. Tiền bạc... Anh không quan tâm đến những điều ấy, vì với anh, sở hữu chúng quá dễ dàng. Nhưng với những người nghèo khó đi lên như em, chúng là sự bảo đảm.

-Ừ! – Vẫn còn một vài điểm khuấy lấp, nhưng Vĩnh không muốn hỏi nữa.

-Anh muốn biết thêm gì không?

-Không!

Anh đứng dậy, thanh toán tiền nước, đưa trả lại điện thoại cho Thư và nhét chìa khóa xe. Anh bước thẳng, không ngoái nhìn lại dù biết chắc tia Thư dõi theo anh, như hai viên than nóng rực, sợ hãi lẫn khẩn cầu. Anh biết, dù có khó khăn, nhưng anh vẫn có thể chấp nhận quá khứ của cô. Không dễ tìm được cô gái thông minh như thế, xinh đẹp như thế. Các thị phi từ bức ảnh tòi tẹ ồ ào một thời gian, rồi nó cũng sẽ mất đi như vô khối chuyện rác rưởi của cuộc đời này.

Anh biết, chỉ cần quay lại, chìa tay ra, Thư sẽ chạy đến để được anh ôm vào lòng. “Ta sẽ tha thứ cho cô ấy. Nhưng không phải bây giờ. Cần cho cô ấy đau đớn đôi chút. Đừng nên dễ dàng quá. Hãy để cô ấy gọi ta trước và xin lỗi...” – Vĩnh tự nhủ. Vẫn bước đều đều, anh có cảm giác đang rẽ qua một làn nước dày đặc nhưng dễ chịu.

Vĩnh đi học và làm việc bình thường. Anh cố gắng không gọi cho Thư. Hai ngày trôi qua. Cô im lặng. Không thể chịu đựng được nữa, anh bấm máy. Đến lần thứ mười lăm, cuộc gọi được nhận. “Chúng ta sẽ bỏ qua hết chuyện cũ!” – Anh nói vội vã. “Không. Hết rồi. Quên em đi!” – Thư nói rành mạch. Tiếng tút tút còn lại trong tai Vĩnh, như vọng đến từ địa ngục. Anh bỏ giờ học buổi chiều, chạy khắp nơi, không mục đích.

Chiều tối, về nhà, một mẫu giấy gắn trên cổng. Chữ của Hải. Tờ hết tiền nạp thẻ mobile. Có tin gấp. Lớp chia nhóm làm bài tập quảng cáo. Cậu vắng mặt. Tờ không thể chủ động. Giảng viên đã xếp thẳng Hữu chung nhóm với tụi mình.

Mắt bão

Chương 14

Hai vòng chạy buổi sáng bên công viên gần nhà đủ để khởi động một ngày bận rộn. Đôi giày jogging đời mới nhất hiệu Puma có lớp đệm khí ở gót khiến từng chuyển động của Hữu như nhảy vọt lên. Thật khoan khoái khi cơ bắp rã rời nhưng máu chảy rần rật trong các mạch máu dưới da. Lớp mồ hôi ẩm ướt đang bốc hơi qua làn vải của bộ trang phục thể thao hàng hiệu. Cảm giác biết rõ về chính mình, dẻo dai và đầy sức lực, khiến Hữu thật sự hài lòng. Sau thành công của cuộc thi Hoa khôi, tên tuổi anh bắt đầu lan xa. Một vài nhân vật khá tiếng tăm ở mấy công ty tổ chức sự kiện và quảng cáo gọi điện thoại cho anh, hẹn cà phê, trò chuyện băng quơ, như một cách làm quen dễ chịu. Chẳng có kế hoạch cụ thể nào. Chẳng có lời mời chính thức nào. Nhưng Hữu không sót ruột. Nếu có ý định gì, họ sẽ nói, vào một ngày không xa. Thế rồi ngày đó cũng tới. Cách đây vài hôm, Trung - tay bạn mới quen hiện làm cho một nhãn hiệu thể thao cao cấp đã hẹn gặp, bàn bạc với Hữu về dự án mở mấy cửa hàng thời

trang dành cho giới trẻ. Chỉ cần Hữu góp ít vốn tượng trưng và làm quản lý. Mọi thứ khác anh ta sẽ lo, từ nguồn hàng cho đến tìm chỗ thuê mặt bằng. Hữu nhắm lại số tiền dành dụm trong tài khoản. 150 triệu. Có vẻ to tát với một sinh viên năm ba. Nhưng chỉ là con số còn con cho một dự án làm ăn ở khu trung tâm. Tuy nhiên, nếu xem như hạt giống trong tay kẻ thông minh, khoản tiền đó sẽ mang một ý nghĩa hoàn toàn khác. Sau một ngày suy nghĩ, Hữu điện thoại cho Trung, trả lời đồng ý. Bộ trang phục thể thao và đôi giày Puma được gửi đến, một món quà từ Trung, với sự hài lòng.

Thong thả tản bộ về nhà, anh thờ ơ đưa mắt nhìn quanh. Vĩa vè vắng vẻ. Những khung cửa sắt còn cài chặt trước các ngôi biệt thự. Lọc qua vô số vòm lá bất động, ánh sáng lúc sáu giờ phẳng phất làn sương trắng xám, vẩn lên thứ bụi mờ rơi rớt lại từ bóng tối vừa rời đi. Khung cảnh hết như hiện ra từ một cõi khác, chẳng phải con đường anh vẫn phóng xe chạy ào qua mỗi ngày. Mất hồi lâu, Hữu mới sực hiểu xưa nay bởi cảnh đẹp dễ hay cảnh trí thiên nhiên vốn chẳng có chút ý nghĩa nào với mắt anh. Thế nên anh không thể chịu nổi buổi sáng đột nhiên khác lạ giữa cái khung cảnh vốn dĩ quen thuộc. Nếu như không gian này có thể đóng gói và bán để kiếm tiền, có lẽ ta đã chú ý tới nó nhiều hơn - Hữu tự nhủ, bật cười một mình.

Góc ngã tư, một ngôi nhà lớn đang xây dựng dở dang. Những tấm lưới nylon ngăn bụi bọc quanh khối bê-tông cao lừng lững. Hữu dừng chân trước hàng rào lót đá hộc đã hoàn tất, thán phục ngược nhìn công trình xây dựng. Anh đưa tay vuốt thử lớp sơn ẩm ướt. Mùi sơn hăng hắc, kích thích cơn thèm khát vô hình. Các thanh sắt uốn cầu kỳ vươn cao kiêu hãnh phía nửa trên tường rào. Bên trong, khoảng đất thoải thoải hơi dốc đổ về một cái bể bơi vẫn còn cạn khô. Hẳn chủ nhân ngôi biệt thự sau này sẽ phủ kín khoảng sân bằng thảm cỏ xanh nhức mắt. Rồi những bậc tam cấp lót đá hoa sáng bóng. Những bóng điện tỏa ra thứ ánh sáng vàng chói, lấp lánh quanh bể bơi... Một khung cảnh hoàn hảo, phù hoa nhưng có thật, xứng đáng để ước mơ. Tất cả chuỗi hình ảnh đó đột nhiên hiện ra trên vông mạc Hữu, hết sức rõ ràng. Rõ ràng đến mức ngay anh ta cũng ngạc nhiên. Phải chăng hình ảnh ngôi biệt thự chính là các mục đích mờ ảo thường xuyên biến hình, giờ được cô đúc lại, cụ thể và sáng rõ? Phải chăng những người giống như Hữu luôn cần thiết hình ảnh xác thực kiểu như thế, để đuổi theo, để đổ sức tính toán, để cạnh tranh không mệt mỏi? Chắc chắn vài tháng nữa, cái khu phố nhà giàu kiêu

kỳ này sẽ phải chấp nhận thành viên mới. Một tòa nhà như một cơ thể trẻ trung tràn đầy năng lượng, với vẻ ngoài hiện đại sáng loáng, chẳng ngại ngàn phô trương. Khi xuất hiện, nó sẽ khiến tất cả những tòa nhà vẫn tự xem mình là thanh nhã và quý phái xung quanh trở nên lép vế, mờ nhạt. Cuộc sống là vậy, chỉ cần mạnh mẽ và bất chấp, mọi quy ước cũ kỹ sẽ tự mất đi giá trị, bất kể các nỗ lực níu kéo. Giống như ngôi nhà đang xây kia, con người ta hẳn cũng vậy thôi. Khi trở nên giàu có và vững tin, người ta chẳng cần đếm xỉa chung quanh nữa. Chung quanh sẽ phải lắng nghe, tìm cách phục tùng chính ta. Ý nghĩ này đột nhiên khiến Hữu phấn chấn khủng khiếp.

Hữu rẽ ngoặt sang con đường nhỏ. Một đám mây đưa con nít chen chúc quanh những chông báo mới. Sau khi đếm báo, chúng tản ra, ngồi dưới mái hiên rộng, hồi hả nhét tập quảng cáo vào tờ báo chính, rồi co giò chạy tóa ra trên đường. Một thằng nhóc chạy sượt qua, đâm sầm vào Hữu. Khay báo trên tay nó đổ ụp xuống. Vũng nước mưa trong cái ổ gà bắn tung tóe lên đôi giày và bộ quần áo thể thao trắng tinh trị giá gần hai triệu bạc. Phải lúc khác, anh đã túm đầu thằng nhỏ bắt cần, sặc cho một trận nhớ đời. Nhưng thành linh, ở trang báo bay ra, đập vào mắt Hữu một dòng chữ nhỏ, in đậm khác thường: **Tuyển dụng giám đốc nhân sự**. Ngay cạnh dòng chữ này là logo Mana, một công ty quảng cáo Nhật mà Hữu từng biết qua, khi làm việc trong bộ phận phục vụ khách hàng ở cửa tiệm thời trang. Mặc dù chẳng hề có ý định xin việc, nhưng Hữu vẫn muốn chụp lấy nó, biết thật rõ về nó. Từ lâu, thói quen đọc quảng cáo thắm vào Hữu. Anh thường tự kiểm tra mình có thể đáp ứng yêu cầu tuyển dụng ở mức độ nào. Điều này giống như các bài tập leo núi. Trèo cao, sẽ nhìn được xa. Cúi xuống gom lại cho thằng nhỏ mấy tờ báo lấm lem bùn đất, anh nói rộng lượng: "Để anh mua giùm cho em mấy tờ này nghe!". Thằng nhóc há hốc miệng, đưa tay nhận đồng xu hai ngàn, rồi dong thẳng. Hữu bóc mấy trang báo dính bùn đất, vứt vào một thùng rác công cộng gần đó. Anh chỉ giữ lại trang quảng cáo có in mẫu tuyển dụng, thứ duy nhất mà anh quan tâm, rồi bình thản bước tiếp về nhà.

Đẩy nhẹ cánh cổng, bước vào sân, đã nghe thấy mùi cà phê mới pha thơm nồng. Trên cái bàn gỗ ngoài vườn, vài món điểm tâm đã sẵn sàng. Như thường khi, vợ chồng người chủ nhà chờ Hữu về cùng ăn. Ông Sáu Minh đang ngồi đọc báo. Nhìn mấy cuộn báo trong tay

anh, ông lắc đầu tỏ ý không hài lòng: "Mua làm gì uổng tiền, cháu. Nhà có sẵn báo rồi mà!". Hữu cười: "Thấy mấy đứa nhỏ bán báo phải dậy sớm, tội nghiệp quá, cháu mua giúp vài tờ mở hàng bác ạ!". Từ trong nhà, bà Sáu mang ra một thố cháo trắng bốc hơi nghi ngút, chia đều ra mấy cái chén nhỏ, nói với ông Sáu như trách cứ: "Đó, ông thấy chưa. Ông cứ nói tội trẻ bây giờ vô tâm, ích kỷ. Nhưng cứ nhìn mấy chuyện nhỏ xíu tội nó làm, thấy tội trẻ vẫn biết quan tâm đến người ta lắm chứ. Đúng hôn?". Ông Sáu ậm ừ: "Thì cũng tùy người. Tui đâu có vợ đứa cả năm!". Hữu cười thầm, chúi mũi vào trang báo, đọc kỹ từng tiêu chuẩn tuyển dụng. Bà Sáu hồ hởi đẩy chén cháo đầy sang phía Hữu, mời: "Ăn đi cháu!".

Trên đời này, nếu phải nói món ăn nào căm ghét nhất, Hữu sẽ gọi ngay tên cháo trắng. Cái món ăn tầm thường nhưng dính chặt vào ký ức ghê khiếp. Nó nhắc anh nhớ tới tuổi nhỏ khốn khó, khi ba má anh còn dính chặt với những chuyến buôn bán cá tôm lật vật ngoài chợ, thua lỗ thường xuyên. Chỉ ngửi thấy mùi cháo trắng thoảng qua, Hữu thấy ngay ánh mắt tuyệt vọng của má anh khi những ngày bán hàng lỗ lã đến nỗi cụt vốn. Chỉ ngậm một miếng cháo nhạt hoét trong miệng, anh như lấy lại dư vị giọt nước mắt khi ba anh thất vọng phát điên, đập phá đồ đạc trong nhà. Ổn trời là chuỗi ngày vất vả ấy cũng đã qua. Ba má anh làm ăn khấm khá lên, không giàu có, nhưng đủ cho anh lên thành phố học đại học và sống tử tế, chưa rơi vào cảnh thiếu hụt...

Hữu vờ tay lấy tách cà phê, từ chối nhẹ nhàng: "Cảm ơn bác. Cháu không thích cháo trắng lắm đâu!". Bà Sáu ngạc nhiên, khựng lại: "Sao hôm bữa cháu bệnh, cháu nói cháo trắng là món ăn cháu ưa nhất từ hồi nào tới giờ?". Anh chợt dạ, cụp mắt. Đúng là đợt vừa rồi, bị cảm sốt, anh đã nói khéo để cảm ơn lòng nhiệt tình chăm sóc của bà Sáu chủ nhà. Kỳ thực khi bà quay đi, anh đã đổ quách tô cháo giải cảm vào la-va-bô. Ánh mắt ngờ vực của bà Sáu vẫn đăm đăm đặt lên Hữu. Anh đành kéo tô cháo về phía mình, làm vẻ mặt vui vẻ: "Cháu nói vậy vì không muốn ăn nhiều quá, hết cả đồ ăn sáng của hai bác thôi mà". Bà Sáu gắp vào chén anh nửa miếng hột vịt muối, vui vẻ trở lại. Bên kia bàn, ông Sáu Minh vẫn chăm chú đọc báo, không tham gia câu chuyện vặt vãnh. Nhưng đôi lông mày rậm của ông thoáng cau lại.

Buổi sáng không phải lên giảng đường, Hữu nằm khểnh trên phòng,

đọc tài liệu về quảng cáo hiện đại. Việc sắp sửa làm bài chung nhóm với Vĩnh và Hải thực ra chẳng khiến anh xáo trộn hay bận tâm. Những tên ngốc ấy sẽ lo lắng và tưởng tượng ra đủ thứ chuyện cho xem. Trong khi đó, ta sẽ làm cho qua quýt, để đầu óc tập trung vào cửa hàng thời trang thể thao sắp mở. Hữu bật cười khi nhớ lại khuôn mặt cau có, vừa tức giận, vừa sợ hãi của thằng Hải quê mùa khi biết chung nhóm với anh. Điểm số, tranh giành hơn thua trong lớp học đúng là trò trẻ nít mà những tên ngạo mạn như Vĩnh hay ngớ ngẩn như Hải mới lấy làm quan trọng. "Ta sẽ đi con đường khác. Ta sẽ có những thứ ta muốn. Ta sẽ bỏ xa lũ đồng môn tầm thường lại phái sau!" - Hữu trở người, lẩm bẩm một mình. Anh lại nhắm tính khoản tiền trong tài khoản, suy nghĩ miên man về kế hoạch khai trương, quảng bá tên tuổi cửa hàng thời trang thể thao tương lai.

Ngủ quên tới gần giờ học chiều, Hữu mới chồm dậy. Anh cuống quýt dắt chiếc SH ra cổng. Ông Sáu Minh gọi giật, báo có thư. Hữu hơi ngạc nhiên. Má anh không gọi điện thoại mà gửi một lá thư dài. Bà cho biết chuyển hàng vừa rồi, lô tôm sú mà vừa thủy sản gia đình anh thu mua đã bị trả lại, vì dư lượng kháng sinh tồn đọng. Hữu đọc lướt, mồ hôi ứa trên trán, dập dính lưng áo. Má anh cho biết cần gấp một khoản tiền, chừng hơn trăm triệu. Ông Sáu nhìn Hữu đọc thư, chột hỏi: "Có chuyện gì mà sao thấy mặt cháu căng thẳng vậy?". Hữu lắc đầu, gấp nhỏ lá thư, nhét vào túi quần. Anh mỉm cười, lên xe nổ máy. Hương vị cháo trắng lại choán đầy trong khoang miệng. Đi ngang thùng rác công cộng ngay đầu ngã tư, Hữu chạy chậm lại. Bằng một động tác chính xác, anh ném gọn lá thư gấp nhỏ vào miệng thùng. Như một con chim nhỏ xiu tuyệt vọng, lá thư mất tăm trong cái miệng rộng ngoác tăm tối.

Mọi việc phải tự tìm cách giả quyết. Rồi ba má sẽ tự xoay sở được. Coi như ta không nhận được lá thư. Ta không thể đánh mất cơ hội làm ăn lớn đầu tiên kiếm được ở cái đất Sài Gòn này... Hữu phóng xe nhanh, rất nhanh. Bên trong đầu anh, hết như có một bóng ma không ngớt gào lên, hung dữ, cay đắng.

Mắt bão

Chương 15

Chiếc xe rẽ ngoặt sang con đường một chiều. Bánh xe lướt như không hề chạm đến mặt đường trải nhựa nhẵn bóng. Một trận gió rất mạnh, cuốn xoáy, khiến Hữu thấy mình đang bị thổi rỗng. Gió tạt vào tứ phía, như thể muốn bốc anh ra khỏi yên xe. Nếu chạy nhanh hơn, sẽ thoát khỏi nó. Anh tăng tốc, lấn sang tuyến đường dành cho xe bốn bánh. Vài tiếng còi lác đác giận dữ. Hữu mặc kệ. Những chiếc xe hơi, xe máy cùng chiều tuột lại phía sau. Nhưng làn gió ma quái ấy vẫn đuổi theo, quất hơi nóng trưa hè rất bỏng vào từng vuông da, luồn lách vào từng chân tóc ướt đẫm, hắt từng vốc ánh sáng chói lóa vào mắt Hữu khiến cảnh vật lướt qua mỗi lúc thêm tối sầm lại. Phía trước mặt là ngã tư. Mọi hình ảnh rõ nét đột nhiên bị bẻ cong, méo mó đến kỳ dị. Đèn vàng. Hữu vẫn không giảm tốc. Con đường buổi trưa trống trải. Dấn thêm một chút nữa, sẽ băng qua ngã tư này. Khi ta thắng được rào cản, cảm giác sẽ trở lại bình thường, anh tự nhủ. Đèn đỏ. Hữu tăng ga, lao qua luôn. Từ ngã tư bên kia, một chiếc xe máy cũng rồ ga vọt tới. Tiếng phanh kết vang lên xé toạc sự yên tĩnh oi ả của trưa hè. Cú va chạm tung thốc Hữu khỏi xe. Anh bay một đường vòng cung rồi đập mạnh lưng xuống mặt đường. Đầu anh choáng váng như thể toàn bộ khối não đã bong ra khỏi xương sọ. Một luồng sáng đỏ từ mặt trời chiếu thẳng xuống mặt anh, thoát đầu là một cái đốm rồi bùng nổ thành muôn vạn mũi tên sấm đen. Trước khi ngất lịm, Hữu còn kịp nhìn thấy vài chiếc lá khô rụng rải rác trên mặt đường nằm im lìm ngang tầm mắt. Không có làn gió nào cả. Không có sự chuyển động bất thường nào đuổi theo anh cả. Chỉ là một ảo giác ma quái hiện ra từ chính con người Hữu, cái cơn gió đã thổi rỗng anh, từ bên trong.

Tiếng ồn ào của đám đông vây quanh lúc to lúc nhỏ, như các vệt sóng từ xa dội đến rồi thấm vào lớp cát nóng bức. Hữu gắng sức cử động chân hoặc tay để chạm vào một thứ gì đó. Anh gắng gượng mở mắt. Nhưng mọi cử động đều khiến anh đau đớn không thể chịu nổi. Mấy người đang nói to về luật giao thông, về kẻ đúng người sai, về một người gây tai nạn đã bỏ trốn. Chợt, tiếng xôn xao quanh đám đông im bật. Từ trên chiếc taxi vàng vừa dừng xích, một cô gái nhảy ra ngoài, chạy hối hả về phía người bị thương. “Tôi biết người bị thương, hãy để tôi vào!”. Những đôi chân hiếu kỳ vây quanh dạt sang bên, mở ra một lối hẹp. Cô quỳ xuống, bàn tay nóng ảm vỗ nhẹ lên má Hữu: “Anh ui! Anh Hữu ui, anh có tỉnh dậy được không!”. Anh

cựa nhẹ đầu. Cảm giác đau thốn từ dưới cột sống lan tới khiến anh lại muốn ngất đi. Nhưng anh gắng chớp nhẹ mí mắt trĩu nặng. Anh rất muốn biết xem ai đang gọi mình, một giọng nói vừa quen thuộc, vừa xa lạ. Nhận ra cử động mí mắt của Hữu, cô gái đang nâng đầu anh reo lên: “Ồ, anh ấy tỉnh lại rồi nè. Khỏi cần gọi xe cấp cứu. Ai giúp em một tay đưa anh ấy lên taxi được không?”. Hữu lơ mờ thấy mình được nâng bổng lên, đặt vào chiếc ghế sau của chiếc taxi. Cơn đau lại ập đến, nhức buốt khôn tả. Ở ngoài thêm một lúc nữa, rồi cô gái mới vào xe, ngồi ở ghế trước và nói tên một bệnh viện cần đến. Ý nghĩ có thể kẻ nào đó sẽ đánh cắp chiếc xe đắt giá khiến Hữu lo thất ngang bụng. Nhưng rồi tiếng rầm rì, hơi máy lạnh từ xe phả ra khiến những ý nghĩ rối loạn lần lượt bong ra khỏi trí óc. Anh chìm dần vào cơn mê êm xộp, dài thăm thẳm.

Một con ong bầu đen sẫm bay ngang qua cửa sổ. Hữu chạy đuổi theo nó. Khoảng vườn sau nhà hiện ra. Dàn bầu xanh mượt với những nụ hoa vàng sẫm buông rơi như vô số đốm nắng lấp lánh giữa các phiến lá dát bạc. Với chai thủy tinh đựng nước ngọt, Hữu úp nhẹ vào miệng một bông hoa. Con ong bầu trốn kỹ bay vụt ra, lao thẳng vào lòng chai như một viên đạn. Hữu nhìn thấy chính mình, trong dáng hình một thằng bé, vui sướng tìm cách buộc sợi chỉ ngang thân con ong bầu. Con ong chap chờn bay lên, lượn vòng. Thình lình nó quay lại, lao xuống trán cậu bé đốt một phát mạnh. Hoảng hốt, Hữu ngã vật xuống khoảng đất đầy vụn củi. Khi nổi sợ nguôi ngoai, nó mới òa khóc lên. “Chơi dại nè!” – Một cái phát rất đau vào lưng. Má đã lẳng lẳng theo dõi trò chơi dại dột của thằng con trai duy nhất. Theo phản xạ đặc biệt, dù đau và sợ, Hữu ngưng ngay tiếng khóc. Thằng nhỏ nằm im, mắt nhắm nghiền, giả chết. Cơn tức giận của má tức khắc tan biến. Mà ngồi thụp xuống, lay mạnh: “Dậy đi Hữu, má thương! Con đừng làm vậy, má sợ!” – Bàn tay sần ráp của má vuốt dọc theo má Hữu. Mùi cá tôm tanh nồng ám chặt vào từng đường vân, bay vào mũi anh. Rồi gương mặt má mệt mỏi hằn sâu những nỗi lo toan cúi xuống nhìn anh... Hữu cựa nhẹ. Chuỗi hình ảnh về má lại lướt qua mắt, từng khuôn hình buồn bã như trong đoạn phim chiếu chậm. Đây là những lúc má ngồi hấp mớ tôm không bán được trong chiều mưa, tấm lưng to bè choán cả góc bếp. Đây là đợt trúng hàng đầu tiên, má kêu anh cùng má đếm tiền gom về từ mồi, ràng dây thun cẩn thận. Đây là khi con trai chuẩn bị lên thành phố học đại học, bù đầu bù cổ với các mồi hàng, vậy mà má vẫn tự

tay xếp vào túi hành lý từng bộ quần áo ủi kỹ, kiểm tra từng viên thuốc, chai dầu. Thế mà từ hồi lên Sài Gòn, chỉ tết anh mới chịu về nhà. Hè nào Hữu cũng kiếm ra lý do để ở lại thành phố. Thậm chí có lần má anh tay xách nách mang lên thăm ở ngôi nhà trọ, Hữu còn hỏi má về sớm, vì anh chẳng muốn người chung quanh cười nhạo anh có một người má thô kệch, quê mùa. Giá như lúc này, có má ở đây, anh sẽ nói gì đó để má vui, để má quên đi những lỗi lầm anh đã phạm. Rồi má sẽ lại đặt bàn tay sực nức mùi cá tôm lên vàng trán đang nóng bừng bừng của anh lúc này. Lòng Hữu bỗng trào lên nỗi thương má quá đỗi. Một vệt nước nóng ầm ầm trong mắt, nặng trĩu, lẫn dài. Vang sát ngay bên tai anh tiếng reo khẽ: “Ui, anh tỉnh rồi kìa!”. Cô nhóc tắt trò chơi trên chiếc điện thoại di động. Âm thanh rừ rừ của con ong bầu biến mất.

Vẫn nhắm mắt, nhưng chỉ cần ngửi mùi thuốc và lắng nghe các âm thanh, Hữu đoán ra anh đang nằm trong bệnh viện. Những gì anh vừa thấy chỉ là hình ảnh rơi rớt lại của giấc mơ. Cô nhóc đứng hẳn bên giường, lay nhẹ vai anh, giọng vui vẻ: “Giả bộ ngủ kìa! Anh nằm im một ngày một đêm rồi đó. Em biết là anh dậy rồi! Anh chùi mắt đi, đừng khóc nữa”. Bây giờ thì Hữu mở mắt. Một bàn tay cầm mảnh khăn giấy chia ra, và cuối xuống rất gần tầm mắt anh là một đôi mắt to, to đến kỳ lạ. Ngay tức khắc, Hữu nhớ ra đây là Thái Vinh. Cô nhóc đã bị anh lừa tham gia cuộc thi Hoa khôi vào giờ chót, như một con tốt thí, cốt để hạ nhục anh trai cô. Thế rồi cô đã lợi ngược dòng nước, dành lấy sự ủng hộ không ngờ của khán giả. Nếu Hữu không nhanh tay tung ra lá bài cuối cùng – bằng chứng cô nhóc chưa là sinh viên chính thức, hẳn Thái Vinh còn tiến vào sâu và giành giải thưởng nào đó... Hữu cầm mảnh khăn giấy, chùi mắt. Chẳng biết cô nhóc nghĩ gì? Hữu thoáng lo sợ. Nhưng nhìn vào đôi mắt trong veo của cô gái nhỏ, Hữu chợt hiểu cô không hề biết anh chính là kẻ giấu mặt. Bỗng dưng, Hữu thấy nhẹ nhõm ghê gớm. Anh thử cựa nhẹ bàn tay và đôi chân. Vẫn có cảm giác bình thường. Đọc được nỗi lo của Hữu, cô nhóc nói luôn: “Anh không bị sao đâu. Sẽ đi lại bình thường thôi. Cột sống chấn thương nhẹ. Bác sĩ khen anh ngã giỏi, nên không bị bể gáo dừa!”. Cách nói chuyện và giọng điệu hí hửng của cô nhóc khiến Hữu không khỏi mỉm cười. Sực nhớ đến chiếc SH, Hữu hỏi ngay:

-Em có biết cái xe của anh lúc này ở đâu không?

-Úi úi, câu hỏi đầu tiên khi anh tỉnh lại là về một cái xe ngớ ngẩn ư? –

Đôi mắt Thái Vinh lồi ra như hai trái banh bàn.

-Ừ, chiếc SH đó rất quan trọng với anh! – Hữu thoáng khó chịu -
Nhưng anh giữ giọng bình tĩnh- Cái xe đâu?

-Hôm qua, trước lúc kêu taxi đưa anh vô đây, em đã gửi nó ở một nhà gần chỗ anh té – Hơi bối rối, cô nhóc thú thật – Nhưng em quên địa chỉ rồi!

Ngồi bật dậy, Hữu loạng choạng chống tay xuống nệm. Lưng đau thốn lên khiến anh tái xanh, ngã vật xuống gối. Thái Vinh hốt hoảng đỡ vai anh, nhăn mặt:

-Em nói vậy thôi. Dù sao em vẫn nhớ rõ cái nhà em gọi xe. Nó nằm ngay góc ngã tư nơi anh ngã lăn ra bất tỉnh. Nếu anh vẫn chưa an tâm, tí teo nữa em chạy qua đó, lấy xe về giùm anh luôn.

-Ờ, vậy thì được! – Hữu nằm xuống giường, thấy nhẹ nhõm đôi chút. Đưa mắt nhìn quanh căn phòng trắng chỉ có một giường duy nhất, bài trí khá sang trọng, nổi bật khoản lại ủa tới với Hữu – Em đưa anh vào bệnh viện tư hả? Chắc là mắc tiền lắm, đúng không?

-Anh bị sao vậy? – Thái Vinh khoằm mặt, bực tức thật sự - Mắc tiền thì sao? Đây là bệnh viện gần chỗ anh bị nạn nhất. Em thấy anh có vẻ không được bình thường đó nha. Tỉnh dậy, tự dừng lại hỏi về cái xe. Rồi lại nghĩ liền tới chuyện tiền bạc nằm viện. Em chưa thấy anh hỏi câu nào về sức khỏe mình, hay hỏi vì sao em lại có mặt đúng lúc để đưa anh tới đây...

Hữu im lặng, không phải không có chút xấu hổ. Con nhóc phần nào có lý. Đôi khi quá ám ảnh tiền bạc, người ta quên mất những điều quan trọng. Quy tắc lịch sự càng trở nên vô nghĩa trong mấy trường hợp này. Tuy nhiên, cảm giác tức giận trong Hữu còn lớn hơn. Anh chúa ghét những kẻ dám làm anh khó xử và mất mặt, dù là những lời nói ngây thơ, không chút hàm ý. Một cách lạnh nhạt, Hữu hạ giọng:

-Thôi được, cảm ơn em đã xuất hiện đúng lúc, đưa anh vào đây. Anh sẽ kiếm cách hậu tạ, được chưa? Bây giờ thì nói cho anh biết, nằm phòng này phải trả bao nhiêu tiền một ngày?

-Một triệu rưỡi. Chưa tới một trăm đô! – Cái cảm nhón của Thái Vinh vênh lên khiêu khích – Tiền cấp cứu, tiền thuốc, tiền làm CT scanner và đủ các khoản linh tinh khác cộng lại khoảng gần năm triệu đồng rồi. Anh tiếc tiền quá đi mất, đúng không nào?

-Không, nhưng anh sẽ trả tiền sớm cho em!

-Hừm, anh nghĩ em có nhiều tiền trong tay đến thế sao? Khi anh vào cấp cứu, em đã gọi điện thoại cho anh Vĩnh và anh Hải. Mấy ảnh tới, chạy hết mọi việc. Bây giờ họ lo bài tập quảng cáo gì đó chung nhóm ba người các anh, nên không trực ở đây, kêu em vào canh chừng.

Các anh đúng là những người bạn tốt thiệt đó! – Thái Vinh liến láu, vẻ mặt đầy ngưỡng mộ.

Hữu nằm im, không nói gì thêm với cô nhóc. Không hề ngờ vực, anh biết ngay những gì Vĩnh và Hải làm chỉ là trò diễn. Đáng tức giận là sự sắp đặt tình cờ đã khiến chính anh thành phải tham gia vở diễn tồi tệ đó, trong một vị trí quá ư lố bịch. Ý nghĩ như một làn roi quất ngang mặt Hữu.

Buổi chiều, sau khi tiêm thuốc, Hữu xin xuất viện sớm. Bác sĩ khuyên anh nên nằm nghỉ càng nhiều càng tốt, rồi ký giấy xuất viện. Thái Vinh lên taxi cùng anh. Cô nhóc chỉ đường cho tài xế tới cái nhà cô đã gửi chiếc SH của Hữu. Chìa khóa xe, cô nhóc giữ kỹ trong cái túi bé xíu đựng USB đeo tòng teng trên cổ. Hữu chờ Thái Vinh ra thẳng ngân hàng. Anh rút 105 triệu đồng. Đếm đúng số tiền viện phí, anh đưa cho cô nhóc, nhờ chuyển hộ đến Vĩnh. “Nói giùm là anh cảm ơn nhiều nghe!” – Hữu cười khẩy.

Sau đó, Hữu phóng xe qua bưu điện. Anh gửi thẳng 100 triệu về cho má. Khi viết con số vào phiếu gửi, tay anh thoáng run nhẹ. Nhân viên bưu điện hỏi anh có lời nhắn gì không, Hữu lắc đầu. Chỉ cần cầm tiền trong tay, má anh sẽ hiểu. Má ạ, cứ xài hết số tiền con cày được trên thành phố, và hiểu là con thương má nhiều. Con đủ khôn ngoan để xoay sở, kiếm ra một khoảng khác để bù vào, chuẩn bị cho kế hoạch mở cửa hàng thời trang thể thao... Trong khi Hữu làm thủ tục gửi tiền, Thái Vinh kè kè gần bên, mở to mắt nhìn. “Anh giỏi ghê luôn! Đi học mà vẫn kiếm được tiền gửi về phụ má...” – Cô nhóc tí cầm lên bàn ghi-sê, lăm bằm, thờ phì phò. Lặng lẽ đưa mắt nhìn em gái Vĩnh, một ý nghĩ thoáng qua đầu Hữu.

Mắt bão

Chương 16

Quầng sáng từ laptop hắt lên vàng trán Vĩnh đổi màu mỗi khi anh chuyển sang một trang web khác. Tư liệu cho bài tập quảng cáo tìm được khá dồi dào. Anh đọc lướt qua những những bài viết tiếng Anh, copy từng đoạn cần thiết và dán vào một tập tin riêng. Ngay bên cạnh, với chiếc PC đời cũ màn hình mờ tối trong phòng máy tính của

trường đại học, Hải cũng lần mở các trang báo kinh tế tiếng Việt, cẩn thận tìm kiếm những số liệu và hình ảnh cần thiết để minh họa cho bài chuyên đề. Có một lúc, dừng lại để sửa sang mấy cái nút bấm của bàn phím thường xuyên mắc kẹt, Hải chợt bàng hoàng khi nhìn người bạn thân. Gương mặt trông nghiêng chăm chú tới độ của Vĩnh khiến anh có vẻ gì hết sức xa cách. Đôi lúc, anh nhếch miệng cười như khinh miệt một kẻ vô hình, hoặc mĩa mai một ý tưởng nào đó vừa lướt qua đầu. Dù chẳng bao giờ suy diễn xa xôi và luôn có niềm tin tuyệt đối vào cậu bạn thông minh, khoảnh khắc thoáng qua đó, Hải vẫn không khỏi đôi chút giật mình. Có lẽ khi sống gần và thân thiết với nhau lâu, người ta mất đi thói quen quan sát người ở cạnh. Và đến một lúc nào đó, người ta sẽ phải giật mình khi phát hiện ra những biến đổi bí ẩn khó ngờ. Vĩnh ngược hẳn lên, nhú trán nhận xét:

- Cậu nhìn tớ như thể đang xem phim kinh dị vậy!
- Thiệt vậy sao? - Hải bối rối đỏ mặt - Tớ không nghĩ gì hết...
- Okay, vậy đừng phân tâm nữa. Tụi mình còn mười ngày là tới hạn nộp bài. Tức là chỉ hơn một tuần. Thời gian rất ngắn, nhưng không phải là quá ngắn. Tớ tin là tụi mình sẽ làm được một chuyên đề ra trò. Nào, hãy biến thành các gã đào vàng, hì hục bới tung cái mỏ tư liệu tràn lan, mau mau kiếm cho đủ những thông tin vàng ròng đi thôi!
- Vĩnh vươn vai, vui vẻ pha trò.

Nụ cười tỏa sáng vững tin của bạn thân bỗng dưng khiến Hải phần chần hẩn lên. Mọi lo lắng tan biến. Mấy hôm nay, ý nghĩ cái chuyên đề vượt qua tầm hiểu biết cứ ám ảnh Hải. Mọi vấn đề như một mớ bòng bong, chẳng biết bắt đầu từ đâu. Anh chỉ lờ mờ bám theo quy tắc làm việc nhóm, cố gắng hoàn tất từng phần việc mà Vĩnh yêu cầu. Ừ, anh sẽ làm được tốt hơn mong đợi.

- Cậu nói rõ hơn đi, tớ sẽ làm gì tiếp theo?
- Ngày mai, tớ và cậu phải bắt tay vào viết chuyên đề. Vừa làm vừa lấy thêm các số liệu nữa thì mới kịp. Một cô nàng người quen của tớ, là trưởng nhân hàng một loại dầu gội đầu, đã hứa sẽ cung cấp cho chúng ta một ít số liệu cụ thể của họ trong năm vừa qua để tham khảo - Vĩnh giao việc rành rọt, rút điện thoại di động, nhanh chóng tìm một con số cần thiết, đưa sang cho Hải - Đây là số điện thoại của gã phụ trách quảng cáo mấy nhãn hàng nổi tiếng của hãng dược phẩm Pháp. Cậu nên tới gặp gã ấy, xin tài liệu, tập trung đặt câu hỏi về phương pháp tiếp cận người tiêu dùng Việt Nam. Mục đó rất quan trọng trong toàn bộ chuyên đề. Cậu chịu trách nhiệm nhé. Tụi mình chia nhau ra, mỗi người gánh một phần khó khăn, Hải ạ.

Sau câu nói dài, Vĩnh lại chú mục vào màn hình, bàn tay thao tác trên bàn phím thoăn thoắt. Với sự tập trung cao độ, anh ngẫm nhắc Hải họ nên ngưng trao đổi ở đây, tranh thủ thời gian càng nhiều càng tốt. Thế nhưng, gương mặt Hải vừa giãn ra giờ đây lại đầy ắp nỗi băn khoăn mới. Anh hắng giọng, nói vừa đủ nghe:

- Vĩnh, sao cậu không nói vào chuyện quan trọng nhất vậy?
- Chuyện gì? - Vĩnh vẫn không rời mắt khỏi laptop, hơi nhướn mày.
- Cậu không nghĩ ngợi chút nào khi tội mình ề cổ ra làm luôn phần việc cho thằng Hữu hay sao? Bao nhiêu là đề mục chỉ có hai tội mình cày. Còn thằng Hữu chẳng phụ được chút nào. Nhwung mai một nộp bài, thì vẫn đề tên nó trong nhóm. Nó chẳng buồn nói với tội mình một câu. Coi như việc tội mình gánh cho nó là đương nhiên. Tớ và cậu làm tới mắt tối mũi. Cậu phải phụ việc công ty của gia đình. Tớ cũng đâu có bỏ mấy công việc làm thêm. Tớ thấy bất công quá đó, Vĩnh à...

Càng nói, Hải càng không nén được cơn tức giận. Sự phẫn nộ khiến khuôn mặt vuông vức thành thật của anh cau lại và đỏ ửng. Vĩnh lần lượt tắt các trang web và tắt luôn máy. Anh gấp laptop lại, khoanh tay hướng về Hải ánh nhìn đăm đăm:

- Cậu nghĩ nếu Hữu tham gia làm cùng tội mình, cái chuyên đề này sẽ tốt hơn?

- Tớ không biết nữa... - Hải bối rối thật sự. Anh không nghĩ Vĩnh sẽ lái câu chuyện theo chiều hướng khác hẳn những gì đang sôi sục bên trong đầu anh - Tớ chỉ nghĩ về sự công bằng. Và nói thiệt, tớ không thể quên những trò ma giáo của thằng quỷ đó đã từng gây ra cho tội mình, Vĩnh ạ.

- Có lẽ tớ nghĩ khác cậu chút ít. Khi chấm chuyên đề, giảng viên sẽ chẳng quan tâm đến mối quan hệ giữa chúng ta với Hữu. Vì thế, tốt nhất cứ làm việc hết sức trong khả năng của tội mình. Chuyên đề này rất hữu dụng cho công việc về sau. Hãy tách công việc và tình cảm riêng ra. Cứ nghĩ nó có lợi cho chính mình, cậu sẽ không lẫn tẩn chuyện khác - Vĩnh nhún vai - Nếu Hữu được thêm một điểm cao dựa vào công sức người khác, thì như xưa nay, tớ cũng chẳng thấy có gì đáng phải quan tâm!

- Nhưng chuyện cậu lôi tớ vào bệnh viện để lo cấp cứu thằng Hữu bị đụng xe, rồi chuyện cậu còn ứng ra một đóng tiền cho nó chữa bệnh thì dính líu gì tới công việc? - Hải thẳng thắn phơi bày bản khoăn suốt mấy ngày qua.

- Ừ. Không dính líu gì tới công việc. Chỉ đơn giản là nó gặp nạn, mình biết chuyện thì không thể không giúp đỡ. Tớ chẳng ưa thích trò

đóng vai người tốt. Nhưng đó là việc phải làm. Cậu dư biết, Hữu ở thành phố cũng đâu có ai thân thích. Có tiền đó, chạy xe đẹp đó. Nhưng khi gặp nạn, chỉ có bạn bè ra tay thôi!

- Cậu nói vậy tớ hiểu rồi! - Hải gật đầu nhẹ - Cậu biết cậu luôn tốt với mọi người. Nhưng khi thấy cậu tử tế với thằng khốn kiếp ấy, tớ ngạc nhiên quá! Thôi được rồi, bỏ qua chuyện này nghe.

Vĩnh mỉm cười, không nói gì thêm. Anh đứng dậy, ra khỏi phòng máy tính, đi xuống căn-tin mua chai nước suối. Từng chùm tia nắng chói chang xuyên qua các hoa gió dọc theo hành lang, hắt hơi nóng hằm hập vào lưng anh. Anh rảo bước nhanh hơn. "Tớ chẳng ưa thích trò đóng vai người tốt...". Câu nói của chính anh vẫn xoáy mạnh trong óc. Trong tất cả những gì anh vừa nói với cậu bạn thật thà, duy nhất đó là điều gần giống sự thật. Còn lại chỉ là một nắm dối trá. Hải quá hiền và quá tin cậy vào bạn để có thể nhận ra sự thật. Vĩnh hiểu rất rõ mình đang thay đổi. Một mặt, anh vẫn cứ duy trì hình ảnh hoàn hảo trong mắt mọi người chung quanh. Nhưng mặt khác, anh đã ngấm đòn. Lòng cao thượng và thái độ tử tế gần giống với sự yếu ớt, luôn bị tổn thương mà không cách gì chống cự. Kinh nghiệm cay đắng từ Hữu đối với anh là quá đủ. Chỉ có trong thần thoại mới hiện diện những kẻ mất trí khoan dung với kẻ thù. Nếu không cao tay, anh không thể trị được một kẻ biến hoá khôn lường như Hữu. Vĩnh biết, Hữu không phải là thằng con nít để thu phục bằng hành động tốt đẹp. Nhưng, khi phải chấp nhận những hành động tốt đẹp từ đối thủ ghét cay ghét đắng, đó sẽ là ngọn roi đau nhất quất mạnh vào lòng tự ái xấc xược của hán ta. Nhớ lại cảnh đưa Hữu đi cấp cứu, Vĩnh thấy thật khôi hài. Xử lý sự kiện tai nạn đó, là bước đầu anh nhập vai rất ổn. Ai đó từng nói xác đáng: Để hất bỏ một kẻ đề tiện, cách duy nhất là sử dụng vũ khí đề tiện. Từ nay, trong cuộc đấu với Hữu, anh sắp lại bàn cờ. Hải thật ngây thơ. Cậu ấy tin anh quên bằng trò bắn thiu của Hữu khi sao chép tiểu luận người khác để vượt điểm anh? Làm sao anh bỏ qua vố mặt mặt khi Thái Vinh bị lôi vào rồi bị đá văng trong cuộc thi Hoa khôi? Cay đắng nhất, chẳng đời nào anh tha thứ những bức ảnh tàn nhẫn của Nhã Thư mà Hữu đã đắc chí tung ra... Dòng ý nghĩ tăm tối khiến mặt Vĩnh đanh lại. Vài sinh viên đàn em đi ngược chiều chào Vĩnh không được anh đáp. Máy cô gái che miệng khúc khích. Âm thanh vọng đến khiến Vĩnh sực tỉnh. Sẽ tồi tệ nếu xuất hiện giữa cộng đồng mà không kiểm soát bản thân. Anh gật đầu, đưa mắt bao quát chung quanh, nở nụ cười thân thiện.

Vĩnh mua hai chai nước cho anh và Hải. Chị bán căn-tin bối rối với tờ giấy bạc 500 ngàn anh đưa. Vĩnh bước qua chỗ vài sinh viên đang

ăn uống gần đó, hỏi đổi tiền. Ai cũng lắc đầu. Một cậu còn cố ý pha trò: "Tụi em mà có 500 ngàn trong túi như anh thì đã ăn sáng ngoài tiệm phở Ông Già, chứ đâu có ngồi đây ăn mì gói suông anh Vĩnh ơi!". Vĩnh hơi nhăn mặt, khó xử. Đúng lúc ấy, một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau: "Đừng bận tâm nữa. Tớ trả tiền hai chai nước cho cậu rồi!". Vĩnh giật mình quay lại. Hữu đứng sau lưng anh bao giờ. Mái tóc vuốt keo bột sáng loáng. Nụ cười răng trắng sáng loáng.

- Cám ơn cậu! - Vĩnh gật đầu, nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản - Cậu mới xuất viện mà đi học liền vậy, không ở nhà lo dưỡng cái cột sống hả?

- Nó còn khá đau. Nhưng có chuyện khác cần lo hơn. Tớ biết cậu và Hải đang rối óc với chuyên đề quảng cáo. Tớ cũng phải làm phần của tớ chứ. Các cậu cho tớ coi đề cương đi. Còn phần nào chưa hoàn tất, tớ sẽ nhận. Yên tâm, tớ biết cách làm việc theo phương pháp *team work*! - Hữu đề nghị hòa nhã. Giọng anh ta giờ đây hoàn toàn vắng bóng vẻ xảo trá quen thuộc.

- Được thôi. Tụi tớ cũng đang soạn tư liệu. Lên phòng máy đi. Hải trên đó. Cả nhóm bàn việc luôn!

Họ đi qua các dãy hành lang, trao đổi về bài tập chuyên đề. Thịnh thoáng, Vĩnh đề nghị đi chậm hoặc dừng nghỉ đôi chút để cột sống của Hữu không bị đau thêm. Hữu gật đầu, tỏ ý cảm ơn. Dù không khỏi khó chịu nghĩ đến việc phải chỉnh sửa đề cương để phần tham gia của Hữu được tương xứng, Vĩnh vẫn phải thừa nhận các ý tưởng của tên khốn này hết sức sắc bén. Chỉ cần anh nói thoáng qua một ý tưởng nào đó, Hữu sẽ đưa ngay ra giải pháp, đơn giản nhưng đầy bất ngờ vì tính khả thi của chúng.

Chỉ để một nửa đầu óc vào câu chuyện bài vở với Vĩnh, nửa còn lại Hữu vẫn dành cho việc nghĩ ngợi về cái cửa hàng thời trang thể thao sắp mở. Thật tốt nếu có thể lợi dụng một vài ý tưởng nào đó trong cái chuyên đề chết tiệt này áp dụng vào cửa hàng của mình. Hữu nghĩ với đôi chút giễu cợt.

Giống một cậu bé non nớt không biết cách che giấu cảm xúc, gương mặt Hải chuyển từ sợ hãi sang bối rối khi thấy Hữu xuất hiện đột ngột. Vĩnh đưa mắt ra hiệu. Hải im lặng không nói gì nhiều trong suốt cuộc trao đổi của nhóm ba người. Khoảng một tiếng sau, Hữu cầm tờ giấy ghi chép, hẹn sẽ chuyển các phần chuyên đề anh ta thực hiện qua e-mail cho Vĩnh, rồi anh ta về trước. Vĩnh nhìn sang bạn thân, lắc đầu: "Lẽ ra cậu không nên để lộ cảm xúc như vậy. Kiểu người như Hữu khoái trá nhất khi có ai khiếp sợ!". Hải nhìn thẳng

vào mắt bạn: "Đơn giản là tớ không thể chịu được tên ma giáo đó!". Buổi trưa, Vĩnh đi thẳng qua công ty để giải quyết đồng giấy tờ kế toán ba anh giao lại. Chiếc ghế xoay phía trong bàn làm việc của anh quay lưng ra ngoài. Vĩnh vừa tới gần thì chiếc ghế đột nhiên chuyển động. Anh giật mình lùi lại. Thái Vinh ngồi lọt thỏm trong lòng ghế, mặt nhìn anh gườm gườm. Kể từ khi bị anh tát, cô em gái trở nên hoàn toàn xa cách. Hai anh em chỉ nói chuyện trở lại khi Thái Vinh cầu cứu anh, đưa Hữu đi cấp cứu. Anh nhìn em gái, cau mày:

- Có chuyện gì nữa đây?

- Anh cho em mượn 100 triệu được không? Em đang có việc cần gấp!

Mắt bão

Chương 17

Vĩnh bước vào bên trong bàn làm việc. Thái Vinh đành đứng dậy, trả lại ghế. Sực nhớ ra, cô nhóc móc ra từ túi áo khoác vắt trên thành ghế một cái phong bì trắng, chìa cho anh trai, nói lầm bầm trong miệng vừa đủ nghe:

- Anh Hữu gửi trả tiền viện phí nè!

Mở ngăn kéo, Vĩnh quăng nhẹ cái phong bì vào sâu tận bên trong. Ý nghĩ cái phong bì này từng qua tay Hữu khiến anh khó chịu. Anh nhìn em gái dò hỏi:

-Anh ta có nói gì không?

Thái Vinh lắc đầu. "Thằng khốn kiếp! Mọi người bỏ công việc để lo lắng chăm sóc cho nó, vậy mà không có đến cả nửa lời cảm ơn".

Vĩnh rửa thầm, cố gắng che giấu cơn giận tối tăm mặt mũi. Bằng giọng nói nhẹ nhàng, anh nhắc em:

-Mọi việc xong xuôi, Hữu đã xuất viện. Anh đề nghị từ nay, em không dính líu đến cậu ta nữa, được chứ? Hết bị loại nhục nhã khỏi cuộc thi Hoa khôi, rồi lại đưa đi cấp cứu. Phiền toái như vậy là quá đủ!

Một tia nhìn khó hiểu lướt qua rất nhanh dưới đáy mắt Thái Vinh, rồi cô nhóc cụp mắt ngay. Bây giờ thì Vĩnh ngồi trong ghế, còn cô nhóc

đứng xớ rớ bên bàn, miết tay lên mặt kính, nhắc lại lời đề nghị ban nãy bằng nhịp giật cục hậm hực:

-Em tới văn phòng, chờ anh, vì cần 100 triệu. Anh cho em, được không?

Im lặng vài giây, Vĩnh nhìn thẳng vào em gái. Trên gương mặt kia, hiện rõ thái độ xấc láo bướng bỉnh trộn lẫn sự chờ đợi rụt rè. Nhưng phía sau tất cả những điều ấy là gì, anh không sao đọc được. Đứa em gái bé bỏng mà anh rất thương yêu đột nhiên trở nên xa lạ không thể tin nổi. Những mong muốn của nó, những kế hoạch của nó, cả cái lý do điên rồ phải có 100 triệu nó vừa thốt ra kia- tất cả đã trở nên bí mật với anh. Hệt như mọi thứ đã bị cất giấu trong căn phòng kín, khóa chặt. Thật lạ lùng khi nghĩ con bé có cặp mắt to tướng vừa nhạo báng, vừa hờ hững này là anh em, sống cùng mái nhà, hít thở chung một bầu không khí. Vệt ý nghĩ thoáng qua ấy khiến Vĩnh buồn thắm thía.

Ngả người tựa hẳn vào lưng ghế, anh giữ giọng bình thản. Anh muốn nắm rõ mục đích sâu xa của con bé.

-Em vừa nói bao nhiêu tiền, nhắc lại anh nghe coi!

-Em đã phát âm rất rõ ràng. Bằng tiếng Việt. Em cần đúng 100 triệu đồng! Anh muốn em lặp lại bao nhiêu lần nữa chứ? Chẳng lẽ con số đó khủng khiếp đến mức khiến anh ù tai hay sao? – Cô nhóc khịt mũi rõ to, mắt vẫn không thôi nhìn anh gườm gườm.

-Nếu em không nói năng lễ độ hơn, một lần nữa, anh sẽ cho em biết thế nào là ù tai thật sự! – Vĩnh nghiêm giọng, nhắc em gái nhớ cái tát anh từng giáng xuống- Nói đi, em cần số tiền lớn như vậy để làm gì?

-Em không nói, được không? Anh chỉ cần biết là em không làm gì xấu.

-Xấu hay tốt thì liên quan gì ở đây? Không bao giờ có khoản chi cho những bí mật bất hợp lý! – Vĩnh hết sức khó chịu khi phải đối co với em gái.

-Đó chỉ là một khoản chi nhỏ xíu thôi mà! – Thái Vinh kêu lên, không buồn che giấu vẻ thất vọng pha lẫn phần nộ.

-Nhỏ xíu ư? – Vĩnh giật mình. Anh ngồi thẳng lại, chống khuỷu tay lên mặt kính. Anh không thể tin nổi con bé ngây ngô có thể nói 100 triệu như nói về một nắm tiền lẻ - Em có biết chị Năm làm việc ở nhà mình nhiều đến thế, một tháng tiền lương bao nhiêu không?

-Chỉ có một triệu! – Cô nhóc lí nhí.
-Vậy mà em bảo anh đưa cho em 100 triệu đơn giản như một củ khoai vậy! – Vĩnh nhếch môi – Em có hình dung khoản tiền đó mua được những gì không hả?
-Mua được khoảng 5 hay 6 cặp kính chiếu hậu xe hơi, đúng không?-
Tia mắt con nhóc ánh lên vẻ đắc thắng – Oh la la, em nhớ anh từng than vãn ba là xe anh bị vật trộm kiếng mấy lần rồi. Lần nào anh cũng có tiền thay ngay đấy thôi!
Vĩnh chết điếng. Con bé trở nên quái quỷ và mưu mẹo từ khi nào chứ. Để chấm dứt tình trạng thất thế, anh gằn giọng, vung lên ngọn roi quyết định:
-Im ngay! Nếu em không ăn nói tử tế và có sự tôn trọng cần thiết, thì đừng có hy vọng xin xỏ gì cả!
Cô nhóc hơi lùi ra phía sau, có vẻ hoảng sợ. Nhưng, không hiểu sao trong cách biểu lộ sợ hãi đó, có chút gì không thật sự là em gái của anh. Minh đã nghi quá chẳng, Vĩnh phân vân. Giọng của Thái Vinh mất hẳn vẻ thách thức:
-Em muốn góp vốn để mở một shop thời trang thể thao. Nghiêm túc đấy!
- Góp vốn với ai? Có đáng tin cậy không? Em sắp qua Sing đi học lại, mở cửa hàng làm gì chứ? – Vĩnh nhú mày.
-Người rủ em làm rất đáng tin. Em thề với anh sẽ làm cho tiền sinh sôi. Dù đi du học, em vẫn dư sức nắm thông tin và điều khiển shop từ xa! – Cô nhóc giơ nắm tay, cái cằm nhọn héch lên quả quyết.

Nụ cười khoái chí làm gương mặt sáng bừng lên. Trong phúc chốc, cô nhóc lấy lại vẻ liến láu ngộ nghĩnh mà Vĩnh vẫn rất thích. Anh luôn cưng chiều em gái bởi nét biểu lộ thật khác lạ ấy. Anh gật đầu:
-Thôi được rồi. Anh sẽ chuyển tiền vào tài khoản cho em. Tiền riêng của anh. Ngay chiều nay. Okay? Bây giờ thì về nhà đi thôi, nhóc con! Anh cần phải làm xong giấy tờ cho ba gấp...

Thái Vinh gật đầu ngay. Ra đến cửa, cô còn ngoảnh lại, nhìn Vĩnh, một lần nữa nở nụ cười rạng rỡ. Bất giác Vĩnh chợt nhớ anh quên chưa hỏi rõ người rủ em gái góp vốn mở cửa hàng thời trang thể thao là ai. Nhưng cánh cửa gỗ dày đã khép lại sau lưng cô nhóc. Anh thở dài, vặn khóa ngăn kéo, rút ra một tập hồ sơ dày cộp. Có quá nhiều hóa đơn chứng từ cần phải kiểm tra. Thời gian không còn

nhieu. Vĩnh đưa mắt nhìn đồng hồ trong điện thoại. Tiện tay, anh tắt luôn máy, ngăn chặn các cuộc gọi hay các tin nhắn làm phiền.

Hơi nóng như muốn nung chảy mọi thứ trong cái ánh nắng chói chang buổi chiều hè. Rời khỏi lớp dạy thêm toán cho hai đứa trẻ tại tư gia, Hải chạy mãi trên cái đại lộ không bóng cây. Những đốm hoa chao đảo, lúc gần lúc xa trước mắt anh. Tại mình đói và mệt quá đây mà, Hải lầm bầm, chạy thêm chút nữa thì có cơ té vật ra đường mất. Anh tấp vào một xe nước mía bên vỉa hè. Tiếng rầm rì của máy ép. Bóng mát của tấm bạt che khiến anh dễ chịu hẳn. Cốc nước vàng hươm mát lạnh, phảng phất mùi thơm ngọt dịu của mía và vỏ chanh tức khắc làm dịu cảm giác khô rát nóng bức trong vòm họng. Tu một hơi, ly nước mía đã cạn. Anh cầm cái ly còn trog khát những viên đá, đưa ngang tầm mắt. Thật lạ, những cây mía bình thường anh vẫn gặm suốt hồi nhỏ, chỉ cần lên thành phố, nó đã biến thành thứ nước hấp dẫn ngon lành. Thành phố giống như một cái hộp ma thuật, bất kể cái gì đi qua nó, đều sẽ biến hình. Mình cũng vậy, mai sau này, mình sẽ khá lên. Nhưng dù dư giả tới đâu, mình vẫn thích uống nước mía. Viễn cảnh tươi sáng khiến Hải phấn chấn, bật cười một mình. Thò đầu qua cái máy ép, thấy anh vẫn cầm trong tay cái ly đã cạn, nụ cười ngơ ngẩn trên môi, bà bán nước mía háng giọng hỏi anh có gọi thêm không. Hải đưa tay sờ nhẹ túi áo. Số tiền dạy học tháng này anh vừa được trả, vẫn còn nguyên 300 ngàn. Một ly nữa sẽ thỏa cơn khát. Thế nhưng anh lắc đầu, đứng dậy, vội vã trả tiền rồi lên xe nổ máy đi ngay.Ừ, anh sẽ tiết kiệm từng đồng để bằng được mua một thứ khác, quan trọng hơn ly nước mía hàng ngàn lần.

Hải gửi xe dưới tầng hầm trung tâm thương mại lớn. Liếc nhìn chiếc xe cub ghê chốc, tay giữ xe thở dài ngao ngán, bắt anh tống nó vô trong góc kẹt. Hải vui vẻ làm theo, chẳng lấy gì làm phiền hà. Thế nhưng khi cánh cửa kính tự động mở ra, bước vào khu vực bên trong lạnh toát hơi máy lạnh, những gian hàng sáng trắng ánh đèn, đầy ắp các loại hàng hóa sang trọng, trạng thái tự tin và vô lo trong Hải đột nhiên tan biến hết sạch. Hệt như anh là một kẻ lạ, lạc vào thế giới khác. Chung quanh anh, như có hàng trăm con mắt soi mói, nhìn xuống đôi xăng-đan vệt gót, nhìn vào cổ áo sơ-mi rách sờn, nhìn thấy khoản tiền quý giá mà chốc chốc anh lại chạm tay vào qua làn vải túi áo, sợ nó cũng sẽ bốc hơi mất tích. Hải dừng ở một quầy bán

mắt kính. Anh giật thót. Thật không thể tin nổi một cái kính gọng nhựa chẳng có gì ghê gớm mà ghi giá ngót nghét năm triệu đồng. Kể từ lúc đó, Hải đi thẳng, không nhìn vào mắt ai, không tạt ngang xem hàng hóa bày biện nữa. Lúc đi lên thanh cuốn, lóng ngóng, suýt nữa anh ngã sấp vì bước hụt. May mắn là anh đưa tay giữ kịp vào thanh vịn gỗ phủ sơn óng mượt.

Cuối cùng thì cũng tới quầy hàng bán đồng hồ. Hải mở mảnh giấy quảng cáo cắt ra từ một tờ báo. Đúng là cửa hiệu này, nơi đang có đợt khuyến mãi, giảm giá đến 50 phần trăm. Anh rút rè bước đến sát quầy hàng. Qua tấm kính trong suốt, những chiếc đồng hồ đủ kiểu, đủ mọi màu sắc đang nhìn anh, mê hoặc. “Anh cần tìm loại đồng hồ nào?” – Tiếng cô bán hàng nhẹ nhàng vang lên từ phía sau khiến Hải giật bắn lên. Anh ngoảnh lại, mỉm cười bối rối: “Tôi muốn tìm một cái đồng hồ đeo tay nhỏ, dành cho một cô gái khoảng 21, 22 tuổi...” “Tìm mua cho bạn gái, phải không nào?” – Cô bán hàng nghiêng đầu duyên dáng. Tim Hải đập thình thịch. Anh gật đầu, đỏ mặt một mình, hết sức bối rối vì đã thừa nhận một điều hoàn toàn không đúng sự thật. Anh đứng ở quầy hàng rất lâu, chỉ để chọn chiếc đồng hồ ưng ý, và vừa đủ với số tiền anh mới kiếm được. Dù được giảm giá 50 phần trăm, chẳng có chiếc đồng hồ nào có giá 300 ngàn đồng. Cuối cùng, Hải quyết định bỏ ra thêm 150 ngàn. Vậy là tháng này, anh sẽ thay những buổi cơm bụi buổi trưa bằng những gói mì tôm. Nhưng anh chỉ nghĩ ngợi đắn đo gì lâu lắc. Cô bán hàng còn gói quà miễn phí hộ anh. Chiếc đồng hồ dây da trắng đựng trong cái hộp vuông nhỏ nhắn, gói giấy sọc ca-rô, có gắn một trái tim đỏ bằng bông xấp bên góc.

Hải cầm cái hộp trong tay, nhìn mãi trái tim nhỏ đỏ thắm. Anh xúc động khủng khiếp. Và cả hồi hộp nữa. Hôm nay là sinh nhật Nhã Thư

Mắt bão

Chương 18

Gần một tiếng đồng hồ trôi qua. Trên chiếc xe cub gạt chống nghiêng, Hải kiên nhẫn ngồi chờ trước cổng trung tâm ngoại ngữ.

Anh đã gọi điện, gửi tin nhắn. Nhưng Vĩnh không liên lạc lại. Chắc cậu ấy bận nên khóa máy. Vài người bán hàng gần đấy nhìn anh bằng ánh mắt tò mò vui vẻ. Các học viên đã vào lớp. Hải mua một ổ bánh mì chả cá, ngoạm từng miếng thật nhanh cho đỡ đói. Ký ức cái bụng đói sôi réo trong lần đầu tiên gặp Nhã Thư ở sân bay vẫn thường quay lại, khiến anh không thôi ngượng ngùng. Bóng tối buông xuống chậm chậm. Đèn đường và những chiếc xe đang lao nhanh đã bật sáng. Thỉnh thoảng, Hải lại lấy hộp đồng hồ có gắn trái tim đỏ, ngắm nghía đôi chút rồi lại cất vào túi giấy. Cảm giác có lỗi khiến anh thấy món quà dường như bắt đầu trở nên xa lạ. Nhã Thư là người yêu của Vĩnh, bạn thân của anh. Đường đột mua quà cho cô ấy ngày sinh nhật như thế này rõ ràng là không phải. Sâu xa hơn, anh biết rõ Vĩnh và cô gái kỳ lạ ấy lâu nay có chuyện rạn nứt. Giống như một con sâu, anh đã cuộn mình quan sát, rồi tìm cách len lỏi vào khe hở. Hình ảnh tồi tệ khiến Hải nhói lên. Càng nghĩ, anh càng thấy mình là kẻ xấu xa. Ban này nhận tiền lương, phấn chấn mua chiếc đồng hồ là vậy. Nhưng, giờ đây anh bỗng phát hiện ra làm sao đưa quà cho Nhã Thư, nói làm sao để cho cô nhận nó mới là điều khó khăn nhất. "Kê, mình xem Thư là bạn. Biết sinh nhật cô ấy thì tặng quà thôi mà!" - Hải tự trấn an bản thân, bòn chòn. Anh mua một bịch trà đá. Bà bán hàng nhìn lướt qua anh, đầy thông cảm: "Chờ rước bạn gái hả?". Hải gãi mái tóc cắt ngắn, cười trừ. Cảm giác rụt rè thoáng qua khiến anh không thể vô tư gật đầu.

Cuối cùng thì chuông báo tan ca học thứ nhất cũng đã vang lên. Bảy giờ. Từ các văn phòng như những chiếc hộp đựng ánh sáng, các học viên túa ra như những con kiến nối nhau băng qua dãy hành lang, tràn xuống các cầu thang đầy các khúc ngoặt. Nhã Thư đang ở trong đám đông ấy, Hải nghĩ, tim đập thành thịch. Anh đứng ngay giữa lối ra, bắt chập những luồng đèn từ bãi xe chiếu thẳng vào mặt. Mắt Hải mở căng, không để sót một ai vừa phóng xe ra. Vẫn không thấy Nhã Thư đâu. Khoảng sân trung tâm ngoại ngữ vẫn dần. Vậy là cô ấy đã thay đổi lịch học, Hải nghĩ buồn rầu. Đúng lúc anh chuẩn bị quay xe, một bàn tay chạm nhẹ lên cánh tay anh:
- Anh chờ tôi có việc gì không?

Hải giật mình ngoảnh lại. Nhã Thư đứng bên anh từ bao giờ. Cô đi cồng hông trung tâm mà anh không nhận ra. Dắt cái xe máy hơi cũ,

cô nhìn anh, nghiêng đầu tò mò. Thụ khoác trên vai chiếc túi da to đựng các quyển giáo trình khổ lớn. Vàng trán dưới mái tóc sẫm nâu nổi lên như một quầng sáng trong bóng tối. Nụ cười bình thản trên môi cô gái khiến Hải bỗng thấy nhẹ nhõm. Anh mạnh dạn đề nghị:

- Thụ đi ra quán đằng kia nói chuyện một lúc với tôi, được không? - Rồi anh lúng búng nói thêm - Bữa nay tôi mời!
- Được mà. Ngay cả nếu anh không mời, thì sau buổi học, tôi cũng muốn kiếm một chút gì đó để uống vào lúc này! - Nhã Thụ mỉm cười
- Gần đây có một quán KFC. Không đắt tiền lắm. Anh đi theo tôi, đừng bị lạc nhé!

Giọng nói cô gái vang lên tự nhiên, không gợn chút nghi ngại hay xét đoán. Chỉ một điều nhỏ bé ấy, cũng đủ để Hải run lên xúc động. Anh nỗ lực, chạy theo chiếc xe của Thụ chạy thong thả phía trước. Chiếc áo sơ-mi trắng giản dị, cái xe số đời cũ chẳng có gì là đắt tiền, cả mái tóc thẳng buộc cao bằng sợi dây thun. Tất cả những chi tiết ấy khiến Hải thấy Thụ thật gần gũi, chẳng còn là cô gái thượng lưu xa vời anh từng gặp ở sân bay.

Họ dừng ở một quán KFC ngay góc ngã tư. Đầy ắp những cậu chàng và cô nàng ăn mặc sặc sỡ, nói chuyện ồn ào. Nhã Thụ chọn bàn cạnh bức tường kính, nhìn ra con đường loang loáng đèn xe. Cô đặt hai phần bánh mì, khoai tây chiên và coke. Hải đề nghị chỉ mang cho anh một phần nước mà thôi. Khi người phục vụ quay đi, anh vội giải thích:

- Hồi nãy đợi Thụ, tôi ăn một cái bánh mì chả cá rồi.
- Thật chứ? Một cái bánh có đủ no không? - Cô gái cười bằng mắt.
- Chưa no lắm! Nhưng ăn ở đây, có lẽ mắc tiền lắm hả? - Nói rồi, Hải mới sực nhớ anh mời. Mặt anh đỏ bừng. Bàn chuyện giá cả kiểu này quả là quá bất nhã.
- Cũng hơi mắc, so với túi tiền sinh viên tui mình. Tôi ít khi vào đây. Nhưng bữa nay, tôi muốn chiêu đãi bản thân mình tí chút - Nhã Thụ nháy mắt vui vẻ - Vì anh mời tôi bữa đấy!
- Thế mà tôi từng nghĩ là Nhã Thụ rất... rất... - Hải lúng túng tìm từ. Rồi anh reo lên - À, rất thượng lưu!
- Ui! Thật sao? - Thụ cười phá lên - Tôi cũng giống Hải thôi. Nghèo, phải đi làm thêm. Tự nuôi sống mình ở thành phố. Có khác tí chút là tôi làm công việc buộc mình lúc nào cũng phải ăn mặc để coi...

Nước ngọt và mát. Khoai tây rán giòn. Chiếc ghế da mềm êm ấm. Âm thanh quán ăn nhanh dội về phía họ tựa một làn nước tươi sáng. Câu chuyện thật thoải mái, như giữa những người bạn thân nhau từ rất lâu. Đợi khi Nhã Thư vui nhất, Hải rút hộp quà, đặt lên bàn, nói thật nhanh:

- Bữa nay sinh nhật Nhã Thư...

- Quà của ai gửi sao? - Một hồi lâu, cô gái mới cất tiếng, mặt tái xanh.

- Thư cất đi. Nó dành cho Thư đấy! - Hải nói, nghệt thờ.

- Vĩnh nhờ anh đưa tôi, phải không? - Giọng Thư gần như thì thầm.

- Phải! - Hải gật đầu. Anh tê liệt đến mức không nhận ra mình nói gì nữa.

Những hình ảnh trước mắt Hải chao đảo, như từ đoạn phim quay chậm. Thư cầm chiếc hộp, đứng dậy khỏi chiếc ghế da. Cô đi như trôi ra cửa. Qua bức tường kính, anh nhìn thấy Thư vừa lấy xe, vừa khóc lặng lẽ.

*

* *

Chuông điện thoại bàn vang lên ở phòng ngoài. Vĩnh giật mình, ngẩng đầu lên, cắt đứt mạch khỏi tập chứng từ hóa đơn. Văn phòng công ty lúc này chỉ có mình anh. Tiếng chuông rất lớn, đồ từng hồi dài, nổi lên tựa những vết cào sâu trên bề mặt yên tĩnh của cả ngôi nhà được dùng làm công ty. Ở khoảng dừng giữa các hồi chuông, anh ngửi có một tiếng thét câm lặng, khắc khoải pha lẫn tuyệt vọng. Vĩnh rời ghế, bước nhanh ra hành lang. Tiếng chuông đột nhiên ngưng bật. Người gọi không thể kiên nhẫn. Hoặc một phút chờ đã hết. Chắc chắn đây không phải là cuộc điện thoại công việc. Buổi tối, văn phòng công ty không có ai, ngoài một nhân viên bảo vệ. Gạt qua bên những suy nghĩ và phỏng đoán ảm đạm, anh lại chú mục kiểm tìm một con số nào đó đi lạc đã khiến xuất hiện sự chênh lệch khó chịu giữa vài khoản chi và thu.

Cuối cùng thì cũng phát hiện được nhầm lẫn của nhân viên kế toán. Một dấu chấm đặt nhầm thay vì dấu phẩy đã khiến cho phần mềm chương trình kế toán Mỹ xử lý đưa ra kết quả lệch. Gấp lại bìa kẹp những hồ sơ giấy tờ đã hoàn tất, Vĩnh chột ngoảnh nhìn ra khung cửa. Bóng tối đã bao phủ không gian bên ngoài. Anh bước lại gần cửa sổ và hé màn nhìn xuống phố.

Con đường vắng ngắt. Đã hơn 10 giờ. Một người bán bánh bao hấp

đẩy xe đi chậm chạp. Đóm lửa trong cái bếp lò đã tàn lụi. Hơi nước yếu ớt tỏa ra từ cái nồi không còn đầy chặt. Bao nhiêu nỗi mệt mỏi của ngày chất lên bước chân rã rời. Một chiếc xe hơi đen sang trọng đi ngược chiều, hắt ánh đèn chói lóa chốc lát vào người đẩy xe bánh. Trong cái hình ảnh thoáng qua ngắn ngủi kia, là cả một khoảng cách khổng lồ giữa những con người đang cùng sống, cùng hít thở bầu không khí mát mẻ của một đêm mùa hè. Vĩnh suy nghĩ, buồn bã. Thình lình, bóng tối vắng vẻ một lần nữa lại bị cắt ngang bởi vệt đèn xe. Dáng cô gái trên xe lướt qua rất nhanh rồi khuất ngay vào đoạn rẽ. Tim Vĩnh khựng lại trong lồng ngực. Hình bóng quen thuộc, thật giống Nhã Thư. Nhưng, có lẽ chỉ là một sự giống nhau trùng hợp. Giò này, chắc cô ấy còn ở phòng lab trung tâm tiếng Đức, anh tự nhủ. Cảm giác buồn rầu càng tô đậm.

Kể từ ngày họ chia tay, chưa bao giờ Nhã Thư liên lạc với anh. Những nỗ lực điện thoại, tin nhắn, gửi e-mail từ anh đều được đáp trả bằng sự câm lặng. Có thể tìm gặp cô ở trường đại học. Có thể tạo ra cuộc chạm mặt tình cờ ở văn phòng, nơi cô làm thêm. Nhẹ nhàng cũng được, thô bạo cũng được. Nhưng nhất thiết anh phải được nghe Thư giải thích về mối quan hệ đứt đoạn của họ - Vĩnh thường xuyên tự đặt ra các khả năng mà anh cần thực hiện. Phải dứt khoát như vậy, anh mới tìm lại sự thanh thản bị cô mang đi mất. Tuy vậy, suy tính kỹ, Vĩnh cũng biết rõ anh không thể chịu nổi nếu Nhã Thư trưng lên vẻ mặt lạnh lùng xa cách, ném vào anh sự thật cô không quan tâm anh nữa. Xác suất của tình huống ấy rất cao, nếu xét trên tính cách kín đáo, dứt khoát đến kỳ dị của người anh từng thương yêu. Viễn cảnh đó thật kinh khủng. Nó làm tổn thương ghê gớm lòng kiêu hãnh trong anh.

Vĩnh biết mình khắc khoải. Nỗi nhớ nhung giấu kín có thể bị chèn lấp khi anh lao vào công việc. Nhưng sự thật là nó vẫn nguyên vẹn, chực chờ mỗi khi anh cô độc để bùng lên. Không biết bao nhiêu lần, sau một ngày mệt nhoài với bài vở và việc làm trên công ty, anh ngổ ngàng lưng xuống nệm sẽ ngủ ngay. Nhưng sự thật là giấc ngủ không hề đến. Cảm giác trống rỗng, chẳng thể lấp đầy. Thật kỳ dị khi phát hiện ra thế giới của anh có hàng ngàn người, không ít cô gái ngưỡng mộ chung quanh, nhưng anh chỉ cần duy nhất một người mà thôi. Trong các giấc mơ nặng nề, anh thường thấy mình trong hình dạng một chiếc tủ lớn. Mở ra bất kỳ ngăn kéo nào, cũng chỉ thấy Nhã Thư. Đôi khi, anh cố gắng tự thuyết phục rằng cô đã lãng quên anh bằng mối quan hệ khác. Chỉ nhìn những vị thương gia cô hay đi chung để làm việc, cũng có thể hình dung ra vô khối tình huống. Còn anh, thật ra

chỉ là gã sinh viên, ngoài chút tự tin vào khả năng, chẳng thể sánh nổi độ lịch lãm sâu sắc với những người đàn ông lớn tuổi và từng trải. Tuy nhiên, ngay cả trong hình dung bi quan nhất, bên trong anh vẫn có tiếng hét sắc nhọn: Thư không phải là hạng người tồi tàn. Cô gái anh yêu thiết tha không đời nào hành xử như thế... Có lẽ vì quá nhớ mong, vừa nãy anh lại tưởng tượng ra Nhã Thư đến tìm. Vĩnh xoa nhẹ ngón tay lên mí mắt, xua đi đám mây ảo giác.

Tắt hết các máy móc, Vĩnh đóng cửa văn phòng. Nhặt chiếc điện thoại di động trên bàn, anh đã nhận ra ban nãy đã khóa nó, để tập trung làm việc. Anh khởi động lại máy. Chỉ có một tin nhắn. Thoáng run, anh mở ra. Tin nhắn của Hải gửi cách đây vài tiếng. *Bữa nay sinh nhật Nhã Thư, cậu có nhớ không?* Đột nhiên, anh choáng váng. Có bao giờ Nhã Thư gọi cho mình không được nên bấm qua số bàn? Có bao giờ bóng người lướt qua ban nãy chính là cô ấy? Những viên sỏi lạo rạo dưới mũi giày. Anh gắng bước nhanh ra cổng. Những sợi cơ ở quai hàm anh căng lên.

Mắt bão

Chương 19

Khá khó khăn, Hải mới xuyên qua một nhóm mấy chục sinh viên khoa Du lịch đang tụ tập gây tắc nghẽn đoạn hành lang hẹp nối bãi giữ xe với khối nhà ngoài cùng của trường đại học. Những tờ gấp, các mẫu đơn đủ màu sắc chấp chới trên tay mọi người. Tất cả các gương mặt đều đượm vẻ háo hức pha lẫn bồn khoăn. Hải tò mò chen đi nhanh hơn. Khoảng sân rộng bên trong các khối nhà của các khoa lúc này san sát các ki-ốt. Tiếng nhạc náo nhiệt. Bóng các nhân viên trẻ mặc đồng phục quảng bá thương hiệu hiện diện khắp nơi, phân phát hồ sơ và tờ rơi cho bất kỳ ai đi qua. Bên trong các quầy, dàn máy tính mở sẵn trang web giới thiệu công ty thu hút người xem lớp trong lớp ngoài. Thoáng chốc, tay Hải cũng đầy ắp các tờ bướm quảng cáo. Hàng loạt các thương hiệu lớn chiếm các vị trí trung tâm, logo và băng-rôn nổi bật. Ngày hội việc làm cho sinh viên diễn ra trong vòng một ngày vào lúc cao điểm. Gần nghỉ hè, hầu như ai cũng mang hy vọng kiếm tìm một công việc làm thêm thích hợp. Nhưng

đông nhất vẫn là các nhóm sinh viên năm cuối. Quây quanh những chuyên viên tư vấn và các nhà tuyển dụng, ai nấy đều cố gắng tìm lời giải đáp cho những băn khoăn thắc mắc của riêng mình. Lọt vào bầu không khí huyên náo rộn ràng đó, tim Hải cũng khuê rộn lên.

Hải vội tìm một chỗ trống trên băng ghế, lướt mắt vội vã ở mục tiêu chuẩn xét tuyển và mức lương ban đầu. Gần một năm nay, anh tính kiếm việc mới. Không thể nào cứ bám víu vào chân gia sư. Làm tiếp thị theo thời vụ anh cũng hết hào hứng. Tiền bạc cần thiết thật, với một người thường xuyên thiếu trước hụt sau. Nhưng nếu có một việc tử tế, có điều kiện học hỏi kinh nghiệm, thì tiền lương ra sao anh cũng chấp nhận. Đọc báo, rồi nghe bạn bè cùng lớp kháo nhau chuyện ra trường kiếm việc ở văn phòng hay công ty rất khó nếu thiếu kinh nghiệm, vì thế muốn tìm được việc làm ưng ý, phải chịu khó đi làm ngay từ bây giờ, anh vô cùng lo lắng. Tờ báo nào đăng quảng cáo tuyển dụng, anh đều cầm cúi đọc không bỏ sót. Nhưng, Hải luôn thấy mình không đáp ứng yêu cầu. Nhìn các bạn chung quanh vừa đi học, vừa đi làm, gặp nhau là nói chuyện như dân chuyên nghiệp, anh chỉ biết thăm ngưỡng mộ sự nhạy bén hoạt bát của họ. Và như thế, nỗi mặc cảm dân tỉnh lẻ khờ khạo lại càng đậm lên trong anh. Thật may, bây giờ trường tổ chức ngày hội việc làm dành riêng cho đối tượng sinh viên. Bằng mọi giá mình cũng phải kiếm cho ra vị trí nào đó, Hải nhủ bụng. Rà soát kỹ lưỡng, cuối cùng anh chọn được ba công việc thích hợp với ngành quản trị kinh doanh của anh. Các điều kiện bằng cấp xem ra cũng không quá sức. Cẩn thận điền từng mẫu đơn, anh chen trong đám đông, quyết nộp tận tay nhân viên tuyển dụng. Hồ sơ xếp cao trên góc bàn. Cô gái nhận hồ sơ ngước mắt lên, nở nụ cười công nghiệp mà Hải cứ ngỡ cô ta giành riêng cho mình. Anh tràn đầy hy vọng. Ở quầy kế bên, người nhận đơn chóng vánh nhét nó vào ngăn bàn đầy ngập. Chẳng biết người ta có để mắt đến hồ sơ của mình hay không, Hải gạt mồ hôi, thoáng lo âu. Nhưng rồi tiếng nhạc sôi động phấn khích vọng đến khiến anh một lần nữa lại nôn nao chờ đợi phép màu phía trước. Chiếc đồng hồ ở sảnh lớn chỉ quá mười giờ. Hải giật mình. Sáng nay, mọi người phải lên lớp nhận điểm và nghe giảng viên nhận xét về bài tập quảng cáo. Anh co giò chạy từng ba bậc thang. Những sinh viên nhẩn nha vội vã dạt qua một bên nhường lối. “Xin lỗi!” – Hải luôn miệng mỗi khi đâm sầm vào ai đó. Lớp học ở tầng ba đầy ắp. Hải đi vòng ra cửa phía cuối phòng. Mấy tên bạn dồn vào, cho anh ngồi kế đầu băng ghế. Khi anh còn đang thờ đốc, đưa bạn ngồi cạnh thì thào: “Bài của nhóm cậu được điểm mười duy nhất đó. Hồi nãy

thầy mới khen!”. “Thiệt hả?” – Hải cười rạng rỡ, quên cả mồ hôi đang chảy thành dòng trên trán. Thằng bạn gật đầu, vẫn thì thào, nhưng lại đợm về mĩ mai:” Thằng Hữu nhờ có các cậu kiếm được con mური ngon lành ha! Hay là ngược lại?”. Hải quay qua, nhìn thẳng vào mắt tên bạn, kinh ngạc: “Cớ gì cậu lại nghĩ như thế?”. “Ai biết! – Cậu bạn cười khinh – Hồi nầy đầu giờ, thầy phát bài tiểu luận, chẳng thấy bóng dáng cậu và Vĩnh đâu. Hữu thay nhóm lên nhận bài và giải thích thêm một vài điểm khúc mắc thầy đặt ra. Hữu cũng tuyên bố ý tưởng chính xuyên suốt tiểu luận là của cậu ta, còn hai cậu lo về tư liệu và hình ảnh mà thôi! Đúng vậy hả?”. Hải lặng đi, không thể nói gì nữa. Phía trên, m cách mấy dãy bàn, anh thấy rõ lưng Hữu mặc áo da cam. Cả cái bìa xanh của tập tiểu luận do chính tay anh đóng, trước mặt cậu ta. Hình ảnh nổi lên mồn một, như được khắc bằng mũi dao nhọn lên vồng mạc...

Tên bạn ngồi kế vẫn huých khuỷa tay vào sườn Hải, thôi thúc xung đột. Hình như tụi bạn cùng lớp vẫn chưa quên lần anh túm cổ Hữu ngay trong giảng đường. Hải không để ý gì nữa, cả lời thầy giảng vang vang trên loa, cả cái cảm giác ngột ngạt bên trong phòng học nóng bức. Bên trong anh, chỉ có nổi tức giận và căm ghét. Thứ cảm giác tằm tối khiến mọi thứ trước mắt anh lộn ngược. Trong khi mọi người cúi ghi chép, Hải ngồi im, không thể rời mắt khỏi cái lưng áo da cam thản nhiên phía trước. Tại sao trên thế giới này lại có kẻ trơ trẽn ngang nhiên đến thế? Tại sao những tên bản tiện vẫn có thể nhơn nhơn tồn tại trong cuộc sống này, giành giật hết may mắn này đến vinh quang khác? Tại sao cuộc sống luôn bày ra các xếp đặt tình cờ làm lợi cho kẻ tồi tệ? Hàng loạt câu hỏi quay cuồng. Hải siết chặt nắm tay, sẵn sàng nghiền nát Hữu nếu hắn lọt vào tay anh lúc này. Không hề ngoảnh mặt về phía sau, nhưng Hữu cảm thấy rõ nét tia mắt sắc nhọn đang xuyên vào lưng mình. “Hai tên ngốc!” – Hữu nghĩ, khoái trá. Niềm vui chơi khăm đối thủ một lần nữa trỗi dậy. Thật tuyệt khi chỉ cần tỏ thái độ hòa hoãn, khoác lên vẻ mặt hợp tác, không phải mó tay làm gì là cũng kiếm được điểm mური. Nhưng tuyệt nhất khi gây ấn tượng mạnh trước giảng viên và lũ đồng môn bằng kiến thức rút tỉa từ kẻ khác. Ngay khi tiếng chuông báo giờ học sáng kết thúc, Hữu đứng dậy, mau chóng lẩn vào đám đông. Hải chạy vội ra hành lang. Có bốn cầu thang đi xuống. Sinh viên các khoa khác cũng đổ ra đông đúc. Anh không xác định nổi Hữu đã lỉnh theo hướng nào. Như muốn phát điên, anh chạy qua chạy lại từng tay vịn cầu thang, nhìn xuống. Khi anh phát hiện cái áo da cam của Hữu thấp thoáng nơi khúc quanh cái cầu thang gần cửa lớp học nhất, thì hắn ta đã xuống

gần đến tầng trệt.

Vĩnh đến khá sớm trước giờ học chiều. Hữu vắng mặt. Ngoắt bạn lại ngồi cùng bàn, Hải bực bội thuật lại câu chuyện điếm số và trò cướp công, với hy vọng bạn thân sẽ nghĩ ra cách trừng phạt thích đáng cho thói tinh ranh ma giáo của Hữu. Nhưng Vĩnh im lặng. Thay vì phần nộ hay cáu kỉnh, anh chỉ mỉm cười dừng dừng:

-Cậu nghĩ chúng ta có thể làm gì Hữu?

-Gặp thầy, nói thẳng việc Hữu đóng góp rất ít trong tiểu luận. Đó là sự thật!

-Làm thế rất giống mấy thằng trẻ con, Hải ạ! – Vĩnh nheo mắt hài hước.

-Nếu vậy thì mình gặp thẳng Hữu, nói chuyện phải quấy. Nếu nó lập luận trơ tráo ngang ngược, tớ sẽ nện cho nó một trận! – Hải gần giọng.

-Vậy có ích gì nhỉ? Sau cuộc cãi vã hay đánh nhau, cậu và tớ chỉ chuốc thêm bực dọc mà thôi!

-Biết vậy. Nhưng... - Hải bỏ lửng câu nói giữa chừng, đưa mắt nhìn ra ngoài khung cửa đầy nắng chói chang.

-Nhưng sao? – Vĩnh vẫn giữ nụ cười ơ hờ trên môi.

Hải nhìn bạn. Đôi mắt anh như hai viên than cháy rực, nghiêm trang mà tràn đầy giận dữ. Giọng anh vang lên thẳng thắn, kiềm chế cơn giận bùng nổ:

-Vĩnh ạ, tớ không phải là thằng thông minh. Khi nóng giận, với một đũa quá giả tạo và tòi tệ như thằng Hữu, tớ chỉ biết giải quyết bằng nắm đấm. Tớ nghĩ cậu luôn có cách giải quyết khôn ngoan hơn. Tớ rất ghét phải chịu đựng sự bất công, nhất là do một thằng khốn tui mình biết quá rành. Hữu chơi xấu tui mình nhiều lần. Nếu lần này, không làm rõ ra, tớ không chấp nhận được đâu!

-Đôi khi, trong cuộc sống, người ta vẫn phải chấp nhận vài kẻ tòi tệ, không thể nào dọn sạch chúng đâu – Vĩnh gõ ngón tay lên mặt bàn, nói điềm đậm.

-Cậu có biết mình đang nghĩ gì không? – Hải lên tiếng sau một lúc lặng đi. Cánh mũi anh phập phồng – Dù có viện lý do nào đi chăng nữa, một khi thỏa hiệp và chấp nhận nhường một ít không gian sống cho bọn tòi tệ, thì lúc nào đó, người ta sẽ phải nhận ra không gian của mình đã bị bọn người đó xâm chiếm gần hết. Và đáng tởm nhất, là chính người ta cũng trở nên tòi tệ vì đã chấp nhận thỏa hiệp!

-Thôi được, tớ sẽ nghĩ cách trả đũa – Trước cơn nóng giận của bạn, Vĩnh đành đổi giọng – Tui mình đã nắm được tính cách Hữu, chẳng hạn như cậu ta là kẻ dối trá vì thích phô trương, một kẻ ưa đánh bầy

và luôn gây rối. Biết vậy, sẽ có cách trừng trị hợp lý. Tất nhiên không phải bằng nắm đấm hay cãi vã.

-Ừ, tớ tin cậu! – Những nét cau có trên mặt Hải giãn ra.

Giờ học bắt đầu. Hai người bạn chăm chú nghe giảng, ghi chép, giải nhanh vài thuật toán giảng viên đưa ra trên bảng. Lúc tan học, cùng đi xuống bãi giữ xe, Hải hồ hởi khoe với bạn: “ Tớ mới nộp đơn kiếm việc trong ngày hội việc làm sáng nay của trường mình”. Vĩnh gật đầu: “Chắc cậu sẽ tìm được. Mùa này và cuối năm có các công ty nào cũng có nhiều việc. Nhu cầu tuyển dụng khá cao!”. Anh chợt thấy thương bạn. Chỉ là một hy vọng chưa có gì thành hình, cũng đủ khiến cậu ấy vui đến vậy. Bỗng, Hải dừng lại bất chợt:

-Tớ quên mất điều này quan trọng lắm. Hôm kia là sinh nhật Nhã Thư, cậu có biết không?

-Biết. Tớ muộn, tớ mới đọc tin nhắn của cậu. Nhưng không làm gì cả. Tớ và Thư đã chia tay hẳn rồi.

-Cô ấy vẫn chưa quên cậu đâu! – Hải kêu lên – Tớ đó, cô ấy tìm gặp cậu, phải không?

Vậy là Nhã Thư đã đến trước cổng công ty chờ mình. Cô ấy đã gọi điện thoại. Hết như có ai thoi mạnh vào bụng khiến Vĩnh đau gấp đôi người. Hải còn muốn nói gì thêm, nhưng anh bỏ đi luôn, bỏ mặc cậu bạn mãi đứng im trên dãy hành lang.

Hữu nửa nằm nửa ngồi trên quầy thu ngân của cửa hàng thời trang thể thao. Mọi công đoạn thiết kế và trang trí đang vào giai đoạn hoàn tất. Những tấm kính lớn thay cho một mảng tường nhìn ra con đường sầm uất khu trung tâm. Cảm giác phấn khích và thỏa mãn dâng lên, biến thành ham muốn phá phách thứ gì đó hoặc một ai đó, càng tàn nhẫn càng hay. Xoải chân trên mặt quầy gỗ, Hữu rút điện thoại di động, chọn tên Thái Vinh.

Mắt bão

Chương 20

Chỉ dẫn cho người thợ mộc cần bào nhẵn hơn nữa các bức vách ngăn giữa khu bày hàng, yêu cầu thợ điện gắn thêm vài bóng đèn vàng bên dãy phòng thử quần áo, rồi Hữu khoan khoái đẩy cửa kính bước ra vỉa hè. Ánh nắng chói gắt đã nhạt. Rủ xuống che một bên bức tường kính của cửa hàng, tấm vải nhựa khổng lồ với dòng chữ *Opening soon* đỏ rực đôi khi căng phồng lên trong gió tựa cánh buồm chuẩn bị ra khơi. Không khí buổi chiều tươi mát, phảng phất hương vị cà phê. Vuốt lại cổ áo cho thẳng nếp, hơi nghênh cằm lên, điệu bộ kiêu hãnh kín đáo từng tập hàng chục lần trước gương, Hữu ngỡ như hết thấy những người đi bộ trên vỉa hè kia đều biết anh là chủ nhân cửa hàng nhãn hiệu thời trang thể thao danh tiếng sắp khai trương. Cảm giác phấn khích càng đậm lên trong Hữu khi kim đồng hồ nhích gần sang giờ hẹn Thái Vinh. Khi anh gọi điện thoại, cô nhóc đồng ý ngay khi anh rủ ăn tối. Thậm chí, cô còn không che giấu vẻ háo hức trong giọng nói khi hỏi thẳng anh ở quán sắp tới có tráng miệng bằng kem hay không. Biết anh mời ăn ở Mango, cô nàng reo ầm lên, đến nỗi Hữu phải kéo điện thoại xa tai một khoảng. Chắc chắn cô nàng đã chán ngấy với việc phải ngồi nhà, giải trí bằng những bộ phim ngu ngốc trên TV hay chơi game online đến mờ mắt. Những cô nhóc nhà giàu như Thái Vinh thật kỳ quặc. Số phận ban phát cho họ tất cả những gì mà người khác ước mơ. Có tất cả, nhưng họ cũng chán ngấy tất cả. Những cô gái non nớt, ngờ ngẩn và cả tin, cư xử với tiền bạc theo kiểu điên rồ. Nhưng chẳng nên trách móc bọn họ - Hữu nhún vai - Chính nhờ Thái Vinh như thế, ta đã thật dễ dàng đạt được mục đích.

Chỉ cần băng qua thêm một ngã tư, sẽ tới khu vực mua sắm của giới trẻ. Khi Hữu đứng chờ đèn xanh để băng qua đường, cách chừng chục mét, một chiếc xe hơi đen bóng bỗng chậm chậm tấp vào lề, dừng xịch trước mặt anh. Cánh cửa bật mở. Trung, người rủ anh hùn vốn mở cửa hàng bước ra. Trong bộ quần áo trắng toát, trông anh ta hết sức khác lạ so với hình ảnh Hữu vẫn tiếp xúc thường ngày. Trung đưa tay ngang ngực, vẫy nhẹ các ngón tay, làm điệu bộ chào khá bề trên nhưng vẫn thân thiện. Hữu vội vã đến gần Trung hơn. Tức khắc, mùi nước hoa nồng nực sộc thẳng vào mũi anh. Kim nén cái hắt hơi, Hữu xởi lời:

- Có việc gì tìm em gấp vậy, anh Trung?
- Mới ghé qua cửa hàng, nghe thợ nói Hữu đi bộ ra ngoài vừa xong.

Anh nghĩ Hữu đi đâu đây nên chạy xe kiếm lòng vòng - Giọng Trung êm mượt.

- Sao anh không gọi điện thoại, em tới gặp anh liền chứ làm vậy mất công quá!

- Chuyện không gấp. Đi kiếm người theo kiểu vu vơ như vậy cũng hay hay...

Đôi mắt nâu ươn ướt với hàng mi cong dày và rậm của Trung nhìn xoáy sâu vào mắt khiến Hữu bỗng đứng bối rối. Lần nào đứng trước anh ta, anh cũng dấy lên cảm giác pha trộn khó tả, vừa mê mẩn không dứt, vừa sợ hãi muốn tránh xa. Hơn một lần, Hữu ngạc nhiên về lòng tốt đặc biệt của Trung đối với mình. Sự tôn trọng khi anh ta giao trách nhiệm cho anh ngay từ khi cửa hàng mới còn là dự án nằm trên giấy. Thái độ rộng rãi, sự tin tưởng tuyệt đối trong quản lý tiền bạc. Đó là chưa kể các món quà thường xuyên, luôn luôn xa xỉ và đắt giá... Hữu lảng mắt qua hướng khác, miệng vẫn giữ nụ cười khiêm nhường. Trung nói tiếp tục:

- Anh sức nhớ là ngay trước ngày khai trương hệ thống cửa hàng, phải có một buổi họp báo. Anh muốn hỏi ý Hữu là chúng ta làm theo quy mô nào? Có nên để công ty tổ chức event chuyên nghiệp thực hiện hay không?

- Ồ, vâng. Em không nhớ khâu quan trọng này. Em sẽ viết kế hoạch họp báo và quảng bá cửa hàng, rồi gửi mail cho anh sớm. Tối thiểu là hai ngày nữa.

- Okay! - Trung hài lòng. Một bên lông mày được tỉa gọn của anh ta hơi nhướn lên, tò mò - Em đang bận đi đâu phải không?

- Vâng. Em có hẹn với một cô gái! - Hữu thấy thành thật trong điều này chẳng có gì đáng băn khoăn.

Một vệt tối lướt qua đáy mắt Trung. biến thành sự khó chịu và đe dọa, nhưng nó mau chóng biến mất. Anh ta gật đầu cười, thậm chí còn nháy mắt như thấu hiểu và đồng lõa. Những ngón tay trắng xanh với đầu móng chăm chút hoàn hảo lại vẫy nhẹ, tạm biệt. Khi Hữu quay lưng bước đi, Trung lại gọi giật:

- Em cũng đừng quên tìm ngay một gương mặt làm biểu tượng cho hệ thống cửa hàng của chúng ta, nhé! Anh sẽ bàn kỹ sau.

Hữu gật đầu. Anh đứng trên vỉa hè, lại chờ đèn xanh. Chiếc xe hơi đen bóng lướt qua trước mắt. Hữu nhìn nhanh vào bên trong. Một người đàn ông trung niên cầm lái. Con mắt tinh nhạy của Hữu tức khắc ghi nhận màu áo lụa đỏ tươi thêu hoa, chiếc kính râm gọng gắn kim cương và cái đầu hói được cấy lại mớ tóc óng chuốt của ông ta. Sự phô trương thái quá thách thức mọi ấn tượng thị giác. Một tay đặt trên vô-lăng, tay còn lại ông ta đặt trên đùi Trung, biểu lộ một sự sở hữu toàn phần. Chủ nhân chiếc xe là người đồng tính. Và người chung vốn làm ăn với anh cũng như thế. Hữu hơi khựng lại với kết luận vừa rút ra. "Dù sao đó không phải là việc của mình. Coi như ta không biết gì hết!". Tự nhủ như thế, Hữu vẫn thấy có chút gì hứng thú khi nắm bắt được một bí mật xem chừng như khá bất lợi của Trung.

Mới hơn 5 giờ. Hiếm khi có một buổi chiều mùa hè mát mẻ như hôm nay. Trời trong vắt. Những đám mây mang theo hơi mưa đã trôi dạt về bên kia bờ sông, đứng ngoài rìa thành phố và bị mặt trời hoàng hôn hắt lên những vệt màu đỏ tía trước khi tắt lịm. Không khí trong và nhẹ, trôi bồng bênh, lúc sà xuống thấp, lúc lại nhấc bổng lên giữa những hàng cây cổ thụ viền hai bên con đường khu trung tâm. Mango là kiểu nhà hàng kép. Phái ngoài phục vụ giải khát. Nhưng bên trong là nhà hàng cao cấp. Quán đang đầy ắp khách ngoài vỉa hè. Những cô cậu choai choai thả người trong những chiếc ghế vải bố kê san sát nhau. Vừa nói chuyện ồn ào, họ vừa uống các ly nước trái cây đủ màu, những màu sắc cũng giống hệt tóc tai và các bộ quần áo sặc sỡ của họ. Chiếc bàn nối dài của một đám chừng hơn chục cô cậu như thế đang tạo thành một đám náo nhiệt nhất quán. Dù đã nhét cẩn thận dưới chân ghế và gầm bàn, nhưng những chiếc túi giấy đựng quần áo giày dép vẫn tràn tận lối đi. Người phục vụ cúi xuống xếp chúng sang bên, lấy lối đi cho Hữu. Anh thoáng bực bội. Nhưng, liếc nhìn chỗ hành hóa chất đóng kia, anh chợt hiểu những cô cậu bốc đồng này chính là một dạng khách hàng tiềm năng của cửa hàng sau này. Anh sẽ phải chinh phục họ. Các bộ cánh đủ dáng đủ kiểu. khiến Hữu hoa cả mắt. Thời trang hiện đại mang đến hình ảnh một thế giới hỗn độn và phù phiếm, nhưng quan trọng nhất, nó mang lại rất, rất nhiều tiền. Vì thế, nó thật đáng kính nể. Hữu nghĩ, vô tình nhếch môi cười với mấy cô bé trước mặt. Theo một phản ứng kỳ quặc, tất cả đồng loạt chu mỏ và trợn mắt lên, làm vẻ mặt đe dọa đáng buồn cười hơn là đáng sợ.

Hữu đi vào bên trong, tìm một góc khuất. Yên tĩnh. Những người khách ăn mặc lịch sự nói chuyện rì rầm. Không khí mát lạnh. Những chậu trúc ngăn các dãy bàn tạo thành từng khu vực riêng biệt. Thái Vinh vẫn chưa đến. Điện thoại anh reo lên. Thái Vinh nói to điều gì đó mà Hữu không nghe rõ. Một nhóm người bỗng hiện ra ở cửa kính tự động. Mấy nhân viên bảo vệ đang vây quanh một ai đó. Hữu thoáng giật mình. Giữa vòng vây, chính là Thái Vinh. Cô nhóc đang gắng sức giải thích gì đó với mấy người bảo vệ, tay vung lên chiếc điện thoại. Anh đẩy ghế, đi nhanh về phía cô. "Anh Hữu! Cứu em!" - Cô nhóc ré lên, vẫy lia lịa khi nhìn thấy Hữu. Rồi quay sang mấy nhân viên bảo vệ, cô nhăn mặt: "Đó, người quen của tôi đây nè. Anh ấy đang chờ tôi thiệt mà. Tôi có nói láo đâu!". Các nhân viên đưa mắt nhìn Hữu, bỗng rồi thấy rõ:

- Cô khách không được vào trong, vì cô ấy ăn mặc không phù hợp. Theo quy định của quán, khu vực này chỉ dành cho người phục trang lịch sự.

Hữu đưa mắt nhìn bộ cánh Thái Vinh khoác trên người. Quả thật, anh chưa từng nhìn một bộ cánh nào đáng ngại hơn. Cái quần shorts hình như được xé ra từ một chiếc quần jeans cũ nát, rách bươm như tổ đĩa. Cái áo vải thun mỏng nhăn nhúm, ngắn ôm chần eo, hở rốn nhưng lại thùng thình phía trên, cứ tuột xuống, để hở một bên vai gầy nhom. Nhưng khủng khiếp nhất có lẽ là cái túi kiểu bao tải đeo quàng qua người và mái tóc rối bù cột vội bằng sợi dây thun. Quả là một hình ảnh chẳng ăn nhập chút nào với nội thất quán sang trọng. Không khỏi chán ngán, Hữu đành thương lượng nhẹ nhàng, viện cớ cô bé là em họ, có việc phải ra đây gặp anh gấp. Cô nhóc được cho vào. Thả người vào chiếc ghế nệm bọc da mềm mại, cô nhóc thở phào:

- Xin lỗi vì em đến trễ. Mẹ ở nhà. Em xin quá chùng, mẹ mới cho em ra ngoài. Mẹ luôn nghe lời anh Vĩnh, nghĩ em cần bị canh chừng như tù nhân!

- Anh Vĩnh khó tính với em vậy sao?

- Không phải khó tính, mà là hung thần canh giữ địa ngục! - Thái Vinh lè lưỡi - Thôi, đừng nhắc đến anh trai em nữa. Anh rủ em ra đây là để cùng ăn tối kia mà!

Khi người phục vụ mang thực đơn ra, cô nhóc chớp lấy, bắt đầu tìm những món khoái khẩu. Chẳng thèm chú ý đến cột đơn giá, cô chọn toàn món mà chỉ nghe tên cũng biết đắt tiền. Hữu rất tiếc tiền. Nhưng

tình thế không thể thay đổi nữa. Để làm sao lắng chú ý của cô nhóc với quyền thực đơn, anh hỏi:

- Thái Vinh này, thật sự là em không có bộ quần áo nào đẹp hơn hay sao?

- Anh cũng nhìn em theo mắt mấy anh bảo vệ ư? - Đôi mắt to tướng trở lên - Bộ đồ này là mode mới nhất hiệu Bebe đó nha. Phải rất sành điệu mới chọn được đó.

- Hừm... Anh biết rồi. Em là cổ đông của một cửa hàng thời trang cỡ bự mà.

Họ nói chuyện rất vui vẻ. Hữu khám phá thế giới của Thái Vinh quá nhỏ hẹp. Chẳng có gì khác ngoài mấy đứa bạn cùng tuổi, các kiểu quần áo, mấy bộ phim thời trang. Anh gật gù, tán theo thật dễ dàng. Người phục vụ mang ra các đĩa thức ăn. Đây ắp một bàn. Nhìn Thái Vinh ăn ngon lành, Hữu thấy ngon miệng lây. Quả thật anh cũng đói ngấu. Người phục vụ mang ra vang đỏ, giới thiệu nên dùng chung với món bò nấu kiểu Pháp. Hữu gật đầu. Uống cạn một cốc to, làn da cổ, vai và cánh tay cô nhóc bỗng ửng lên, khiến Hữu không thể rời mắt.

- Anh nhìn gì ghê vậy? - Thái Vinh thỉnh linh ngược lên,

- À... - Hữu sực nhớ ra - Anh đang tìm người mẫu chụp hình giới thiệu của hàng thời trang thể thao của chúng ta. Anh nghĩ đến em.

- Ôi! - Cô nhóc kêu lên - Có được không?

- Anh hơi phân vân. Lát nữa, em đi cùng anh qua một studio. Sẽ chụp thử trong các bộ đồ bơi thể thao hai mảnh. Okay?

- Hơi mắc cỡ đấy! - Cô nhóc lại lè lưỡi.

- Uống thêm chút vang. Em sẽ có cam đảm! - Hữu nói trơn tru.

Hữu thanh toán xong hóa đơn bữa tối cũng là lúc chai vang đã cạn. Anh uống rất ít. Thái Vinh không thể đứng lên. Cô lầm bầm: "Hình như em say thiệt rồi!". Hữu dìu cô nhóc dậy, đi ra vỉa hè đón taxi. Vòng tay anh ta ôm nhẹ khoảng eo lưng thon gọn. Da cô nhóc mỏng đến mức Hữu cảm thấy rõ rệt máu đang chảy dồn dập dưới làn da ấm nóng kia.

Mắt bão

Chương 21

Cánh cửa vừa bật mở, tức thì Thái Vinh ngã vật, úp mặt xuống băng ghế sau. Hữu đỡ cô tựa hẳn vào lưng ghế rồi mới chuyển lên ghế trước, ngồi cạnh tài xế. Người lái taxi thoáng nhăn mặt khi mùi rượu bay ra từ hai người khách, mau chóng choán đầy không khí trong xe. Nửa nằm nửa ngồi, cô nhóc mở hé mắt, thì thoảng cất lên một tiếng rên khe khẽ. Đôi mắt gườm gườm kiểu gấu biển của ông ta ném sang Hữu một cái nhìn bực bội pha lẫn ngờ vực. Anh làm mặt tỉnh, đưa tay điều chỉnh máy lạnh. “Cô cậu muốn đi đâu?” – Tài xế cất giọng rè rè. “Ông cứ làm ơn chạy thẳng!” – Hữu đáp, hết sức phân vân. Chắc chắn không thể tha cô nhóc về nhà trọ. Nhưng một khách sạn nào đó thì anh ta không biết rõ. Hữu nhẩm tính số tiền còn lại trong ví. Bữa ăn và chai rượu vang ở Mango ngốn gần hết khoản tiền anh mang theo người. Trong ví lúc này chỉ còn hơn hai trăm ngàn. Nếu trừ đi khoản đi taxi, con số còn lại quá eo hẹp. Chỉ còn cách thả con mồi vừa đánh bắt được. Điều này thì anh hoàn toàn chẳng muốn chút nào. Hữu nhăn trán với những tính toán đảo điên. Tình cờ, anh đưa mắt nhìn vào kính chiếu hậu. Một mảnh tối om, phản chiếu duy nhất cặp mắt sáng lạnh. Hữu rùng mình, lảng tránh đôi mắt kỳ dị của người tài xế.

Taxi chạy xuyên qua khu vực phố Tây. Những luồng sáng hẹp hắt ra từ vô số cửa hiệu san sát không thể lấn áp bóng đêm mỏng và nhẹ đang bao phủ khắp không gian. Đoạn đường dường như co thắt lại với đám người bộ hành tụ thành từng nhóm, đi thong dong đón vài đợt gió tình cờ thổi qua thành phố nhiệt đới. Bên trong những quán bar, tiệm cà phê và các cửa hiệu bán đồ lưu niệm chật chội, nhấp nhô những vị khách du lịch ba-lô cao lớn, mặc các kiểu quần áo rẻ tiền, tay cầm những lon nước ướp lạnh, chân đi dép lê sắp tràn ra đường. Sự chuyển động chậm chạp của xe taxi vì khối người cản đường. Thứ ánh sáng vàng âm. Tiếng còi xe cẩu kính liên tục. Mùi rượu nồng nực. Cả cái cảm giác còn cào dầy lên từ đáy dạ dày. Hết thấy những thứ ấy đập thẳng vào Hữu, khiến anh ta khó chịu khủng khiếp. Không thể hiểu nổi tại sao mọi thứ vẫn vận hành ổn thỏa trong cái thế giới hỗn độn này.

“Ông có thể đi nhanh hơn được không?” – Anh quay sang tài xế, không buồn che giấu thái độ gắt gỏng. Ông ta vẫn im lìm, như thể chẳng nghe thấy lời thúc giục. Bất chợt, ngay phía trước đập vào mắt

anh một bảng hiệu hộp đèn đặt trên vỉa hè. Room for rent 5usd/night. Chỉ với 80 ngàn đồng, anh đã có thể tìm một đêm ngủ tự do và an toàn. Mọi ác cảm với khu phố Tây đột nhiên tan biến. Hữu hát cảm với người tài xế: “Dừng lại trước cái khách sạn mini kia!”. Xe thắng gấp. Thái Vinh đổ ụp, trượt xuống sàn xe và lại rên to nghe thật thảm não. Một tay nắm vai, một tay chụp cổ, Hữu gắng sức kéo cô gái ra ngoài. Cô trở nên nặng trĩu một cách khó hiểu.

-Cô bé lần đầu uống rượu phải không? – Người tài xế chợt hỏi.

-Tôi không rõ! – Hữu biết không thể nói dối người này – Ông giúp tôi một tay đưa cô ta ra ngoài thì hơn!

-Sao cậu không đưa cô bé về nhà? Ngộ độc rượu rất nguy hiểm... - Giọng tài xế tự nhiên rầu rĩ một cách khó hiểu. Ông ta vẫn ngồi yên, không hề có ý hợp tác.

-Đó không phải việc của ông! – Hữu nói to, cái kính giật mạnh tay. Cuối cùng cũng lôi bật được cô nhóc ra ngoài cửa xe chật hẹp.

-Thái Vinh vẫn khoác trên vai cái túi xách, lảo đảo dựa người vào hộp đèn khi Hữu móc ví thanh toán tiền taxi. Trả lại tiền thừa, tài xế chợt nhìn thẳng vào mắt vị khách trẻ:

-Nếu không nhất thiết phải làm điều xấu, thì cố gắng đừng làm!

-Ý ông là gì? – Hữu lạnh lùng, nhưng không khỏi chợt dạ.

-Con gái tôi bằng tuổi cô nhóc kia!

Người tài xế quay lưng bỏ đi ngay. Cửa xe đóng sầm. Chiếc taxi chậm chậm rẽ vào ngã ba phía trước. Hữu đứng im. Cái đèn đuôi xe chớp tắt như một con mắt đỏ sẫm, lặc lỡng, nhỏ dần, rồi mất hút vào bóng tối.

Vòng tay đỡ lưng Thái Vinh, Hữu đưa cô bước qua tam cấp của cái khách sạn mini. Một vài người khách Tây ngồi hút thuốc ở salon thờ ơ đưa mắt nhìn họ. Anh thì thầm vào tai cô nhóc: “Cố đi đứng bình thường nhé. Em sắp được nằm nghỉ thoải mái rồi!”. Cô nhóc nhăn nhó, gật nhẹ mái tóc ngắn rối bù. Ở quầy tiếp tân, mọi việc diễn ra hết sức dễ dàng, hơn cả sự trông đợi của Hữu. Anh chỉ phải để lại giấy tờ và thanh toán trước tiền phòng. Ông chủ khách sạn kiêm luôn tiếp tân đặt lên bàn một chai nước suối cỡ lớn, nhìn anh bằng gương mặt nhàu nhĩ vì thiếu ngủ: “Cậu nên mua cái này. Trên đó không có nước!”. Hữu trả thêm tiền, nắm nhẹ khuỷu tay Thái Vinh đi lên cầu thang dốc và hẹp.

Căn phòng nhỏ với vài món đồ đạc tồi tàn và xuống màu. Một khung cảnh bẩn thỉu và ảm đạm được ngụy trang một cách vụng về. Mấy

con gián bay thẳng vào mặt khi anh đưa tay bật đèn. Thái Vinh chậm rãi bước đến giường. Bỗng dừng, vẻ say rượu hoàn toàn tan biến. Cô nhóc đưa mắt nhìn quanh, đôi mắt to tướng tỉnh táo một cách ngạc nhiên:

-Ồ, sao em lại ở đây vậy ha?

-Không phải em rất vui khi ở bên anh sao? – Hữu cười, vuốt nhẹ làn da cánh tay cô đang buông thõng.

-Anh có vui không? – Thái Vinh gãi đầu, lo âu dò đoán thái độ người đối diện.

-Tất nhiên là vui. Em sợ hả?

-Không! Sợ gì chứ! – Cô nhóc nói cứng. Hít một hơi dài, cô nói luôn – Em chẳng lạ lòng gì mấy việc tầm thường này đâu...

Hữu im lặng. Anh biết cô bé nói dối. Chính vì lời nói dối ngây thơ ấy, anh đã khựng lại, không thể lao vào cô như đã hình dung. Tim anh đập loạn trong lòng ngực. Có chút gì đó giống nỗi sợ hãi hơn là cảm giác đắc thắng. Thực tế là anh chẳng hề nhiều nhận kinh nghiệm gì trong cái trò này. Một vài lần qua đường và trả tiền không để lại dư vị gì ngoài cảm giác trơ trẽn lạnh lùng. Thái Vinh hoàn toàn khác. Cô bé giống như một giấc mơ, vừa đáng thèm muốn nhưng cũng gây sợ hãi. Ý định chiếm đoạt đứa em của Vĩnh khiến anh phần chần là thế, nhưng ở cái bước cuối cùng, bất giác anh thấy mình như húc đầu vào bức tường gạch, không cách gì vượt qua. Ngồi trên mí giường, Hữu bỗng chán nản khủng khiếp. Anh chỉ muốn làm sao thoát ra cái căn phòng tù túng, biến quách khỏi tầm nhìn của đôi mắt đang mở to đờm kinh ngạc và nhạo báng đang hướng về anh, càng sớm càng tốt. Thế nhưng, đúng khi anh vừa dợm đứng lên, bằng động tác dứt khoát và nhanh không thể tin nổi, cô nhóc kéo mạnh cái áo thun ngắn qua vai. Rồi sợi dây thắt lưng. Cái quần jeans ngắn cũng tuột khỏi đôi chân khẳng khiu. Tất cả chỗ quần áo ấy nằm im, như một làn sóng yếu ớt đọng lại quanh chân nữ thần biển cả gầy nhom có làn da xanh tái. Hai cánh tay cô ôm vai, co ro, che khoảng ngực trần trắng bệch dưới ánh đèn néon thô bạo hắt xuống từ trần nhà. Một bên xương hông của cô hơi vẹo sang bên trái và hai bàn chân cứ lú lú dẫm lên nhau, nhìn vừa buồn cười, vừa tội nghiệp. Hữu không thể rời mắt khỏi cô. Anh muốn bước lên, đưa tay chạm vào cái hình ảnh kỳ lạ ngay trước mắt. Nhưng có gì đó khiến anh cứ dờ dại như một khúc gỗ, không thể nhúc nhích.

Gương mặt Thái Vinh từ đỏ ửng dần dần chuyển sang tái nhợt. Một

hạt nước mắt lăn ra từ đuôi mắt to. Hai vai run cầm cập. Bỗng dưng, cô òa khóc:

-Anh... Anh cũng vậy, đúng không? Giống hết mọi người khác. Như ba mẹ em. Như anh Vĩnh... Mọi người đều coi em không bằng cái thẳm chùi chân... Không ai thương xót em hết...

Cô khụy xuống sàn, úp mặt trên đất. Cái lưng xương xẩu của cô cong lên như một con mèo còm ướt mưa, không còn thiết gì đến chung quanh nữa. Tiếng khóc nức vang lên buồn bã, oán trách, khốn khổ đến nỗi Hữu bỗng dậy lên nỗi thương cảm khó hiểu. Anh chẳng biết rõ rệt nỗi khổ của cô nhóc là gì, nhưng rõ ràng nó cuốn anh về phía nó. Anh quỳ xuống ôm cô, áp má lên khoảng lưng hẹp cho tới khi hơi ấm truyền sang khoảng lưng nhỏ bé lạnh toát. Một cách chậm rãi và nhẹ nhõm, anh bế cô lên giường. Cánh tay mảnh khảnh vòng qua cổ. Bay vào mặt anh mùi tóc đầy lôi kéo.

Bao nhiêu thời gian trôi qua trong căn phòng ẩm mốc, Hữu không rõ. Bóng tối vừa êm dịu, vừa nghiệt ngã vì xóa mờ hết tất cả. Anh chỉ nhận ra một điều là Thái Vinh đã ngủ rất sâu. Cô bé say rượu thật sự. Chút tỉnh táo ban nãy chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi mà thôi. Có vài cuộc điện thoại vang lên trong túi Thái Vinh. Số của Vĩnh và ở nhà. Hữu bấm nút tắt, sau đó nằm kiểm tra lại chuỗi ý nghĩ và cảm xúc hiện tại bên trong chính mình. Vẫn là thứ cảm giác quen thuộc sau khi đoạt được chiến thắng, hờ hững và bất cần, nhưng giờ có pha thêm một chút buồn rầu. Có phải vì âm vọng hai câu nói cuối của người tài xế taxi không? Khoảng hai giờ sáng, Thái Vinh trở dậy, lão đảo đi vào nhà tắm và bắt đầu nôn. Anh nằm im không nhúc nhích. Tất cả các vòi nước đều cạn kiệt. Cô gọi tên anh, như cầu cứu. Phải đến tiếng thứ năm, Hữu mới nhồm dậy, mang chai nước suối vào. Anh rùng mình khi Thái Vinh đột ngột ngoảnh mặt ra. Trông cô hết như một bóng ma.

Bảy giờ sáng, Hữu choàng dậy. Một cách chóng vánh, anh mặt quần áo rồi xỏ chân vào giày. Thái Vinh choàng dậy. Nắng chiếu qua ô thông gió và cửa sổ khiến nửa người để trần phía trên của cô trông thật kỳ lạ, gần như xấu xí. Mặt ráo hoảnh, cô hét lên khiến Hữu giật mình:

-Dừng lại! Anh bỏ đi đâu vậy?
-Về nhà. Dậy đi!
-Không! Đừng bỏ mặc em!
-Đừng có gào lên như vậy! – Hữu khó chịu thật sự khi nhìn vẻ mặt gây hấn.
-Không... Ở lại đây! – Cô nhóc hét to hơn

Bất thần, Thái Vinh chồm dậy, lao theo anh. Như một con mèo điên, cô túm chặt lưng áo Hữu. Móng tay cô cào xước cổ và vai anh. Cảm giác đau nhói. Cơn giận ập đến đột ngột. Quay phắt lại, Hữu túm chặt hai cánh vai mảnh dẻ, đẩy mạnh ra. Vượt vào cái chắn dài lượt trượt, cô ngã bật ra sau, kéo theo anh, khiến anh đập mạnh đầu gối vào thành giường. Phát điên lên, Hữu chồm dậy, chộp cổ Thái Vinh, siết mạnh. Anh ta chỉ sức tỉnh, buông tay khi trông mắt cô gái chừng như không còn chuyển động nữa.

Mắt bão

Chương 22

Dậy từ 5 giờ sáng, Hải tranh thủ xả chậu quần áo ngâm xà bông từ tối hôm qua. Vừa giặt, anh vừa nghe băng hội thoại tiếng Anh qua earphones. Một bài luyện nghe nói về thị trường chứng khoán. Hải lẩm bẩm đọc theo vài thuật ngữ kinh tế, tự nhủ lát nữa sẽ tra từ điển và ghi chép từ mới. Học mọi lúc mọi nơi, biến nó thành nỗi ám ảnh không được phép lẩn tránh, tiếng Anh của Hải khá lên trông thấy. Sau hai khóa học kết thúc chương trình sơ cấp ở trung tâm Anh ngữ quốc tế, anh quyết định tiếp tục học lên, không dựa vào Vĩnh nữa. Anh biết, cậu bạn luôn sẵn lòng giúp đỡ. Nhưng, dựa dẫm bạn thân về tiền bạc là điều khiến anh hết sức ngại ngùng. Không nói gì với Vĩnh, Hải chuyển sang học chương trình trung cấp tại một trung tâm ngoại ngữ rẻ tiền hơn. Đa phần học viên là sinh viên giống như anh.

Nhã Thư cũng theo học tiếng Đức buổi tối ở đây. Không hiếm lần, anh chạm mặt cô ở bãi gửi xe hay khúc quanh hành lang. Tim anh nện thình thịch như muốn phá bung lồng ngực. Cô vẫn đeo chiếc

đồng hồ anh mua, vẫn tin là Vĩnh tặng. Thư nhìn thẳng vào mắt anh, mỉm cười rất nhanh, đôi mắt lấp lánh tia sáng ấm áp dành cho một người bạn. Tất cả chỉ có vậy. Họ quá bận bịu và vội vã, chẳng có thời gian để nói nhiều hơn. Thế nhưng những chi tiết nhỏ nhất ấy lại an ủi Hải rất nhiều. Ngỡ như chiếc đồng hồ bé nhỏ là hóa thân của anh, khiến anh được gần bên cô. Ngỡ như cô đã dành cho anh một góc trong trái tim mình, bằng chứng là nụ cười tươi sáng không thể rời mắt ấy. Thế nhưng, giữa họ, vẫn là hố thẳm anh chưa thể nhảy qua. Hải đã nguôi ngoai oán trách sự vụng về và nhút nhát của mình cái hôm tặng quà cho Thư. Anh thường nghĩ một ngày nào đó, khi anh giỏi hơn, vững tin vào bản thân, anh sẽ đến trước Thư, can đảm nói thật hết suy nghĩ và cảm xúc cất giấu trong trái tim mình. Để cái ngày ấy đến gần hơn, anh chỉ biết vui đầu vào học.

Hải mở mạnh vòi nước, xả quần áo lần cuối cùng. Buổi sáng nước giếng bơm lên thật mạnh. Các dãy phòng trong khuôn viên nhà trọ đóng cửa im lìm. Chỉ chừng nửa tiếng nữa, những cô công nhân may sẽ tràn ra sân, giành nhau giặt giũ và nấu bữa sáng, nói cười ồn xao. Một cô bạo dạn nhất sẽ trêu chọc, vẩy tấm khăn mặt ướt về phía Hải, khiến anh vừa buồn cười, vừa không khỏi ngượng ngùng. Cái đời sống trọ học nghèo khổ thế mà đã hơn ba năm rồi. Hồi năm đầu tiên, xách cái rương nhôm lên đây, sống giữa những người xa lạ đủ mọi nghề nghiệp, anh những tưởng sẽ không thể trụ được nơi thành phố này nhiều hơn một tháng. Nhớ nhà, thiếu đói, đau bệnh, lạc lõng và cô độc. Hơn một lần anh thu dọn hành lý, toan bỏ học, chạy thẳng ra bến xe đò. Thế mà mọi việc dần dần cũng xuôi. Ông bà chủ nhà trọ giờ đây trở thành chỗ dựa tin cậy. Những cô hàng xóm đông đúc thế mà Hải quen mặt thuộc tên. Mỗi khi có ai chuyển đi, anh cũng thấy chạnh buồn. Ra đường, đến mấy nơi sang trọng, lăm phen mặc cảm vì cái xe máy tọc tạch, bộ quần áo đơn sơ hay cái ví lép kẹp. Thế nhưng về xóm trọ, cái danh sinh viên của anh lại được xung quanh nể trọng rõ ràng. Các cô thợ may công nghiệp vẫn bàn tán về tương lai xán lạn của chàng sinh viên bằng con mắt ngưỡng mộ chẳng che giấu. Mấy lúc như thế, Hải chỉ biết cười, mặt đỏ ửng. Chỉ còn một năm nữa anh tốt nghiệp đại học. Dễ nhất thì về quê tìm việc, được sống gần nhà. Can đảm hơn thì bám lại thành phố. Bao nhiêu dự định tốt lành mở ra khi người ta trông thấy thấp thoáng những con đường đang hiện hình phía trước...

Bóng tối lơ mờ còn mắc lại trong mấy bụi cây thấp trên khoảnh đất hẹp. Ngay trước mắt anh, trên tấm lưới nhện giăng mắc giữa các cành khô, dấu vết cơn mưa đêm qua hiện diện qua vài hạt nước thừa thớt. Một con xiên tóc vướng chân vào mí ngoài tấm lưới, đang vùng vẫy không ngừng khiến mấy đốm nước rung lên, vỡ vụn ra thành vô số hạt nước li ti, lăn đi như những viên bi-da mất phương hướng. Con nhện dạt về một bên tấm lưới, thản nhiên quan sát con mồi tuyệt vọng. Nhặt một mẫu cành khô, Hải kéo nhẹ con xiên tóc ra khỏi mạng nhện. Chừng như vẫn chưa tin vào sự giải thoát bất ngờ, nó đứng im trên mặt đất một lúc, lảo đảo bò qua mấy viên sỏi, rồi thành linh vũ cánh, bay vụt lên trên không theo chiều thẳng đứng. Hải bật cười một mình. Nếu mắc kẹt trong một tình thế khốn đốn, được ai đó ra tay cứu vớt, chắc chắn anh không thể hành xử vô tâm như con xiên tóc kia. Cuộn băng tiếng Anh lạch xạch mấy tiếng rồi dừng hẳn. Chùi tay khô vào gối quần, anh lật mặt băng trong cái máy walkman mua ở hàng bán đồ cũ trên lề đường. Một đoạn hội thoại phỏng vấn xin việc. Hải bần chồn khi nghĩ đến những lá đơn đã gửi đi trong ngày hội việc làm sinh viên. Liệu họ có nhìn đến bộ hồ sơ của anh không? Nếu họ gọi đến phỏng vấn, anh có thể đối đáp khôn ngoan và thuyết phục như anh chàng đang liến láu trong đoạn băng này không? Hình dung đến cảnh đối diện và đối thoại trực tiếp với một nhà tuyển dụng nào đó, bỗng dưng Hải thấy hồi hộp dữ dội.

Trở vào phòng trọ, Hải vặn sáng ngọn đèn bàn, lật quyển giáo trình và vở ghi chép ra học bài. Chỉ còn buổi thi lấy tín chỉ chiều mai nữa thôi, xem như anh đã hoàn tất chương trình năm ba. Nếu mai làm bài tốt, anh sẽ không bị nợ lại môn nào. Một mùa hè phía trước có thể hoàn toàn tự do. Năm nay anh sẽ không về nhà chơi mà ở lại thành phố kiếm việc làm, rồi còn phải tranh thủ học thêm lấy cho được bằng tin học. Có nhiều bằng cấp, mai mốt ra trường gõ cửa các công ty xin việc chính thức hẳn dễ dàng hơn. Hải gõ nhẹ cán bút lên mặt bàn, chống cằm nghĩ ngợi. Ừ, cuộc sống là thế. Nếu mình không có một bộ phông ổn thỏa hay sở hữu điều kiện thuận lợi như những người bạn ở thành phố, thì tốt nhất là bước từng bước ngắn. Nhảy từng quãng ngắn trên từng viên đá nhỏ, rồi sẽ băng qua hết được con suối rộng. Hải mỉm cười một mình, xoa nhẹ mí mắt, chú mục vào bài học và các số liệu. Dòng âm thanh huyền ảo đầu ngày dâng lên bên ngoài khoảng sân dường như không thể chạm vào anh. Gần bảy

giờ, anh sực nhớ phải ăn sáng. Lúc rót nước sôi vào tô mì tôm, Hải tỉnh cò thấy trong điện thoại có một cuộc gọi lỡ. Của Vĩnh, lúc 5 giờ, khi anh giặt quần áo ngoài vòi nước. Chắc chắn phải có việc gì khẩn cấp, cậu ấy mới gọi sớm như thế. Anh bấm gọi lại Vĩnh, nhưng vang lên trong máy thông báo điện thoại của anh đã hết tiền. "Lát nữa vào trường sẽ gặp!" - Hải tự nhủ. Tuy nhiên, một điều gì đó bất an khiến anh không sao tập trung vào quyển giáo trình được nữa.

Khoảng gần 8 giờ, có số máy lạ gọi đến. Văn phòng đại diện một công ty hóa mỹ phẩm của Mỹ đề nghị Hải đến phỏng vấn cho vị trí trợ lý bán hàng. Lịch phỏng vấn được xếp lúc 10h30 sáng nay. Văn phòng ở tầng bảy, cao ốc ngay khu trung tâm thành phố. Không thể tin nổi là vận may lại đến sớm như vậy, anh vội vã nhận lời ngay. Mình sẽ không lên trường nữa, tranh thủ hai tiếng đồng hồ còn lại để sửa soạn, Hải tính toán. Mọi thứ rối lên trong đầu anh. Đi phỏng vấn nên ăn mặc như thế nào để gây ấn tượng tốt? Người ta sẽ hỏi mình những gì? Cố gắng thể hiện bản thân hoàn hảo hay trình bày chân thật sẽ tốt hơn trong mắt người tuyển dụng? Hàng loạt câu hỏi đẩy anh vào trạng thái căng thẳng. Chọn chiếc áo sơ-mi trắng sọc xanh mới nhất, anh lột tãt mền lên giường, chăm chú ủi thật phẳng. Điện thoại đột ngột vang lên nhạc chuông. Không thèm nhìn xem ai gọi, anh hấp tấp nghe luôn.

Văng lên tai anh hơi thở thật mỏng, ngắt quãng. Một âm thanh mờ tối, như bị nhét chặt trong cái hộp chật hẹp. Không hẳn là tiếng khóc. Nhưng ấn tượng nó gây ra còn nặng nề hơn thế nữa. "Ai đó? Làm ơn nói lớn giùm!" - Hải yêu cầu. Máy giây im lặng. Rồi tiếng nói nghèn nghẹt chậm chạp cất lên: "Anh Hải, đến đây...". Giọng Thái Vinh. Không thể nhầm lẫn. Hình như điều gì bất thường và ghê khiếp vừa xảy ra. Hải hét to: "Em đang ở đâu? Chuyện gì thế?". "Giúp em được không?". Hải vội vã lượm cây bút, ghi nguệch ngoạc địa chỉ khách sạn mà cô nhóc đọc đứt quãng lên mẫu giấy nhỏ. "Anh đến liền. Chờ anh!". Hải dặn. Tay anh vã mồ hôi, run nhẹ. Khi anh ngoảnh lại, tãt mền trên giường bốc khói. Lưng áo sơ-mi hằn rõ hình cái bàn ủi nâu đen. Rút nhanh phích cắm, mặc vội cái quần jeans vắt trên lưng ghế, anh chộp chìa khóa xe máy, tung cửa. Lao như điên trong con hẻm lao động nghèo nàn nghèo, trước mắt anh chẳng còn gì khác hiện diện. Chỉ có địa chỉ cái khách sạn trong khu phố Tây

cứ mỗi lúc một đen sẫm hơn, nở ra lớn hơn, choán kín hết cả vồng mạc trong mắt anh.

Mắt gần nửa tiếng len lỏi qua những ngã tư kẹt cứng xe cộ trong giờ cao điểm, Hải cũng đến được cái khách sạn tồi tàn. Gã chủ khách sạn có gương mặt nhàu nhĩ và ánh mắt bất lương tức tốc lao ra cửa. Liếc nhìn Hải thật nhanh như lượng giá, ông ta hất hàm:

- Có mang theo tiền không?
- Chuyện gì vậy? - Hải kinh ngạc.
- Bồi thường thiệt hại khách sạn của tao chớ chi. Em gái mày và bạn trai nó mượn phòng, suýt gây ra án mạng ở đây. Hên là đưa dọn phòng vô cứu kịp con nhỏ gần tắc thở. Thằng quỷ kí biến mất rồi! - Gương mặt ông ta sắt lại. Sau câu chửi thề tục tĩu, ông ta rít lên - Má nó chớ, tính giết tao hay sao mà lôi nhau vô đây, hả?
- Cô bé có sao không? Nó đâu rồi? - Hải cuống lên, quên phất nỗi ghê sợ cái bầu không khí khách sạn u ám tồi tàn.
- Trong phòng, mé sau cầu thang đó!

Hải bước vội vào trong. Căn phòng chật đầy đồ dùng phục vụ khách sạn. Đóng chặn mền bệ bộn. Những tấm drap trắng xếp chồng lên nhau, cao gần chạm trần nhà. Mắt mấy giây, anh mới nhận ra Thái Vinh ngồi bệt trên sàn, lưng dựa vào bức tường nhem nhuốc. Cô trắng nhợt, đến mức lẫn lộn vào đồng vải vóc chất cao. Không phải vẻ kiệt sức cùng tận, cũng không phải ánh mắt thất lạc hay hướng nhìn lơ đãng của cô khiến Hải chết lặng. Chỉ là một đốm màu đỏ nhỏ xíu, ở mé bên trong chân trái của cô. Đốm máu đã khô, ngay chính chủ nhân của nó cũng chẳng hay biết sự hiện diện cam lạng của nó. Một điều gì đó không thể gọi tên khiến tim anh nhói lên, sợ hãi lẫn xót thương. Đưa tay cho Thái Vinh, anh nói nhẹ nhàng: "Về thôi, nhóc con!". Cô chậm rãi ngược nhìn anh, ánh mắt trống rỗng. Ở quầy tiếp tân, Hải móc hết ví, trả tiền để gã chủ khách sạn thả cho Thái Vinh được về. Cô nhóc lão đảo ngồi lên yên sau xe anh. Hải im lặng, không muốn, hay chính xác hơn là không thể mở miệng nói một điều gì. Chỉ mấy tháng, kể từ cái ngày anh giúp Vĩnh đón cô bé từ sân bay về nhà. Thế mà ngỡ như là hai con người, cô bé mất to ngồi trên valise ngày hôm ấy, và cái bóng ma đang im lìm sau lưng anh giờ đây.

Hải chạy xa chậm chậm, đưa Thái Vinh về trước cửa nhà. Cô nhóc dựa lưng vào cổng. Sực nhớ buổi hẹn phỏng vấn sáng nay, anh giật bắn lên. Đưa tay bấm chuông cổng, anh nhắc Thái Vinh: "Vào nhà đi, Vinh nhé. Đừng đi đâu nữa. Nghỉ đi cho đỡ mệt. Anh sẽ gọi điện cho em sau!". Nói rồi, anh nhảy lên xe, phóng vù đi tiếp.

Quáng quàng gửi xe ở bãi cách tòa cao ốc hơn 200 mét, Hải chạy thực mạng. Bước qua cửa kính xoay vào sảnh lớn của cao ốc, anh nhìn lên đồng hồ treo ngay trước các buồng thang máy. Đúng 10h30. Bất chợt, Hải nhìn vào bóng mình phản chiếu trong cánh cửa kim loại. Một người mặt đỏ ửng, vàng trán ướt đẫm mồ hôi. Quần jeans và cái áo thun cũ kỹ, sờn cổ. Đôi dép da cũ mòn. Nhà tuyển dụng nghĩ gì khi đối diện một ứng viên có bộ dạng kinh khủng này? Đột nhiên, anh mất sạch can đảm. Cánh cửa thang máy trước mặt anh đã mở. Khoang kim loại trống rỗng, sáng lóa, im lặng chờ đợi. Anh có nên bước vào đó, bấm nút đi lên tầng bảy hay không?

Mắt bão

Chương 23

Sau mặt bàn hẹp, nữ nhân viên ngoài 30 tuổi, có mái tóc chải mượt, gây ấn tượng nghiêm trọng bằng bộ đồng phục vải tweed xám đang thờ ơ dựa hẳn vào thành ghế da. Mọi thứ trên người cô ta đều tỏa ra sự lạnh lẽo sắc nhọn, nhất là ánh nhìn vô cảm phía sau gọng kính kim loại. Nhìn thẳng vào chàng trai mặc bộ jeans thun xộc xệch, vai áo còn chưa ráo mồ hôi, cô ta lên giọng:

-Đưa cho tôi xem qua giấy báo!

-Tôi để quên nó ở nhà rồi! – Hải nói nhẹ nhàng, cố gắng không thở mạnh – Chị hãy cho tôi vào. Tôi cam đoan không có gì khuất tất ở đây cả.

-Anh muộn giờ. Cách đây mười phút, các ứng viên đã vào phòng làm bài thi. Tôi cho rằng anh đang cố gắng thuyết phục tôi một cách vô ích! – Bộ đồng phục xám lạnh nhạt gõ lên mặt bàn, đôi kính kim loại một lần nữa liếc xuống bộ dạng bê bối của Hải với vẻ ác cảm không buồn che giấu.

-Làm bài thi gì? – Anh trố mắt.

-Ồ, nếu anh thật sự không biết gì về các bước thi tuyển, anh tới đây làm gì hả?

-Thôi được, tôi về đây. Dù sao cũng cảm ơn chị! – Hải quay bước, chán nản.

Một bàn tay chạm nhẹ vào vai anh. Hải giật mình quay lại. Người đàn ông không thể đoán tuổi, gương mặt sáng sủa một cách đặc biệt đang chăm chú nhìn anh:

-Anh là Hải, sinh viên Kinh tế. Anh có nộp đơn dự tuyển vào vị trí trợ lý bán hàng, phải không?

-Vâng, đúng vậy! – Hải ngạc nhiên, đọc nhanh cái bảng tên nhỏ người đàn ông đeo trên cổ. Ông ta là Sales manager. Anh áp ứng nói tiếp, hết sức thành thật – Rất tiếc là tôi tới đây muộn. Tôi có chuyện riêng rất gấp phải lo cho xong...

-Thôi được. Hãy giữ chuyện riêng của anh. Anh có thể vào phòng làm bài ngay bây giờ!

Một lần nữa đi ngang qua bàn của nữ nhân viên mặc áo xám, Hải nhìn thẳng vào cô ta. Bỗng dưng, cảm giác tự tin dâng lên trong anh. Linh cảm mách bảo rằng cản trở khó khăn nhất của cuộc phỏng vấn đã ở lại phía sau. Hải biết, anh vừa nói chuyện với người có quyền lực. Ông ta sẽ quyết định có chọn anh hay không. Việc đặc cách cho anh đi tiếp chứng tỏ vị trưởng phòng kinh doanh không đặt nặng sơ xuất cũng như chẳng hề ác cảm với lỗi lầm anh phạm phải. Tiếp xúc ban đầu trong tình huống đặc biệt, nhưng nhờ thế, anh đã trót lọt đi qua cửa ải.

Anh bước vào một phòng làm việc được kê dọn lại thành một phòng thi. Khoảng hai chục ứng viên đang chăm chú vào những trang giấy. Hải chọn chỗ trống cuối phòng. Nữ nhân viên đeo kính đưa anh tờ giấy đề thi, cười khẩy. Tất cả nội dung đề thi trắc nghiệm lẫn tự luận đều bằng tiếng Anh. Hải thở ra nhẹ nhõm. Quá trình đầu tư học Anh ngữ suốt thời gian qua hoàn toàn không uổng phí chút nào. Anh đánh dấu mau lẹ phần trắc nghiệm, dồn thời gian cho bài viết. Tất cả vốn liếng kiến thức về tiếp thị và kinh doanh bán hàng học được ở trường cũng như đọc qua sách báo được anh áp dụng vào bài. Càng triển khai vấn đề, anh càng hứng thú. Phương án anh sử dụng để thay đổi chiến lược tiếp thị một nhãn hàng nước tẩy rửa mà bài thi đưa ra không quá phức tạp, nhưng anh tin rằng người ta sẽ nhìn thấy bên trong sự giản dị của kế hoạch ấy, là các giải pháp bám sát thực tế, rất dễ thực hiện. Khi anh buông bút, đồng hồ chỉ đúng 12 giờ trưa. Một vài ứng viên sử dụng từ điển điện tử, về mặt căng thẳng.

Nữ nhân viên đi qua các dãy bàn thu bài làm. Dừng trước Hải, cô ta nhíu mày:

-Làm được hết chứ, anh chàng bê bối?

-Hy vọng sớm trở thành đồng nghiệp của chị nay mai! – Hải cười tươi.

-Anh mừng hơi sớm đó. Chỉ nên lên giọng khi đã chắc chắn trăm phần trăm!

Trưởng phòng kinh doanh thông báo sau khi có kết quả chấm điểm, sẽ liên lạc qua điện thoại với các ứng viên tiếp tục vòng phỏng vấn. Chỉ có năm người được gọi điện hẹn gặp chiều nay mà thôi. Hải không khỏi băn khoăn. Lẽ nào chỉ một chân trợ lý bán hàng mà phải tuyển dụng gắt gao đến thế ư?

Không về nhà trọ, Hải tấp vào quán cơm bình dân gần trường đại học, gọi một đĩa cơm với đậu hũ kho và ly trà đá. Sinh viên trong trường, đủ các khoa khác nhau ngồi rải rác khắp quán. Một cậu sinh viên dáng nhỏ thó, liến láu giọng Phú Yên đang thanh toán khoản cầm sổ với bà chủ quán cơm trước khi về quê nghỉ hè. Những câu chuyện đủ giọng các vùng miền của bạn bè trôi về phía anh. Mùa hè quen thuộc, nhưng tràn đầy niềm hứng thú mới mẻ. Mấy sinh viên vừa xong năm nhất đang phấn khích bàn nhau đăng ký tham gia các đội hình tình nguyện đi về tỉnh. Mấy sinh viên khóa lớn hơn lo lắng đăng ký thi lại, bổ sung các tín chỉ còn thiếu. Câu chuyện lan sang nỗi lo tiền bạc, tiền điện nước, tiền nhà trọ chắc lại tăng giá tới nơi, rồi cùng dừng lại ở những lời mách bảo nhau đi kiếm việc làm, dành dụm tiền cho mùa thi tốt nghiệp... Vừa ăn chậm rãi, Hải vừa lắng nghe. Họ chính là anh của mấy năm học trước, là anh của ngay trong ngày hôm nay. Những người trẻ vất vả, thường hay vấp vấp từ thua thiệt này sang thất bại khác, những người đầy ắp niềm vui và cũng rất nhiều nỗi buồn. Nhưng cũng chính họ là những người chẳng bao giờ nguôi ngoai hy vọng. Sinh viên như anh trông đợi vào điều gì nhỉ? Vào thiện ý của những người sẽ gặp trên đường đời, vào chỗ dựa bạn bè, quan trọng nhất, là niềm tin vào sức mạnh ẩn giấu trong nỗ lực của chính mình, và cả vận may nữa. Cuộc sống như ô cửa hé mở, còn bao nhiêu thách thức và hứa hẹn phía trước. Những va đập chỉ càng khiến cho họ tin rằng cuộc sống lúc nào cũng thật mới mẻ, vô cùng đáng giá. Chính nhờ thế, với hết thảy những người đang ngồi trong quán cơm sinh viên này đây hay bên trường đại học kia, thực tại thiếu thốn vất vả là điều hoàn toàn dễ dàng chấp nhận.

Mới gần hai giờ chiều, Hải quyết định lên thư viện trường, tranh thủ đọc một cái gì đó trong khi chờ đợi cú điện thoại từ nhà tuyển dụng.

Gần nghỉ hè, thư viện vắng lặng, gần như không một bóng người. Máy lạnh tỏa hơi mát dễ chịu. Từ các ô cửa sổ kính rải đều trên bức tường dài, ánh sáng chia phòng đọc thành những ô sáng tối đan xen. Anh chọn một vài tờ báo để trên bàn cô thủ thư, mượn đọc. Đi ngang qua góc khuất phía sau một kệ sách chuyên ngành, một bóng người ngồi im, gục trán vào bàn tay. Những trang sách trước mặt anh ta bay lật phật, không được đoái hoài. Đôi vai so cao, âm thầm chống cự một áp lực vô hình. Hải giật mình, nhận ra màu áo quen thuộc. Anh bước lại gần, chạm nhẹ tay lên cánh tay bạn. Vĩnh ngước lên, đôi mắt đen sẫm, đưng đầy bóng tối nặng nề. Gương mặt thường ngày tươi vui, tràn đầy ánh sáng lạc quang giờ đây tái xanh, như thể tất cả sức lực đã bị rút kiệt. Hải hơi lùi lại. Hình như trước mặt Vĩnh là một khoảng tối dày đặc. Mất mấy giây, Vĩnh mới nhận ra bóng người lơ mờ trước mặt mình. Anh lơ đãng ngoảnh nhìn ra hướng cửa sổ:

-Sáng nay tớ gọi nhưng cậu không bắt máy!

-Tớ bận mấy việc gấp! – Hải chợt lạnh toát khi sực nhớ Thái Vinh. Hình ảnh khuôn khiếp của cô nhóc sáng nay và Vĩnh lúc này mau chóng nối kết. Anh cuống lên – Cậu đã gặp Thái Vinh chưa? Hồi sớm, cô bé gọi, nhờ tớ đón về nhà...

Hải ngồi đối diện Vĩnh. Chưa bao giờ anh đọc thấy nỗi thất vọng pha lẫn buồn thảm có thể in đậm như thế trên gương mặt một người, mà đó lại là bạn thân nhất của anh. Vĩnh đưa tay xoa hốc mắt, lắc đầu, như muốn hất tung các ý nghĩ nặng nề đang bủa vây trong óc. Gắng gượng nở nụ cười, nhưng sự chua chát của nó lẫn át hết thấy mọi biểu hiện khác. Giọng anh khản đặc:

-Con bé có nói gì với cậu?

-Ờ... Tớ tới đón Thái Vinh ở khách sạn bên khu phố Tây. Nhưng tớ không hỏi gì. Tớ lo đi phỏng vấn – Càng nói, Hải càng thấy bối rối với sự vô tâm của chính mình – Tớ chỉ nghĩ cô bé bị ốm, hay là đi chơi với bạn khuya, không dám về nhà, nên ngủ tạm ở khách sạn. Hình như có phá phách gì nữa thì phải. Gã chủ khách sạn có bắt đền!

-Ừ. Tớ cũng đoán tương tự thế! – Giọng Vĩnh lạnh lùng.

Sự im lặng bao quanh thư viện. Sự im lặng của chính họ, hoang mang và trống trải. Rất lâu, Hải mới hỏi khẽ:

-Có chuyện gì nghiêm trọng, cậu nói cho tớ biết đi Vĩnh!

-Tối qua, cậu có biết tối qua, con bé ngủ ở khách sạn với ai không? Hải lắc đầu. Một lần nữa Vĩnh lại nở nụ cười, nhưng nụ cười giờ đây biến khuôn mặt anh thành một cái mặt nạ nhăn nhúm, gây nên cảm giác ghê rợn kỳ dị.

-Tớ không thể ngờ. Con bé đã lấy tiền của tớ, 100 triệu, đưa cho thằng ấy. Rồi tối qua con bé đi khách sạn ngủ. Rồi còn bị thằng đó bạo hành. Cái thằng Hữu ấy...

Hải giật bắn. Anh không tin nổi vào tai mình. Tôm lấy tay Vĩnh, anh hỏi dồn:

-Cậu nói gì? Nhắc lại tớ nghe!

-Hữu. Thằng Hữu học cùng tụi mình ấy! – Vĩnh thì thào, giọng lạc đi – Tớ bắt đầu sợ nó rồi, Hải ạ. Tớ từng nghĩ sẽ có cách trị nó. Rồi tớ từng nghĩ hòa hoãn, sẽ không đụng chạm tới nó. Thế nhưng, như một bóng ma, nó vẫn luôn bám theo tớ...

Chưa bao giờ Hải thấy lạnh lẽo và sợ hãi đến vậy. Anh siết chặt tay Vĩnh, chia sẻ với bạn nỗi đau xót, buồn rầu và cả sự trống rỗng khi đối diện thực tế nghiệt ngã.

-Suốt đêm qua, tớ phát điên lên khi con bé không về nhà. Nhưng hồi sáng, nhìn thấy con bé, tớ đã rất tức giận. Tớ lại đánh nó, bắt nó khai hết mọi chuyện. Biết sự thật, tớ lại không thể chịu nổi, Hải ạ! – Một vệt nước mắt chảy dài trên mặt Vĩnh.

Hải thuyết phục Vĩnh rời thư viện, về nhà hoặc đến công ty. Làm gì cũng được, miễn thoát khỏi trạng thái quẩn trí triu nặng này. Cả hai chạy xe song song bên nhau, lặng thinh. Họ thân nhau đến mức không thể mở miệng an ủi nhau được. Những sự kiện mang ngòi nổ tàn phá diễn ra chỉ trong vòng một ngày, dồn dập đến khó tin. Và ta cũng tham dự. Ta phải có trách nhiệm trong những sự kiện ấy. Hải nghĩ lặng lẽ.

Cuộc điện thoại từ công ty hóa mỹ phẩm gọi lúc ba giờ. Vậy là bài viết của anh đã lọt vào vòng trong. Hải vội vã phóng xe đến ngay cao ốc. Nữ nhân viên áo xám nhìn anh, lại cười châm biếm. Thoáng ngạc nhiên khi thấy sáu người được mời đến phỏng vấn chứ không phải là năm như lúc trưa nghe thông báo, nhưng anh vẫn tự tin bước vào phòng phỏng vấn. Anh là người được gọi vào phòng cuối cùng. Mọi việc diễn ra suôn sẻ, theo tự đánh giá của anh. Kết thúc cuộc phỏng vấn, sales manager đứng dậy, bắt tay anh, nụ cười bất động:

-Cám ơn anh đã đến dự thi và tham gia phỏng vấn!

-Tôi được tuyển vào chứ, thưa anh? – Hải hỏi thẳng, không che giấu hy vọng.

-Rất tiếc. Chúng tôi hy vọng sẽ gặp anh vào một dịp tuyển dụng khác!

-Tôi yếu ở điểm nào, anh cho tôi biết được không? – Hải trấn áp nỗi thất vọng.

-Anh làm bài viết rất tốt. Trả lời phỏng vấn cũng ổn. Vấn đề là chúng

tôi xác định không nhận anh vào làm, ngay từ lúc mới gặp. Anh không có tác phong chuyên nghiệp. Mai mốt, nếu cần đi gặp khách hàng đột xuất, chúng tôi e rằng anh có một chuyện riêng nào đó cần giải quyết, không thể toàn tâm toàn ý lo việc cho công ty.

-Nhưng... - Hải toan biện hộ. Nhưng anh chợt hiểu, đã quá muộn. Anh đưa ra thắc mắc cuối cùng – Vậy sao anh gọi tôi đến phỏng vấn?

-Tôi muốn giúp cho anh một chút ít kinh nghiệm. Anh có năng lực và sẽ tiến xa đó. Vấn đề hiện nay của anh chỉ là kinh nghiệm mà thôi... Nữ nhân viên mặc đồ xám vẫy tay tạm biệt Hải, nụ cười thật chuyên nghiệp.

Hải đứng trên vỉa hè sát chân cao ốc. Gió lồng lộng. Anh chẳng rõ cảm giác trong lòng lúc này ra sao nữa. Từ cửa tầng hầm, một cô gái đang bước ra. Là Nhã Thư. Sếp của cô cũng làm việc trong cao ốc này. Hiểu ngay mọi việc khi Hải buồn bã thuật lại vấn đề cuộc xin việc, nhìn thẳng vào mắt anh, cô nói quyết đoán:

-Anh đi theo tôi đến gặp một người Mỹ gốc Hoa. Ông ta mới mở một resort bốn sao ở Mũi Né. Ông ta đang tìm một người quản lý văn phòng ở thành phố. Một người đáng tin cậy. Tôi nghĩ anh thích hợp với vai trò đó, Hải ạ!

-Nhưng làm sao ông chủ đó tin và đồng ý thuê tôi?

-Tôi là người giới thiệu và bảo đảm cho anh, nhé. Các ông chủ luôn thích tuyển nhân viên theo cách này. Tôi dám chắc với anh, cuộc phỏng vấn của công ty hóa mỹ phẩm ban nãy chỉ là hình thức. Có thể họ không chọn ai trong tất cả các ứng viên. Đó chỉ là một chiêu quảng cáo trá hình. Ai là người họ cần, họ đã nhắm trước.

Hải gật đầu. Thực tế đúng là trận đồ bí ẩn, đầy thách thức với một người thiếu kinh nghiệm. Nhưng anh sẽ không nghĩ nhiều về điều ấy lúc này. Anh phải nắm bắt cơ hội mà Nhã Thư vừa mở ra cho anh, vào phút chót.

Mắt bão

Chương 24

Con đường xuyên qua công viên dài và đang sáng ửng lên. Những hàng cây dày ken, nối tiếp nhau bắt tận tựa một cánh rừng. Ban mai trong trẻo, không khí sạch tinh sau đêm mưa. Một con chim có đôi

cánh đồ chọi vừa thức giấc trong vòm lá nào đó, bay vút ra, tiếng kêu liếp liếp của nó như những mũi kim mổ vỡ lớp vỏ tĩnh lặng của buổi sáng mùa hè. Trên thảm cỏ còn ướt sương, làn hơi nước bốc lên như những đám khói bằng lăng tím nhạt. Gần sáu giờ. Các ngọn đèn đường đồng loạt tắt đi, nhưng cái quang sáng cầu vồng vẫn còn ở lại, vương vất trên khoảng không đang ánh lên màu kim loại. Vĩnh ngồi im trên băng ghế công viên, hoàn toàn tĩnh táo. Anh để cho tất cả không gian chung quanh thấm vào bên trong mình, với nỗi ngạc nhiên biến thành cảm giác buồn rầu dịu dàng và nỗi tiếc nuối không thể biết rõ nguyên nhân.

Suốt mấy ngày trôi qua, anh không sao nhảy lên khỏi hố đen muộn phiền. Sau khi từ quán bar về, với cái đầu lệch trĩu sang một bên vì nửa chai rượu brandy và vô số bản nhạc dance nhồi đầy âm thanh điện tử, Vĩnh lái xe đi thẳng về nhà. Sự vắng lặng lạnh lẽo của nó chỉ khiến anh muốn phát điên. Ba mẹ anh lại bay qua mấy nước châu Âu. Phòng Thái Vinh khóa chặt. Ánh sáng rỉ ra từ ô thông gió báo cho anh biết con bé vẫn ở trong đấy. Còn nó đang làm gì thì có trời mới biết được. Sau sự việc tồi tệ mà Thái Vinh khai thật rồi cái tát anh giáng cho em gái, điều gì đó vô hình đã nứt vỡ. Có lẽ hai anh em sẽ chẳng thể kết nối với nhau được nữa. Con bé vẫn giữ thói quen sinh hoạt bình thường, thản nhiên nói chuyện với mọi người trong nhà, chỉ có điều nó cầm nín trước anh. Hơn một lần, Vĩnh toan nói chuyện nghiêm túc với mẹ những sự vụ Thái Vinh vừa trải qua. Mẹ hiểu con gái hơn, sẽ đưa ra các lời khuyên hợp lý, anh nghĩ. Tuy vậy, chính anh cũng ngạc nhiên khi mẹ không thể nhận biết phía sau thái độ lúc thì láo xược, lạnh lùng bất cần, lúc thì phẫn khích thái quá của con bé, chính là sự sụp đổ và cầu mong được chú ý. Mẹ chỉ dặn anh kiểm tra hồ sơ giấy tờ và chuyển đủ tiền vào tài khoản, chuẩn bị đầy đủ cho con bé trở lại Sing, bắt đầu năm học. Thật sai lầm khi trách móc người khác, anh tự trấn an. Bất kể là ai thì cũng phải tự chịu trách nhiệm về chính mình. Anh không thể tháo gỡ sai lầm trong hành xử với em gái. Có lẽ trong sự vô tình của mẹ, có gì đó có lý khi nhất thiết gửi con bé đi học xa, buộc nó phải chấp nhận khó khăn và sự cô độc thử thách.

Trần trọc mãi mà giấc ngủ không đến, gần ba giờ sáng, khi cơn mưa vừa ngớt, anh lẳng lặng mở cổng bước ra đường. Đi bộ hơn hai trăm

mét, anh băng sang công viên. Vài đứa trẻ bụi đời giật mình khi nghe tiếng chân anh, rồi lại rúc đầu vào nhau ngủ tiếp dưới mái hiên ki-ốt bán nước giải khát. Chọn một băng ghế khô ráo, anh ngồi xuống. Bóng tối khiến anh thấy dễ dàng hơn khi sắp xếp lại những ý nghĩ rối loạn. Đột nhiên, Vĩnh chợt nhận ra bấy lâu nay anh đã giống hệt như robot. Một con robot hoàn hảo, vẻ ngoài được thiết kế thân thiện, vận hành không có gì đáng phải phàn nàn. Thế nhưng, ý nghĩa sự hiện diện của mình trong cuộc sống này là gì, anh chưa từng một lần nghĩ đến. Công việc cứ cuốn đi liên tục. Anh ngỡ như chỉ cần từng vụ làm ăn phụ giúp công ty gia đình thành công, việc học hành đảm bảo vị trí dẫn đầu ở lớp, thì xem như cuộc sống chẳng có gì đáng phải bận tâm. Tuy vậy, chỉ cần một biến cố nhỏ, cũng đủ để anh sực hiểu anh hoàn toàn không mạnh như mình tưởng. Quá dễ tổn thương là bằng chứng cho thấy bên trong anh thiếu hụt điều cốt lõi. Đôi khi, người ta phải biết dừng lại, dành một ngày tự nhìn thẳng vào chính mình, Vĩnh nghĩ im lặng. Những đợt gió đêm lùa qua nhẹ bỗng. Anh ngủ thiếp trên băng ghế lúc nào không hay.

Có lẽ lâu lắm rồi, anh đã quên mất một buổi sáng ngoài trời như thế nào. Thói quen giam mình trong những căn phòng đã khiến anh lãng quên bên ngoài kia còn một cuộc sống khác. Cuộc sống ấy tiếp nhận anh vô điều kiện, bất kể anh khốn đốn và mệt mỏi thế nào. Một cuộc sống thật hơn, đơn giản hơn và cũng rộng lượng hơn. Anh đi qua con đường đất phủ đầy lá cây ẩm ướt xuyên công viên. Từ con hẻm nhỏ góc vỉa hè, mấy cậu bé đang hí húi xếp những chiếc bánh mì vừa lấy từ lò bỏ vào cần xé, chuẩn bị cho buổi bán dạo. Qua lớp vải gai phủ kín, mùi bánh thơm dịu lảng lẽ trốn thoát, lẫn đi trên vỉa hè yên tĩnh. Những mảng màu của bức tranh cổ động ngay góc ngã tư hình như rực rỡ hơn. Anh dừng chân trước một đại lý du lịch mở cửa suốt ngày đêm. Bên trong ô kính giới thiệu các tour lữ hành, ngọn đèn đang tỏa luồng ánh sáng xanh dịu xuống mô hình chiếc Boeing 777. Trên tấm áp-phích khổ lớn, chàng trai và cô gái có làn da nâu sẫm với những hạt nước lấp lánh ôm ghì nhau, tựa hai thủy thần đắm say vừa bơi lên từ vùng biển xanh thẳm. Nụ cười rạng rỡ với hàm răng trắng lóa của họ là một biểu tượng của tuổi trẻ tràn đầy sinh lực, tự do, niềm vui sống. Chỉ là những hình ảnh quảng cáo! Biết vậy, mà Vĩnh vẫn run lên. Anh cần được bày tỏ nỗi buồn, niềm lo âu với một người sẵn lòng lắng nghe và thấu hiểu. Anh cần được ôm ghì để cảm thấy hơi ấm sẽ chia. Nếu không cảm thấy tình yêu

thương và gần gũi, nếu không cho đi và nhận lại lòng cảm thông từ phía khác, thì con người anh chỉ là nơi chốn trú ngụ cho sự trống rỗng mà thôi. Đột nhiên, Vĩnh hiểu, anh cần Nhã Thư ghé góm. Trong sâu thẳm, anh vẫn còn yêu cô siết bao.

Ngay sáng hôm ấy, với sự hồi thúc gần như cuồng điên, Vĩnh phóng xe đến tìm Nhã Thư ở trường đại học. Cô vừa hoàn thành bài thi vấn đáp cuối học kỳ. Nhìn thấy anh, gương mặt cô đột nhiên trắng bệch như sáp. Trong tích tắc, cô quay lưng, bước nhanh như tháo chạy về phía nhà để xe cuối sân trường. Anh đuổi theo. Gần như thô bạo, anh buộc cô ngồi vào trong xe và lái thẳng đến quán cà phê yên tĩnh. Họ có một cuộc nói chuyện dài. Thật sự, phần lớn là Vĩnh nói. Thư im lặng, thỉnh thoảng mới trả lời anh khẽ khàng bằng câu nói ngắn. Cô chỉ nhìn anh bằng đôi mắt mở to, sợ hãi và đau xót. Chiếc đồng hồ trắng trên tay cô run rẩy. Rồi những câu nói đột nhiên như biến mất khỏi thế gian này. Chỉ còn chỗ cho yên tĩnh trong góc quán. Thời gian lặng. Tất cả vẻ mạnh mẽ rần rỏ khiến Vĩnh sợ hãi nơi Nhã Thư đột nhiên biến mất. Chỉ là một cô gái yếu ớt, với đôi vai gầy guộc hơi so lên. Anh nhận ra cô đang khóc. Cầm bàn tay ấm áp gầy mảnh của cô, anh áp lên môi. Rồi anh nói nhỏ, thành thật:

- Anh xin lỗi. Tha thứ cho anh, vì tất cả những đau đớn anh gây ra cho em!
- Anh còn yêu em, thật chứ? - Qua làn mắt ướt, Thư ngược nhìn anh.
- Cho anh cơ hội, một lần nữa. Anh cần em. Anh yêu em và thiết tha có em hơn là em có thể hình dung, Thư ạ!

Cô gái gật nhẹ. Không nói gì thêm, nhưng Vĩnh nhìn thấy sự hồ nghi rụt rè, nỗi phân vân buồn rầu thoáng qua mắt cô. Nhưng hơn tất cả, bên trong đôi mắt dẫu yêu ấy, đang chậm chậm dâng lên niềm yêu thương tràn đầy, ấm áp.

Suốt một tuần liền, Vĩnh sống một đời sống khác. Vẫn là những nhiệm vụ phải giải quyết hàng ngày. Vẫn là những con người cần phải gặp gỡ. Nhưng bên trong anh, nỗi đau xót được xoa dịu. Cảm giác lạnh giá đột nhiên cũng biến mất. Mỗi sáng thức giấc, anh vội vã vươn tay cầm điện thoại. Khi anh ngủ say, cô thức giấc, gửi một tin

nhấn. Chỉ là dòng chữ ngắn "*Em thương yêu anh siết bao*" hay dấu hiệu của nụ hôn, cái ôm siết. Nhưng tất cả những điều bé nhỏ ấy khiến anh xúc động khủng khiếp. Mỗi ngày là một ngày mới, đáng giá đến từng phút giây.

Anh thuyết phục Nhã Thư thu xếp nhanh chóng công việc, xin mấy ngày phép. Năm học kết thúc. Kỳ nghỉ hè đã bắt đầu. Cuối tháng đó, anh gọi điện cho đại lý du lịch, đặt hai vé bay ra đảo Phú Quốc. Họ thuê một bungalow riêng nhìn thẳng ra biển, trong khu resort sang trọng và yên tĩnh. Nhã Thư đã bối rối dữ dội khi nhân viên tiếp tân của resort hỏi họ có phải vợ chồng hay không. Đưa tay siết chặt bàn tay cô, anh lạnh lùng trả lời: "Chúng tôi sắp là vợ chồng!".

Những ngày ngắn ngủi hoàn toàn tự do và tràn ngập sướng vui. Biển xanh thẳm. Các đợt sóng trắng xóa buổi sáng và rì rào sầm tối trong ánh trăng. Ánh nắng rực rỡ và trong trẻo như hôm ấy là ngày cuối cùng mặt trời còn đi qua trái đất này. Bãi cát ấm nóng dài bất tận. Cuộc sống sóng sánh như mật ong mà Vĩnh và cô gái anh yêu đắm chìm vào. Bỏ lại phía sau nỗi ngần ngại của lần đầu tiên, những nhượng ngùng thân xác biến thành niềm đắm say mạnh mẽ, dâng trào. Có tối, anh ghì chặt Thư trong tay, lắng nghe những sợi tóc cô thì thảo vương trên mặt anh. Tối khác, anh trở dậy, ngồi trên mép giường, ngắm nhìn cô ngủ vùi trên gối, gương mặt xinh đẹp thanh thản, tựa một vệt sáng nổi lên trong căn phòng mờ ảo. Và tuyệt diệu nhất là các buổi sáng thức giấc bên nhau, nhìn gió biển thổi tung các tấm rèm cửa sổ. Mọi điều bỗng trở nên nhẹ tênh để chia sẻ cùng nhau. Họ nói tất cả những điều vừa thoáng qua đầu, những kỷ niệm thơ ấu, về thời gian sống, về tương lai phía trước tràn đầy hy vọng. Có một lần, khi anh hôn lên vai Thư, chiếc đồng hồ trắng bỗng rơi xuống. Cô nhặt nó đeo lại vào tay, mỉm cười: "Em rất quý nó, Vĩnh ạ!". "Tại sao?" - Anh không thật chú ý. "Vì anh đã nhờ Hải chuyển nó tặng cho em, trong ngày sinh nhật!" - Cô mỉm cười vô tư lự. Vĩnh khựng lại. Nhưng anh không hỏi gì thêm.

Về thành phố, trên taxi từ sân bay về nhà, xe dừng lại khi đèn đỏ ngay góc ngã tư khu trung tâm. Vĩnh lơ đãng ngó ra ngoài. Máu dưới da anh đột nhiên lạnh toát. Trên tấm vải lớn treo bên ngoài một cửa

hiệu thời trang vừa khai trương, hình ảnh Thái Vinh đang nhin thẳng vào anh. Ánh mắt lạnh lùng và dáng đứng khiêu khích của cô bé khiến anh tê liệt.

Mắt bão

Chương 25

Các nam nhân viên đang túm tụm quanh một tờ tạp chí vội vã đứng bật dậy khi Hữu đẩy cửa kính bước vào. Với nụ cười trên môi, anh ta vui vẻ gật đầu chào tất cả. Thế nhưng, tất cả đều biết đôi mắt lạnh lẽo của Hữu đang lướt rất nhanh, không bỏ qua bất kỳ một chi tiết nào, từ những bộ đồng phục c thẳng nếp trên người nhân viên, bình gốm cắm hoa tươi rói trên quầy thu ngân cho đến các mẫu hàng mới nhập bày biện kiêu mới trên kệ gỗ trắng dọc theo bức tường lớn.

-Thiếu một người! – Hữu nhận xét.

-Dạ, Sơn tới trễ chút xíu! – Một ai đó rụt rè lên tiếng.

-Vậy sao? – Hữu lạnh lùng.

Mọi người tản về vị trí làm việc. Không khí yên tĩnh. Mùi hương táo xanh từ máy điều hòa lan tỏa trong không gian, mát lạnh, gây nên ấn tượng sang trọng vô hình. Bước vào phòng điều hành, Hữu mở laptop, gọi nhân viên thu ngân và bắt đầu kiểm tra sổ sách của ngày hôm trước.

Cửa hàng thời trang thể thao đã khai trương hơn một tháng. Bức tường ngoài sơn phủ một màu xanh biếc tươi mát, những ô kính lớn phô diễn hàng chục manne-quin trong các tư thế độc đáo khiến cửa hàng nổi bật trên dãy phố vốn dĩ đầy ắp những cửa tiệm bày trí kiêu cũ. Nhưng đặc biệt nhất chính là tấm poster khổng lồ in ảnh Thái Vinh. Chiếc áo dry fit trễ nải để lộ cánh tay thon dài. Đôi chân tuyệt đẹp hiện ra dưới chiếc váy chơi golf. Tất cả thoát tiên gây cảm giác tinh khiết và lạnh mạnh. Tuy nhiên, nhìn kỹ, cái vẻ mặt như thể nhạo báng cùng ánh mắt u ám đượm vẻ thách thức đờn đau của nhân vật trong ảnh mới là ấn tượng kỳ dị nhất. Khi bên hãng thiết kế chọn bức ảnh đó để làm poster trang trí và in bro-chure, Hữu rất phân vân. Tay

họa sĩ thực hiện tức khắc trấn an: “Đây mới chính là kiểu hình tượng mà đám khách hàng của các anh mê thích. Vui tươi hồn nhiên hả? Ai cần nữa! Sang trọng thành đạt hả? Đã quá nhàm! Một cô gái như quả táo non nhưng ẩn chứa thuốc độc bí ẩn mới là phong cách mới mẻ, khiến người ta hứng thú. Hãy tin tôi đi!”. Linh cảm mách bảo Hữu thử một lần tin lời nói khoa trương của tay họa sĩ ngạo mạn.

Đúng như kế hoạch của Trung, người bỏ vốn chính, doanh số bán ra ngay từ đầu tuần đã hết sức khả quan. Hữu quyết định làm trái lời Trung. Dịp khai trương, anh cương quyết không giảm giá. Hàng cao cấp không cần loại khách hàng chờ khuyến mãi mới xuy tiền ra, Hữu lập luận. Quả thật, cô nhóc Thái Vinh trên tấm poster đã gây ảnh hưởng nhiều hơn mong đợi. Khách hàng kéo tới ồ ạt, sẵn sàng chi tiền lớn để mua các bộ trang phục chỉ để chơi thể thao hoặc sử dụng thường nhật. Máy hóa đơn lớn nhất thường thanh toán bằng các loại thẻ tín dụng. Khách hàng là những người ngoài hai mươi như Hữu. Mùi vị sự thành đạt sớm nơi họ có thể đánh hơi khi họ mới vừa đẩy cửa bước vào. Vui vẻ, hoạt bát và vui nhộn, họ có thể chi cho một hóa đơn trên mười triệu đồng không chớp mắt. Hữu căm ghét nỗi thèm khát sắc nhọn như một mũi dao mà những kẻ đồng lứa giàu có kia thân nhiên đâm vào lòng anh. Một ngày nào đó ta phải trở nên giàu có, ta cũng xài tiền lớn như đám người này, anh tự nhủ. Một cách thăm kín và vô thức, Hữu vẫn ngưỡng mộ ngắm nhìn họ, gắng sức ghi nhận mọi biểu hiện sành điệu, để mô phỏng. Việc tiếp xúc thường nhật với giới thượng lưu khiến Hữu mau chóng nhận ra lớp vỏ hào nhoáng lâu nay anh tự hào khoác cho bản thân còn xa mới chạm tới độ sang trọng thứ thiệt. Giàu có đúng nghĩa không phải là niềm tự hào về những đồ đạc đắt tiền được sở hữu. Nó nằm trong cái cách xài tiền kia. Thoải mái, dễ dàng, chẳng cần chút đắn đo hay bận tâm.

Tiền bạc kéo đến tựa một cơn lốc cuồng say. Nó kích thích người ta làm việc liên tục, thèm khát kiểm soát tất cả, chu toàn tất cả, không bao giờ biết tới mệt mỏi. Có những hôm, sau khi cho nhân viên về hết, ngồi một mình trong cửa hiệu đóng kín, Hữu vuốt phẳng các hóa đơn thanh toán bằng thẻ, dốc hết tiền mặt thu được trong các ô vuông thu được trong ngày lên mặt bàn. Ngắm nhìn và chạm tay vào tiền bạc cụ thể là một thú vui kỳ quặc. Khi đó, tâm trạng trở nên phấn

chấn khủng khiếp đến mức nó khiến người ta như lịm đi. Trong trạng thái lâng lâng nửa thức nửa tỉnh đó, tất cả mệt mỏi đều tiêu tan. Hữu phát hiện còn một thứ khác có sức hấp dẫn không kém tiền bạc. Đó là quyền lực. Vì làm việc tại công ty quảng cáo lớn, Trung không thể ra mặt là ông chủ một nhãn hiệu thời trang. Nhiệm vụ tuyển dụng và quản lý nhân viên thuộc về Hữu. Mỗi khi anh bước vào cửa hàng, đám nhân viên đều hạ thấp giọng, cố gắng làm việc thật tử tế để không bị anh quở trách. Họ không che giấu việc họ nể trọng anh. Họ mừng vui mỗi khi được anh quan tâm và khen ngợi. Họ sợ hãi ra mặt khi anh cau kinh hạch sách vì một chi tiết nào đó thiếu hoàn chỉnh. Hữu tận dụng triệt để uy lực của mình. Anh tin chắc, bộ máy cửa hàng hoạt động hoàn hảo, chính là nhờ sức mạnh quyết đoán từ người cầm đầu. Uy lực hiệu quả cao nhất khi bọc trong lớp vỏ vừa cứng rắn, vừa mềm mỏng. Càng về sau này, Hữu càng tin chắc mối liên kết ghê gớm giữa tiền bạc và quyền lực. Anh ta lý giải được vì sao đám bạn ở trường đại học luôn nhìn Vĩnh với con mắt khác. Vĩnh tự tin vì có chỗ dựa tiền bạc và tên tuổi của gia đình. Kết luận này khiến Hữu hết sức phấn khích. Một khi giải mã được các nấc thang của Vĩnh, anh sẽ tăng tốc và vượt qua không quá khó khăn.

Kiểm tra con số trên excel với nhân viên thu ngân, nhưng Hữu vẫn để mắt và lắng nghe bên ngoài khu vực bán hàng. Hai vị khách ngoại quốc bước vào đã hơn 15 phút, đang trao đổi gì đó với nhân viên đứng quầy phụ trang, giọng nói càng lúc càng cao hơn, gay gắt. Hữu đặt laptop sang bên, đứng dậy bước ra ngoài. Nhân viên phụ trách khu vực túi xách và phụ trang là Sơn, người đến trễ. Hình như cậu ta không biết sự hiện diện của Hữu. Nhìn thấy anh, cậu ta giật thót, ánh mắt lảng tránh nhìn sang hướng khác. Ngay tức khắc, Hữu đánh hơi thấy mùi của sự bất thường. Đi thẳng đến trước hai vị khách hàng trẻ tuổi, anh nhẹ nhàng hỏi bằng tiếng Anh:

-Xin lỗi, anh chị cần tôi giúp đỡ gì không?

Đôi mắt xám tro của cô gái sẫm lại đầy phẫn nộ, hướng thẳng về phía Hữu, chìa tay cho anh xem cái hóa đơn bán hàng. Rõ ràng, cô ta giận dữ nhưng cố kiềm chế:

-Chúng tôi mua một cái túi da và hai chiếc ba-lô. Tôi muốn thanh toán bằng US dollar. Anh hiểu ý tôi không?

-Tất nhiên được thôi. Ở đây, chúng tôi chấp nhận thanh toán theo tỉ giá ngoại tệ niêm yết!- Hữu thoáng khó chịu. Khách Tây thường có thái độ kẻ cả đáng ghét dù họ không hào phóng bằng khách Việt –

Nhân viên của tôi không giải thích sao?

Sơn cup mắt xuống. Gương mặt anh ta như đại đi. Người đàn ông ngoại quốc chen vào bằng thứ tiếng Anh khó nghe:

-Chúng tôi không bằng lòng với giá mà nhân viên của anh đề nghị. Quá thấp. Chúng tôi muốn giá công bằng.

Hữu hiểu ngay vấn đề. Anh nói tỉ giá cửa hàng quy định. Nét cau có trên mặt hai vị khách tức khắc giãn ra. Cô gái gạt đầu lia lịa. Hữu đưa họ tới quầy thu ngân. Khi hai vị khách thanh toán xong xuôi, anh lấy một móc chìa khóa tặng cô gái, thay cho lời xin lỗi. Họ vui vẻ tạm biệt anh, hẹn sớm gặp lại. Khi họ đi khuất, Hữu quay trở vào, nhìn lướt trên đầu Sơn: "Cậu vào phòng điều hành ngay!".

-Cậu nói rõ cho tôi nghe cách ăn gian tiền bằng cách hạ tỉ giá ngoại tệ coi nào! – Hữu hất hàm, không rào đón.

-Dạ, thưa anh, em không cố ý...

-Trả lời thẳng câu hỏi đi!

-Dạ... dạ... Em chỉ nói với khách ở đây không nhận thanh toán ngoại tệ, nên em sẽ đổi tiền giùm họ. Họ đưa đô cho em, tính theo tỉ giá thấp. Lát sau, em sẽ thanh toán lại với thu ngân bằng giá niêm yết...

- Sơn nuốt nước bọt, rồi ngưng bật.

-Cậu làm vậy bao nhiêu lần rồi?

-Dạ, lần này là lần đầu tiên! – Sơn nhìn Hữu, ánh mắt tuyệt vọng – Vì em không thấy thu ngân, nên em liều thử coi sao.

-Được thôi, để tôi hỏi thu ngân xem đã bao nhiêu lần cậu thanh toán hộ khách! – Vừa nói, Hữu vừa nhoài tay lấy điện thoại bàn.

-Anh Hữu, tha lỗi cho em... Em phạm sai lầm lần này là lần cuối. Em xin khai thật. Em làm vụ này sáu lần rồi... - Giọng Sơn bé xiu, gần như kiệt sức.

-Tôi sẽ tha thứ nếu cậu khai thật số tiền lời cậu kiếm được khi chơi trò này!

Đôi môi xám ngoét của Sơn lập bập:

-Dạ, ba trăm ngàn đồng, thưa anh!

Tựa hẳn vào lưng ghế, Hữu nhếch môi cười lạnh lẽo. Bây giờ thì chẳng cần phải nhẹ nhàng nữa. Anh đưa cho Sơn thanh sắt. Cậu ta đã tự mài nó thành con dao để tự đâm chính mình. Hữu búng nhẹ tay:

-Cậu có thể rời khỏi cửa hàng ngay lúc này. Nhớ trả bộ đồng phục nghe!

Sơn đờ đẫn ngồi im. Dường như ý nghĩa của câu mệnh lệnh đó phải

mất vài phút mới ngấm vào câu ta. Chậm chạp ngược lên, Sơn nhìn Hữu, chờ đợi:

-Anh đuổi việc em hả, anh Hữu?

-Cậu không nghe thấy? Cậu muốn tôi lặp lại?

-Anh hứa là sẽ không đuổi việc khi em khai thật...

-Sao? Tôi hứa vậy hả? Hồi nào? Bằng chứng đâu? – Hữu cười khẩy. Sơn lắc đầu đứng dậy. Cậu ta nhìn Hữu, như muốn nói gì đó. Nhưng rồi cậu ta cúi mặt, lê bước. Khi ra tới cửa kính, Sơn khựng lại. Cậu ta nhìn mông lung ra con đường nóng bức, rồi một lần nữa ngoái nhìn vào bên trong gian hàng rộng lớn, phù hoa. Hữu nhìn theo, chợt nhớ câu đồng dao trong trò chơi ngày bé “Thiên đàng địa ngục hai bên”. Cũng như anh, Sơn là sinh viên trọ học. Cậu ta mới năm nhất. Hữu nhớ như in cái ngày đầu tiên Sơn đứng trước mặt anh, xin việc. Gầy gò, Đầy khao khát và quyết tâm. Một chân bán hàng thế này thật lý tưởng để cậu ta có thể vừa học vừa làm. “Điều mình vừa làm giống như giành miếng bánh trong miệng một đứa nhỏ đói khát vậy!” – Hữu tự nhủ. Thế nhưng thoáng chạnh lòng đó mau chóng bị anh ta gạt ngay. Mình đã dạy cho cậu ta một bài học đắt giá. Những nghiệt ngã của đời sống hữu ích hơn những trò tha thứ vớ vẩn về nhiều. Hãy cho cậu ta nếm mùi địa ngục một lần, để cậu ta biết giá trị của thiên đường đánh mất.

Hữu tiếp tục xem xét các con số. Điện thoại di động vang lên đột ngột khiến anh giật mình. Thái Vinh. Anh ta nhíu mày. Bằng giọng hỗn hển đầy lo sợ, cô hỏi ngay anh ta về khoản tiền 100 triệu. “Em có thể lấy lại nó sớm, được không?”. Hữu nhíu mày, đưa mắt nhìn ra ngoài. Nếu các nhân viên nghe lén những gì anh nói, mọi việc chẳng hay chút nào. Anh ta hạ giọng: “Em ghé qua cửa hàng trưa nay gặp anh. Chúng ta nói chuyện cụ thể, nhé cưng!”.

Đúng 11 giờ trưa, Thái Vinh hiện ra bên ngoài cửa kính. Hữu bước ra ngay, không để cô vào bên trong. Cửa xe taxi vẫn mở. Soạn sẵn nụ cười tươi, anh đưa tay đón cô. “Thái Vinh, quay lại ngay!” – Tiếng gọi giật rất lớn từ phía sau. Cô nhóc giật mình, ngoái lại. Trên chiếc xe máy vừa trở tới cặp sát vỉa hè, Hải đang nhìn cô, lo lắng, và cả cầu khẩn. Cô nhóc khựng lại, đắn đo. Cùng Hữu bước vào taxi hay quay lại đi về phía Hải? Hữu đọc rõ nỗi hoang mang trong cô bé. Sự tình cò lạ lùng. Chỉ trong một buổi sáng, có hai người phải chơi trò thiên đàng địa ngục hai bên.

Chương 26

Hữu đưa mắt nhìn một lượt cửa hiệu đồ ăn Thái khai trương cách đây chưa lâu. Các thực khách mới bước vào tức khắc bị ụp xuống bởi một cái lồng vô hình, với lớp lưới dày ken được dẹt từ hương vị của hàng trăm món ăn nồng nực, xa lạ. Buổi trưa, khách đông kín các bàn được phục vụ và cả bên khu vực thức ăn tự chọn. Hầu hết là dân văn phòng và những cô cậu choai choai tiền bạc rủng rinh. Hệ thống dây chuyền khởi đi từ một ô vuông trở trên bức tường bếp vận hành đều đều, chậm rãi. Những cánh tay vươn ra. Các khay thức ăn tự chọn liên tục hiện ra để rồi liên tục biến mất trong cơn thèm ăn vô độ của một đám đông rầm rì, không thể phân biệt nổi diện mạo của từng cá nhân. Xuyên qua tất cả những thứ ấy, Thái Vinh sải bước phía trước, đôi chân dài gầy gò gây ấn tượng kỳ dị bởi chiếc quần shorts jeans siêu ngắn rách tua tủa và đôi bốt da màu xám tro đẹp tuyệt cao ngang bắp chân.

Một nữ nhân viên phục vụ hỏi họ có đặt bàn trước không, sau đó lịch sự mời hai vị khách quá bộ lên lầu. Nhưng Thái Vinh gạt phăng cô ta sang một bên, xăm xăm bước tới cái bàn trống vị trí đẹp nhất, ngay cạnh bức tường kính có những cây cọ Nam Mỹ xanh mướt. Nữ phục vụ vội vã chạy theo, chộp vội cái bảng đồng khắc chữ *Reserved* giữa bàn, đưa sát mặt Thái Vinh:

- Xin lỗi! Em nhìn thấy gì không? Bàn này khách người ta đặt trước rồi!

Cô nhóc nhún vai, mắt lạnh, giọng thách thức:

- Vậy ư? Nhưng chị có nhìn thấy em không?

- Có chứ! - Nữ nhân viên trả lời ngay, bắn khoản đưa mắt nhìn quanh, sợ bị hổ một điều gì đó - Chắc em là khách có thẻ VIP hả? Nhưng dù sao, hai người cũng không thể ngồi ở đây được đâu.

- Không nói nhiều nữa. Nếu thấy rồi thì phải biết em là ai.

Người phục vụ bối rối lùi về phía sau. Hữu thoáng đắn đo. Nhưng rồi anh cũng bước theo Thái Vinh, ngồi xuống chiếc ghế da trắng kem. Hữu ngạc nhiên khựng khiếp. Anh thừa biết đôi khi hành xử gàn dở, trơ tráo, bất chấp phép tắc mang lại cảm giác thú vị đặc biệt. Nhưng, hành xử xác xược giữa chốn đông người, lại là nơi sang trọng như Thái Vinh đang làm thì anh không dám nghĩ tới. Nữ nhân viên đứng

bên bàn, dăm dăm nhìn cô khách bướng bỉnh. Hữu gọi món nhanh chóng. "Hai người có gọi nước uống gì không?" - Nữ phục vụ hỏi thêm. Lơ đãng nhìn ra bên ngoài kính, cô nhóc cười khẩy: "Hai ly cam vắt!". "Ở đây không có cam vắt, chỉ có nước cam đóng chai!". "Vậy thì hãy đi mua cam!" - Thái Vinh lên giọng. Gương mặt nữ phục vụ như sắp vỡ bung với nỗi tức giận dồn nén. Anh gõ nhẹ ngón tay lên tay cô nhóc: "Uống nước cam đóng chai được rồi, cưng!". Đột ngột Thái Vinh hét lên: "Không! Phải là cam vắt!". Những người chung quanh giạt hẳn, đổ dồn mắt về phía họ. "Cô đừng làm ồn!" - Nữ nhân viên gắng kiềm chế. Nhưng cô khách trái tính vẫn hét: "Cam vắt, hiểu không?". Hữu lặng đi. Anh không ngờ cô nhóc hung hăng đến thế. Người phục vụ ném mạnh quyền thực đơn xuống mặt bàn. Hai ly trà đá đổ nghiêng. Nước lênh láng. Một chiếc ly rơi xoảng xuống sàn gỗ. Sự hỗn loạn không thể kiểm soát. Bất chợt, Hữu nhận ra một người đàn ông châu Á trong bộ cánh màu sẫm, khoảng ngoài 35, đang đi rất nhanh về phía bàn họ. Chủ nhân của nhà hàng, Hữu đoán, với cảm giác khó chịu. Về cau có ghê gớm của Thái Vinh bỗng dịu xuống. Với ánh mắt ngây thơ và tội nghiệp nhất, cô nhìn người đàn ông trung niên, dẫu môi:

- Ông Dee à, nhân viên của ông không muốn phục vụ em! - Cách cô nhóc phụng phịu phát âm từ "*ông Dee*" khiến người ngoài không khỏi phân vân về mối quan hệ đã được thiết lập giữa họ.
- Ồ, em đừng cáu kỉnh xấu lắm. Nhà hàng mới mở, thực đơn chưa đầy đủ! - Người đàn ông Thái nói tiếng Việt sành sỏi, giọng êm mượt
- Tôi mời em dùng bữa trưa nay, không cần thanh toán!
- Không thêm! - Cái cằm nhọn xinh xắn của cô bé hất lên ngạo ngược.
- Thôi nào, đừng bướng bỉnh! - Mỉm cười khoan hòa, ông chủ nhà hàng khẽ ra hiệu cho nữ nhân viên thu dọn đồong bữa bọn.

Bất chợt, ông ta quay qua người ngồi cùng Thái Vinh. Một cái nhíu mày rất nhanh nhưng không lọt qua mắt Hữu. Anh ta đưa tay cho ông Dee, cười xã giao:

- Hân hạnh được quen ông. Tôi là Hữu. Thái Vinh và tôi cùng là cổ đông của một cửa hàng thời trang thể thao.
- Ồ, tôi rất biết cửa hàng đó! - Ông Dee dịu giọng - Tôi quen Thái Vinh cũng nhờ cái poster bên ngoài cửa hàng của anh. Sắp tới, tôi muốn mời cô bé chụp quảng cáo cho hệ thống nhà hàng của tôi.

Thức ăn được mang lên. Ông Dee chúc hai vị khách ngon miệng, rồi quay gót rời đi. Cô nhóc chệnh mảng ăn xâu thịt nướng kiểu Thái, mắt vẫn nhìn qua tường kính. Dõi theo hướng nhìn của cô, Hữu

nhận ra Hải đang ngồi trên xe máy, đau đầu mắt lồi ra vào nhà hàng. "Vậy là tên Hải quê mùa đã bám taxi, theo ta đến tận đây - Hữu nghĩ thầm, cười mỉa - Nó tự khoác áo thiên thần hộ mệnh của con bé lão lếu này ư? Tốt nhất là mặc kệ thằng ngốc ấy!". Một chút nước sốt rơi trên mé tay Thái Vinh. Hữu đưa cho cô nhóc mảnh khăn giấy, nhắc cô nguyên nhân cuộc hẹn:

- Em cần gấp 100 triệu để làm gì? Chẳng phải chúng ta đã thỏa thuận đây là số vốn em góp vào cửa hàng thời trang sao? Sau ba tháng, em sẽ được chia tiền lời. Anh bảo đảm với em là không tệ đâu...

- Okay, em không quan tâm những chuyện ấy nữa đâu! - Thái Vinh đột ngột cắt ngang - Em sắp phải qua Sing đi học trở lại. Thiệt ra, số tiền đó em lấy của anh Hai. Em phải trả lại cho anh thôi. Qua bên, em được ba mẹ và anh Hai chu cấp đầy đủ, nên cũng không cần tiền lắm. Anh ráng thu xếp cho em, okay?

- Khi nào em cần số tiền đó?

- Tuần sau em bay rồi! - Giọng cô nhóc thờ ơ.

- Được. Vậy đầu tuần sau, anh đưa lại em!

Sự thật là Hữu chẳng biết xoay đâu gấp rút một khoản đáng kể như vậy. Tuy nhiên, anh ta cứ hứa cho cô bé yên chuyện. Ngồi trước mặt anh, Thái Vinh vẫn giữ nguyên vẻ mặt hững hờ. Những gì không thể lý giải luôn khiến anh ta bất an. Sau cái đêm gần gũi đầu tiên, hết như một cơn ác mộng cố ý ở căn phòng bồn tắm, Hữu ngỡ cô bé sẽ thù oán anh, buộc anh phải trả giá thích đáng cho những hành động tàn nhẫn. Thế nhưng, mọi thứ diễn ra trái với những gì anh đoán định. Sau đó mấy ngày, gặp lại anh, Thái Vinh hoàn toàn thản nhiên, như thể chuyện xảy ra giữa họ chỉ là vết xước vật vãnh. Anh đưa cô bé đi chơi hay xem phim ở những nơi cô thích. Mọi chi phí họ chia đôi, sòng phẳng như hai kẻ quen biết ở mức độ vừa phải. Vài lần, Hữu đề nghị nghỉ trưa ở khách sạn. Thái Vinh đồng ý dễ dàng. Thậm chí, thái độ dễ dàng của cô khiến anh ta chuyển từ ngạc nhiên sang cảm giác bị xúc phạm. Ánh nhìn chế giễu kín đáo của nhân viên các khách sạn bị Thái Vinh ném trả bằng tia mắt đầy thách thức. Trên giường, cô nhóc khá nồng nhiệt. Ghì chặt Hữu trong tay, cô bé lục lọi, khẩn thiết kiếm tìm một thứ gì đó mà chính anh cũng không biết rõ. Thế nhưng ngay sau đó, sự lạnh lẽo ập đến. Thái Vinh lại nhìn anh tựa nhìn một kẻ hoàn toàn xa lạ, trống hoác. Giống hệt như lúc này đây...

- Chủ nhà hàng làm quen em như thế nào? - Hữu lên tiếng, phá vỡ sự im lặng.

- À, một lần em ghé cửa hàng lấy cái mũ đánh golf kiểu mới để diện, ông Dee cũng ở đó. Ông ta nhận ra em là người mẫu trên poster. Ông ta sẵn đón em mới khiếp chứ! - Cô nhóc nhún vai - Khi biết em là chủ cửa hàng thời trang, ông ta càng nể phục. Khi khai trương nhà hàng này cách đây hai tuần, ông ta mời em tới dự. Đầu đuôi là vậy đó...

Hữu lắng nghe. Giữa những thông tin về ông Dee được đưa ra một cách lộn xộn, anh ta chợt hiểu vấn đề: Lý do duy nhất khiến gã trung niên kia để mất Thái Vinh chính là vẻ non nớt và sắc đẹp khác thường của cô. Vẻ đẹp lạc chuẩn, hoang dã bí hiểm mà ngay chính cô bé cũng chưa thể ý thức. Tại sao ta không chớp lấy điều này để kiếm tiền? Những gã háo sắc như ông Dee kia phải mất tiền mới được tiếp xúc với cô bé. Ý nghĩ bay vút qua óc Hữu. Anh ta buông muống xuống bàn, nhìn thẳng mắt Thái Vinh:

- Nghe đây, em có dám liều bỏ học bên Sing, ở lại Việt Nam không?
- Sao lại thế chứ? - Mắt cô nhóc tròn tròn.
- Em có muốn nổi tiếng và kiếm được nhiều tiền không? Tiền của em, không phải xin của ba mẹ hay anh Hai!
- Bằng cách nào?
- Anh sẽ nhờ anh Trung giới thiệu em làm người mẫu chuyên nghiệp.
- Em đâu có nghèo khó mà phải kiếm tiền sớm!

Cách nói kiêu ngạo nít ranh khiến Hữu tức giận. Nhưng anh ta ghìm lại:

- Mấy cô gái xinh đẹp như em không thiếu. Nhưng, nổi tiếng được bao người? Có danh tiếng, tự kiếm tiền, giàu có sớm là một giá trị rất lớn, rất đáng nể, em hiểu không? Em có thể đạt được tất cả những thứ đó. Dư sức!

Đôi mắt cô nhóc sẫm lại, bắt đầu để tâm vào câu chuyện:

- Em sẽ suy nghĩ thêm những gì anh nói!

Họ chia tay trước cửa nhà hàng. Thái Vinh lên chiếc taxi vừa tấp vào lề. Đường về cửa hiệu thời trang không xa lắm, Hữu quyết định đi bộ. Một bóng người thành lĩnh án ngữ ngay trước anh ta. Hữu đã quên bống Hải vẫn chờ. Chỉ không gặp trong hơn một tháng hè, mà Hải biến thành người khác. Da sạm nâu. Đôi vai ngang rộng hơn. Ánh nhìn vững chãi và nghiêm khắc. Vẻ tự ti trước đây mất sạch. Hữu nhìn bạn học, không phải không sợ hãi, nhưng vẫn nói cứng:

- Chuyện gì mà tự dưng mày chắn ngang đường tao vậy?
- Tao đã biết tất cả những gì mày làm với em gái Vĩnh. Đồ khốn!
- Mày biết hả? - Hữu nhướn mắt, nhấn giọng - Biết rồi thì kệ xác mày. Mày nghĩ mày là gì với con bé đó? Vãnh tai lên nghe nè, con bé

ấy là của tao. Của tao, hiểu không?

Thở mạnh vào mặt Hải, anh ta gạt tên bạn qua một bên, bước đi. Hải đứng im, cúi nhìn bóng đen dưới chân mình. Thành linh, anh quay ngoắt lại. Chỉ hai bước chân và một sai tay, anh túm cổ áo Hữu, giật mạnh. Một cú đâm móc từ dưới hàm, với tất cả sức mạnh của nỗi phẫn uất và lòng căm giận. Không kịp tung ra phản ứng chống cự, Hữu từ từ rũ xuống vỉa hè. Hải cúi xuống ghé sát tai anh ta, gần giọng: "Cú đâm này mới chỉ mở đầu thôi!".

Hữu lảo đảo đứng dậy. Những người đi bộ trên vỉa hè dạt xa, nhìn anh ta bằng cặp mắt kinh hãi. Hải đã bước ra phía cái xe cub, nổ máy phóng đi. Hữu lừa lười trong miệng, nghe lạo rạo. Răng gầy, có lẽ. Điện thoại trong túi bắt chợt reo vang. Một thằng bạn đồng hương hiện học bên đại học Ngân hàng. Hữu bấm nút trả lời. Đầu máy bên kia hỏi hỏi:

- Ê Hữu, sẵn tiền chứ hả? Chung tiền chơi chứng khoán với tớ không? Tớ mới kiếm được một mối ngon lắm. Mua sang tay cổ phiếu OTC, chưa lên sàn. Chắc chắn là thắng. Một lời năm. Tớ không nhiều tiền lắm. Nhưng chắc cậu có. Muốn không?

Mặt trời chói chang giữa nền trời sâu thẳm. Oi bức khủng khiếp. Mọi hình ảnh chao đảo. Khi trả lời "CÓ", Hữu ngỡ mọi thứ chung quanh đang tan chảy, tỏa ra vị mặn và hơi nóng. Mặn và nóng hết như máu đang chảy trong miệng anh ta lúc này.

Mắt bão

Chương 27

Sáu tuần là khoảng thời gian dài hay ngắn? Đi xuyên qua nó, người ta có thể biến thành một kẻ hoàn toàn khác lạ với bản thân trước kia? Tại sao hiếm khi người ta can đảm dấn thân vào sự thay đổi? Cách đây vài tháng, những tự vấn kiểu trên bị Hải xem là xa vời và vô nghĩa lý thì giờ đây, chúng hiện diện trong anh, khiến anh rơi vào trạng thái trầm lắng, miên man.

Suốt thời gian vừa qua, Hải biến mất khỏi thành phố. Qua lời giới thiệu nhiệt thành của Nhã Thư, chủ nhân resort bốn sao ngoài Mũi Né đã đồng ý gặp anh. Đó là cuộc phỏng vấn lạ lùng nhất Hải từng

biết. Nói thứ tiếng Việt bình dân rất thành thạo bằng giọng Hoa – sau này, Hải phát hiện cái ngữ điệu đặc trưng ấy còn biến tiếng Mỹ của ông ta thành kiểu giọng kỳ dị không thể trộn lẫn - ấn tượng ban đầu về ông Quyền là sự cởi mở, hơi xuề xòa, khá rộng lượng. Để lại nhà cửa vợ con bên Mỹ, ông về Việt Nam kinh doanh resort. Sau khi vui vẻ bắt tay, nhìn anh từ đầu đến chân bằng con mắt nhỏ sắc lẹm, ông ta đột nhiên nhờ anh chở đi đến một siêu thị nội thất bên An Đông, mua đèn trang trí cho các bungalow của resort. Ông nói thẳng: “Chỉ cần tìm loại chất lượng khá thôi, không cần mắc tiền quá!”. Sự nhớ khu nhà trọ có một đại lý các loại đèn từ ngoài Trung Quốc đổ vào, Hải hào hứng đề nghị: “Cháu biết chỗ này chắc chắn giá rẻ, mẫu rất nhiều. Chú muốn, cháu chở chú qua!”. Ông Quyền gật đầu. Tới điểm mua hàng đó, Hải xông vào kho. Ông Quyền kêu Hải tự chọn. Ngay cả việc thương lượng giá cả để được bớt chút đỉnh, Hải cũng gánh luôn. Ông ta chỉ đứng ngó và móc hầu bao. Lúc ngồi sau xe máy trở về, ông Quyền nói với Hải: “Thiệt ra, nếu tôi lên tiếng, họ bớt thêm một giá nữa. Nhưng tôi để cậu quyết. Cậu cũng biết tính toán và có khả năng thương lượng làm ăn đó, dù chưa có kinh nghiệm...”. Hải rùng mình. Anh đã vượt qua vòng kiểm tra mà không ngờ đến.

Ngay trưa hôm đó, ông Quyền kêu Hải ký hợp đồng làm việc. Mức lương khởi điểm là ba triệu mỗi tháng. Hải vội vã từ chối. Anh tự biết mình chỉ có thể làm việc bán thời gian, ngoài giờ học, nhất là năm cuối cấp tới đây, anh sẽ càng bận rộn với bài vở và chương trình thực tập. Ông Quyền cười ha ha:

-Nè, đừng có tự hạ thấp mình chứ, chú nhỏ. Tiền bạc là thước đo giá trị chính xác nhất đó cậu. Tôi không ưa mấy người chê tiền. Tiền mà không ham, thì đâu có biết cách làm việc tốt cho tôi!

-Nhưng cháu mới là sinh viên thôi, chú! – Hải lúng túng gãi đầu gãi tai – Lỡ làm việc không ra gì...

-Đừng nói nhiều. Trả mức lương đó cho cậu, vì tôi biết cậu có thể làm gì cho resort. Rồi mai mốt, cậu còn phải chịu trách nhiệm mấy thứ khác nữa.

Để Hải nắm bắt công việc kinh doanh mau lẹ, trước tiên ông Quyền gửi anh ra resort. Anh được thu xếp một căn phòng nhỏ phía sau khu vực spa. Bốn chục nhân viên của resort đột nhiên đặt dưới sự điều hành của Hải. Anh buộc phải nắm bắt mau chóng công việc với đủ

mọi bộ phận hành chính, tiếp tân, làm phòng, bếp, vườn, bảo vệ... Hệt như đột nhiên rơi vào một luồng nước xoáy khủng khiếp, cách duy nhất để tồn tại là bơi cật lực. Hàng ngày, anh dậy rất sớm, rà soát sổ sách thu chi, huấn luyện cho hai nhân viên kế toán và thu ngân cách dùng một phần mềm kế toán mới chính xác và hiệu quả hơn. Lần đầu tiên, khi đứng ra trực tiếp giải quyết các bất đồng giữa khách nghỉ ở resort với các nhân viên, Hải toát mồ hôi lạnh. Những xung đột diễn ra như cơm bữa giữa các nhân viên với khách, giữa nhân viên với nhân viên khiến Hữu đau đầu. Tuy nhiên, mỗi khi anh xuất hiện kịp thời, mọi việc sẽ ổn thỏa. Từ một người hiền lành, nín nhịn, luôn cảm thấy khó khăn khi diễn đạt ngôn từ, anh dần dần trở nên cứng rắn, quyết đoán và biết cách tạo được lòng tuân phục. Đôi khi, Hải ngỡ các nhân viên cười nhạo sau lưng sự non thiếu kinh nghiệm của anh. Bước vội về phòng riêng, anh nắm mạnh tay lên tường, đe dọa mình: “Ráng lên coi nào! Nếu vụ này thua, suốt đời mình sẽ thất bại!”.

Công bằng, thận trọng và vững tin vào chính mình, đó là cách Hải chọn vượt qua thử thách. Anh bắt đầu mạnh dạn sử dụng quyền lực. Anh phát hiện sở hữu quyền lực, sử dụng nó hợp lý, sẽ làm cho mọi việc vận hành rất tuyệt. Khám phá này chẳng có gì mới mẻ, nhưng lại khiến Hải vui suốt mấy ngày. Mấy lúc rảnh rỗi, anh cầm cúi đọc tài liệu điều hành khách sạn, hoặc nói chuyện thân tình với nhân viên. Đó cũng là cách nhận biết bất ổn tốt hơn nghe báo cáo trong các cuộc họp.

Công việc cuốn Hải đi băng băng. Bao người xa lạ cần tiếp xúc và kết nối. Vị trí đầy thử thách. Các trải nghiệm không ngừng mới mẻ. Chỉ có đôi khi, trong giấc đêm sâu thẳm, Hải nhớ Nhà Thờ khủng khiếp. Cảm giác cô độc, nhưng nhớ rõ ràng đến nỗi có thể chạm tay vào được. Nơi đây cách thành phố chưa đầy 200 cây số, thế mà anh tưởng chừng cô đang hiện diện ở một thế giới khác. Mấy hôm đầu, khi anh ra Mũi Né, cô đều gọi điện hỏi thăm và khích lệ. Những quan tâm giữa bạn bè, nhưng cũng đủ làm anh vui sướng xiết bao. Nếu chứng minh được năng lực trước ông Quyền, vượt qua thời gian thử việc khó khăn, anh sẽ có một chỗ làm bảo đảm. Có nghề nghiệp. Có tiền lương. Và như thế, anh đến gần Thư hơn. Tuy nhiên, ảo vọng đó đã bị đập vỡ tình cờ. Biết anh đi làm xa, Vĩnh cũng hết sức quan tâm.

Một lần nói chuyện, Vĩnh tình cờ tiết lộ với Hải việc cậu ấy được Nhã Thư tha thứ. Họ đã làm lành, đã yêu nhau trở lại. Cái âm sắc tươi vui phấn chấn trong giọng Vĩnh cũng là điều Hải cảm nhận rất rõ trong giọng nói Thư. Họ sinh ra để dành cho nhau. Đơn giản và đẹp đẽ. Mình chỉ là người bên lề, chẳng nên xen vào nữa. Làm bạn với hai con người tốt lành ấy, được họ quý mến và thường xuyên giúp đỡ, có gì để mình phàn nàn... Cứ thế, Hải không ngừng tự nhủ. Thế mà đêm, anh vẫn thấy mình úp mặt xuống gối, cắn chặt môi để không bật khóc. Mở cửa, men theo ánh đèn quanh hồ bơi, anh đi xuống bãi cát ven biển. Người gác đêm nhìn anh, hơi ngạc nhiên, rồi cũng không nói gì. Ngồi trên một khúc gỗ sồi đánh dạt lên cát, Hải dõi mắt ra mặt biển tối sẫm. Không gian lặng gió. Hơi nước lạnh buốt, căng mọng. Những đốm sáng lấp lánh trên nền trời đen sẫm, tựa những con mắt nhìn xuống anh. Một người chỉ có một mình. Chỉ cần ngày mai, mặt trời lên, mặt biển mênh mông và rực sáng, anh sẽ quay về với đời sống thực, với các va chạm. Nhưng giờ đây, giữa bóng đêm vừa an ủi vừa đáng sợ này, anh tự cho phép mình yếu đuối. Nước mắt chảy xuống, mặn như nước biển. Sau một đêm thức trắng, những muện phiền cô độc đông cứng lại, lắng sâu vào góc khuất. Hoàn toàn tỉnh táo, Hải quay trở về với công việc.

Cuối tháng, ông Quyền rút Hải về lại thành phố. Đã thuê được ngôi nhà nhỏ trong khu phố Tây để làm văn phòng đại diện. Một loạt công việc mới lại ập đến: Xây dựng bộ phận kinh doanh, móc nối với các đại lý du lịch để bán phòng cho resort, lựa chọn các nhà cung cấp thực phẩm và hàng hóa, tìm mua một chiếc xe 24 chỗ, tuyển tài xế để đưa khách lẻ và hàng hóa ra Mũi Né hàng ngày. Tiếng là trợ lý cho ông Quyền, thật ra, Hải chạy hết mọi việc. Ông Quyền chỉ đưa ra quyết định cuối cùng. Anh sớm nhận ra mức lương ba triệu không phải quá lớn. Việc nhiều tới mắt tới mũi. Chiếm thời gian là chuyện nhỏ. Vấn đề lớn nhất, nó choán hết đầu óc, khiến Hải không ngừng lo lắng, suy nghĩ. Dạo gần đây, ông Quyền hiếm có mặt ở văn phòng. Ông đang yêu. Một cô gái chỉ nhỏ hơn ông có ba mươi tuổi. Hải không hiểu nổi cái già khôn ngoan như ông chủ lại biến thành chú gà trống háo hức và phô trương khi ở bên cạnh cô gái rõ ràng trình độ thấp kém, thực dụng một cách lộ liễu. Kể từ đó, toàn bộ cuộc đời ông Quyền chất lên chiếc xe hơi cũ, cứ thế lao qua con đường đầy những ổ gà. “Thế giới này hình như đang bị say rượu!” – Hải nghĩ, chán nản và khô hời. Mọi việc tại văn phòng và resort phó thác cho

anh. Như hôm qua, dù đã nhận lời tham dự dạ tiệc ra mắt một văn phòng du lịch lớn, đến phút cuối, ông Quyền lại giao cho anh: “Có nhiều mối làm ăn ở đó. Nhất định cậu phải có mặt!”.

Hải mở ngăn kéo lấy bộ quần áo đẹp mới sắm, dành cho dịp quan trọng. Một con gián bay vụt ra, chấp chới bay qua luồng đèn sáng rồi bám lên bức tường ổ nước mưa. Khi Hải đẩy xe ra sân chung, mấy cô thợ may công nghiệp cùng nhà trọ í ới kéo nhau ra cửa, vờn cổ nhìn anh. Một cô cố ý nói to: “Người ta bây giờ là dân văn phòng rồi nhe. Sang trọng quá chừng. Không tới lượt tụi mình đâu!”. Các cô cúi néo nhau, cười rộ lên như bày sê òn ào. Hải thoáng đỏ mặt, lắc đầu, lên xe phóng đi. Làm ở resort, tiếp xúc với khách trọ giàu có, anh biết một ngày tiền ở của họ còn hơn đứt tháng lương công lương bên máy may của các cô. Chỉ là so sánh tình cờ nhưng khiến lòng Hải dấy lên cảm giác thương xót, buồn buồn.

Lễ ra mắt văn phòng du lịch tổ chức ở phòng Dạ tiệc của một khách sạn năm sao. Hải đến đúng giờ. Bước qua cánh cửa gỗ dày có hai nhân viên trực sẵn để mở cửa, Hải khựng lại. Mùi vị của sự xa hoa bao phủ, lấn át hết thảy mọi ấn tượng khác. Khách đã đến khá đông. Phần lớn đàn ông mặc quần áo màu sẫm, thắt cravat lụa. Những phụ nữ váy dạ hội lấp lánh, tựa các pho tượng được chăm chút đến từng chi tiết, di chuyển chậm rãi trên tấm thảm dày. Chosen cốc rượu vang trên tay người phục vụ mang đến, Hải đứng khuất sau một cây cột. Anh không lo sợ, không mặc cảm, nhưng anh lại mất đi chút ít tự tin. Lảng tránh xung quanh, anh chăm chú với chiếc di động cho đến khi buổi dạ tiệc bắt đầu. Không có bục bệ cho người phát biểu. Sau vài lời phát biểu ngắn gọn, màn ra mắt trước tấm vải in dòng chữ Việt và Anh, sau những tiếng vỗ tay kiêu kỳ, phần nghi lễ chấm dứt nhanh bất ngờ. Những vị khách tức khắc quây thành nhóm theo sự quen biết hay theo công việc làm ăn. Hải không biết nên đến bàn lấy một đĩa đồ ăn hay bỏ về. Đang phân vân, anh bỗng hoa mắt vì một tấm lưng trắng muốt, mảnh mai hiện ra bên kia góc phòng. Trong chiếc váy chiffon hở lưng chấm đất màu xám khói có dải thắt lưng lụa hồng tro, Nhã Thư đang vui vẻ trò chuyện với mấy người nước ngoài trẻ tuổi, thi thoảng lắc nhẹ đuôi tóc chải thẳng, buộc cao. Họ lắng nghe cô, ánh mắt chăm chú, không che giấu ngưỡng mộ. Một cách vụng về nhưng nhanh chóng, Hải lách qua đám đông, tiến về phía Thư. Ngạc nhiên nhận ra anh, cô cười rạng rỡ. Nụ cười vui mừng chân thành ấy chỉ có thể dâng lên từ trái tim đẹp đẽ, tốt lành. Sau khi giới

thiệu với anh mấy vị khách là đối tác của công ty cô đang làm việc, Nhã Thư nắm nhẹ cánh tay Hải, đi tới bàn lấy một ít sushi. Họ bước tới một góc phòng khá thừa người, vừa ăn vừa trò chuyện:

-Ồ, tôi không ngờ là Hải thay đổi đến vậy. Trông anh mạnh mẽ và ra dáng người đi làm thực sự rồi kìa!

-Thật vậy sao? Có lẽ gió biển làm tôi sạm đen... - Hải bối rối, nói lúng búng.

Soi vào đôi mắt nâu ám áp hàng trăm lần nhìn thấy trong mơ, anh biết mình yêu cô biết bao. Dù phải giấu kín, nhưng chẳng có lý lẽ nào ngăn được cảm xúc ấy ngày một lớn lên, một sâu đậm hơn. Với chuyển ánh nhìn qua hướng khác, sợ Thư đọc được lòng mình, anh nói khó khăn:

-Vĩnh không tới đây với Thư sao?

Anh chợt nhận ra gương mặt Thư đông cứng. Ánh nhìn bất động. Từ sau lưng anh, vang lên giọng nói líu ríu quen thuộc, ra vẻ mỉa mai:

-Ồ là la, anh Hai mình lúc nào cũng dễ tính và cả tin ghê. Ảnh để cho girlfriend của ảnh ăn mặc quỳn rũ, bắt chuyện với đủ loại đàn ông trên đời nữa chứ!

Hải quay phắt lại. Thái Vinh đứng sau lưng anh từ bao giờ. Cái váy siêu ngắn để hở đôi chân gầy dài bất tận. Nhưng cổ và cánh tay cô bé bọc kín trong thứ vải lấp lánh ánh kim loại. Gương mặt trang điểm kỳ dị, mắt viền đen và đôi môi tô đỏ sẫm, cố ý tạo nên ấn tượng về một thiên thần sa đọa. Cô nhóc cũng bàng hoàng khi nhận ra Hải.

Hơi lùi lại, cô trợn mắt:

-Là anh đó sao?

-Phải. Em ngạc nhiên hả? – Bỗng dưng, cái không khí sang trọng xung quanh trở nên vô nghĩa. Hải bước tới, sát mặt Thái Vinh, gần giọng – Anh đang muốn kiếm em đây. Hôm bữa, anh gọi em trước shop thời trang thể thao, em đã bỏ đi. Bây giờ, em ăn mặc kiểu gì dị thường vậy? Anh Vĩnh có biết em ở đây không, hả?

-Anh sẽ méc anh Hai em? – Thái Vinh thách thức, nhưng vẫn run lên sợ hãi.

Hải chưa kịp trả lời thì một người đàn ông trung niên bước tới, kéo cô nhóc vào cái ôm đầy sở hữu. Một bàn tay ông Dee đặt hờ trên

ngực Thái Vinh. Hải chết lặng. Như một hậu cảnh u ám, đầy đe dọa, phía sau họ, gương mặt Hữu lẩn khuất. Anh ta cầm ly champagne rảo bước về phía một giám đốc công ty cung cấp người mẫu, nụ cười rộng mở

Mắt bão

Chương 28

Hiện trên màn hình một số điện thoại bàn. Hữu nhú mày. Số trong thành phố. Nhưng từ một kẻ lạ...

Dạo gần đây, thường xuyên anh ta có những cuộc gọi lạ, phần lớn đều hỏi về Thái Vinh. Một số của các tay săn lùng gương mặt quảng cáo. Nhưng nhiều hơn, của những kẻ muốn mời cô bé đi chơi, đi ăn tối ở nhà hàng, hoặc tham gia dạ tiệc đình đám của giới thượng lưu. Hệt như Hữu đang hiện diện trong một thế giới ma quỷ, mọi thành viên trong đó đều biết nhau. Họ tức khắc nhận diện kẻ mới gia nhập, nhưng anh chưa thể dò đoán chính xác bọn họ đã lần ra anh theo đường dây nào. Sự nổi tiếng hồi đầu khiến Hữu ngạc nhiên dần dà được thay thế bằng cảm giác khoái trá. Lòng kiêu hãnh mỗi ngày một lớn hơn, được củng cố bằng sự vững tin khi biết rõ mình đang giữ trong tay một món hàng đắt giá, nhiều kẻ khát thèm.

Bằng vài câu nhận xét thờ ơ pha chút khích bác kín đáo, Hữu khiến Thái Vinh nhận ra rằng một người mẫu non trẻ đầy triển vọng như cô nhất thiết phải có manager chống lưng. Phó thác mọi việc dưới bàn tay anh, cô nhóc tin chắc mình sắp chạm tới cái đích trở thành người mẫu chuyên nghiệp và đẳng cấp cao một cách đúng đường. Thông qua lời giới thiệu của Trung, rồi Hữu cũng làm quen với một vài agency cung cấp người mẫu uy tín. Kín kẽ và cẩn trọng, anh chỉ đồng ý cho cô bé xuất hiện trong một số sản phẩm cao cấp dành cho giới trẻ đô thị. Gương mặt bé con, phong thái nổi loạn, cộng với yếu tố mới mẻ, Thái Vinh gây ấn tượng rất mạnh trong giới làm quảng cáo. Một mặt yêu cầu agency giữ kín thông tin về người mẫu mới, một mặt Hữu thuyết phục Thái Vinh tuân thủ mọi quyết định của anh. Cô nhóc phải ở nhà, hạn chế xuất hiện nơi chốn đông người, tránh tiếp xúc với người lạ. Thoạt tiên, Thái Vinh tức điên trước yêu cầu khó chịu. Cô nhóc đang phấn chấn khùng khiếp với việc bỗng chốc trở thành người nổi tiếng, được đám bạn cả trai lẫn gái ngưỡng mộ

và ghen tị. Ăn mặc nổi bật, kiêu hãnh như một ngôi sao, được người ngoài trầm trồ và sẵn đón... Viễn ảnh mà hầu hết các cô gái khao khát giờ đang trong tầm tay. Tuy nhiên, khi nghe Hữu nhắc đến những từ *tĩnh táo, biểu tượng không tì vết, đẳng cấp, chiến lược*, cô nhóc có vẻ hiểu ra, chấp nhận, không phải không có chút phụng phịu. Làm việc chặt chẽ và thương lượng rất ráo, hợp đồng người mẫu Hữu kiếm được cho Thái Vinh tuy chưa dày đặc, nhưng giá cả khá ổn. Lần thứ nhất được năm trăm đô. Lần thứ hai, lên luôn một ngàn. Một agency gợi ý cô bé làm gương mặt độc quyền cho dòng sản phẩm hi-tech dành cho giới teen sắp tung ra thị trường mùa cuối năm. Họ đưa mức giá ba ngàn. Hữu không ngờ giá lên nhanh như thế. Nhưng, anh từ chối. Hữu biết, có thể đạt được nhiều hơn nữa. Chỉ cần câu nói nửa kín nửa hở "bên anh Tú có đề xuất ba ngàn nhưng tôi chưa quan tâm..." trong các cuộc thương thảo, cũng đủ để đối tác tự hiểu họ đang làm việc với ai, họ nên làm gì. Số tiền kiếm được từ các hợp đồng, Hữu lấy một nửa. Thái Vinh nhận phần của mình, khoái chí, chẳng hề thắc mắc nhiều hay ít. Đơn giản là cô nàng không thật sự quan tâm đến nó. Mặc dù tránh được đôi co tiền bạc, nhưng việc cô nhóc hờ hững với tiền lại khiến anh không vui. Điều khiến một người say mê tiền bạc bao giờ cũng dễ dàng hơn một kẻ làm việc theo cảm hứng hay vì các động lực vớ vẩn, chẳng có giá trị bao nhiêu. Một cách dè dặt, Hữu nghe các cuộc điện thoại từ những người muốn làm quen với cô người mẫu mới. Vài gã đưa ra mức giá trắng trợn. Hữu phân vân ghê gớm. Nếu anh ta bỏ qua, vẫn có thể bằng cách này hay cách khác, Thái Vinh rơi vào tay những con thú háo sắc đầy rẫy vây quanh cô, chẳng kiếm được chút lợi nhuận nào. Rốt cuộc cô cũng sẽ bị chúng nghiền nát rồi ném đi, theo quy luật tất yếu của những món hàng xa xỉ. Nhưng nếu anh nhận lời môi giới, kiếm tiền dễ dàng, thì anh sẽ trở thành loại người gì? Câu hỏi không thôi dằn vặt. Trước mắt, Hữu chọn giải pháp trung hòa. Với lý do công việc, anh buộc Thái Vinh không tiếp xúc với ông Dee chủ nhà hàng Thái. Sau lần chạm mặt ở nhà hàng, Hữu chủ động gọi điện thoại cho ông ta. Anh tự giới thiệu mình là anh họ, kiêm người quản lý của Thái Vinh. Đồng ý cho cô nhóc làm người mẫu chụp ảnh quảng cáo nhà hàng, nhưng anh nói thẳng ông Dee không được mời mọc hay gặp gỡ Thái Vinh riêng tư. Thính nhạy như một con cáo, ông ta chứng tỏ hiểu rõ ngầm ý của Hữu bằng cách đưa ra đề nghị:

- Tôi nghĩ anh sẽ giúp tôi. Tất nhiên là có điều kiện. Anh cứ nói đi!
- Tôi không thể làm gì cho ông đâu! - Hữu nhún vai, giọng lộ rõ sự khó chịu
- Điều này thuộc về nguyên tắc làm việc mà tôi đặt ra cho

Thái Vinh. Đạo đức nghề nghiệp là trên hết. Cô em họ tôi đủ khôn ngoan để biết rõ cần cư xử thế nào.

- Thôi được, nếu anh không đồng ý thì tôi chịu thua. Nhưng tôi rất mến cô bé. Những bức hình quảng cáo của cô Vinh ấn tượng rất tốt. Tôi muốn nhờ anh chuyển chút quà cho cô bé giùm tôi, được chứ?

- Quà ư? - Hữu nói lạnh nhạt, nhưng tim đập mạnh vì hồi hộp.

- Anh đừng quá bận tâm. Anh cứ cho tôi số tài khoản của anh, tôi sẽ chuyển vào đó ít tiền. Nhờ anh cảm phiền dùng nó, mua quà cho cô Vinh giúp tôi!

Ngay chiều hôm đó, bấm điện thoại kiểm tra tài khoản, Hữu thấy mười triệu đồng vừa được chuyển vào. "Tiền kiếm được thật dễ dàng, chỉ cần đôi chút cố gắng - Hữu nghĩ - Thật điên rồ nếu để chúng trôi tuột qua tay". Cũng trong chiều hôm đó, anh ta bảo Thái Vinh tới studio của một tay nhiếp ảnh nổi tiếng, chụp bộ ảnh mới.

"Em tự tới đó hay anh đi cùng em?" - Dù đang ngủ trưa, Thái Vinh tỉnh táo ngay khi nghe gọi đến studio chụp hình. "Em tự tới đó bằng taxi. Sau đó, ông Dee sẽ tới đưa em về và đi ăn tối luôn cũng được!".

"Vậy là sao? - Cô nhóc cau có - Chẳng phải anh nói em không được để cái gã khom người Thái lại gần hay sao?". "Thôi nào bé con. Đây là công việc, là *business*, em hiểu không? - Ngưng đôi chút, để tăng thêm sức nặng, Hữu dễ dàng ứng tác một lời nói dối - Sắp tới, anh muốn nhờ ông Dee giới thiệu làm quen với một công ty người mẫu New York có văn phòng ở Bangkok!". "Công ty người mẫu của Mỹ? Em có cơ hội trở thành người mẫu quốc tế?" - Cô nhóc gần như hét lên trong điện thoại. "Tại sao không dám ước mơ, bé con?" - Hữu nói trơn tuột, nhếch môi cười.

Mọi việc sau đó cứ trôi đi. Cổ máy Thái Vinh vận hành theo mọi cài đặt của Hữu, không chút ngờ vực. Cô nhóc đi chơi, đi dự tiệc tùng cùng ông Dee khắp nơi, với tư cách gương mặt biểu tượng của chuỗi nhà hàng danh tiếng. Cái hôm theo ông Dee và Thái Vinh dự tiệc ra mắt văn phòng du lịch, Hữu những muốn cười phá lên khi nhìn gương mặt ngây độn của Hải. Tên bạn học quê mùa chẳng hiểu sao lại lọt vào chốn này. Sự giàu có sang cả của ông Dee là barie công hiệu, ngăn cản kẻ nhiều sự như Hải nhảy vào phá đám. Ông ta rất hào phóng chi trả khi cô nhóc mua sắm. Váy áo mới mới nhất, hàng cao cấp. Giày và túi xách đồ hiệu. Lần đầu tiên, khi ông ta móc ví thanh toán, Thái Vinh nhăn nhó: "Em giàu mà, không cần xài tiền của ông đâu!". Ông Dee cười thích thú: "Đừng cản! Tôi không trả tiền cho em. Tôi đang tiêu xài phục vụ cho biểu tượng của nhà hàng!". Càng lúc, ông ta càng mê mết cái cô bé nửa người lớn, nửa bé con.

Cũng với lý do sử dụng người mẫu quảng bá thương hiệu, hàng tháng, ông Dee sai kế toán chuyển một khoản kha khá vào thẳng tài khoản manager Hữu, theo thỏa thuận bất thành văn.

...Hữu quyết định trả lời số điện thoại lạ. Anh vừa "a lô", tức khắc bên kia vang lên giọng nói lạnh và trầm: "Hữu, tôi cần gặp cậu, càng sớm càng tốt!". Giọng Vĩnh. Ngồi gác cả hai chân lên bàn, Hữu vội vã buông xuống, đứng hẩn dẩy khiến tờ tạp chí thời trang đang đọc rớt xuống sàn. Thật kỳ quặc. Luôn bất cần, chỉ thấy hứng thú khi chơi khăm kẻ khác, luôn xem Vĩnh là kẻ cạnh tranh đáng phải đập đổ, vậy mà nghe giọng đối thủ, Hữu lại run lên, máu dưới da như ngừng chảy. Phải chăng, đây chính là cái thứ mặc cảm thất thế sâu xa trước một con người tử tế hơn, hoàn thiện hơn? Dù nguy trạng kín đáo đến đâu, cũng có lúc nỗi sợ ấy đột ngột hiện ra, nguyên vẹn đáng vẻ yếu ớt hèn hạ. Liếc nhìn hình ảnh phản chiếu chính mình trong chiếc kính cửa sổ, Hữu chỉ muốn đập nó vỡ tan. Nhưng anh ta đã lấy lại bình tĩnh:

- Có việc gì trên trường hả Vĩnh? Đang nghỉ hè mà...
- Tôi cần nói chuyện, liên quan tới Thái Vinh! - Giọng nói bên kia vẫn nhát gừng, kín bưng, khiến Hữu không thể dò đoán trạng thái lúc này của đối thủ.
- Về khoản tiền một trăm triệu nhỏ em cậu đưa cho tớ, phải không? - Anh ta tung quả bóng thăm dò.
- Về việc đó. Và một vài chuyện khác - Vĩnh đáp lạnh băng.
- Gặp nhau trên café Mama Mia gần trường. Okay?
- Được, đúng một tiếng nữa có mặt, nhớ nhé!

Khi bên kia vọng đến những tiếng tút tút của máy đã cắt, Hữu mới sực nhận ra ở lời nói cuối cùng, Vĩnh đã dùng kiểu câu ra lệnh. "Mày là gì mà dám nói với tao kiểu đó, hả đồ chó chết?" - Anh ta làm bằm một mình. Cái bóng u ám và đê tiện trong tấm kính cửa sổ vẫn lảng vảng, ném vào Hữu ánh nhìn nhọn hoắt, lột trần. Bằng một động tác đột ngột, Hữu chộp cái vỏ chai Coke trên bàn, ném thẳng vào tấm kính. Tiếng *crack* khẽ vang lên. Một mạng nhện vết nứt tỏa ra. Thay xong quần áo, bước ra hành lang, Hữu đóng sầm cửa phòng. Khi ấy, tấm kính rạn mới rơi xuống, âm thanh chát chúa vang trên sàn gạch. Suốt quãng đường từ nhà trọ lên café, hình ảnh những mảnh kính tung tóe nhọn hoắt nằm nguyên trong mắt Hữu, phản chiếu ánh sáng oi bức, biến thành cảm giác đau nhức kỳ dị.

Đi ngang ngân hàng, Hữu quyết định ghé vào vài phút. Chỉ có tiền bạc cụ thể mới mang lại vững tin đúng nghĩa. Anh lại đang rất cần sự vững tin khi chạm mặt Vĩnh. Anh ta kiểm tra tài khoản. Gần ba trăm

triệu. Đợt vừa rồi, nghe lời tên bạn đồng hương bên đại học Ngân hàng, Hữu xoay nóng, đưa tiền cho cậu ta mua cổ phiếu OTC. Sau một tháng, anh kiếm được hơn hai trăm. Rồi tiền lời được chia từ cửa hàng thời trang thể thao. Tiền manager cho Thái Vinh. Tiền của anh đang lớn lên, sinh sôi mau chóng. Bao nhiêu mồ hôi, bao nhiêu toan tính và liều lĩnh. Tiền như trở thành máu của anh vậy. Thiếu nó, mất nó, anh sẽ thấy mình tiêu tán. Ý định rút ra 100 triệu ném trả Vĩnh mau chóng bị Hữu bỏ qua.

Theo thói quen khôn ngoan, Hữu có mặt ở quán trước giờ hẹn gần mười phút. Anh ta chọn khu vực tầng hầm, chỗ ngồi khuất sau bức tượng Oscar sao chép vụng về. Ánh đèn mắt ếch vàng vọt hắt xuống từ trần giả, nhuộm mọi đồ vật trong làn ánh sáng phù hoa rệu rã. Từ cầu thang bên ngoài cửa kính, Vĩnh đang bước xuống. Khi Vĩnh tiến thẳng về phía bàn, cổ họng Hữu bỗng nghẹn cứng. Chỉ thời gian ngắn không kịp, đối thủ đã kịp khoác lên dáng vẻ xa lạ. Gầy rộc nên càng cao lớn, gương mặt Vĩnh hốc hác và đầy đe dọa. Tựa một bóng ma.

Mắt bão

Chương 29

Phải mất mấy giây, mắt Vĩnh mới quen với thứ ánh sáng yếu ớt mờ đục. Im lìm. Căn phòng anh vừa bước vào giống như một căn hầm với bầu không khí lạnh lẽo và tù đọng. Dọc theo dãy tường sơn màu lam sẫm, từ những khung ảnh đen trắng treo dày đặc, gương mặt các ngôi sao điện ảnh thời Làn sóng mới đang hắt xuống cái nhìn sâu hút. Vĩnh chợt rùng mình khi nhận ra những đôi mắt tò mò và buồn thảm đó không ngừng theo dõi anh, bất kể anh di chuyển tới hốc nào trong cái cà phê hầm mộ. Chỉ có đôi mắt Hữu đang hướng về anh là hoàn toàn ngược lại. Trên gương mặt bất động, nổi lên một cặp mắt vô cảm, trống rỗng, lạnh băng. Chúng chòng chọc nhìn thẳng như muốn bóc trần và bới tung lên những ý nghĩ ẩn giấu trong anh lúc này. Trùng trùng nhìn lại tên bạn, trong đầu Vĩnh thoáng lướt qua một ý nghĩ giết chóc. Anh chợt hiểu, vì sao phần lớn kẻ sát nhân thường úp sấp mặt con mồi đã bị tiêu diệt. Để nạn nhân không thể chòng chọc nhìn hấn được nữa.

Bằng động tác dứt khoát và thản nhiên, Vĩnh kéo ghế ngồi vào bàn, đối diện Hữu. Sau khi nghe đặt nước uống, người phục vụ tiến tới cái TV màn hình phẳng choán gần hết bức vách bên cửa, ngay trước tầm nhìn của Vĩnh, bấm remote. Từ cái loa trần, tiếng nhạc tức khắc vẳng xuống tựa làn khói mờ hồ. Một chương trình thời trang đang phát trên kênh [V]. Những người mẫu gầy gò, gương mặt trang điểm lòe loẹt thái quá, khoác lên người những bộ cánh theo phong cách glam rock nổi tiếp hiện ra. Máy quay cận sát một cái áo chất liệu voile. Thân hình trơ xương với khuôn ngực gầy hóp hiện rõ mồn một qua làn vải trong suốt nhìn thật thảm hại. Ông kính lướt dần lên trên. Cô bé người mẫu có mớ tóc ngắn đen nhánh ôm sát đầu, gương mặt trẻ thơ được hóa trang thành kẻ du côn đường phố, nghiện ngập và sa đọa. Vĩnh tối tăm mặt mũi. Sự tình cờ ma quỷ. Cô người mẫu ngoại quốc đang lướt đi trên catwalk kia giống hệt Thái Vinh...

Phần lớn thời gian trong cuộc sống, người ta nhìn nhưng không thấy những người thân sống quanh mình. Sự bận rộn thường nhật cộng với thói quen thờ ơ khiến người ta sống chung một nhà, nhưng lại là người cuối cùng nhìn thấy sự biến đổi của kẻ đang ở ngay sát bên cạnh. Vĩnh nhớ như in cảm giác sửng sốt đó khi nhận ra đứa em gái. Hôm đó, công ty của nhà Vĩnh gấp rút nhập hàng về cảng. Sau khi kiểm hàng tại kho cùng các nhân viên công ty, anh về một mình. Đường phố vắng vẻ. Một vài chiếc xe máy của dân chơi đêm phóng vụt qua, những vệt đèn đỏ kéo lê trên mặt đường bóng ướt cơn mưa vừa ngớt. Khi rẽ sang con đường lớn mới mở, đang được trải nhựa, Vĩnh bỗng chú ý một chiếc xe BMW xám bạc ngay phía trước mặt. Nó chuyển động với tốc độ kỳ quái, lúc nhanh vút, lúc lại chậm rì rì. Lại có lúc, nó đảo qua phần đường ngược chiều. Một tên điên đang cầm lái, Vĩnh nghĩ thầm. Khi anh tìm cách vượt lên, chiếc xe cứ dềnh dang như một chướng ngại vật khó chịu. Một mỗi và điên tiết, anh bấm còi. Chiếc xe lại càng ngang ngược, nhất định không nhường đường. Bằng một cú ngoặt khéo léo, Vĩnh đánh sang dãy đường bên trái. Không có xe ngược chiều. Anh nhấn ga vượt lên. Liếc sang kẻ cầm lái điên khùng, anh nhận ra đó là cô gái nhỏ. Cửa xe được hạ kính. Người đàn ông trung niên bên cạnh ngồi chồm qua, hôn vào cái cổ mảnh khảnh ngật ra sau của cô ta. Bàn tay ông ta tham lam đặt trên khuôn ngực của cô bé đang ngật nghẹo cười. Hai tay Vĩnh cứng đờ. Không phải vì cái xe xám bạc sượt qua xe anh như một con thú

điên. Không phải anh rơi vào cơn hôn mê bất chợt. Chỉ là giữa cái khoảng cách tối tăm ấy, anh đã nhận ra con bé cuồng dại kia chính là Thái Vinh. Xe anh tuột lại phía sau. Đầu óc Vĩnh trống rỗng. Lúc ấy, anh chỉ biết cầu mong đây là giấc mơ. Tội tệ hơn nữa cũng được. Nhưng hãy là giấc mơ...

Chiếc BMW xám bạc đã rẽ vào con đường rợp bóng cây xanh, đậu ngay trước cổng nhà Vĩnh. Anh dừng xe ở đầu phố, tắt đèn, cảm lạnh nhìn về phía trước. Em gái anh đã bước ra khỏi xe, hơi lảo đảo. Hình như cô đã uống rượu. Người đàn ông trung niên cũng bước ra theo. Hai tay ông ta xách cái túi giấy phồng căng, đựng những món hàng vừa mua sắm. Vĩa hè bên kia, ánh đèn đường vàng sẫm hắt chéo. Đôi chân Thái Vinh lộ ra dưới gấu váy ngắn, đỏ bóng dài lạ thường. Trao cho cô bé những cái túi giấy, gã trung niên tranh thủ ấn lưng cô vào bức tường sát bên cổng, vuốt ve mái tóc, hôn chi chít lên gương mặt trái táo non tơ. Bàn tay kia của gã thoát biến nhanh vào bên dưới lớp áo pull bé tí xíu rách tơi tả, tham lam lùng sục. Tựa một con cò ngu ngốc bị mê hoặc, cô nhỏ danh rộng hai cánh tay, buông rơi những túi giấy xuống đất, nghiêng đầu trong một phản ứng yếu ớt để rồi cũng thuận phục trước kẻ chiếm đoạt. Qua lớp kính xe, cảnh tượng hiện rõ mồn một, như trong một đoạn phim chiếu chậm, không tiếng động. Những muồn bật cửa, nhảy ra ngoài, lao thẳng tới đập vỡ đầu cái gã trung niên ghê tởm kia, nhưng rồi Vĩnh nhận ra anh không sao nhắc nổi bàn tay. Anh rơi vào trạng thái thờ ơ, tê liệt toàn thể. Chỉ có chuỗi hình ảnh in ngược trên võng mạc, rõ nét như được khắc bằng mũi dao tàn nhẫn, là vẫn tiếp diễn. Thay cho lời chào tạm biệt, gã trung niên gần như quỳ xuống, đột ngột hôn vào khoảng đùi để trần của Thái Vinh. Cô nhóc co đầu gối, thúc nhẹ vào vai khiến ông ta gần như bật ngửa ra sau. Khoái trá với trò đùa càn rỡ, cô nhóc lại ngoẹo cổ cười. Gã trung niên loạng choạng đứng dậy, vỗ nhẹ má cô gái như ông chủ vỗ nhẹ con chó cưng. Chiếc BMW lăn bánh vào bóng tối dày đặc. Thái Vinh tự mở cổng bằng chìa khóa riêng biến vào nhà. Cảm giác đau choáng đột ngột ập đến, choán đầy khoang bụng rồi dâng lên lồng ngực Vĩnh. Anh buồn nôn khủng khiếp. Tim anh co thắt, đau nhói, đến mức anh chỉ muốn chết đi.

Mất nửa tiếng sau, Vĩnh mới tỉnh tâm, về nhà. Suốt khoảng thời gian còn lại của đêm, anh vào rest-room vài lần, gắng nôn mửa cho nguôi

ngoai. Nhưng bụng anh trống rỗng vì bỏ bữa tối. Đoạn phim rẻ tiền mà em gái anh đóng vai chính mỗi lúc một phóng to hơn, với những phỏng đoán trầm trọng hơn. Mở mắt chong chong, anh mong trời sáng để lời cổ em gái hỏi rõ mọi chuyện. Thế nhưng, sáng, bước qua hàng lang, nhìn thấy con bé em co ro nhẩy ra từ phòng tắm mù mịt hơi nước, mặc chiếc quần xé ống và chiếc áo thun không thể bé hơn, bên dưới không có áo lót, Vĩnh quay phắt đi. Không, anh không thể nhìn vào gương mặt ấy được nữa. Anh cũng không thể đánh đập trừng phạt con bé như sai lầm anh đã từng làm. Lúc ăn điểm tâm, mẹ Vĩnh chợt hỏi anh có thể thu xếp đưa em gái qua Sing khi năm học mới khai giảng hay không. Vĩnh lặng đi, cho đến lúc này, mẹ vẫn chưa biết chuyện con bé nói dối để trì hoãn nhập học. Lẽ nào vì quá bận rộn, mẹ bỏ mặc con bé, phó thác cho anh, chỉ cần chu cấp tiền là được? Lẽ nào ngay cả một bà mẹ cũng không nhìn thấy chuỗi thay đổi ghê gớm của đứa con gái nhỏ? Mất một lúc, Vĩnh mới khẽ khàng nhắc mẹ nhớ việc Thái Vinh có ý hướng trở thành người mẫu. Anh hy vọng mẹ nổi giận, ngăn cấm. Nhưng, bà chỉ phẩy tay, bật cười: “Ồ, chuyện con nít hả? Cứ để con bé nhà mình vui vẻ. Nhưng khi vào năm học, con phải đưa em qua Sing!”. Khi mẹ đã tới cơ quan, Thái Vinh mới xuống nhà. Cô nhóc ngồi vào bàn, uống cốc nước to và gặm một quả lê theo chế độ ăn của người mẫu chính hiệu. Vĩnh nghiêm giọng:

-Tuần sau trường bên Sing khai giảng. Anh kiểm tra trên web của trường, đã thấy tên em trong danh sách!

-Em không đi học nữa đâu! – Cô nhóc thần nhiên – Em đã là model chuyên nghiệp. Em có manager hẳn hoi. Là anh Hữu bạn anh đó!

-Đừng có mở miệng nhắc mấy từ model hay fashion! Dính tới thằng Hữu? – Vĩnh cô kiểm giữ cơn điên – Không học hành, rồi mày sẽ làm cái gì, hả?

-Em có con đường của em. Anh Hai khỏi có lo đi!

Nhìn khuôn miệng hơi bĩu ra, đôi mắt to tướng nhướn lên thách thức, làn da gò má mỏng manh vẫn còn phủ lớp lông măng của đứa trẻ, hiện ra trước Vĩnh hình ảnh gã trung niên ngầu ngẩn con bé. Một lần nữa, dạ dày cồn lên trong cơn buồn nôn. Anh gằn giọng, đổi lối xưng hô:

-Mày đang trở thành loại người gì vậy? – Anh hạ giọng, gần như thì thào – Đồ dĩ điểm rẻ tiền ấy, biết không? Mày đang làm nhục cái nhà này đó, biết không?

Nuốt nổi giận dữ nghẹn họng, anh đi xuyên qua ánh nhìn chết trân của em gái.

Vĩnh đến công ty. Không thể tập trung vào xấp giấy tờ hải quan, anh nhắc điện thoại bàn, gọi cho Hải, định tâm sự đôi chút cho nhẹ lòng. Nhưng, thật kỳ quặc, Hải biết sự thật từ lâu, biết nhiều hơn Vĩnh có thể hình dung. Nói nhanh về mối gắn kết mờ ám giữa ông Dee, Hữu và em gái của bạn, Hải kết luận: “Cậu phải gọi cho thằng Hữu. Mọi mối dây nằm trong tay nó. Chỉ cần nó chịu buông ra, Thái Vinh sẽ tỉnh ngộ, không cư xử điên khùng nữa. Hôm bữa, thấy nó lôi con bé đi, tớ đã đâm bể mõm nó một lần. Nhưng cú đâm đó không làm nó chữa đâu. Tớ tin cậu biết cách xử lý thằng khốn ấy hiệu quả hơn, Vĩnh ạ!”. Ngay khi gác điện thoại, anh bấm số gọi tiếp cho Hữu, hẹn ra quán.

Không rào đón, Vĩnh đi thẳng vào mục đích cuộc hẹn. Anh hỏi vừa đủ nghe:

-Cậu đang giữ khoản tiền 100 triệu của Thái Vinh.

-Tớ có chối đâu mà cậu phải nói vậy chứ? – Hữu nhún vai, trơ trẽn – Mặc dù nếu tớ muốn, thì tớ nuốt quách số tiền đó cũng được. Chẳng có bằng chứng gì là nhờ em cậu đưa nó cho tớ.

-Bỏ cái giọng đó đi, Hữu. Hạ cấp lắm! Tôi tới đây, chỉ muốn đề nghị với cậu một cuộc thương lượng. Tất nhiên, cậu là người hưởng lợi... Tức khắc trong mắt kẻ đối diện lóe lên tia sáng tham lam không lẫn vào đâu được. Nhưng liền đó là vẻ dè chừng, đầy cảnh giác. Tất cả những thứ đó không lọt qua mắt Vĩnh. Anh thấy dễ chịu hơn. Anh chơi bài ngựa. Phải chơi để cứu em gái. Anh chấp nhận mất khoản tiền lớn. Nhưng, đó không phải là giá quá đắt. Những gì có thể thanh toán đổi chác bằng tiền, thì đều rẻ mạt.

-Thương lượng là trao đổi phải không? – Hữu cười tinh ranh – Chà, tớ thì có gì đáng giá trong tay để một người như cậu đề nghị trao đổi nhỉ?

-Một trăm triệu thuộc về cậu hoàn toàn – Vĩnh nói dứt khoát – Đổi lại, cậu hãy nói với con em tôi rằng nó không thể làm người mẫu. Chỉ vậy thôi. Dễ dàng, hả?

Hữu tựa thẳng vào lưng ghế. Những phép tính nhanh như chớp diễn

ra bên dưới khuôn mặt đang nhếch môi cười khinh mạn. Cuộc vật lộn của lòng tham trước đồng tiền và các tính toán dài lâu. Lại thêm một phen đấu trí với đối thủ truyền kiếp.

Vĩnh căng thẳng. Anh khoanh tay, không để lộ tim anh đang đập loạn. Thở hắt ra, Hữu bỗng ngược lên, hàm răng trắng bóng trong nụ cười trơn tuột. Anh ta chậm chậm lắc đầu, cất giọng tử tế giả dối:

-Tớ không hiểu sao cậu lại đưa ra cuộc thương lượng bất lợi như vậy? Tớ ham tiền lắm. Nhưng tớ không phải là kẻ tham lam đâu. Tớ tôn trọng quyết định của Thái Vinh. Cô bé muốn kinh doanh, muốn làm người mẫu. Tớ hỗ trợ hết. Tớ không lấy một trăm triệu của cậu làm gì. Cứ coi đó là tiền cô bé góp vốn làm ăn với tớ là được rồi...

Vĩnh uất nghẹn. Những bức ảnh trên tường đăm đăm nhìn anh, buồn rầu. Nụ cười của Hữu trước mặt anh cứ nở to ra, không che giấu sự nhạo báng và đắc thắng.

-Vĩnh này, cậu nghĩ Thái Vinh theo tớ, là bị tớ làm cho hư hỏng, đúng không ?

-Nếu đã biết vậy, cậu đặt câu hỏi đó ra làm gì? – Vĩnh chua chát.

-Tớ thấy cậu cũng như số đông có thói quen nghĩ rằng một người khi làm điều gì bất ổn là do kẻ xấu lôi kéo. Làm ơn thay đổi lối lập luận đó đi. Hãy nghĩ rằng, bên trong Thái Vinh em cậu, có sẵn mầm phá phách và mục ruỗng từ lâu rồi. Chẳng qua kẻ xấu như tớ chỉ là ngoại lực tác động, khiến cho cái mầm mống ấy mọc ra mà thôi. Ha ha ha...

-Hữu à, mày điên rồi! – Vĩnh quát lên.

-Im đi! – Hữu thôi cười, nói lớn không kém – Ai cho phép mày nói với tao cái giọng bẻ trên đó hả Vĩnh. Mày chống mắt mà coi. Em mày sẽ tự nguyện làm theo điều khiển của tao. Mày phải nhớ, cái xấu bao giờ cũng hấp dẫn và quyến rũ hơn cái trò ngoan ngoãn lương thiện nhiều. Mày thua cuộc cho coi! Há há há...

Vĩnh ra khỏi quán. Anh run đến nỗi đánh rơi chìa khóa xuống vỉa hè. Mắt anh mờ ướt, dầm dẫm như dính cát. Anh ngồi vào xe, lái nhanh. Đầu ong ong, những tiếng rít ghê rợn kéo lên trong tai. Anh phải đi ngay khỏi đây. Anh không được nhìn vào thất bại gớm ghiếc vừa trải qua. Anh phải nghĩ cách cứu em gái càng sớm càng tốt. Hữu bủa vây anh. Gương mặt hả hê. Đôi mắt quỷ quyệt. Tiếng cười tàn nhẫn chói tai. Anh phải trừ khử tất cả ám ảnh đó. Bàn tay Vĩnh siết chặt vô-lăng. Hệt như trong tay anh lúc này là kẻ xấu xa cần phải bóp vụn

Mắt bão

Chương 30

- Cậu đã gọi cho tớ trước khi liều lĩnh hành động nguy hiểm. Ít nhất, đó là điều sáng suốt và may mắn, Vĩnh ạ!
- Tớ không thấy một chút nào có thể gọi là may mắn trong những điều tồi tệ mà tớ đang mắc kẹt! - Cuối cùng, Vĩnh cũng lên tiếng. Từng từ vang lên rời rạc, khó khăn. Sự mệt mỏi và tuyệt vọng khiến thanh quản anh chừng như đông cứng lại.
- Cậu nghĩ kỹ chưa? Xử lý thằng Hữu, đánh nó đổ máu, thậm chí gây tai nạn giao thông để giết chết nó, sẽ mang lại cho cậu cảm giác dễ chịu sao? - Hải hướng thẳng vào bạn, ánh mắt nghiêm khắc, không khoan nhượng.
- Không làm thế, tớ biết làm gì khác? Cậu không thể hiểu được tớ phát điên như thế nào đâu! - Làn da trên gương mặt Vĩnh căng lên như lớp giấy bạc màu bám trên hốc xương gò má. Đôi môi khô ran lại run lên, tái nhợt - Thái Vinh em gái tớ biến thành đồ chơi cho đàn ông. Ba mẹ tớ không biết gì cả, vẫn tin rằng mọi việc đều ổn vì có tớ để mắt trông coi. Mai mốt, con em ngu dại của tớ chắc lại gây ồn ào. Danh dự gia đình sẽ mất sạch. Tiền bạc của tớ mất mát, bị thằng Hữu lợi dụng. Đau nhất, mọi toan tính của tớ hòng lôi con bé ra khỏi cái bẫy bần thiêu bị thằng khốn ấy bẻ gãy dễ dàng.
- Tớ lẽ mờ đoán biết khi vài lần bắt gặp Thái Vinh đi cùng thằng Hữu. Tớ đã đoán việc con bé làm người mẫu có gì đó bất ổn! - Hải ân hận thú nhận - Nhưng tớ thật ngu ngốc. Tớ đã không nói thẳng những ngờ vực đó với cậu!
- Phát hiện ra con bé em chết chìm, tớ nghĩ mình đủ sức cứu nó. Nhưng tớ nhận định sai lầm về thằng Hữu. Nó cao cơ hơn mình nghĩ nhiều. 100 triệu tớ đưa ra làm mỗi câu không thể làm nó tối mắt buông tha Thái Vinh! - Vĩnh cười chua chát! - Khi hẹn gặp nó, tớ tưởng mình là sát thủ, chỉ cần một phát đạn là đủ giết chết con mồi. Nhưng, cuộc gặp hồi nãy chứng minh ngược lại. Chỉ cần tro trên. Chỉ cần một mớ lập luận lưu manh. Đối thủ sẽ thất bại. Thằng Hữu đã làm được điều đó với tớ!
- Đừng quá bận tâm chuyện thắng thua với một đứa như Hữu, Vĩnh ạ! - Chẳng biết làm sao cho bạn nguôi ngoai, Hải nói thành thật - Tớ không thích các ý nghĩ tồi tệ ám ảnh cậu đâu. Nó sẽ làm cậu phát

điên đó!

- Ủ, phát điên. Vì sự thật là tớ thua rồi. Nhưng thắng thua với người ngoài quan trọng gì nữa khi trong nhà, tớ không thể kiểm soát được em mình. Tớ là thằng anh kiểu gì vậy, hả Hải? Tớ quá ngu xuẩn, đúng không?

Cả hai im lặng với câu hỏi đau đینگ. Vĩnh chống khuỷu tay lên bàn, gục trán vào những ngón tay gầy mảnh. Hải nhìn bạn không rời mắt. Làm sao tin nổi hình ảnh trước mặt anh lúc này đây là của người bạn thân thiết, một chàng trai từng mạnh mẽ, tràn đầy nhiệt huyết và tự tin. Tựa một con thú vô hình, sự đau đớn và bế tắc ăn mòn cả thể chất và tinh thần, biến Vĩnh thành một con người gần như mất kiểm soát, lạc lõng với thế giới chung quanh. Hải chưa xót khùng khiếp. Bất kể lúc nào khó khăn nhất, anh đều có thể dựa vào Vĩnh. Nhận từ cậu ấy sự giúp đỡ nhẹ nhõm, thoải mái như không. Thế mà khi bạn thân nguy khó, anh còn mãi miết đuổi theo công việc kiếm tiền, vùi đầu vào các dự định mới mẻ... Hải vươn cánh tay, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo mà bạn buông rơi trên bàn, siết chặt. Vĩnh chậm rãi ngược lên. Đôi mắt đen sâu thẳm phủ mờ nước mắt.

Mưa vẫn rơi lất phất. Quán trà nhỏ họ đang ngồi nằm nép trong góc khuất thuộc khuôn viên trung tâm văn hóa châu Âu. Những ngọn đèn đường bên ngoài hàng rào lác đác sáng lên, làm nổi rõ vô số sợi mưa mong manh lừng khừng không gian. Máy cái bàn vuông nhỏ nhắn trải khăn vải dầu màu chanh vàng. Một cậu thanh niên tóc hung có nét mặt nhìn nghiêng thật giống Brad Pitt đang chăm chú đọc những trang cuối của một quyển sách. Thế giới quanh cậu ta chừng như được khoanh vùng bên dưới tán ô, bất khả xâm phạm. Ở bàn khác, một cốc trà chưa kịp dọn đi. Mưa rơi khiến chút trà sót trong lòng cốc chuyển dần sang sắc xanh nhạt. Cảm giác ẩm ướt dấp dính trên tóc, trên da, trên đám lá cây sẫm đen trong ánh sáng chiều đang tắt lịm, nhường chỗ cho bóng tối sắp dâng lên từ bãi cỏ mờ xanh có các nếp gấp dọn sóng. Những ô gạch gốm bên ngoài tòa nhà hai tầng, nơi quán trà dựa lưng vào, cũng thẫm lại vì làn hơi ẩm. Thảng hoặc, một vệt gió lạnh luồn qua cổ áo, khiến Hải rợn sống lưng vì lạnh. Hình như đang mùa mưa bão. Anh chợt nhận ra từ lâu lắm rồi anh chẳng để tâm đến thời gian vùn vụt trôi. Công việc bộn bề ở resort và văn phòng cứ cuốn anh đi. Rồi mới đây, anh vừa đăng ký học thêm tiếng Pháp. Lý do chính là phục vụ công việc thường xuyên giao tiếp khách du lịch. Còn sâu xa hơn, anh rất muốn học nhiều nữa. Hải thường mơ tưởng nếu biết thêm một ngoại ngữ, thì anh tiến thêm một bước tới gần Nhã Thư. Chẳng phải lần đầu tiên gặp

mặt, anh đã rất choáng vì khả năng ngôn ngữ đặc biệt của cô gái lạ lòng đầy ư?

Hải rót thêm trà nóng vào hai cái tách im lặng, thấy lòng chùng xuống. Cảm giác căng thẳng và lo sợ xâm chiếm anh suốt chiều nay dần dần dịu đi. Ban nãy, đang bàn bạc với một đại lý bán tour du lịch để thỏa thuận liên kết dẫn khách ra resort, thành linh điện thoại Hải reo, hiện tên Vĩnh. Trao đổi đang căng thẳng với đối tác, anh tắt máy, nửa tiếng sau mới gọi lại. Ngay tức khắc, khi Vĩnh nhắc máy, anh cảm thấy một thái độ lạnh lẽo khác thường. Sự bất ổn rõ đến mức có thể chạm tay vào được. Vĩnh đang ngồi trong xe hơi. Linh cảm càng rõ nét. Không vòng vo, Hải hỏi to như quát vào điện thoại:

- Cậu đang ở đâu? Nói đi, tớ tới liền!

- Không, mọi chuyện vẫn ổn! - Vĩnh nói đều đều, gần như vô cảm - Tớ vừa nói chuyện với thằng Hữu...

Hải hiểu chuyện nguy hiểm đang ở rất gần. Chỉ có Hữu và những trò ma giáo của nó mới đủ khiến Vĩnh mất bình tĩnh đến độ tê liệt. Chuỗi phỏng đoán, phân tích và kết luận trong đầu Hải vận hành như một cái máy được kích hoạt. Anh hiểu, Vĩnh đang lao theo một quyết định nông nổi và tàn bạo. Cần phải biết cậu ấy sắp làm gì, Hải cài bẫy:

- Cậu sắp xử thằng Hữu, phải không? Cho tớ đi theo. Tớ sẽ giúp cậu.

- Không cần đâu. Tớ đang ở trong xe, chờ thằng đó. Lát nữa, khi nó rời shop, tớ sẽ bám theo. Tớ biết tạo ra một tai nạn giao thông. Đó là cách duy nhất...

Hải lặng đi. Phỏng đoán về ý định giết người của Vĩnh là có thật. Vĩnh đang điên cuồng. Anh không thể để cho bạn mình nhúng tay vào một tội ác ngu dại. Hải nói to:

- Tớ đang ở văn phòng. Cậu ghé qua đón tớ. Hai người sẽ xử lý tốt hơn!

- Không, tớ tự giải quyết vụ này. Cậu đừng có dính vào!

Cắt điện thoại, giao vội văn phòng cho nhân viên tiếp tân, Hải chạy ra ngoài đường, nhảy vội lên yên sau một chiếc xe ôm. Chỉ năm phút sau, anh phát hiện ra chiếc xe của Vĩnh đậu ở khúc đường vắng, trước cửa trung tâm văn hóa, gần shop thời trang thể thao của Hữu. Ngồi trước vô-lăng, mặt Vĩnh không chút sinh khí. Trông anh giống hệt một người máy hủy diệt. Ngồi vào xe, Hải rút ngay chìa khóa. Vĩnh vẫn trơ trơ, mắt bám chặt vào cửa shop. Không một lời nào của Hải thấm vào đầu bạn. Cuối cùng, gần như phải bằng vũ lực, Hải mới lôi Vĩnh ra khỏi xe, kè sát, đẩy bạn ngồi vào quán trà.

... Cứ để Vĩnh khóc, Hải nghĩ. Đàn ông không nên để lộ nước mắt.

Nhưng trong hoàn cảnh Vĩnh lúc này, khóc là cách duy nhất để không rơi vào vô cảm. Hộp đèn quảng cáo chếch sau lưng Vĩnh vừa bật sáng. Tấm áp-phích tráng nhựa của một bộ phim thập niên 60 thế kỷ trước in hình người đàn ông gầy guộc mặc áo len cũ đang gò lưng trên chiếc xe đạp. Ông ta chúi chúi trên yên sau và một cô bé tóc vàng hoe trên giỏ xe phía trước. Về khỏi hài triu mến kiểu Pháp tình cờ hiện diện giữa không gian u ám nơi đây tựa như lời an ủi nhẹ nhàng. Dụi mặt vào lòng bàn tay, Vĩnh ngược lên. Sinh khí trở lại trong giọng nói anh:

- Tớ hiểu rồi Hải ạ. Thật ra tớ không phải là kẻ mạnh. Người quá tự tin luôn dễ bị tiêu diệt nhất. Chỉ cần đương đầu với một đối thủ xảo quyệt, là thua trắng.

Hải nhin bạn bằng đôi mắt điềm tĩnh:

- Tớ hiểu tâm trạng của cậu. Nhưng, cậu đã phạm một sai lầm rất lớn, Vĩnh ạ. Đó là cậu quyết định trao đổi ngang giá với một đứa tồi tệ. Cậu nghĩ thằng Hữu thật lòng thương lượng với cậu ư? Cậu có biết rằng, một khi chấp nhận ngồi xuống, bàn bạc trao đổi với Hữu, tức là cậu bắt đầu chuỗi sai lầm khó cứu chữa không?

- Ủ!

- Tớ tin chắc chắn rằng, nếu chúng ta xác định mình là người tốt, lẽ phải thuộc về ta, thì chúng ta phải chiến đấu với những thứ tồi tệ, phơi bày chúng ra ánh sáng, hoặc cố gắng đến cùng để loại trừ chúng. Việc thỏa hiệp với điều xấu sẽ làm hại chính ta trước tiên.

- Cậu nói đúng, về lý thuyết.

- Không, tớ biết rõ mình đang nói gì. Bằng kinh nghiệm đời sống thực tế mà tớ đã trải qua, nhất là thời gian gần đây. Sinh viên tại mình thường nghĩ học ở trường và ra đời làm việc là những kinh nghiệm hoàn toàn khác nhau. Người ta phải mềm dẻo, khôn ngoan, thậm chí chấp nhận điều xấu trong một giai đoạn nào đó để đạt mục đích cuối cùng. Cũng đúng. Nhưng về lâu về dài, nếu chấp nhận bọn thủ đoạn như thằng Hữu, nó sẽ ngày càng lấn tới, nuốt chửng chúng ta lúc nào không hay.

- Tớ phải làm gì lúc này, Hải?

- Tốt nhất, chúng ta gỡ từng mối một. Cậu giải quyết sự vụ em gái cậu và thằng Hữu chung một lúc, nên rồi tung lên. Theo tớ, lúc này cậu phải giữ được Thái Bình, để con bé thấy cậu đứng về phía nó chứ không phải là kẻ ngăn cản và trừng phạt. Rồi sau đó tính tiếp.

- Ủ, tớ hiểu rồi. Còn thằng Hữu giải quyết ra sao?

- Không nên đối đầu trực tiếp với nó trong các chuyện vụn vặt nữa, Vĩnh ạ. Tớ từng đánh nó hai lần rồi. Thấy vô ích. Vào năm học, một

tháng nữa, sẽ có Đại hội sinh viên. Theo tớ biết, thằng Hữu sẽ ra tranh chức Chủ tịch, cạnh tranh với cậu trong niên khóa cuối cùng.

Mắt bão

Chương 31

Hải đưa mắt nhìn sang mặt đồng hồ gắn trên một khối ngọc xanh biếc đặt trên bàn ông Quyền. Mới hơn sáu giờ. Thế mà anh ngỡ đã rất muộn. Hồi chiều, sau giờ học trên giảng đường, Hải phóng xe tới ngay văn phòng. Chỉ tiếp đó vài phút, ông Quyền chủ resort thành linh đầy cửa bước vô. Sau chuyến thăm gia đình ở Mỹ, ông mới về lại Việt Nam. Đạo này, cô bồ trẻ tuổi hay ghé qua văn phòng, thừa khi vắng vẻ đều bày trò khoác vai hay chạm ngực lả lơi với Hải. Anh khó chịu lánh xa. Tham lam, ngốc nghếch và trắng trợn, hẳn cô nàng những nhiều ông Quyền đến mệt. Chạy theo đủ mọi ý thích của cô bồ non, tâm trạng ông chủ cũng đảo điên, ảnh hưởng ghê gớm công việc. Thoáng nhìn sắc mặt khi ông Quyền bước vào, Hải cảm thấy có chuyện bất ổn. Theo kinh nghiệm, anh im lặng chú mục vào đồng hồ sách, không hỏi han. Cùng Hải kiểm tra sổ sách nhập hàng của resort, nhưng ông chủ đôi khi vẫn ném vào anh tia nhìn lạnh lẽo, sắc lẹm. Bất chợt, gạt xấp giấy tờ sang một bên, ông Quyền lắng giọng: -Tôi mới gặp ông Sáu bên hãng cung cấp hải sản và nông phẩm cho resort.

-Dạ, chắc hai người nói chuyện vụ resort mình có đơn đặt hàng mới, đúng không chú? – Hải mỉm cười – Hồi tuần trước, cháu mới đặt hàng ông ấy cung cấp rau sạch và trái cây. Nói là chỗ thân quen với nhau, nhưng cháu cũng đã khảo sát giá kỹ lưỡng các nhà cung cấp khác rồi mới quyết định chọn hãng ông Sáu chú à...

-Có thiệt là vậy không? – Đôi mắt hẹp nheo lại, một bên lông mày nhướn lên tựa con sâu róm đen ngòm, đang co lại để chuẩn bị tấn công.

-Cháu đã gọi điện thoại khảo giá mấy công ty có gửi brochure qua mình...- Đang báo cáo thông tin đầy đủ theo thói quen, Hải khựng lại. Sự ngờ vực thẳng thừng của ông Quyền khác nào ngọn roi quất vào mặt anh. Khó khăn lắm, anh mới nói tiếp – Giá bên công ty ông Sáu chưa phải là tốt nhất, nhưng chất lượng hàng bảo đảm, nhất là các loại rau củ quả.

-Tôi thường nhắc cậu hãy chọn nhiều nhà cung cấp khác nhau. Tránh sự phụ thuộc dễ bị họ chi phối. Cậu nhớ điều đó chứ?
-Dạ có. Nhưng chú cũng dặn cháu, luôn cân nhắc để có lựa chọn tốt nhất.
-Khi nào cậu đi Sing và Malay? – Câu hỏi tung ra đột ngột. Đôi mắt một mí tinh ranh xoáy thẳng vào mặt Hải, sẵn sàng lật tẩy bất kỳ lời dối láo nào.

Bây giờ, Hải mới hiểu ra ngụ ý trong những câu hỏi của ông Quyền. Cách đây chưa lâu, người bên công ty ông Sáu gọi điện cho anh, mời tham gia chuyến du lịch Singapore và Malaysia trong thời gian một tuần. Nghe anh hỏi lý do, cô ta nhắc đi nhắc lại rằng thông lệ hàng năm, ông Sáu đều đài thọ một số cá nhân thân thiết có liên hệ công việc trực tiếp. Khi đó, Hải cũng tin như vậy. Chưa bao giờ anh ra nước ngoài. Ngay cả đặt chân lên máy bay ra sao, anh cũng chưa từng biết. Thế nhưng, sau khoảnh khắc phần chấn, anh quay lại với thực tại. Nếu đi, phải nghỉ học quá nhiều. Công việc văn phòng cũng không ai coi sóc khi ông Quyền đang về Mỹ. Mặc dù tiếc nuối, anh vẫn từ chối diệp may hiếm có... Thế nhưng giờ đây, ông Quyền nhắc tới nó, như một bằng chứng phạm tội. Anh chợt hiểu, ông chủ nghi ngờ anh lựa chọn mua hàng cho resort bên hãng ông Sáu là để được tặng chuyến du lịch nước ngoài miễn phí. Cơn giận bốc lên đầu Hải. Sự nghi ngờ xúc phạm anh khủng khiếp. Giọng anh lạc hẳn đi:

-Chú ạ, ông Sáu có nói với chú là cháu từ chối không đi?
-Không, tôi đâu có biết! – Ông Quyền nhún vai, thản nhiên – Nhưng nếu không đi, thì hình như cũng được nhận phong bao đỏ, hả?
-Cháu không bao giờ ngửa tay nhận những thứ đó! – Hải đứng nhồm dậy, gầm lên trong cuống họng. Tự biết mình vốn cục tính, anh gấn sức kiềm chế. Vậy mà cơn giận vẫn bốc lên ngùn ngụt khiến mọi thứ trước mắt anh tối sầm lại.
-Nếu không có thì thôi. Cậu làm việc tiếp đi nào! – Ông Quyền nhếch môi ra lệnh, gạt qua mọi bức bối rõ ràng theo cách một ông chủ -
Bữa nay cậu tới văn phòng hơi trễ. Vậy cậu ở lại tổng hợp xong đồng giấy tờ cho tôi rồi mới về, nghe!

Hải gật đầu, nặng nề ngồi xuống ghế. Những con số trên màn hình vi tính mờ đi, nhảy múa hỗn loạn. Dồn sang một góc nổi hờn uất, anh

cắm cúi làm việc. Bên ngoài ô kính cửa sổ, trời mưa từ lúc nào mà anh không hay. Tối om. Cái máy lạnh vẫn chạy ù ù. Gấp lại tập hồ sơ đã hoàn tất, Hải uể oải đứng dậy. Đói và lạnh. Anh xuống nhà. Các nhân viên sales và thủ quỹ đã về hết. Bất chợt, Hải nhìn lên cái đồng hồ treo tường. Hơn tám giờ. Hải lắc mạnh đầu, không tin vào mắt mình. Đồng hồ trên bàn ông Quyền mới chỉ qua sáu giờ thôi mà. Anh chợt hiểu, khi anh không chú ý, ông chủ đã chỉnh lại đồng hồ, lừa anh làm việc thêm thời gian. Trò vặt vãnh, chẳng đáng gì, vậy mà sao anh chán ngán đến mức không thể tức giận được nữa. Có lẽ lâu nay mình sai lầm khi tin vào sự tử tế của kẻ khác. Thế giới này chẳng phải người tốt chen giữa người xấu, mà chỉ là người xấu ít sống giữa những kẻ xấu nhiều mà thôi. Lắm bữa chưa chát một mình, Hải uể oải bước ra vỉa hè.

Mưa vẫn xối xả. Nước dâng như dòng sông tối tăm. Xe cộ rẽ nước lao đi vùn vụt, các vệt đèn xe rách bóng tối dày đặc. Tiếng nước ộc xuống từ các ống máng tô đậm thêm cảm giác trống rỗng bên trong lòng người. Xe máy của Hải gửi bên kia đường, trong khu công viên. Gió thổi mạnh khiến từng cột mưa chuyển động rùng rùng, thấm qua làn áo chemise mỏng mảnh. Có lẽ chẳng cần vội vã về nhà trọ làm gì giờ này. Men theo các mái hiên ướt đẫm, Hải bước chậm rãi. Bên trong từng ngôi nhà, mọi người quây quần bên bàn ăn. Màn hình TV hát xuống những luồng sáng ấm áp. Trong quán cà phê nhỏ, bên bức tường kính, một đôi tình nhân ngồi ôm nhau. Cây nến nhỏ trên bàn hát quầng đỏ sẫm. Đột nhiên, Hải nhận ra anh vô cùng cô độc trong thành phố rộng lớn này. Bất kể lúc nào anh cũng có thể bị hát văng đi. Ngay cả khi anh dốc lòng dốc sức làm việc, thì chính người mà anh phụng sự cũng có thể làm anh tổn thương. Công việc, học hành trong thành phố vội vã đã cuốn anh đi băng băng, không lời phút giây để người ta suy ngẫm tình trạng của mình. Nhưng, khi mà bề mặt cuộc sống bỗng nứt hoác ra bờ vực tối om như thế này đây, anh mới biết mình thêm khát hơi ấm kẻ khác biết bao...

Đuổi theo ý nghĩ u ám trôi bồng bềnh, Hải đi dưới mái hiên, không ngừng bước. Anh đến khu vực trung tâm lúc nào không hay. Gió thốc mạnh như lốc xoáy. Anh đang đứng dưới chân tòa cao ốc, nơi anh từng đến phỏng vấn xin việc. Nhã Thư cũng làm việc trong này. Nổi nhớ nhói lên, khiến tim anh thất lại. Hải ngược cổ nhìn lên những tầng nhà bọc kính. Chỉ còn lác đác mấy ô đèn sáng. Nhã Thư ở đâu trong mấy ô vuông ấy? Hay là cô đã về, đang ấm cúng bên Vĩnh

trong một quán cà phê nào đó? Hải so vai, đứng co ro. Không thể chống cự mong ước nghe giọng cô, anh rút điện thoại. Nhã Thư trả lời tức khắc. Cô vẫn đang làm việc ở văn phòng. Cắt ngang những hỏi thăm của cô, Hải thành thật: “Tôi đang ở ngay dưới cao ốc. Thư xuống đây, đi với tôi một lúc được không?” . “Có việc gì ư?” – Thư bỗng lo lắng. Hải bậm môi: “Tôi cô đơn không thể chịu nổi, Thư ạ!”. Một quãng im lặng, rồi cô gái cất giọng nhẹ nhàng: “Tôi hiểu. Vậy Hải đợi một chút nhé. Tôi xuống ngay!”.

Ngôi biệt thự kiểu thuộc địa sửa sang thành một nhà hàng bán đủ các món ăn dân dã. Thực khách đông đúc ngồi kín các bàn gỗ lên nước đen óng. Bất kể đôi giày đọng nước, bất kể cảm giác lạnh cóng vẫn bám trên da, Hải vẫn thấy dễ chịu khủng khiếp. Nhã Thư lại ngồi trước mặt anh, gương mặt hơi gầy nhưng nhẹ nhõm. Vàng trán trắng muốt tươi sáng như chưa bao giờ biết mệt mỏi. Vừa ăn, họ vừa trò chuyện. Hóm hỉnh và tinh tế đặc biệt, Thư gợi lên cảm giác tin cậy giữa hai người bạn. Hải bộc bạch với cô dễ dàng các mối bận tâm trong công việc, về sự lúng túng khi vừa là nhân viên, vừa đảm nhận vai trò điều hành. Thư lắng nghe chăm chú, thỉnh thoảng đưa ra một nhận xét đúng lúc hoặc một lời khuyên khôn ngoan. Vẫn chưa thôi uất nghẹn, anh kể cho cô nghe về sự ngờ vực của ông Quyền. Đôi mắt Thư sẫm lại:

-Bây giờ Hải định sẽ hành xử thế nào?

-Ngày mai tôi nộp đơn nghỉ việc. Làm sao còn có thể làm việc chung với người chủ đã nghi ngờ mình?

-Không. Coi như không việc gì xảy ra, Hải cứ đi làm bình thường.

-Ông Quyền trả lương, nhưng không phải vì thế có quyền xúc phạm tôi!

-Thôi nào. Hải đừng quá trầm trọng vấn đề. Đi làm một thời gian, tôi thấy phần đông mấy người trẻ như tụi mình không có kỹ năng thương lượng. Điều chỉnh bản thân trong môi trường làm việc cũng không khó lắm. Hoặc mình xu nịnh, quy lụy người chủ thái quá. Hoặc dễ bị chọc giận, kiêu hãnh một cách không cần thiết.

-Ý Thư khuyên tôi phải nhẫn nhịn, để giữ một chỗ làm tốt?

-Nhẫn thì có gì xấu? Hải đang tức giận. Nhưng, sao Hải không đặt lại vấn đề. Có phải khi làm việc cho ông Quyền, Hải thu thập rất nhiều kinh nghiệm hữu ích?

-Nhưng tôi phải làm cật lực cho ông ta đấy thôi. Tôi luôn nghĩ cách để tiết kiệm chi tiêu cho resort, cố gắng liên kết với các tour, mở rộng

nguồn khách! – Hải thở mạnh, phần nộ - Ông ta trả lương cho tôi thấp như thế nào, Thư biết không? Nếu so với những gì tôi làm cho ông ta, thì quá bèo bọt!

-Ồ, sao Hải không nói thẳng những điều đó với ông Quyền thay vì ám ức một mình. Đừng quá hy vọng chủ ghi nhận những gì anh làm. Phải mạnh dạn nói ra và chứng minh chứ! – Nhã Thư mỉm cười, nháy mắt láu lỉnh – Nhưng, Hải này, thành thật nhé, khi ta đang làm bán thời gian, chưa có bằng cấp, thì đừng vội đòi hỏi tiền bạc. Hãy coi như tụi mình bỏ sức để học kinh nghiệm đáng giá trước khi vào đời thực sự. Tụi mình có lam thuê cho người ngoại quốc hoài không? Chắc chắn là không. Sẽ có ngày, tụi mình trở thành chủ. Nhưng trước khi đến lúc đó, thì gắng kiên nhẫn, để học.

Hải gật đầu, thấy lòng nhẹ nhõm lạ. Nhã Thư thông minh siết bao. Mọi khúc mắt cô chạm tay vào, đều tan biến. Anh gọi thêm hai ly chè tráng miệng. Mới xúc vài muỗng, Thư bỗng đưa tay bịt miệng. Lốp da trên gò má cô thoáng chốc trắng bệch. Đẩy vội ghế, cô đứng dậy, chạy nhanh về phía WC. Mười phút sau, cô quay trở ra, ngồi vào chỗ cũ, tái nhợt như vừa mất sạch máu. Trước vẻ băn khoăn dò hỏi của Hải, cô nhìn lảng hướng khác, lắc nhẹ: “Không có gì đâu. Tôi chỉ hơi mệt!”.

Thực khách của dãy bàn gần chỗ Hải và Thư đứng dậy, kéo đi. Lộ ra cái bàn có hai người đàn ông đối diện nhau. Dưới gầm bàn, bàn tay người lớn tuổi đặt trên đùi chàng trai trẻ hơn, như một con rắn mù lòa đang lần đi. Người thanh niên trẻ chuyển ngồi thẳng lưng, vội gạt nhẹ bàn tay ấy, lắc đầu. Nhưng bàn tay vẫn ngoan cố, mò đi tiếp tục. Cảnh tượng kỳ quặc ngay trong tầm mắt Hải. Mắt anh mở lớn, tò mò, kinh ngạc và cả sợ hãi. Vẻ mặt anh bất thường đến nỗi Thư cũng phải ngoảnh nhìn về phía sau.

Sự chú mục của anh và cô gái khiến người lớn tuổi khó chịu. Anh ta hơi nhồm lên. Người thanh niên trẻ ngoái lại. Hải chết sững. Không ai xa lạ, người trẻ hơn là Hữu. Cặp mắt họ xoáy thẳng vào nhau. Kẻ bàng hoàng vì ngạc nhiên. Kẻ xấu hổ vì bị bắt gặp. Rồi sau đó là sự ghê tởm đối diện với sự giận dữ. Sau vài giây câm lặng, Hữu đứng dậy, bước về bàn của Hải và Thư. Vẻ mặt anh ta là của người quyết tâm làm chủ tình hình. Nở nụ cười trơn tuột, Hữu chống một tay lên mặt bàn, tay khoác nhẹ vai Hải, về thân tình:

-Tớ đang thắc mắc không rõ vì sao người yêu của Vĩnh lại đi chơi với một chàng trai khác. Hải à, có phải tranh thủ khi Vĩnh đang lo chiến dịch tranh cử chức chủ tịch Hội, cậu có âm mưu gì phải không? Hải im lặng. Cầm anh bệnh ra, kiểm chế nổi tức giận. Nhìn sang Nhã Thư, nụ cười Hữu nở rộng hơn. Anh ta hơi nheo mắt:
-Chào hoa khôi hệt. Hồi nãy tôi tình cờ đi ngang WC khi bạn nôn mửa. Tò mò chút, có phải bạn đang có thai? Với Vĩnh hay với anh bạn ngớ ngẩn này?

Hải đứng bật dậy. Nhưng bàn tay Nhã Thư đã ngăn anh. Cô đặt tiền lên bàn, bước nhanh ra cửa. Ném vội vào Hữu ánh nhìn căm giận, Hải vội vã chạy theo cô. Khi ra ngoài vỉa hè mát lạnh hơi mưa, anh mới nguôi giận chút ít. Làn da trên gò má cô gái đi cạnh anh vẫn tái nhợt. Anh hỏi khẽ: “Hồi nãy thằng Hữu bịa tạc, phải không Thư?”. Cô lắc đầu: “Không. Anh ta nói đúng đó. Tôi đang có thai...”

Mắt bão

Chương 32

- Tuần sau, anh nộp đơn rút khỏi danh sách. Thư ạ, anh sẽ không tranh chức chủ tịch hội Sinh viên nữa.
- Ý định tức thời hay anh nghĩ về nó lâu rồi? - Nhã Thư ngừng tay gọt táo, ngược lên nhìn người yêu, hỏi dịu dàng.
- Anh nghĩ em không đặt câu hỏi đơm mùi ngờ vực và nhạo báng như thế! - Vĩnh buông tay cho tờ tạp chí rơi lên mặt bàn, hướng vào Thư tia mắt khó chịu.
- Sao anh nghi ngờ em? Em chỉ đặt câu hỏi đơn giản, và muốn nghe một lời đáp đơn giản. Thông tin đơn thuần. Nhưng Vĩnh ạ, anh không hề quan tâm đến nó. Anh còn bận cài đặt các phỏng đoán vô căn cứ về thái độ của em! - Mặt Nhã Thư trở nên trắng bệch - Anh bị làm sao vậy? Dạo này, anh luôn cáu gắt và hành động kỳ quặc...
- Thôi được, anh không đôi co với em nữa! - Vĩnh nhún vai, giọng khô lạnh - Anh nói với em rằng anh rút tên khỏi danh sách tranh cử. Ý nghĩ phải tranh đua với một kẻ tồi tệ khiến anh phát buồn nôn. Bất kể ai tranh đua với tên Hữu ấy cũng được. Nhưng không phải anh!
- Anh nghĩ khi cao ngạo nhường đường cho đối thủ, giá trị anh càng

tôn cao ư? Sao anh không nhìn vào mặt tích cực: Anh là người thích hợp nhất ở vị trí chủ tịch hội.

- Anh không phải là Hải. Anh không cần vỗ về và kiểu động viên vớ vẩn!

Nhã Thư không nói gì nữa. Mấy quả táo đã gọt xong, ngâm trong bát thủy tinh trong suốt đựng nước muối. Những khối tròn trắng tinh rơi lơ lửng, đôi khi chạm vào nhau rồi lại rời xa, hết như những hành tinh trôi dạt. Không thể rời mắt khỏi nó, Vĩnh thấy rõ cảm giác khó chịu và cay đắng đang lớn lên bên trong chính mình. Càng ngày, anh càng nhận ra có rất nhiều thứ vượt ra ngoài tầm kiểm soát. Những xác tín lâu nay vững chãi trong anh, về lòng can đảm và trí thông minh, về khát vọng và sự nỗ lực hết sức, về sức mạnh của điều lương thiện, đang dần dần lung lay. Phải chăng, mình là kẻ ngây thơ? - Vĩnh tự hỏi. Cuộc sống vận hành theo một quy trình khác. Mình chỉ là kẻ ban đầu gặp may vì sinh ra trong môi trường tốt, gia đình khá giả, được chăm sóc và học hành đầy đủ, con đường đi luôn bằng phẳng, nên đầy những ảo giác về cuộc sống tốt lành? Vậy đấy, chỉ cần trên đường đi về sau có những rắc rối không nằm trong hiểu biết và trải nghiệm - hiện diện trong hình ảnh của Hữu - anh sẽ phải liên tiếp chấp nhận vị trí kẻ thua cuộc. Cái tốt thì đơn giản, chỉ có chừng ấy biểu hiện. Trong khi đó, ngược lại, điều xấu có quá nhiều khuôn mặt và biến ảo không ngừng. Đã có lúc, mệt mỏi khi tranh chấp với Hữu, anh đã nghĩ đến việc thỏa hiệp. Mặc kệ nó. Lánh xa nó. Miễn nó không đụng chạm đến ta là được. Nhưng, ngay cả mong muốn hèn nhất ấy cũng phá sản. Hữu bám theo anh tựa một bóng ma, mấy phen làm anh hành xử điên rồ. Đôi khi, Vĩnh nghĩ anh đang bị Hữu điều khiển, theo cách quỷ quyệt nào đó mà bản thân anh không sao lường nổi.

Những lúc suy sụp, anh mong bám víu vào điều gì nhỉ? Vững tin vào lòng kiêu hãnh và sức mạnh của chính mình. Tìm hơi ấm trong mối quan hệ xung quanh. Anh quen biết nhiều, dễ dàng gây được thiện cảm với đám đông. Nhưng người thân thiết thì quá ít. Bên cạnh anh giờ đây còn ai? Người ruột thịt anh thương nhất là em gái thì mỗi ngày một trở nên xa lạ. Thậm chí Thái Vinh còn không thèm che giấu sự oán giận khó hiểu. Bạn bè tốt chỉ có mình Hải. Cậu ấy tốt thật đấy, luôn sẵn lòng ở bên anh khi cần thiết. Nhưng bản chất Hải quá đơn giản. Đơn giản đến hiền lành và ngờ nghệch. Chỉ còn Nhã Thư. Anh đã luôn tìm thấy nơi cô những gì cần thiết nhất. Sự chia sẻ ý nghĩ và cảm xúc, lòng cảm thông và triu mến không giới hạn. Mỗi khi anh mệt mỏi vì công việc, nơi anh muốn về không phải ngôi nhà lạnh lẽo

của mình, mà chính là căn hộ chung cư nơi cô đang sống. Chỉ cần được ôm chặt lấy Thư trong chiếc giường nhỏ, vùi mặt trên khuôn ngực ấm áp, nghe giọng nói cô vang lên trầm tĩnh, thấu hiểu, là mọi vấn đề trong anh ngỡ như biến tan. Thế mà niềm an ủi ấy cũng đang mất dần đi. Mấy ngày gần đây, kể từ khi nghe Hữu làm bộ tình cờ đề cập gần xa về mối quan hệ giữa Nhã Thư với Hải, tâm trạng anh chuyển biến theo chiều hướng xấu hẳn. Thừa biết Hữu muốn làm tổn thương mình bằng mọi giá, kể cả việc dựng chuyện đặt điều, nhưng nỗi hồ nghi như sợ tơ nhện bám theo, len lỏi trong các quan sát và phán xét, biến thành nỗi ám ảnh lúc nào không rõ. Như vừa mới rồi, anh đã cáu kỉnh bắt bẻ Nhã Thư. Là người điềm tĩnh, thế mà cô cũng không khỏi thất vọng và sợ hãi. Mình mệt mỏi căng thẳng, và mình lại làm cô ấy tổn thương. Đàn ông như mình tội tệ thật! Vĩnh nghĩ day dứt.

Đồng hồ táo trên bàn rũ xuống, tỏa hương thơm dịu dịu. Mùi thức ăn từ bếp bay ra khiến Vĩnh sực nhớ cả ngày nay, ngoài bữa sáng qua loa, anh chưa ăn gì thêm. Suốt chiều, các lớp trưởng trong khoa tổ chức cuộc họp trong thư viện. Có nhiều việc phải thảo luận, từ kế hoạch hoạt động của khoa trong năm học mới cho đến chi tiết cuộc bầu chọn chủ tịch hội Sinh viên. Cuối cùng thì ban chấp hành hội cấp trường cũng đã đồng ý thử nghiệm hình thức tuyên truyền, vận động và tranh cử của các ứng viên. Có ba người cuối cùng trong danh sách. Anh, Hữu và một cậu sinh viên khóa dưới. Anh chàng sinh viên năm ba không đặt quyết tâm cao mà chỉ muốn thử sức lần này, thu lượm kinh nghiệm cho năm tới. Hai đối thủ chính vẫn là hai sinh viên năm cuối, Vĩnh và Hữu. Ngay giữa những người có mặt trong cuộc họp, sự ủng hộ rõ ràng đã chia làm hai. Vĩnh được nhìn nhận ở khả năng tổ chức hoạt động và tập hợp sinh viên. Nhưng, anh là gương mặt quen thuộc nên đã mất đi yếu tố bất ngờ. Trong khi đó, hoàn toàn ngược lại, Hữu là ứng viên người ta có thể đặt nhiều kỳ vọng. Nhắc lại kỳ thi Hoa khôi đình đám trên báo chí, lại gây được một khoản quỹ ra trò hồi năm học trước, thiện cảm mà các lớp trưởng và cán sự khác giành cho Hữu nồng nhiệt lên hẳn. Mặc dù luôn tự tin và hứng thú với những cuộc tranh đua công bằng, Vĩnh vẫn không khỏi lo lắng và chạnh lòng. Buổi họp gần hai tiếng đồng hồ làm anh đói bụng lẫn đau đầu. Anh quyết định sẽ không làm việc ở công ty buổi tối. Gọi điện cho Nhã Thư, cô cũng cho biết được ở nhà. Chẳng cần suy nghĩ nhiều, anh phóng xe qua chung cư.

...Anh bước sang gian bếp. Nhã Thư đang chăm chú với nồi canh và chảo mì xào đang tỏa khói nghi ngút. Biết anh đến, cô quyết định nấu

bữa tối. Một việc rất hiếm hoi bởi cả hai đều quá bận rộn. Lẳng lặng ngắm nhìn người yêu, tâm trí ngổn ngang của Vĩnh cũng dịu xuống. Thật lạ. Ngay cả khi làm những công việc bình dị, trông cô cũng xinh đẹp. Cái áo chemise sờn cũ của anh cô không bỏ đi, giữ lại làm áo mặc ở nhà. Anh cao lớn, nên áo cô mặc trông như chiếc váy sông dài ngang đùi, để lộ đôi chân thẳng gọi cảm. Tay áo xắn cao, bàn tay cầm đũa với những ngón tay mềm mại. Đôi mắt chăm chú nhưng rõ ràng đầu óc cô đang theo đuổi ý nghĩ xa vời nào đó. Bước đến sau lưng Nhã Thư, anh vòng tay ôm quanh eo lưng cô, áp môi hôn lên gáy, nói khẽ:

- Bỏ qua sự cáu giận vô lý của anh, Thư nhé!

- Em có bao giờ giận anh lâu đâu! - Cô cười râm rì.

Vĩnh yêu biết bao cái giọng cười vang lên từ lồng ngực ấy. Anh áp nhẹ hai bàn tay lên ngực và sờn cô, nghe âm thanh của tiếng cười thấm qua tay mình. Nhã Thư hơi so vai, làn da rợn nhẹ vì rùng mình:

- Anh... ngưng lại đi nào! Buông em ra ngay! Anh không muốn món mì xào bị cháy chứ?

- Không, anh không muốn mì. Anh muốn cái khác! - Anh cũng cười râm rì.

- Buông em ra! - Thư nghiêng đầu, gò má đỏ ửng.

Vĩnh bế bổng người yêu, bước ra ghế sofa. Đôi đũa trên tay cô lả tả rơi xuống từng chiếc. Hai chân cô đá nhẹ, cho đôi dép mềm bay theo hình vòng cung và cũng theo xuống sàn. Mái tóc búi hờ sau gáy cũng sổ tung, chảy xuống vai anh như một dòng thác hoang dại. Tấm lưng mềm mại mà săn chắc. Khuôn ngực hoàn hảo phập phồng sau lần áo mỏng. Tay Thư ghì chặt anh, không hẳn là cảm giác đam mê mà có gì đó như sợ hãi, lo âu khôn tả. Tất cả những điều ấy khơi gợi trong anh cảm giác mãnh liệt khủng khiếp. Hành động yêu đương không đơn thuần là chiếm lĩnh một thực thể khác, mà thông qua nó, anh ao ước tìm lại sự cân bằng và cảm giác an toàn. Trong sự kết nối nồng nhiệt và sâu thẳm, anh hy vọng Thư trả anh về lại chính anh...

Ở những giây phút cuối, một hạt mồ hôi trên trán anh rơi xuống mí mắt Thư. Đưa ngón tay lau khô, Vĩnh chột nhìn sâu vào đôi mắt rộng. Màu nâu đang sẫm lại, gần như đen. Cô đang kiềm nén cơn khóc. Đôi khi gần gũi, người yêu anh rơi vào trạng thái xúc động kỳ lạ. Vĩnh thuộc tính cô khá kỹ. Anh khẽ nhẹ rời khỏi Thư, dựa lưng vào thành ghế. Cô vẫn nằm im, mí mắt nhắm nghiền để lộ quầng

xanh tái, một cánh tay buông thõng. Bất chợt, cô choàng dậy, vuốt gấu áo, bước nhanh về phía bếp, cúi người tắt khóa ga. Chảo mì xào cháy xém, khói bốc lan ra đến tận nơi phòng khách. Dựa lưng vào tường, cô nhìn anh, mỉm cười nhột nhạt:

- Món mì hồng rồi, anh ạ!

- Không sao đâu. Anh ăn mì cháy cũng được! Anh là thủ phạm mà! - Vĩnh nháy mắt tinh nghịch.

- Trước kia, em rất sợ những món xào nấu cháy xém mùi dầu mỡ. Nhưng dạo này thì okay. Có lẽ khi có thai, cảm giác lẫn sở thích của một cô gái sẽ thay đổi!

Vĩnh ngồi im, nhìn Thư. Phải mất hơn nửa phút, ý nghĩa điều cô vừa nói mới hiện lên xác thực trong anh.

- Em có thai ư?

- Vâng! - Cũng lâu như anh, Thư mới gật đầu. Cô ngược nhìn anh.

Lần đầu tiên Vĩnh thấy nơi cô đôi mắt rụt rè của một đứa trẻ phạm lỗi

- Anh kinh ngạc. Và sợ. Đúng không?

- Ủ! - Vĩnh không biết nói gì hơn.

- Em sai rồi. Em làm anh khó xử. Lẽ ra em nên tự lo lắng một mình! - Nhã Thư rời bức tường, quay vào bếp.

Vĩnh nhồm phất dậy. Chỉ vài bước chân, anh đã đứng trước mặt Nhã Thư:

- Anh không cho phép em nói với anh bằng cái giọng đó. Em đoán anh sẽ trốn chạy trách nhiệm? Em nghĩ anh là kẻ không ra gì ư? -

Vĩnh quát. Anh giận điên lên.

- Chúng ta sẽ làm gì với cái sinh linh bé nhỏ này, hả anh? - Thư nhìn thẳng vào mắt anh. Dường như không ai có thể điềm tĩnh hơn cô lúc này - Anh sẽ cưới em, mang em về nhà chung sống? Anh sẽ trở thành ông bố ở tuổi 22? Anh sẽ đánh đổi không ít dự định tương lai chỉ vì em. Có phải ý anh là như thế không?

Vĩnh im lặng. Khoảng sân dưới chân anh dường như đang vỡ ra, để lộ một khoảng vực tối om. Không nước mắt yếu mềm, không nhiều lời quanh co, Nhã Thư đi thẳng vào điều máu chót: Anh có can đảm không? Câu hỏi ghê gớm làm anh choáng váng, không thể tìm ra lời đáp. Anh cũng không có được quyết định tích tắc.

- Anh về nhà đi, Vĩnh ạ. Em biết anh đang muốn được một mình để suy nghĩ. Em cũng vậy, phải suy nghĩ.

- Ủ, anh về! Em cố gắng ăn chút gì đó. Tối nay, anh sẽ gọi lại...

Vĩnh hiểu anh đang hành động thật kinh khủng. Anh nghe thấy lời lẽ từ anh buông ra. Nhưng ngay cả khi nói những lời ấy, anh ngỡ như mình đang diễn đạt ý nghĩ của một kẻ tàn nhẫn xa lạ. Anh chỉ là một diễn viên tầm thường đang đóng một vai trong vở kịch tình cảm hạng bét. Tuy nhiên, anh không thoát được. Rất nhiều năm sau này, anh sẽ phải ân hận với bài học cay đắng: Số phận và cả nhân cách anh được quyết định vào những lúc như thế này đây. Nhưng, khi ấy, anh lặng lẽ mở cửa, bước ra hành lang.

Cánh cửa khép lại sau lưng Vĩnh. Sức lực đột nhiên rời bỏ Nhã Thư. Về can đảm. Giọng nói bình thản. Ánh nhìn điềm tĩnh. Tất cả vỡ vụn. Cô khụy xuống sàn, úp mặt trên những ô gạch vuông vẫn còn mờ dấu giày của người yêu.

Không buồn đợi thang máy, Vĩnh bắt đầu chạy như điên xuống cầu thang bộ. Một bàn tay khổng lồ tối tăm đè xuống đầu anh, cổ anh, vai anh. Vĩnh cố vùng thoát bằng cách chạy không ngừng nghỉ. Tim đập thình thịch, hơi thở dốc, những âm thanh từ bên trong dồn nén cũng sắp vỡ bung ra, nghiền nát con người Vĩnh. Khi xuống đến tầng trệt, trước vài con mắt tò mò, anh mới chậm bước.

Mắt bão

Chương 33

Bằng cặp mắt dò xét chuyên nghiệp, người bảo vệ nhìn Hải, đối chiếu với thẻ sinh viên của anh. Sau đó, ông ta lướt mắt qua quyển sổ nhỏ, nói cho anh biết số căn hộ của Nhã Thư. Anh cảm ơn, bước về phía thang máy. Khu chung cư cao cấp, mọi thứ đều sạch tinh và sáng loáng. Từ cái phù hiệu trên mũ đồng phục người bảo vệ, những cánh cửa kim loại, cho đến sàn đá hoa rộng lớn dưới chân anh. Ánh nhìn lạnh lẽo của người bảo vệ vẫn bám sau lưng. Hải cúi xuống, vuốt lại cho thẳng nếp túi giấy đựng chùm nho Mỹ nặng trĩu một bên tay.

Tan lớp học tiếng Pháp, anh chạy xe ngoài phố, đầu óc ngổn ngang. Hồi nãy, lớp học của anh dịch bài khóa có chủ đề chăm sóc y tế. Hơn nửa bài nói về nạn phá thai và chính sách hỗ trợ những cô gái có con ngoài ý muốn của liên minh châu Âu. Vấn đề khô khan nhưng lại làm Hải đau đầu. Chừng như bài khóa tình cờ là sự nhắc nhở dành riêng cho anh vậy. Đầu óc anh tuột ra khỏi loạt từ mới hay những cụm ngữ pháp cần phân tích. Nhã Thư lại hiện ra trong cái hôm mưa họ ngồi ăn tối cùng nhau. Câu nói nhận xét cay độc của Hữu nhói lên, âm oang. Cái gật đầu xác nhận của cô ấy về việc đang có một đứa bé trong bụng... Chuông báo giờ học kết thúc như một sự giải thoát. Anh đi loanh quanh, không điểm dừng. Để chấm dứt ý nghĩ giằng co, anh tấp xe vào siêu thị trái cây, chọn một chùm nho to nhất, đẹp nhất. Nhìn đồng hồ, đã gần chín giờ. Chắc chắn Nhã Thư không còn ở văn phòng. Anh biết chung cư nơi cô ở. Chắc cô sẽ bất ngờ, có thể khó chịu nữa. “Nhưng bạn bè gặp nhau đôi chút cũng được mà! – Hải tự trấn an – Mình chỉ gặp cô ấy một chút, rồi đi ngay. Can đảm lên nào!”. Càng đến gần hơn với Thư, sự vững tin trong anh càng suy giảm. Hải bước chậm dần.

Một bóng người từ cầu thang chạy vụt xuống. Vĩnh. Anh giật mình, nép ngay sau một cây cột. Có lẽ phản ứng lẫn trốn hoàn toàn không cần thiết. Vĩnh đã rẽ ngoặt qua hướng hành lang dẫn xuống tầng hầm để xe. Hải bàng hoàng khôn tả. Chưa bao giờ anh thấy gương mặt bạn mình vừa giận dữ, vừa trống rỗng đến vậy. Không may may nhận biết xung quanh chỉ là chuyện nhỏ. Đáng sợ nhất, chính là cái thần sắc hết như vừa nhúng tay vào tội ác và tháo chạy của cậu ấy. Không biết giữa Vĩnh và Thư, trục trặc gì xảy ra? Vừa lo sợ cho Nhã Thư, vừa muốn lảng tránh không xen vào chuyện cá nhân của bạn, Hải đứng sững trước cửa thang máy. Nó mở ra hồi lâu mà anh không hay. Tiếng chuông báo hiệu nhắc nhở. Đúng lúc ấy, một đám trẻ nhỏ cả người Việt lẫn Hàn Quốc từ ngoài công viên đuổi nhau ào vào hàng lang. Hệt như bầy thú hoang dã, cả đám chạy xô qua cửa thang máy mở rộng. Chúng đông và mạnh đến nỗi anh bị cuốn bật vào trong lúc nào không hay.

Đi lạc loanh quanh một lúc trên tầng chín, Hải mới tìm thấy căn hộ của Nhã Thư nằm khuất đầu kia hành lang. Anh bấm chuông, đập

cửa hồi lâu. Anh vặn nhẹ tay nắm. Cánh cửa mở ra êm ru. “Có ai không?” – Hải lên tiếng. Ánh đèn vàng dịu và hơi lạnh băng lảng trên sàn gỗ. Anh lúng túng cởi giày, rón rén bước sâu vào trong. Căn hộ rộng bài trí trang nhã. Những món đồ hiện đại, thiết kế ấn tượng. Các bức tranh treo tường sang trọng mà không phô trương. Chỉ có điều, chẳng thấy một bóng người. Sự im lặng bắt đầu làm Hải lo sợ. Anh rút điện thoại gọi cho Nhã Thư. Tiếng chuông vang lên ngay sát cạnh anh. Di động của cô vút trên ghế sofa. Thất vọng, Hải tắt máy, quyết định rời khỏi căn hộ lạ thường. Bước ngang qua học tủ âm tường, anh chợt nhận ra có một khối đen im lìm, cuộn tròn. Phải mất mấy giây, Hải mới hiểu anh đang nhìn gì. Ngồi im trong cái hốc, chỉ còn hiện diện gương mặt mờ nhạt, Nhã Thư tựa một quầng sáng leo lét, vô hồn. Dáng ngồi kỳ quặc khiến cô trông méo mó, gần như bẹp dúm. Chùng như tất cả mọi nỗi đau khổ và kinh hoàng trên thế gian đã cô đặc lại, lúc này đặt hết lên thân thể cô. Một Nhã Thư tự tin, thân thiện và nhẹ nhàng hoàn toàn biến mất. Chỉ còn cái hình nhân rỗng không bị ném vào cái hốc tủ âm tường này. Sợ hãi lẫn xót thương, Hải cúi xuống, gọi khẽ: “Sao Thư ngồi đây?”. Im lặng. “Có việc gì vậy, Thư ời?” – Anh chỉ lờ mờ là mình đang nói rất to. Hoặc sự yên tĩnh của căn hộ đã khuếch tán âm thanh đến mức kỳ dị. Anh quỳ hẳn gối xuống, mặt anh ngang tầm với cô. Thư vẫn nhìn mà không nhận ra anh. Hải rụt rè đưa tay, nắm lấy bàn tay co quắp cô giấu trong lớp vải áo trước bụng. Bất thần, cả cái khối đau khổ ấy nghiêng ụp xuống, đổ vật vào vai anh.

Hơi loạng choạng, anh mau chóng lấy lại thăng bằng. Vòng tay ôm nhẹ lưng Nhã Thư, anh đỡ cô đứng dậy, dìu cô về phía sofa, đặt cô ngồi tựa hẳn vào lòng ghế. Lúc này, anh mới nhận ra cô chỉ mặc một cái áo chemise nam dài ngang bắp đùi. Áo của Vĩnh. Chi tiết nhỏ nhặt, tình cờ, thế mà nó quất anh đau điếng. Biết mười mười Thư yêu Vĩnh, nhưng phải chấp nhận biểu hiện của tình yêu ấy, quả là thử thách nặng nề. Cây bút mực kim nhỏ Vĩnh vẫn hay xoay nhẹ giữa mấy ngón tay, lẩn cuối góc bàn salon. Cảm giác tội lỗi, vì ăn cắp sự riêng tư của người khác, vì gặp gỡ người yêu của bạn choán đầy Hải. Anh đứng dậy, bước ra khỏi tầm thăm len. Chẳng biết làm gì khác, anh đành đỡ chum nho ra khỏi tủ, rửa dưới vòi nước dàn bếp. Tiếng bao giấy loạt xoạt, những hạt nước văng tung tóe giăng Hải ra khỏi ảo giác, trả anh lại cảm giác thực về mọi thứ đang diễn ra. Rồi anh đi về phía tủ lạnh, hy vọng trong đó có nước hay một thứ gì đó

giúp anh thoát khỏi tình trạng hoang mang.

Có rất nhiều thứ trong tủ lạnh. Trái cây chất đầy trong ngăn rau. Sữa và nước quả đóng hộp xếp kín bên cánh cửa. Các loại bánh ngọt và snack chen chúc nhau trong các khoang còn lại. Gần như tất cả còn nguyên trong hộp vỏ sạng trọng, chưa từng được bóc. Ừ, cái tủ lạnh giống như cuộc đời thắm kín của con người ta vậy, Hải lan man nghĩ. Ai cũng cố gắng làm lụng để kiếm những thứ đẹp đẽ ngon lành, càng nhiều càng tốt. Họ sẵn sàng vắt kiệt mình, chắt bóp thời gian để làm nhiều việc, nhiều hơn, chỉ để bảo đảm lúc nào cái tủ lạnh cuộc đời cũng được chất đầy. Họ làm điên cuồng đến nỗi không thể nhận ra từ lâu, họ chẳng còn thời gian, thậm chí chẳng còn sức lực và hứng thú để đụng đến những thứ mà họ kiếm nữa... Rốt cuộc, Hải chỉ nhặt một quả chanh trong ngăn hộc đựng trái cây. Anh tìm hũ đường và cái cốc thủy tinh, lúi húi pha nước chanh nóng. Mùi vỏ chanh thơm hắt khiến cảm giác căng thẳng trong đầu anh dịu xuống.

Cô gái cầm cốc nước từ tay anh, máy móc đưa lên môi. Hồi còn ở quê, mùa mưa lũ, hàng chục lần Hải chứng kiến cảnh tượng những kẻ bị dòng nước tàn nhẫn cuốn đi. Ngay phút cận kề cái chết, hết thấy họ đều giống hệt Nhã Thư lúc này: Nước da xanh tái khủng khiếp. Vệt môi trắng bệch. Hai bàn tay cứng lạnh. Anh lên tiếng: -Thư à, gắng lên một chút được không. Tôi chẳng biết có chuyện gì xảy ra. Nhưng tôi muốn Thư đừng có suy sụp vậy. Hại sức khỏe lắm đó! – Ngừng một lúc, anh khó khăn nói thêm – Hại cho cả đứa nhỏ trong bụng Thư nữa!

Lời nhắc của Hải đập vào trí óc đóng băng. Cô gái chậm rãi ngước lên, đăm đăm nhìn anh. Một hạt nước lớn dần nơi khóe mắt, rơi xuống, lăn trên gò má.

-Ừ, Hải tới thế này tốt hơn. Nếu không, tôi chẳng biết sẽ làm gì điên rồ nữa...

Làn gió từ ban-công thổi tung tấm rèm cửa lớn. Chợt nhớ dưới kia là không gian sâu thẳm, Hải vội kéo sầm cửa trượt. Ý nghĩ Thư có thể hành động dại dột khiến anh lạnh gáy. Khi anh quay lại, cô đã đổi một tư thế khác, dáng ngồi quen thuộc của cô, tự chủ hơn và bình tĩnh hơn. Vệt nước trên má đã lau khô. Cần phải nói chuyện, chuyện

gì cũng được, Hải tự nhủ, miễn cô ấy thoát khỏi trạng thái trì trệ đáng sợ này.

-Vĩnh đã biết về đứa bé chưa, Thư? – Anh hỏi thẳng.

Cô gái gật đầu, hơi nhếch môi cười.

-Hai người sẽ cưới sớm, đúng không? – Hải nói, tim nhói lên.

-Không!

-Sao lại thế? – Bỗng dưng anh phát hoảng – Phải làm mọi thứ thật nhanh chứ, trước khi đứa bé ra đời...

-Hải ngây thơ thật, hay đang đùa cợt vậy? – Nhã Thư nhìn thẳng vào mặt anh.

-Đùa cợt gì ở đây? Chẳng lẽ Thư không muốn như vậy sao?

-Không phải là muốn hay không muốn. Mà vấn đề ở đây là đứa bé không nằm trong dự tính. Cả của Vĩnh và của tôi, Hải ạ!

-Tôi không hiểu nổi, Thư ạ! – Hải luôn cúi kính khi điều đơn giản bị làm cho phức tạp – Hải và Thư yêu nhau, sống cùng và có một đứa con là điều tốt lành chứ. Ừ, có thể hơi sớm với tuổi hai người. Nhưng vẫn có thể thu xếp được.

-Đời sống gia đình không phải là điều Vĩnh đặt lên hàng đầu đâu. Hải biết, anh ấy còn rất nhiều kế hoạch khác, quan trọng hơn.

-Đứa bé thì sao? – Đột nhiên, nội dung bài khóa tiếng Pháp trở lại đầu Hải.

-Có lẽ tôi sẽ đến bệnh viện. Nội trong tuần này, Hải ạ. Đó là cách duy nhất.

-Vĩnh biết ý định ấy chưa? Cậu ấy khó chịu phải không? – Hải dần dần hiểu ra khi anh liên kết sự kiện với hình ảnh ban nãy Vĩnh chạy ra khỏi chung cư.

-Không quan trọng nữa đâu! – Thư lắc đầu nhẹ - Khi nói với anh ấy về đứa bé, tôi mong gì nhỉ? Thú thật, tôi chỉ thèm muốn được chia sẻ, được vỗ về. Chút ít thôi cũng được. Vĩnh chưa nói gì hay có quyết định gì rõ ràng đâu. Nhưng sự sợ hãi và im lặng của anh ấy khiến tôi tổn thương khủng khiếp. Rốt cuộc thì tôi không thể lảng tránh sự thật là Vĩnh phải nghĩ đến anh ấy, đến sự nghiệp của anh ấy trước khi nghĩ đến tôi và đứa bé. Nhưng tôi sẽ không trách móc gì hết, Hải ạ. Tôi rất ghét đặt mình vào vị trí nạn nhân cần phải thương hại. Tôi sẽ tự lo liệu. Như xưa nay vẫn thế...

Sau câu nói dài, Thư lại nhìn anh, mỉm cười. Nụ cười bình thản nhất mà cũng cay đắng nhất anh từng thấy. Hải rời chiếc ghế đối diện, ngồi xuống tám thăm, nắm nhẹ bàn tay cô, nói hồi hải:

-Tôi lo cho Thư được. Tôi đi làm, có tiền. Tôi giúp Thư chăm sóc đứa bé được.

-Không, Hải! – Cô gái rút bàn tay ra khỏi tay anh – Đừng nói nữa!

-Thư biết hết mà, đúng không?

-Ừ, tôi biết cảm xúc Hải dành cho tôi. Tôi biết chiếc đồng hồ trắng là Hải tặng, chứ không phải của Vĩnh. Tôi biết nếu cần phải trông đợi một người luôn ở bên mình, bất chấp điều kiện, thì duy nhất chỉ có Hải. Nhưng không được đâu, Hải ạ.

-Tại sao không, hả Thư? – Hải kêu lên, thiết tha nhìn cô gái anh yêu – Tụi mình cùng là dân tỉnh. Tụi mình cùng gắng sức làm việc để ở lại thành phố mà. Thư cần gì, tôi sẽ gắng làm được hết. Tôi biết mình còn kém nhiều, nhưng tôi đang đi làm, đi học thêm đủ thứ, không để thua sút ai đâu...

-Hải đừng nói như vậy nữa, làm ơn! – Thư so vai, giọng bình tĩnh lạ lùng – Hải có biết những cô gái như tôi cần gì không?

-Được yêu thương? Đột nhiên, niềm vững tin trong Hải mất sạch.

-Yêu thương sẽ vô nghĩa nếu không được đảm bảo một cuộc sống đầy đủ và yên ổn, Hải ạ! – Thư đưa mắt nhìn một lượt căn hộ, cười chua chát – Tôi mới thuê chỗ này để sống. Tôi ưa thích tiện nghi, Hải ạ. Tôi không đủ hư hỏng để làm gái bao mọi tiền đàn ông như một vài cô gái khác. Nhưng tôi cũng phải xoay sở theo cách tốt nhất chứ. Lúc nào tôi cũng cố gắng làm việc, nhưng dân tỉnh lẽ tụi mình, làm mấy chục năm nữa mới đủ tiền mua nơi chốn như thế này hả Hải? Một người như Vĩnh sẽ đảm bảo cho tôi một đời sống an toàn dài lâu. Tôi yêu Vĩnh, yêu thật sự. Nhưng ý nghĩ anh ấy vững chãi và giàu có khiến cho tình yêu càng mạnh hơn...

-Khi nhận ra Vĩnh không còn là chỗ dựa ấy, Thư đã tuyệt vọng? Cô gật đầu. Hải ngọt ngào kinh khủng. Anh bước ra ngoài ban-công, nhìn ra khoảng trời trống rỗng, tối om. Phía sau anh, vang lên tiếng nấc đầy ra từ cổ họng, rồi tiếng khóc nghẹn ngào, hoang hoải. Chưa bao giờ Hải thấy lạnh và cô độc đến thế. Một thế giới đầy toan tính mà vẫn trống trải đến kỳ dị, không thể nào hiểu được.

Đêm, khi Thư vào ngủ trong giường, Hải vẫn ngồi lại ngoài sofa để canh chừng cô. Anh không muốn bất kỳ bất trắc nào xảy ra. Trong bóng tối yên tĩnh, Hải nghĩ miên man về tình yêu, về chuỗi bí mật của lòng người, về sự xa cách giữa những người tưởng như gần gũi nhất, về những ảo tưởng khiến người ta luôn gây đau đớn cho chính mình và làm tổn thương nhau. Bên trái lồng ngực anh nặng trĩu, rồi

như muốn vỡ bung với những ý nghĩ buồn thảm ấy.

Tia nắng trắng nhạt rọi qua ô vuông thông gió, chiếu lên mặt bàn. Đóm nắng thứ hai rơi trên má Hải, nóng ấm. Anh cựa nhẹ người, mở mắt. Tấm rèm im lìm màu khói lọc hết mọi âm thanh từ bên ngoài thấm vào. Bất chợt, một làn gió thốc mạnh. Tấm rèm bay lên, hé lộ vạt không gian ban mai sáng rực, nhuộm một thứ màu xanh tinh chất, ónh ánh như ngọc biếc. Trong gian phòng kia, Thư vẫn ngủ say, hơi thở chậm, nhưng đều. Đã đến lúc anh phải rời khỏi nơi đây. Đã đến lúc anh không được dự phần vào cuộc đời Thư nữa. Vĩnh viễn là thế.

Mắt bão

Chương 34

Sáng thứ ba thường có những chuyện bất ổn.

Hữu vào trường sớm. Bác bảo vệ ra hiệu cho anh cứ việc phóng thẳng chiếc SH vào bãi gửi xe có mái che phía cuối sân, khu vực chỉ dành cho giảng viên. Đó là một đặc quyền nho nhỏ riêng mình Hữu được nhận, nhờ thỉnh thoảng lại mời bác bảo vệ ly cà phê hay điều thuốc, nói đôi ba câu chuyện gẫu. Nhưng bữa nay anh xuống xe, dắt bộ rẽ sang phải. Bãi xe này ngay cạnh dãy phòng học khoa Quản trị. Ngoài một hàng xe tay ga hạng sang, phần lớn trong bãi là những chiếc xe máy đời cũ. Nhiều vè xe nhem nhuốc, dính đầy bùn đất. Có chiếc bảng sỗ tróc mờ hết sơn, gạt chống mòn vẹt nên cái xe lúc nào cũng như sắp đổ kênh ra tới nơi. Đứng bên cạnh chúng, chiếc SH nổi bật, như một gã bánh chọe phô trương giữa những gương mặt mệt mỏi vì công việc. "Có lẽ mình nên kiếm một chiếc xe nào cũ cũ, đi tạm trong mấy tuần này thì hay hơn. Một người nghèo, gian dị đang nỗ lực vươn lên bao giờ cũng tạo cảm giác gằn gỏi, thu hút thiện cảm hơn là một kẻ có đầy đủ mọi thứ..." - Hữu suy tính.

Còn hơn một tháng nữa sẽ tới đại hội Sinh viên khoa. Quý thời gian quá ít ỏi. Mỗi khi nghĩ đến nó, gương mặt Hữu hiện ra trong mắt chính anh ta. Với đôi mắt sáng lóe, thèm khát, sẵn lòng theo đuổi mục tiêu đến cùng. Hồi đầu, Hữu thường nói nhẹ nhàng: "Ra tranh cử cho vui. Thử coi làm được gì thì làm cho sinh viên khoa mình.

Nếu rớt cũng không sao!". Tuy nhiên, trong thâm tâm, Hữu không xem đây là một trò vui. Bằng mọi giá, anh phải thắng, phải nắm được chức chủ tịch Hội sinh viên ở năm cuối. Với chức vụ này ghi trong lý lịch sinh viên, mai đây chắc chắn anh sẽ kiếm được một vị trí tốt ở các công ty lớn. Trước đây, mỗi mê công việc quản lý bên cửa hàng thời trang thể thao, rồi tranh thủ chạy show cho các công ty quảng cáo và tổ chức biểu diễn, Hữu sẵn lòng bỏ tiết, chỉ lên trường những hôm thi hay các giờ học bắt buộc trên giảng đường. Nhưng một tháng nay, Hữu sắp xếp lại thời gian biểu, ưu tiên tất cả thời gian để lên lớp. Anh biết, tận dụng mọi cơ hội xuất hiện trước mắt mọi người, trong từng giây từng phút gây được ấn tượng mạnh, tạo nên được một hình ảnh tốt đẹp trong mắt các đồng môn là điều quan trọng nhất cần quan tâm bây giờ. Phải như thế, may ra mới giành cơ may chiến thắng trước Vĩnh, đối thủ quá nặng ký.

Hữu bước men theo hành lang phía sau bức tường các phòng học. Mấy mảng rêu loang ra trên một khoảng tường ướt mưa. Hương vị ẩm lạnh của bức tường cũ trộn với mùi dầu xả gợi nên cảm giác lo âu kỳ quặc. Một nhóm sinh viên lớp dưới tụ tập bên ô cửa sổ gần chỗ ngoặt, đang bàn chuyện sôi nổi. Bất chợt, loáng thoáng bay đến tai Hữu tên Vĩnh, rồi cả tên anh. Hữu nép lưng vào tường, căng tai lắng nghe. Một giọng nữ nói to, phấn khích, cố gắng thuyết phục xung quanh: "Tại sao mấy bạn cứ lựa chọn chủ tịch Hội theo thói quen? Tại sao tui mình không thử một lần thay đổi? Anh Vĩnh giỏi, ai cũng công nhận. Nhưng, anh Hữu tui thấy cũng có năng lực lắm đó. Nhớ hồi cuối năm học vừa rồi không, anh Hữu đứng ra tổ chức cuộc thi Hoa khôi, hấp dẫn quá trời quá đất!". Ngay lập tức, một giọng con trai rất miên tay phản bác: "Thực tế giùm một chút đi bà! Tui ghét nhất mấy cái trò thi người đẹp ổng ẹo, chỉ xôm tụ bề nổi chứ đâu có ích lợi thiết thực gì cho sinh viên tui mình. Anh Vĩnh tốt hơn. Kinh nghiệm làm chủ tịch của anh đầy mình, làm việc rất có trách nhiệm. Mấy bà đừng có quên, cái trò thi Hoa khôi chỉ là một hoạt động nhỏ nằm trong hội chợ Sinh viên thôi đó nha. Mà nhớ kỹ đi, ý tưởng của ai làm hội chợ đó? Anh Vĩnh đó!". Tranh cãi bùng dậy. Nhóm sinh viên như một bầy ong náo nhiệt. Chừng như tất cả những ai có mặt trong căn phòng kia đều có ý kiến riêng, tất cả đều muốn được phát biểu, được tranh luận. Bất ngờ, một giọng sắc nhọn nổi bật lên, lấn át tất cả những tiếng nói khác: "Bất kỳ ai làm chủ tịch hội cũng được, nhưng anh Hữu chắc chắn không ổn. Tôi không kỳ thị người đồng tính, nhưng tôi nghe nói anh Hữu cặp bồ với một *gay* giàu sụ, để lợi dụng tiền bạc! Một người như vậy có đáng làm chủ tịch Hội của chúng ta

không?". Im bật. Hết như đợt sóng đang dâng trào đột nhiên bị hút xuống vực thẳm hoang mang, các tranh cãi ồn ào biến mất. Phải hơn nửa phút sau, mới có một người hắng giọng, muốn tiếp tục câu chuyện. Nhưng Hữu không thể nghe nữa. Xoay lưng, anh tức tốc rảo bước rất nhanh. Trước khi một ai đó có thể nhận ra.

Đương nhiên, phải đương đầu với bất ổn sáng thứ ba.

Ở cuối bãi gửi xe, có một trạm biển áp nhỏ, cổ đại mọc lút. Xung quanh vắng lặng, không một bóng người. Hữu ngồi khuất trong hõm cửa, bứt một nhánh cỏ gấu, vò nát trong tay.

Cách đây một tháng, Hữu qua đêm với Trung. Lần đầu tiên. Không phải là tò mò dần thân hay bị lôi kéo mê đắm. Sự khuất phục vì lợi lộc hoàn toàn không hiện diện ở đây. Cũng chẳng phải say rượu mất kiểm soát hay ma xui quỷ khiến. Mọi thứ diễn ra theo một trình tự đơn giản: Nỗi cô độc thét lên thành tiếng của Trung. Sự thông cảm được thổi bùng, bốc lên thành một đám cháy, thiêu rụi mọi rào cản lý trí trong Hữu. Một thứ kinh nghiệm kỳ dị. Gây sợ hãi và rối ren khi hồi nhớ. Nhưng, phủ nhận sức quyến rũ ma quái của nó, là một lời nói dối hèn nhát. Phải đến khi thức dậy trong căn phòng trắng toát với những món đồ nội thất sang trọng đen tuyền của Trung, Hữu mới tìm thấy lại đôi chút trí não. Cuối cùng thì anh đã bước qua rào cản, gạt bỏ cấm kỵ thân xác, vào lúc không ngờ nhất. Chuỗi ký ức nghèo nàn vài lần chung đụng với các cô gái qua đường, về cái đêm nặng nề ở khách sạn với con bé Thái Vinh mau chóng bị phủ mờ dưới thứ kinh nghiệm bỏng gắt mới mẻ. Sáng hôm ấy, Hữu lết về nhà trọ, nằm im, thân thể đau ră rời. Nhưng đến trưa, anh ngồi dậy, tắm rửa và thay bộ quần áo mới. Một khi không thể thay đổi được gì nữa, tốt nhất là thỏa hiệp với chuyện đã rồi, Hữu tự nhủ. hai ngày sau, Trung đứng mặt anh ở cửa hàng. Giọng anh ta thản nhiên như chưa từng có gì nghiêm trọng. Anh ta lại rủ Hữu tới nhà. "Có việc gì cần bàn hả anh?" - Hữu thận trọng. Cổ đồng lớn nhất của cửa hàng thời trang thể thao im lặng, nhìn lướt qua mắt anh. Hữu lảng lạng tuân theo đề nghị, không thắc mắc. Sau lần đó, anh bắt đầu tập quen nhìn nhận quan hệ đồng tính là bình thường. Thân thể cũng chỉ là công cụ. Nếu nó đem lại lợi ích, tại sao không sử dụng nó? - Hữu nghĩ, gạt bỏ mọi nỗi đắn đo.

Rốt cuộc thì tin đồn đã loang ra, như một đám dầu loang. Chấn hấn Hải đã nhìn thấy anh và Trung sờ soạng âu yếm nhau ở nhà hàng. Hữu không ngạc nhiên, cũng chẳng bị shock hay tổn thương vì các bình luận tình cờ. Bất kể chuyện gì, một khi là sự thật, anh đều có

thể chấp nhận. Nắm được sự thật tồi tệ người khác biết hoặc nghĩ về mình, bao giờ cũng tốt hơn sống trong ảo vọng của những dối trá đẹp đẽ. Tiếp xúc, làm việc với giới biểu diễn, dù chỉ thời gian ngắn ngủi, đủ dạy cho Hữu biết chỉ có kẻ tầm thường, kẻ bất tài hoặc kẻ hèn nhát mới tồn tại mà chẳng gây nên điều tiếng gì. Những ai luôn được tụng ca rất đáng bị ngờ vực. Những kẻ nhẩn nhục, luôn cố gắng làm vui lòng người khác chỉ là thứ công cụ chẳng mấy giá trị. Càng về sau này, Hữu càng ác cảm đến mức căm ghét các từ như *dễ thương, hiền lành, tốt bụng*. Nó được xài thoải mái và phát ra dễ dàng, bởi thực chất nó ngầm ý khinh miệt. Người ta dụng tới nó, hòng khóa lấp khéo léo cái bản chất yếu kém của một cá nhân. Chỉ những ai nổi trội, được đám đông chú ý, ghen tị và thèm khát, thì mới có khả năng gây ra dư luận trái chiều. Thậm chí, những đồn đại càng tàn nhẫn, độc địa, chỉ chứng tỏ nhân vật ấy càng sáng giá, càng đáng được thêm muốn...

Những lập luận giúp Hữu giữ nguyên trạng thái cân bằng, Bằng sự thính nhạy và tinh táo đặc biệt, anh ta tức khắc gạt qua nỗi khó chịu không quan trọng, nhìn thẳng vào các vấn đề vừa hé lộ. Bộ não Hữu tức khắc vận hành như một cỗ máy phân tích hoàn hảo: Một nhóm cử tri đã biết rõ về anh. Họ đang so sánh cân nhắc giữa Hữu và Vĩnh. Với nhóm này, không thể phủ nhận, bất lợi đang nghiêng về anh. Bởi xét trên độ nổi tiếng trên cộng đồng và sự thuyết phục bởi thành tựu, Vĩnh hơn anh vài bậc. Nhóm thứ hai, vì thông tin về anh còn khá ít, họ chỉ biết đến tên anh theo cơ chế "nghe nói" hay các tin đồn. Nhóm này khá đông, dễ bị tác động và dễ thay đổi lựa chọn. Nếu biết cách tạo ấn tượng mạnh, vào thời điểm mang tính quyết định, anh sẽ nắm được họ. Chỉ cần một động tác thuyết phục, anh sẽ nhận được sự ủng hộ lớn. Kinh nghiệm mấy đợt làm chương trình quảng bá nhãn hàng mách bảo Hữu rằng, nếu anh thành công khi lôi kéo được một nhóm người, tức khắc sẽ có sự lan truyền cảm xúc. "Mình không nổi tiếng bằng thằng Vĩnh. không sao! Nhìn ở mặt tốt, điều này cho thấy cử tri hy vọng vào các khả năng còn giấu kín. Được, mình phải cho họ thấy điều họ muốn thấy!" - Hữu bật ngón tay, vút nắm cổ nạt ngườu xuống bậc thang xi măng, đập lên nó và quay bước về phía phòng học.

Trên sảnh lớn ở tầng hai, sinh viên ngồi vắt vẻo trên các mí gạch, vốn là chân các bức tường kính. Ngay chính giữa hành lang, mấy bàn đánh bóng bàn xếp nối tiếp, mọi người vây quanh khá đông.

Tiếng đánh bóng lách tách, dồn dập. Chốc chốc lại rộn lên tiếng suýt xoa, tiếng cười phấn khích sau một cú giạt bóng hay đập bóng đẹp mắt. Hữu định rẽ ngay vào hội trường. Nửa giờ nữa có buổi nói chuyện của một giáo sư thỉnh giảng người Đức. Nhưng anh dừng lại bên cạnh một bàn bóng. Hai đấu thủ ngừng tay, nhìn anh ngạc nhiên. Chơi thể thao là cách tiếp thị hình ảnh rất ổn, tại sao không tận dụng? Hữu lên tiếng trước: "Cho anh chơi thử một séc coi sao. Được không?". Từ phía sau lưng Hữu, giọng Hải vang lên, rành rọt: "Có muốn đấu với tôi một ván không?". Tình thế này Hữu không hề tính tới. Anh ta dừng khựng. Nhưng chỉ tích tắc, Hữu lấy lại ngay vẻ bình tĩnh, hất cằm thản nhiên: "Cậu cầm vợt mau đi!".

Hải cầm vợt dọc. Những cú giạt và xoáy bóng của Hải mạnh, đầy bất ngờ, dồn Hữu rơi dần vào thế bị động. Hết như Hải không chơi, mà cậu ta đang thể hiện con người của chính cậu ta lúc này vào trận đấu bóng đột xuất. Ý định tấn công ngay từ đầu trận của Hữu tàn lụi. Anh đảo người, chạy ngược xuôi đỡ bóng. Mồ hôi toát ra, chảy dọc nách và lưng áo. Bên kia lưới, gương mặt đối thủ lạnh lẽo, lăm lì. "Không phải là thằng Hải mình coi nhẹ lâu nay. Nó biến hình hồi nào vậy?" - Hữu tự hỏi, hoang mang. "Anh Hữu cố lên!". Tiếng hò reo thừa thốt dần, nhường chỗ cho vẻ ngạc nhiên pha lẫn chế nhạo. Thua trắng trước Hải là nguy cơ đang đến rất gần. Ngày thứ ba bất ổn! - Hữu nguyên rủa. Nhưng, thật may mắn, đúng lúc ấy, từ phía cầu thang, nhóm người trẻ mặc vest cùng một người nước ngoài đi lên. Vị giáo sư thỉnh giảng tiến thẳng vào hội trường. Hữu trả lại vợt, vội vã bám theo ngay sau lưng vị giáo sư. Hải vẫn không buông tha. Cậu ta đi bên cạnh Hữu, nói vừa đủ nghe: "Trận đấu chưa kết thúc đâu, nghe Hữu!".

"Nó ngầm ý gì?". Hữu nghĩ miên man. Chợt, anh nghĩ đến cuộc tranh cử sắp tới. Chắc chắn, Vĩnh có Hải bên cạnh. "Hạ nhục mình trước cử tri hẳn là tính toán của bọn chúng - Hữu lẩm bẩm, mắt tối sầm - Phải! Mình cần lập một ê-kíp để đối phó và tấn công. Đơn độc, tự xoay sở sẽ làm cho cơ hội chiến thắng vượt khỏi tầm tay".

Mắt bão

Chương 35

Cánh cửa kính bóng loáng không vết hoen mờ. Nam nhân viên cửa hàng thời trang thể thao đang lui hụi dán lên mặt ngoài kính các logo báo hiệu cửa hàng nhận thanh toán bằng tiền thẻ. Hữu từ bên trong bước ra, tâm trạng khá phấn chấn. Loạt hàng mới nhập về cho mùa thu đông bán chạy bất ngờ. Anh đã phán đoán đúng khi quyết định tăng gấp đôi dòng hàng dành cho giới tập yoga, cả cho dân thượng lưu và trung lưu. Chắc chắn, thời gian tới, nó sẽ còn bán tốt hơn, vì trào lưu tập yoga đang lan rộng sang giới trẻ. Hắc Trung rất hài lòng với thông tin này, khi tối nay họ gặp nhau. Nghĩ đến buổi hẹn, máu trong huyết quản dường như chảy nhanh hơn. Tim đập mạnh hơn. Cảm giác hoang mang tội lỗi giờ đây đã biến thành sự ngóng đợi và khát khao kỳ dị.

Đẩy nhẹ bên cánh cửa, Hữu bước ra ngoài.. Anh chàng nhân viên giặt mình, ngược lên, nét mặt ngơ ngác: “Anh Hữu đó hả?”. “Chuyện gì vậy?” – Hữu nhướn mày, sức hiểu bộ quần áo anh vừa mới thay khiến nhân viên bàng hoàng. Chín giờ sáng nay, anh có buổi gặp gỡ với một số đại diện cử tri các lớp của khoa Quản trị. Bộ trang phục quần jeans cũ sờn gấu với cái áo thun kiểu Polo sẫm màu chắc chắn sẽ tạo cảm giác hòa đồng, dành được thiện cảm hơn là chiếc chemise láng mượt thêu hoa và cái quần tây thẳng nếp trị giá nửa triệu đồng. “Nhìn anh lạ ghê! – Cậu nhân viên thật thà nhận xét! – Em nghĩ ai đó vô cửa hàng ráp tâm chôm đồ không chừng...”. “Nghĩ gì kỳ quặc vậy! – Hữu cau mặt, giả lên giọng nạt nộ - Mai mốt, rút kinh nghiệm. Bề ngoài không nói đúng về con người đâu”. Anh chàng nhân viên gãi đầu gãi tay, cười cầu tài, bối rối. Hữu khoát tay bước đi lên phía bãi xe bên kia công viên, nơi anh gửi chiếc xe Wave cũ mượn của ông Sáu Minh chủ nhà nơi anh trọ.

Bao nhiêu phấn chấn mới đây bỗng chốc tan biến. Cảm giác nặng nề đeo bám. Chỉ là một lời nhận xét vu vơ, chẳng có hàm ý gì. Thế mà hết như trong phút giây, anh bị ném trả về lại vị trí của chàng sinh viên tỉnh lẻ, bị coi nhẹ ngay cả trong mắt một nhân viên quen. Đột nhiên, Hữu thấy sợ hãi không sao hiểu nổi. Nếu có chuyện xui rủi nào đó xảy ra, nếu anh không kiếm được nhiều tiền, nếu Trung hết thèm muốn, không còn chống lưng cho anh nữa, liệu anh có bị rớt xuống không?

Cách đây nửa năm, anh thỏa thuê với cửa hàng thời trang, với tài khoản rót vào đều đặn. Bây giờ, anh hiểu không đủ. Hữu đưa tay lau nhẹ lớp mồ hôi mỏng dính trên trán. “Có lẽ mình đã phạm sai lầm khi sớm hài lòng với cái cửa hàng thời trang thể thao. Cái chức

vụ quản lý chẳng là gì hết. Bất cứ lúc nào, nó cũng có thể bị kẻ khác giật đi. Mình phải kiếm được tiền bạc, địa vị, tên tuổi. Mình cần giữ chặt chúng trong tay, buộc chúng đảm bảo cho cuộc sống ở thành phố. Mỗi ngày đều bước lên, chiếm giữ được nhiều hơn. Đó mới là đảm bảo thực sự...” – Hữu nói chuyện với chính mình trong lặng lẽ. Chưa bao giờ anh thấy buồn như thế. Xung quanh, chẳng ai có thể hiểu thấu. Sẵn lòng chia sẻ lại càng không. Mấy lúc như thế này, tình trạng cô độc trở nên khó chịu và nặng nề phát ốm.

Hữu cúi mặt, lê bước qua đến nửa tim đường. Một chiếc mô-tô thể thao bất thình lao sượt qua, âm thanh như xé gió. Theo phản xạ, Hữu hét lên, nghiêng người. Chiếc xe bị phanh vội, bánh trước quay chéo. Người điều khiển xe ngã vật ra đường. Tai họa cận kề xóa mờ cảm giác u ám. Nó làm Hữu tỉnh ra. Chẳng thấy vui mừng vì vừa thoát khỏi một tình huống nguy hiểm, ý nghĩ trong Hữu chợt bám chặt vào mục tiêu sắp tới: Nhất định, anh phải thành công trong cuộc tranh cử. Đó là tiền đề, là bàn đạp đầu tiên để anh vọt lên cao sau ngày ra khỏi trường đại học.

Bên trên mái nhà thành phố, bầu trời buổi sáng chói chang. Mặt đường nhựa bị bánh xe nghiền vào vẫn còn tỏa mùi oi nồng, hăng hắc, chen chúc trong bầu không khí căng chặt bụi khói và âm thanh động cơ.

Bãi gửi xe lấn vào công viên giờ này vắng vẻ. Hữu loay hoay mở chìa khóa chân chống chiếc xe Wave. “Hù!”. Một ai đó vỗ mạnh cả hai bàn tay lên vai anh. Hữu giật bắn, quay phắt lại. Thái Vinh đứng sát sau lưng anh, nụ cười rạng ngời. Hơn một tuần nay, cô biến mất tăm, không chạy qua cửa hàng xem quần áo mới nhập như thường khi. Say sưa trong mối quan hệ kỳ lạ với Trung, bận rộn với chiến dịch tranh cử, anh quên bằng cô bé.

Giờ đây, Thái Vinh đột ngột hiện ra, trong một vẻ ngoài hết sức khác lạ. Mái tóc ngắn lộn xoăn ngổ nghích rũ xuống tai giờ đây đã được ép thẳng và nối dài bằng những lọn tóc ánh lên sắc đỏ tím, hắt gọn ra sau, dài ngang lưng. Vàng trăn trắng muốt. Cặp lông mày nhạt được phủ phấn nâu, cong nhẹ. Đôi mắt vốn đã to giờ đây lại càng mở lớn hơn với hàng mi giả dày rợp, đôi contact lens xanh biếc màu rêu non. Đôi chân vốn dài mảnh khảnh trở nên cao lênh khênh trên đôi giày bọc da bóng lộn màu tím hồng. Bộ trang phục phi công áo

khoét vai liền quần shorts màu vàng chanh hoàn chỉnh nốt khuôn tranh comic hoàn hảo. Tất cả vẻ ngoài của Thái Vinh hấp dẫn mắt nhìn ghê gớm. Đồng thời, nó gọi lên cảm giác nhạo báng và thách thức láo xược với thế giới thực bởi những món đồ giả tạo nhưng đắt tiền, đầy phô trương. Mất mấy giây lặng đi, Hữu mới thốt nên lời:

-Trông em lạ quá, Vinh ạ!

-Em tới shop kiếm anh. Nhưng thấy anh bằng qua đường. Gọi em là Hiraku đi. Em rất ghét cái tên Thái Vinh cổ lỗ! – Cô nhóc vỗ mạnh hai bàn tay, nghiêng mái tóc rậm, neho mắt nhìn Hữu chăm chú – Ờh, mà anh cũng đâu có giống anh Hữu thường ngày. Anh bị điên nên đổi gu ăn mặc kiểu xấu xí như thế này, đúng không?

-Nhảm nhí!

-Chắc là anh lại sắp đi gạt một ai đó, hoặc là nhiều ai đó! – Thái Vinh nhận xét thản nhiên.

Hữu lặng đi vì giận. Anh căm ghét lẫn sợ hãi kẻ nào dám lột truồng ý nghĩ ẩn giấu, dù cố ý hay vô tình. Tuy nhiên, phản ứng lại ngay lúc này sẽ chẳng có gì hay ho. Tốt nhất là giữ bình tĩnh, xem lời nhận xét của Thái Vinh là một trò đùa.

-Em có chuyện gì mà kiếm anh sáng sớm vậy?

-Anh đưa cho em chút tiền mau lên! Em mới đi Thái về. Shopping nhiều quá, giờ túi em cạn queo...

-Tiền nào? – Hữu cau mày.

-Tiền góp vốn của em vào shop đó thôi – Mất cô nhóc nhướn lên-Hàng tháng được chia tiền lời. Anh hứa với em vậy mà.

Lâu nay, cô chẳng bao giờ đả động nên Hữu cũng không nhắc đến khoảng tiền này. Anh ta luôn tự nhủ tiền từ những gã đàn ông giàu có như ông Dee chu cấp cho Thái Vinh đã quá đủ. Lâu lâu, anh cũng lấy đưa cho cô nhóc một chiếc túi xách hàng mới nhập hoặc đôi giày thể thao kiểu dáng ngộ nghĩnh. Cô nhóc luôn tỏ vẻ thích thú vô tâm. Thế mà giờ đây con bé lại đến đòi tiền. Thật sự, thời điểm này, Hữu khá túng thiếu. Má anh ở quê lại nằm viện vì đau gan. Anh mới chuyển về cho má mười triệu đồng. Rồi anh phải đặt cọc một trăm triệu còn lại để giữ chỗ mua một căn hộ chung cư cao cấp 90 mét vuông đang nằm trên dự án. Hứa hẹn luôn là cách thoái thác tốt nhất. Hữu dụi giọng:

-Anh hiện không mang theo nhiều tiền mặt. Thẻ ATM cũng quên mang theo. Bây giờ anh lại có chuyện gấp phải lên trường. Mai một anh đưa em nghe!

-Không! – Mắt vẫn cười trong veo, nhưng Thái Vinh ngoác miệng la lên đột nhiên – Em cần tiền. Ngay bây giờ!

-Mr. Dee không đưa tiền cho em xài nữa sao?
-Em chán ngấy ông ta rồi. Một lão keo kiệt và ngu xuẩn. Nhưng anh để ý vụ đó làm gì chứ. Anh chỉ việc trả lại tiền cho em!
-Im đi! Đừng có làm trò hề ở đây, nghe chưa! – Hữu cũng rít lên, đảo mắt nhìn quanh. Anh rất ghét bị kẻ lạ chứng kiến cảnh tượng lố bịch.
-Tiền của em! Anh xài hết rồi phải không? – Cô nhóc hét to hơn –
Đưa cho em mau lên. Em muốn lên tiệm nhuộm tóc màu khác...

Trong chớp mắt, bàn tay Hữu đã chụp lấy mớ tóc buông xõa, quần sát vào chân tóc. Với tất cả sức mạnh bùng phát, anh ta dúm đầu cô bé xuống, đập mạnh vào tay lái của chiếc xe Wave. Anh ta rít qua kẽ răng: “Biến đi với cái tên Hiraku ngớ ngẩn! Đồ mất nết. Tao sẽ trả cho mày tiền, khi nào tao muốn. Tao muốn. Chứ không phải mày muốn. Nhớ nhé!”. Gạt phăng sang bên Thái Vinh đang rũ ra thất thần, anh ta nhảy lên yên và nổ máy, phóng thẳng ra chỗ người soát thẻ. Cô nhóc đứng yên nhìn theo kẻ bạo hành, uể oải chạm tay lên vết đau trên trán, mắt vẫn mở to trừng trừng .

Chạy xe đến đoạn đường lớn, Hữu mới nhận ra cảm giác vương vít nơi bàn tay. Một lọn tóc nối dài của Thái Vinh đã đứt, cuốn quanh tay anh. Hữu rầy mạnh. Nhưng lọn tóc vẫn bám riết, dai dẳng. Hệt như một sợi dây ma quái, lọn tóc ánh đỏ mỗi lúc siết chặt hơn vào cổ tay, khiến Hữu loạng choạng, suýt một lần đâm sầm vào chiếc xe tải ngược chiều. Chiếc xe vội vã thắng kết. Vài ô tô nhỏ nối sau cũng giảm tốc độ đột ngột. “Thằng điên! Muốn chết hả?” – Máy gã tài xế thò đầu ra khỏi xe, gào lên, vung tay làm cử chỉ tục tĩu. Hữu ném về phía họ cái nhìn căm ghét, rồi thản nhiên lên ga, phóng đi nhanh hơn.

Cuộc họp trong thư viện với 12 đại diện cử tri các lớp của khoa Quản trị diễn ra nhanh và hiệu quả. Vỹ và Ngân, hai sinh viên năng nổ lớp dưới đồng ý tham gia thành lập ê-kíp với Hữu suốt tháng tranh cử. Không chỉ hỗ trợ hoạt động, họ cung cấp rất nhiều thông tin hữu ích về sở nguyện và nhu cầu thực tế của số đông sinh viên. Khi trao đổi với các đại diện, Hữu nói khá ít. Anh chỉ gợi mở để được lắng nghe các ý kiến và ghi chép là chính. Thỉnh thoảng, khi cần phải nói, anh chọn lối phát biểu cô đọng, vắn tắt, sử dụng hầu hết số liệu mà Vỹ và

Ngân cung cấp để chứng minh cho các luận điểm đưa ra. Thỉnh thoảng, anh chêm vào vài câu khôi hài nhẹ nhàng khiến mọi người cười rộ. Chỉ cần nhìn vào mắt những người xung quanh, Hữu biết, anh đang gây được ấn tượng không thể tốt hơn. Anh kết lại cuộc gặp mặt bằng một lời hứa chắc nịch: “Tôi sẽ tìm được nhà tài trợ tặng mũ bảo hiểm xe máy cho các bạn sinh viên khó khăn trong khoa mình!”.

Hữu ngồi lại thư viện, chăm chú đọc báo và xem giáo trình. Chốc nữa, khoảng thời gian sau 10 giờ, sẽ có rất đông sinh viên khoa Quản trị ghé vào đây. Mắt họ không thể bỏ qua anh và anh có thể bắt chuyện với mọi người thật vui vẻ, dễ dàng. Hữu lật qua trang báo khác. Bất giác, anh nhận ra có một cái bóng đang đổ xuống khoảng bàn phía trước mình. Hữu ngẩng lên. Một gương mặt trắng xanh đang nhìn anh. Một lọn tóc đen cuốn quanh cái cổ gầy guộc. Trên đó, nổi rõ một gân máu đang đập phập phồng. “Nhã Thư!” – Hữu bàng hoàng thốt lên.

Mắt bão

Chương 36

- Tôi cần anh giúp tôi một việc - Nhã Thư nói, ánh nhìn thẳng và lạnh
- Tôi tin anh không từ chối.
- Điều gì khiến Thư đoan chắc như vậy? - Hữu hỏi khẽ.
- Vì đây là sự hợp tác có lợi. Cho anh. Và cả cho tôi.

Hữu tựa hẳn vào lưng ghế cứng. Cho đến lúc này, anh ta vẫn chưa hết bàng hoàng. Ngay khi nhận ra trước mắt mình chính là Thư, người yêu của Vĩnh, lướt qua đầu anh ta một linh cảm kỳ dị. Rất hiếm khi nó xuất hiện. Đó chính là thứ linh cảm rợn ngợp, tựa mũi dao nhọn lướt qua thịt da, vừa nguy hiểm, nhưng đồng thời hứa hẹn cơ hội, hoặc điều gì đó vô cùng đáng giá. Kể từ cái ngày sau cuộc thi Hoa khôi đầy biến cố ấy, thời gian kịp làm quá nhiều thứ. Hết như anh đã bơi qua một con sông rộng, giờ đây nhìn lại bờ bên kia xa vời, không khỏi kinh ngạc với chính mình. Bao nhiêu thay đổi. Ngay cả những gương mặt chung quanh cũng khoác thêm nhiều ý nghĩa khác lạ. Kinh nghiệm dồn dập dạy cho Hữu cách nhìn người khôn ngoan, chính xác hơn, bớt đi những ảo giác. Thế nhưng, đối diện

Nhã Thư thì mọi sự vẫn như cũ. Sợ hãi mà thêm khát. Ngưỡng mộ mà có cả căm ghét. Chưa một cô gái nào gây nên cho Hữu ấn tượng kỳ dị như vậy.

- Việc gì Thư nói ra đi! - Hữu đề nghị, với sự thận trọng.

- Tôi muốn anh giúp tôi, thực hiện một vai diễn! - Thư nói ngay tức khắc. Chắc chắn, đây là câu nói được cô chuẩn bị kỹ lưỡng - Anh đóng vai bạn trai của tôi!

- Sao? Thư nói gì kia? - Thừa thãi kinh nghiệm trong các trò thương lượng, Hữu vẫn không khỏi giật mình trước lời đề nghị thẳng thắn đến kỳ quặc. Hệt như anh vừa nghe lầm, hoặc sắp bị lôi vào một trò đùa ngớ ngẩn. Tức khắc, độ cảnh giác trong anh ta tăng gấp đôi.

- Một vai diễn thôi, anh hiểu không? Thời gian này, tôi cần một người ở bên cạnh mình để xuất hiện trước mắt thiên hạ. Tôi chọn anh!

Hữu tháo một hạt nút trên cổ áo thun cho dễ để thở hơn. Không khí trong thư viện không nóng lắm, nhưng mồ hôi cứ liên tục túa ra, dấp dính sau lưng và dưới cánh tay. Sau giờ học, các sinh viên khoa Quản trị kéo vào thư viện khá đông. Họ đi ngang qua cái bàn nơi Hữu đang ngồi, nhìn anh, rồi dừng lại lâu hơn khi nhận ra Nhã Thư, cô Hoa khôi sinh viên bị tước vương miện. Hầu hết không giấu vẻ ngạc nhiên, thích thú. Đồng thời, cũng chừng đó nụ cười nhạo báng cùng tiếng xầm xì nhắc lại cái "phốt" bức ảnh khỏa thân gây nên scandal kinh khủng ngày nào. "Rốt cuộc thì mình cũng đạt được mục đích lôi kéo sự chú ý của cử tri, nhưng theo cái cách khỉ nợ như thế này đây!" - Hữu rửa thầm, cáu kỉnh. Tuy nhiên, anh vẫn không quên gật đầu chào thân thiện mỗi khi có sinh viên mỉm cười với mình.

- Thư chia tay với Vĩnh hồi nào? - Hữu cần phải lần ra đầu mối vấn đề.

- Cách đây không lâu. Chia tay lần thứ nhì. Và cũng lần cuối. Dứt khoát là vậy!

- Không thể hòa giải được sao? - Hữu thật sự quan tâm.

Nhã Thư lắc đầu, vẫn nhìn thẳng vào mặt Hữu. Bất chợt, anh hiểu ra cô ta đang vô cùng bất an. Về cứng cỏi chỉ là lớp vỏ bề mặt, hòng ngăn chặn sự tấn công từ đối phương. Hữu khoanh tay trước ngực, nở nụ cười khoan khoái. Cục diện vở diễn đang dần hiện rõ. Ngay khi chớp được đầu mối vấn đề, Hữu phải là người điều khiển vở rồi chứ không phải là con rối.

- Cuối cùng thì tình yêu của hai bạn cũng đi tới kết thúc đơn giản. Tôi ngạc nhiên, nhưng không bất ngờ chút nào. Đương nhiên phải như vậy thôi! - Hữu lên giọng, không buồn che giấu sự thích thú.

- Anh nói "đương nhiên", nghĩa là sao? - Nhã Thư nhướn mày.

- Họa có điên thì tôi mới tin những người tốt đẹp có thể chung sống lâu bền. Điều đó chỉ có trong cổ tích kể cho con nít mà thôi. Hoặc, một trong hai người đó là kẻ mưu toan và giả dối. Tôi dư biết Vĩnh là một tên cầu toàn. Cậu ta luôn tự xem mình là người hoàn hảo, đúng không hả? Nước trong thì không có cá. Người quá cầu toàn sẽ là tai họa cho những ai sống cùng.

Gương mặt cô gái bỗng dưng trắng bệch, bất động trong giây lát. Một vẻ lo sợ, buồn bã lướt qua rất nhanh. Nhưng cô nhanh chóng lấy lại dáng vẻ bình thản:

- Chia tay rồi, tôi không muốn nói nhiều về Vĩnh. Nhất là bình luận với một người như anh, Hữu ạ. Nhưng có lẽ nên thừa nhận với anh rằng, tôi không thể sống cùng Vĩnh lâu hơn một ngày nào nữa!

- Okay, không bàn chuyện đã cũ. Nhưng việc Thư sắp có em bé thì sao? Chuyện đó là thật và cần phải lo lắng đôi chút, hả? - Nhìn vào mắt người đối diện, Hữu biết đây chính là điểm then chốt. Anh ta khoái trá chọc thẳng vào nỗi đau của Thư, háo hức chờ đợi con rồi trong tay mình sắp sửa gục xuống, khuất phục.

Nhưng Nhã Thư vẫn ngồi im trên băng ghế, cánh tay mảnh khảnh đặt trên mặt bàn gỗ thư viện, gương mặt điềm tĩnh, không để lộ vẻ run rẩy, một chút nao núng cũng vắng bóng. Chỉ có điều, cô không còn nhìn người đối diện một cách cứng rắn nữa. Bóng tối đọng dưới đáy mắt cô. Cảm giác phẫn nộ lướt qua đầu Hữu. Bọn nhà giàu khốn kiếp, cái thằng Vĩnh ấy. Yêu người ta chán chê, nó vứt người ta đi như một mảnh giẻ rách. Gõ nhẹ ngón tay trên mặt bàn, Hữu nối kết các sự kiện, rồi phân tích: Chia tay tên Vĩnh hợm hĩnh kia, Thư quá đau khổ. Nhưng bản tính cứng cỏi và kiêu hãnh, cô ta không muốn rút vào bóng tối cam chịu im lìm. Khát khao trả thù cha của cái bào thai trong bụng, nên cô đến tìm anh, nhờ hợp tác diễn một vở kịch... Đang buổi trưa. Các sinh viên đã kéo nhau đi ăn. Một vài sinh viên gặm qua bánh mì rồi chọn góc khuất, ngủ một giấc ngắn trước khi vào giờ học buổi chiều. Không khí yên tĩnh đến nỗi nghe rõ tiếng bày một đàng nghiêng những quyển sách xếp chặt ken trên các học kệ. Một lúc lâu, Thư mới lên tiếng trả lời câu hỏi của Hữu, giọng khê khàng:

- Trong tuần này, tôi sẽ đến bệnh viện, giải quyết cái thai trong bụng.

- Tại sao Thư chọn tôi cho vai diễn này, mà không phải là người khác. Như Hải chẳng hạn?

- Vì tôi biết, anh là đối thủ của Vĩnh. Anh ấy căm ghét anh. Tôi muốn anh ấy tức giận. À không, tôi muốn anh ấy căm ghét tôi, ném tôi ra khỏi trí nhớ càng nhanh càng tốt!

- Thư này - Hữu vươn cổ về phía trước, hạ giọng - Có cần nói láo với tôi không? Tôi tin Thư chia tay với Vĩnh. Nhưng cái lý do "muốn anh ấy ghét tôi..." nghe mới lố bịch làm sao! Thư còn yêu tên khốn ích kỷ đó, nhưng nó không đoái hoài đến Thư nữa, phải không? Thành thật đi nào!

Mảnh vở cứng rắn cuối cùng của Nhã Thư đã rơi xuống. Đôi vai cô so lên. Cái cổ cao với mạch máu xanh đập phập phồng. Ngược nhìn Hữu, cô yếu ớt gật đầu:

- Phải. Anh đoán đúng đó. Nhưng thôi, làm ơn bỏ qua chuyện này đi. Đừng đào xới nó nữa. Chỉ cần biết tôi nhờ anh đóng vai bạn trai của tôi, thế thôi!

Hữu nhìn lơ đãng qua vai Thư. Sau lưng cô, ô cửa sổ lớn trông tựa một bức phong màn sân khấu được chiếu sáng quá độ. Khoảng trời buổi trưa. Những nhánh lá xanh. Các sợi dây điện chằng ngang dọc. Cả những con chim đôi khi bay vụt qua như một mũi tên... Hết thấy đều chói lóa, phô trương, nhưng cũng trống rỗng lạ thường. Hệt như tâm trạng của cả hai lúc này. Cuộc sống luôn biết cách bày ra đủ chuyện bất ngờ, hơn cả cơn mơ hoang đường. Hữu thầm nghĩ. Bất chợt, anh ta quay lại ngay khía cạnh thực tế:

- Tôi giả làm bạn trai của Thư để trả thù Vĩnh thì hiểu rồi. Nhưng trong chuyện này, tôi được lợi gì chứ?

- Tôi sẽ giúp anh thắng cử trong cuộc chạy đua vào chức chủ tịch Hội. Thậm chí, nếu anh muốn vào Hội cấp trường, tôi cũng có thể hỗ trợ. Tôi sẽ là thành viên tích cực nhất trong ê-kíp của anh.

Hữu ngẩn ra giây lát. Nhã Thư quá thông minh khi gõ đúng điểm yếu trong anh. Nhưng, Hữu không đầu hàng ngay. Anh nhếch môi cười, lấy giọng hài hước:

- Tôi "được lợi" vậy thôi sao? Thư nghĩ thế là đủ để tôi nhận vai trò người tới sau Vĩnh, một tên gốc "nhật cánh hoa rơi" ư. Có đáng giá không?

Cô gái nheo mắt nhìn anh, bình thản tung ra miếng đòn cuối cùng:

- Chỉ cần anh có tôi bên cạnh, chỉ cần mọi người xung quanh nghĩ rằng anh có bạn gái, mọi điều tiếng "người đồng tính" vây quanh anh tức khắc bay biến!

Hệt như có một cú đấm rất mạnh, bất thành linh tung thẳng vào mắt Hữu. Mọi thứ quanh anh tối đen. Chỉ cần một câu nói nhẹ nhàng, Nhã Thư đã giành lại quyền điều khiển vở diễn. Quan hệ với Trung, một người đồng tính, đó là vấn đề của anh. Nó là bí mật của riêng anh. Nó đã được thu xếp bằng sự thỏa hiệp. Thế nhưng khi nó được kẻ khác nói ra thành lời, mọi việc bỗng trở nên khủng khiếp. Anh

thừa biết, mọi người đồn đoán. Anh nghĩ, chỉ cần kín đáo hơn, mọi thứ sẽ ổn thỏa. Nhưng, thực chất, nó là vấn đề lộ diện. Ngay cả một cô gái như Nhã Thư cũng có thể tóm lấy nó, lợi dụng nó để khống chế anh. Cảm giác điên giân, sợ hãi lẫn ê chề bủa vây, dồn ép, sắp nghiền nát Hữu. Móng tay Hữu cắm ngập vào lòng tay, bắt buộc anh phải tỉnh táo. Tỉnh táo để chống cự và đương đầu.

- Tôi không quan tâm đến dư luận. Chuyện quan hệ với ai, đó là việc riêng. Thiên hạ có miệng thì bàn tán. Tôi sống cho tôi, chứ không phải cho bất kỳ ai khác! - Hữu lập luận chậm rãi, nhấn từng câu. Bao giờ cũng thế, khi chống trả, anh ta tìm thấy lại sự minh mẫn cho đầu óc.

- Chúng ta đều nắm vững lý thuyết marketing và PR. Mục giải quyết xung đột với dư luận để bảo vệ hình ảnh một thương hiệu hay một sản phẩm vô cùng quan trọng, phải không nào? - Nhã Thư mỉm cười

- Anh cứ suy nghĩ, rồi gọi điện thoại cho tôi. Vậy nhé, bây giờ thì tôi phải qua công ty rồi!

Nhã Thư bước ra khỏi phòng đọc của thư viện. Hữu ngồi im, những sợi dây thần kinh trong đầu anh căng lên, như sắp đứt tung. Đột ngột, anh ta nhòe mắt, lao thẳng ra hành lang. Bóng Thư vừa khuất qua đoạn rẽ gần cầu thang. Hữu đuổi theo, tóm lấy tay cô:

- Thư, nói thật đi, Thư không căm thù kẻ tung những bức hình khỏa thân sao?

Thư ngước lên, gương mặt ngay sát mặt anh, cô nói qua kẽ răng:

- Đó là chuyện quá khứ. Oán hận bây giờ đâu cần thiết nữa, đúng không? Ở khía cạnh nào đó, nó giúp tôi hiểu con người anh rất nhiều. Chính vì biết anh lợi hại ra sao, tôi đến tìm anh, và đứng vào ê-kíp của anh. Giải thích như vậy được chưa?

Hữu gật. Cô ta đang nói sự thật. Nhìn ánh mắt lạnh buốt vô cảm của cô ta kia. Hữu run nhẹ vì cảm giác quen thuộc, quen thuộc như khi anh ta soi gương vậy. Phải, không có hóa thân hay hiện hình của quỷ dữ. Chỉ có những khoảnh khắc người ta rời bỏ con người lương thiện nhạt nhẽo, để chạy theo những mục đích u uất tăm tối mà thôi. Một tiếng nói ma mị vang lên trong Hữu, xui khiến anh ta nhấc lên một cánh tay, rồi thêm một cánh tay nữa, ôm lấy vai Nhã Thư, kéo cô ào gần sát. Gương mặt Thư chạm nhẹ vào anh. Hữu giật bắn, ngửa đầu ra. Gò má cô ta lạnh lẽo, tựa một cái xác không còn sinh khí.

Mắt bão

Chương 37

Chuyến bay cuối cùng của ngày đã hạ cánh. Từ sân bay bước ra, Vĩnh lên taxi. Không nói một lời, anh chỉ chìa tấm danh thiếp có địa chỉ nhà cho tài xế. Anh khởi động lại điện thoại. Người lái xe có đôi mắt tỉnh táo của loài sói chốc chốc liếc nhìn anh qua kính chiếu hậu. Nếu lúc khác, anh hẳn sẽ lên tiếng, nói một câu đùa hoặc nhắc nhở thái độ thiếu lịch sự. Nhưng giờ đây Vĩnh hoàn toàn thờ ơ. Mọi thứ bên ngoài con người anh đều không chạm vào anh được nữa. Thời gian vừa qua, Vĩnh nộp đơn lên khoa, xin vắng mặt một tháng. Công ty của gia đình anh có vài hợp đồng với đối tác bên Sing. Thay cho ba, Vĩnh bay qua đó xem xét và ký kết các đơn đặt hàng. Đồng thời, anh tranh thủ tìm kiếm một trường đại học đáng tin cậy ở bên đó hầu có thể gửi Thái Vinh sang. Công việc dồn dập. Anh làm việc liên tục từ sáng đến tối khuya. Làm như vắt kiệt mình đi. Làm theo cách dìm mình xuống tận đáy công việc. Làm theo kiểu lấp đầy các khoảng trống thời gian và bít chặt mọi ý nghĩ ngoài tầm kiểm soát. Tất cả, để tránh đối diện với những vấn đề của chính mình. Đại lộ quen thuộc. Sự trống vắng lúc nửa đêm cũng không thể tìm thấy ở bất kỳ thành phố nào khác. Đèn đường hắt xuống các luồng sáng hình phễu. Vĩnh hé cửa kính xe. Luồn qua khe hẹp, vệt gió mỏng mang mùi hương hăng hắc và khô hanh của thành phố đã vào mùa lạnh. Lạ lùng làm sao! Khi anh rời khỏi thành phố, thời tiết còn nóng nực. Bây giờ, trời đã bước hẳn sang mùa khác. Mọi thứ đều thay đổi. Hệt như khi anh vắng mặt, thành phố này được nhúng vào một bầu khí quyển mới. Và giờ đây, chính anh mới là một bóng ma xa lạ. Gió làm mắt Vĩnh khô khốc. Anh đóng cửa, dụi nhẹ mắt. Người lái xe bỗng lên tiếng: "Nếu muốn, anh cứ hút thuốc!". "Không!" - Vĩnh lạnh gáy với giọng nói của chính mình. Suốt một tháng qua, trừ những lúc giao dịch phải nói tiếng Anh, phần lớn thời gian anh cảm lạnh.

Bóng tối như một thứ chất lỏng đặc sánh len lỏi vào từng ngóc ngách nhỏ bên ngoài những khối nhà hình hộp và các con đường mới mở lượn hình vòng cung, xóa nhòa mấy vệt đèn ngược chiều. Taxi rẽ vào con đường yên tĩnh. Bỗng phía trước, Vĩnh nhận ra một bóng người trong bộ váy rất ngắn đang co ro bước sát vỉa hè. Đôi khi, cái bóng lảo đảo như một bóng cây oặt oẹo trước gió. Hai bàn tay gầy nhom cầm hai chiếc giày cao bị gãy gót. Dường như đọc được sự tò

mò của khách, người lái taxi chạy chậm lại. Đèn xe chiếu thẳng vào cô gái. Nổi hẳn lên mấy thứ đồ lót loại phát sáng bên dưới lớp váy mỏng dính, gần như trong suốt. Một con bướm đêm loạng choạng bay ra từ một cuộc chơi thâu đêm nào đó, Vĩnh nghĩ. Với sự tàn nhẫn vô thức, người tài xế ép sát vào lề đường, đột ngột bấm còi lớn. Con bướm đêm giật thót, quay phắt lại, thỉnh thoảng ngã vật xuống, hai chân xoải dài trên khoảng đất tối om. Với cái thể ngòi kỳ quặc đó, cô bé bỗng ngửa mặt lên, cười như điên dại. Chiếc xe tiến đến gần hơn. Đèn pha mạnh khiến cô gái nhỏ nhắm nghiền mắt. "Một đũa nhỏ say thuốc lắc đó mà!" - Người tài xế nhận xét thản nhiên. Nhưng Vĩnh chẳng còn nghe gì hết. Anh co rúm. Hệt như một cú quật lên vào anh, từ sau gáy. Vĩnh buồn nôn khủng khiếp. Em gái anh, không lẫn vào đâu được.

Ký ức thật là kỳ dị. Mặc dù ý định tìm trường cho Thái Vinh luôn bám chắc trong đầu, nhưng không hiểu sao, suốt thời gian vừa rồi, mỗi khi nghĩ tới em gái, trong Vĩnh vẫn hiện lên hình ảnh con bé xinh xắn, trong trẻo và vô tư lự của hơn một năm trước. Tựa một sự tự vệ kỳ quái, trí não đã tự động điều chỉnh, xóa bỏ các mảnh ký ức tồi tệ mới đây, khôi phục và làm mới lại các dữ liệu xưa cũ? Thế nên giờ đây, hình ảnh thật của Thái Vinh đã ném trả anh về với thực tại, và làm anh đau đến như vậy? Cổng nhà ngay phía trước. Xe chuẩn bị dừng lại. Bỗng nhiên, Vĩnh chồm lên: "Không được! Đừng có dừng ở đây. Cứ đi thẳng, rồi rẽ tiếp ở ngã tư thứ ba, đường Phùng Khắc Khoan!". Người tài xế lại nhìn anh qua kính chiếu hậu, đầy ngờ vực. Vĩnh trừng trừng nhìn lại. Trong ánh sáng vàng vọt yếu ớt trong xe, anh chợt nhận ra có sự nhầm lẫn. Chính mắt anh, mới là mắt chó sói. Vĩnh bấm chuông ngoài cổng công ty, gọi bảo vệ. Những cánh cổng sắt khua loảng xoảng, đập vỡ khối đêm yên tĩnh. Anh nhảy vào trong xe hơi của ba anh, lái đi luôn trong đêm. Nhất thiết, anh phải biến khỏi thành phố này.

Khoảng hai giờ sáng, Vĩnh dừng xe ở một khách sạn nhỏ ngay gần bờ biển. Ở quầy tiếp tân, một thiếu nữ có gương mặt gầy nhỏ, mặc áo len rộng màu tím xám, cái quần jeans sờn gối, ngực căng và vết lông mày rậm trên làn da không chút son phấn. Cô ta đang đọc một quyển sách nhàu nát. Sau khi hờ hững ném cái passport Vĩnh đưa ra vào ngăn kéo, cô ta lẳng lặng đưa cho anh chiếc chìa khóa phòng, liếc nhìn anh bằng đôi mắt dâm đãng. Ánh mắt ấy bỗng dừng khiến Vĩnh dễ chịu chưa từng thấy.

- Cô đang đọc gì vậy? - Anh hỏi.

Cô ta lẳng lặng chìa cho anh xem bìa quyển sách. Một chuyện tình

pha vụ án, Vĩnh đoán.

- Đọc cái này buổi tối đỡ buồn! - Âm sắc giọng nói cô ta rất giống Nhã Thư.

- Cô nói gì? Buồn hả? - Vĩnh hơi giật mình. Ngỡ như cô ta đang nói về chính anh. Minh điên thật rồi, anh nghĩ.

Ánh mắt cô ta bỗng rũ xuống, chuyển sang mệt mỏi và cả thù địch:

- Anh tưởng chỉ mình anh biết đọc sách thôi sao?

- Xin lỗi, tôi không cố ý!

- Anh đang gặp vấn đề gì đó, phải không?

- Sao cô nghĩ vậy? - Vĩnh nói lạnh lẽo.

- Với kiểu người như anh, đặt quá nhiều câu hỏi vô bổ chứng tỏ đang có chuyện bất ổn.

- Có lẽ thế.

- Có cần một ai đó ngủ chung không vậy? - Mắt cô ta bỗng rục lên nhìn Vĩnh.

- Ai cần? Cô cần hay tôi cần?

- Thay vì đặt ra mớ câu hỏi và câu trả lời lảm nhảm, anh dẫn em lên phòng có hơn không? - Cô gái đứng dậy khỏi chiếc ghế nệm cũ mềm, vươn vai, bước ra ngoài quầy tiếp tân, đóng cửa ra vào và khoác tay Vĩnh, đi về phía cầu thang.

Căn phòng ở tầng trên cùng. Anh mở cửa sổ cho thoát hết mùi phòng khách sạn. Ngoài trời đang mưa. Tiếng sóng biển vọng lên buồn thảm. Vĩnh vào phòng tắm, mở vòi sen nước nóng, rồi nước lạnh. Da anh săn cứng lại. Khi anh quấn khăn bước ra ngoài, cô gái lông mày rậm đã nằm trên lớp vải nệm trắng tinh, không một mảnh vải trên người. Vĩnh nhìn chăm chú khuôn ngực căng mọng nổi đầy những mạch máu li ti xanh xao. Nhưng với anh giờ đây, thế là đủ. Khoảng hơn sáu giờ sáng thì mưa tạnh. Cô gái ngủ vùi. Gương mặt giãn ra, tấm mặt nạ mệt mỏi, trải đời, hay dấu ấn của một đời sống mất phương hướng đều trôi mất. Cô ta ở đâu mà trôi dạt về khách sạn này? Cô ta sẽ trở thành loại người nào trong vài năm sắp tới? Vĩnh tự hỏi, không thể tìm ra câu trả lời. Họ chỉ là những kẻ lạc lõng, đâm sầm vào nhau thoáng chốc. Một chút thương cảm lẫn coi rẻ thoáng qua. Cảm giác khao khát bỏ trốn, biến đi khỏi thực tại đối diện một lần nữa ập đến. Mặc quần áo rất nhanh, Vĩnh mở ví, bỏ lại tờ giấy bạc lớn cạnh cái đèn ngủ. Nhẹ nhàng mở cửa bước xuống tầng trệt, anh thanh toán tiền phòng, lấy lại passport và xách valise ra xe. Cảm giác trống trải lúc này mới hiện ra. Xuyên qua cô gái không biết tên vừa cùng qua đêm, chưa bao giờ Vĩnh nhìn sự lạc lõng của mình rõ ràng đến thế. Anh có tất cả: Gia đình, học vấn, tương lai sáng rõ.

Nhưng đồng thời, anh biết, mình chẳng có gì cả. Tựa một cái bình thủy tinh chế tác công phu, hấp thụ và phát ra ánh sáng lóng lánh, nhưng thực chất bên trong nó chẳng có gì. Bất kể lúc nào cũng có thể bị đập vỡ. Vĩnh lặng lẽ khóc. Gần vào thành phố, anh hạ kính xe, để gió chùi khô hai hốc mắt. Sau đó anh tắt xe vào một cửa hiệu nhỏ, mua một chai nước. Uống cạn chai nước, anh mở điện thoại, gọi cho Nhã Thư. "9 giờ em có thể gặp anh. Quán cà phê cạnh trường đại học của em!". Cô hẹn ngắn gọn, cắt máy tức khắc. Cô ấy không vui, không ngạc nhiên, cũng không trách móc gì khi nhận ra mình. Bất giác, Vĩnh hiểu ra, cô đã tẩy xóa, đẩy anh ra khỏi trí nhớ.

- Em vẫn bình thường. Không có hoảng loạn như lần chia tay trước, Vĩnh ạ!

Ngồi trước mặt anh, Nhã Thư nói bình thản. Bình thản nhưng xa cách. Hệt như giữa họ, chưa từng chia sẻ một điểm chung nào. Thái độ của cô khiến Vĩnh không khỏi khâm phục, và cả sợ hãi thoáng qua.

- Từ bên Sing, anh gửi e-mail cho em rất nhiều. Anh lo cho sức khỏe của em, lo cho đứa nhỏ trong bụng em nữa - Cụm từ sau được Vĩnh phát âm khó nhọc - Nhưng em không trả lời một lần nào...
- Không có gì để trả lời cả! - Nhã Thư nhún vai, mỉm cười, nhưng mắt không cười - Khi anh bỏ đi đột ngột, em biết, thế là hết rồi. Em không cho phép mình hy vọng nữa. Khi biết rõ chuyện gì đó, mọi việc nói tiếp sẽ không còn khó khăn nhiều.
- Em không oán giận anh sao?
- Chúng ta giờ đây không còn là người yêu. Thế nên, về mọi việc, anh và em chỉ trao đổi trên khía cạnh sự kiện. Không đề cập đến cảm xúc riêng của nhau nữa. Anh đồng ý chứ?
- Ừ!

Mấy quyển giáo trình tiếng Đức nằm yên trên mặt bàn quán cà phê sinh viên. Nhã Thư nghiêng đầu, lơ đãng nhìn ra con đường hẹp, lối đi tắt nối quán và giảng đường lớn, đang sáng lên huyền ảo dưới ánh nắng mùa đông. Nhìn nghiêng, gương mặt thân thuộc bỗng mất đi những nét mềm mại.

- Em đã đến bệnh viện rồi sao? - Vĩnh hỏi, cầu mong cô lắc đầu.
- Vâng! - Cô gái quay lại.
- Từ nay sẽ ra sao?
- Hãy tự lo cho mình, Vĩnh ạ.

Vĩnh không dám chắc anh vừa nhìn thấy gì trong đáy mắt cô. Sự thương hại đầy hài hước. Hay cảm giác sợ hãi đến kinh hoàng? Nỗi sợ hãi từ Nhã Thư truyền sang anh. Phổi anh căng ra như thiếu oxy.

Lượng chất adrena-line tăng vọt trong máu khiến tim anh đập điên loạn. Một sinh linh đã bị giết chết. Do anh.

Nhã Thư đứng dậy, với tay cầm bộ giáo trình: "Tối giờ em vào học rồi. Chào anh!". Vĩnh ngồi im một lúc nữa, rồi loạng choạng đứng dậy, rời quán.

Cần phải làm một điều gì đó. Chỉ có công việc, mới lôi anh ra khỏi vực sâu tăm tối này. Điện thoại trong tay Vĩnh rung lên. Giọng Hải vọng đến:

- Vĩnh, cậu về rồi hả? Tối trường ngay nhé. Chiến dịch tranh cử đang vào giai đoạn nước rút rồi đó! Cậu biết tin gì chưa?

- Chuyện gì? - Vĩnh vẫn chưa thoát ra khỏi trạng thái mất cân bằng.

- Thắng Hữu đã tìm được một cộng sự cực giỏi cho ê-kíp của nó. Nó đang trên đà chiến thắng đó.

- Ai? - Vĩnh bắt đầu chú ý.

- Nhã Thư! - Giọng Hải như vọng đến từ hành tinh khác.

Mắt bão

Chương 38

Một mũi súng lạnh, dí sát thái dương. Tiếng nổ vang lên đanh gọn. Khoảng hai giây sau, nó vang lên lần nữa, rồi một lần nữa khiến con mồi thảm hại lật sấp, co rúm lại. Vùng vẫy một cách khó khăn, Hải mới thoát ra khỏi những sợi dây vô hình ghì giữ, nhào lên khỏi bề mặt giấc mơ tăm tối và nặng nề. Anh mở hé mắt. Qua khung cửa hẹp, ánh nắng giữa chói chang.

Suốt hai ngày cuối tuần vừa rồi, Hải làm việc trên Đà Lạt, chuẩn bị cho cái miếng đất cho cái resort sắp được xây thêm của ông Quyền. Thủ tục giấy tờ liên quan đến đất đai nhiều và rối bời đến mức anh đã thức trắng suốt hai đêm, tận dụng cả những giây phút ngồi xe để xem xét và phân loại. Thời tiết lạnh ẩm cuối năm. Ăn uống thất thường. Cộng thêm không ngủ kéo dài khiến cho anh rơi vào tình trạng kiệt sức mà không hay biết. Việc tạm xong, anh leo lên xe đêm tốc hành quay trở lại thành phố. Dù việc của resort có nhiều đến đâu, thì với anh, việc học trên trường vẫn quan trọng nhất. Về đến nhà trọ lúc sáng sớm, không kịp cởi bớt quần áo, Hải ngã vật vào giường, tự

nhủ đến gần trưa sẽ thức giấc, kịp tham dự buổi học chuyên ngành chiều thứ hai. Thế nhưng tiếng chuông của cái điện thoại di động đời cũ réo từng hồi lạnh lạnh đã đánh thức anh dậy.

Hải lồm cồm ngồi dậy. Từng khớp xương vẫn đau ê ẩm. Với con mắt thất thần của kẻ vừa trở về từ một thế giới khác, Hải chuẩn choáng nhìn chiếc điện thoại. Số bàn, gọi từ nhà Vĩnh. Anh chờ đợi nhìn, không trả lời. Có lẽ cậu bạn vẫn chưa thoát khỏi trạng thái mất cân bằng kể từ khi biết rõ mối quan hệ giữa Nhã Thư và Hữu. Chẳng hiểu sao, lần này, khi Vĩnh suy sụp, Hải không còn bận lòng nhiều như xưa. Anh lảng máng vỡ ra một điều, ngay cả khi đứng về phía bạn thân, thì anh vẫn không thể phủ nhận được rằng, những bất ổn hiện tại là do chính Vĩnh gây ra, và giờ đây cậu ấy phải chịu trách nhiệm về nó. Không thể đổ lỗi cho bất kỳ ai khác. Ngay cả một tên khốn như Hữu cũng không đủ quyền năng gây ra tai họa dai dẳng và ghê khiếp, nếu nạn nhân của hắn không trốn chạy như Vĩnh đã trốn chạy. Tình yêu sâu đậm bí mật dành cho Thư rồi cũng nguôi ngoai đau đớn. Dần dà, trong Hải, chỉ còn cảm giác buồn rầu trầm lặng. Khi cô đột ngột quyết định đứng về phía Hữu, anh thất vọng ghê gớm. Nhưng trong sâu xa, lúc bình tâm, anh hiểu với bản tính ấy, Thư không có lựa chọn nào khác...

Màn hình điện thoại lóe sáng. Tiếng chuông một lần nữa vang lên, đượm vẻ khẩn khoản lẫn hồi thúc kỳ quặc. Vẫn dãy số ban nãy. Các ý nghĩ đang tản mát trôi dạt bỗng co lại, lóe sáng. Có thể là Thái Vinh. Chỉ có cô bé mới ở nhà lúc này. Chắc chắn có chuyện gì không lành. Một cách hấp tấp, Hải nhấc máy bấm nút trả lời. Tiếng "a lô" vang lên khản đặc từ cổ họng anh, nghe như của một kẻ lạ. Nhưng từ bên kia, không phải Vĩnh, cũng chẳng phải giọng Thái Vinh.

- Cháu là Hải, đúng không? - Giọng nói trầm và nghiêm vang lên.
- Dạ đúng. Xin lỗi, ai đang nói vậy? - Hải ngạc nhiên, cố lục lại trí nhớ xem đã từng nghe qua giọng nói đặc biệt này ở đâu.
- Bác là Quang, ba của Vĩnh. Bác tìm thấy số điện thoại của cháu trên sổ làm việc của con trai bác. Thực sự, bác có việc cần gặp cháu.

Hải sửng sờ. Anh chỉ mới gặp ba Vĩnh duy nhất một lần. Cách đây hơn ba năm. Ký ức anh chẳng lưu giữ một hình ảnh nào rõ nét về

ông, ngoài ấn tượng duy nhất là sự sợ hãi trước một con người sang trọng và quyền lực. Không riêng Hải, chắc chắn bất kỳ một cậu sinh viên năm nhất nào cũng sẽ phản ứng như thế khi đứng trước mặt ông. Thế nhưng giờ đây, kinh nghiệm làm việc, tiếp xúc với những nhân vật gần giống như ba Vĩnh khiến anh tự tin lên khá nhiều. Anh nói lễ độ:

- Khi nào thì cháu có thể đến gặp bác được ạ?
- Ngay bây giờ. Việc này thật sự quan trọng! - Giọng ba Vĩnh mềm mỏng. Và làm như vô tình, ông nói thêm - Đến gặp riêng bác. Không cần nói cho Vĩnh hay con bé Vĩnh biết, đồng ý chứ?
- Vâng ạ. Vậy nửa tiếng nữa, cháu có mặt! - Hải hơi nhú mào. Có gì đó bất ổn ở đây. Nhưng, nếu đặt quá nhiều câu hỏi trước người lớn tuổi, xem ra anh không phải phép cho lắm. Cứ đến đó rồi xem sao, anh tự nhủ.

Hải tắm, thay quần áo thật nhanh. Để dần xuống cơn đói, anh uống một cốc nước nguội khá lớn. Khi dắt xe ra khỏi căn phòng trọ, đầu óc anh hoàn toàn tỉnh táo. Anh biết, chắc chắn đang hoặc sắp xảy ra một điều gì đó khác thường.

Hải đến chính xác giờ hẹn. Ba Vĩnh đích thân mở cửa. Trái với dự đoán của anh, ông xuất hiện không phải với bộ đồ ở nhà, mà trong một bộ quần áo nghiêm chỉnh, như thể sắp bước vào một cuộc thương thảo quan trọng. Nhắc Hải cất xe máy vào khuất sâu trong garage, sau đó, ông Quang dẫn anh lên thẳng phòng làm việc của ông, trên tầng ba, ở mặt trước của ngôi nhà lớn.

Hải ngồi đối diện ba Vĩnh. Một mẫu người thành đạt không lẫn vào đâu được, luôn tin tưởng vào mọi quyết định sắc bén. Một người từng trải, nhưng biết cách cất giấu những điều bất như ý, chỉ phớt bầy thái độ kiêu hãnh và vẻ tinh thông hơn người. Trên mặt bàn salon, hai ly cà phê bốc khói hình như đã được chị giúp việc chuẩn bị sẵn. Cơn đói lại ập đến. Hải cố gắng kiềm chế, không để bụng sôi réo. Trong chiếc ghế nệm màu vàng nâu, người đàn ông cao lớn oai vệ đang quan sát anh bằng con mắt bình thản. Bất chợt, ông nói:

- Hình như cháu đói bụng?
- Dạ đúng vậy. Sáng sớm nay, cháu đi công tác về và ngủ luôn. Bác

gọi khi cháu đang ngủ. Vậy nên cháu chưa kịp ăn sáng! - Hải thành thật.

Ông Quang bước ra khỏi phòng, gọi chị Năm giúp việc. Ba phút sau, trước mặt Hải là ổ bánh mì nóng, miếng pa-tê và quả trứng chiên. Ông Quang đưa tay mời. Hải cười, ăn thiết tình. Ba Vĩnh vẫn quan sát anh khi ăn, và theo đuổi một ý nghĩ bí mật nào đó. Thỉnh thoảng, ông hỏi anh về công việc anh đang làm ở resort. Hải trả lời khá cặn kẽ. Nhưng, giữa các câu hỏi, anh bất chợt nhận ra ba Vĩnh thật ra chỉ hỏi vậy thôi. Thật ra, bằng cách nào đó, ông ấy biết rất rõ những gì anh làm.

- Có bao giờ cháu nghĩ đến việc ra nước ngoài du học chưa, Hải? - Khi chị giúp việc dọn sạch bàn và khép lại cánh cửa, ông Quang thỉnh thoảng đặt câu hỏi.

- Cháu cũng nghĩ về du học của người khác! - Hải cười - Nhưng chưa bao giờ cháu đặt mình vào vị trí một du học sinh. Đó là một điều không dành cho cháu. Kiểu như một giấc mơ quá xa.

- Sau khi tốt nghiệp đại học, Vĩnh sẽ học lên thạc sĩ, rồi tiến sĩ! - Âm sắc giọng ông Quang đều đều - Bác nghĩ sẽ rất hay, nếu cháu cũng đi học cùng Vĩnh...

- Ồ, chắc là không được. Cháu không đủ tiền đâu. Nhà cháu ở tỉnh thật sự nghèo, bác ạ!

- Bác sẽ giúp cháu!

Giật bắn lên, Hải bàng hoàng. Rồi nhìn thấy vụn bánh mì rơi trên mặt thảm, anh mới nghĩ mình không phải đang nằm mơ. Anh cũng nghĩ ba Vĩnh không đùa.

- Sao lại vậy được, hả bác? Cháu nghĩ, Vĩnh giỏi, có kiến thức rộng, học lên cao là rất hợp lý. Còn như cháu, một công việc bình thường, có chút cơ hội thăng tiến coi như ổn thỏa lắm rồi...

- Hải ạ, chắc cháu có biết khi làm nhân sự kinh doanh, trong một nhóm người trẻ, ta có thể chia ra hai loại. Loại thứ nhất, là thành phần đang vươn lên. Thuật ngữ gọi là *rising star*, những người này rất có tương lai. Đầu tư vào họ là một sự đảm bảo lâu dài. Loại thứ hai, là những kẻ đang có dấu hiệu đi xuống hoặc chững lại. *Falling star*. Những người này ảnh hưởng đã suy giảm, hoặc họ chạm tới một mức độ nào đó và ta không nên đẩy họ lên nữa. Vì như thế sẽ vượt quá khả năng giới hạn của họ. Bác nghĩ, cháu thuộc vào loại thứ nhất.

- Vĩnh rất giỏi. Bác đầu tư cho bạn ấy là quá đủ...

- Bác không phủ nhận điều đó. Nhưng nếu nói về sức bật, thì cháu hơn Vĩnh. Coi như bác là nhà tài trợ, cung cấp học bổng. Sau này, khi bác không làm việc nữa, công ty do Vĩnh và cháu điều khiển sẽ càng phát triển.

Mặc dù máy lạnh phả xuống từng luồng hơi mát, mồ hôi cứ túa ra quanh trán và cổ Hải. Nếu cách đây một năm, anh sẽ tin ngay lời đề nghị này là một phép màu biến thành sự thực. Nhưng kinh nghiệm đi làm đã dạy cho anh biết, luôn phải lật lại vấn đề, và phải tìm cho được nguyên do đích thực của sự kiện khác thường. Một ý nghĩ kỳ quặc bay vút qua đầu Hải. Anh tìm được một câu hỏi thích hợp:

- Chẳng hạn cháu đồng ý đi học, rồi về làm cho công ty của bác, thì mối liên hệ của cháu và Vĩnh theo bác là gì?

- Là anh em, được không? - Giọng ông Quang cao lên một chút.

- Anh em? - Hải ngớ ra. Anh hoàn toàn không ngờ đến ý tưởng này - Ý bác là cháu và Thái Vinh?

- Phải! - Gương mặt ba Vĩnh hơi tái đi. Ông nói một mạch - Sắp tới, Thái Vinh sẽ qua Singapore đi học. Bác muốn cháu cũng sang đó, du học. Và ở gần bên con bé. Mọi khoản tiền bác sẽ chu cấp. Trong nhà, giờ đây, Thái Vinh không còn nói chuyện với ai. Nhưng cháu thì nó vẫn gẩn bó và lắng nghe. Thật may mắn, Vĩnh xem cháu như anh em. Vậy chúng ta là người nhà. Bác không bắt cháu trả lời ngay. Không ép buộc gì cả. Cháu cứ suy nghĩ về việc du học và ở bên Thái Vinh!

- Cháu sẽ suy nghĩ và trả lời bác! - Hải nói nhanh, đứng dậy.

Bước ra khỏi phòng ông Quang, đi xuống cầu thang, miệng Hải khô khốc. Đầu anh choáng váng. Anh chưa kịp nghĩ gì nên hồn, thỉnh thoảng một cánh cửa ở hành lang tầng hai bật mở, Vĩnh hiện ra. Cậu ấy vừa đi đâu về. Không nói gì, cả hai im lặng nhìn vào mắt nhau.

Mắt bão

Chương 39

Trước sự im lặng đầy dò xét của Vĩnh, thật kỳ quặc, anh có cảm giác như vừa làm một điều gì thiếu minh bạch, và bị bắt gặ. Để phá vỡ sự im lặng nặng nề, Hải muốn nói muốn nói một điều gì đó, vui vẻ và

thân thiện, thế rồi anh cũng không mở miệng nói gì. Mấy năm đại học, họ chơi với nhau quá thân, thân đến nỗi chẳng bao giờ có thể nói với nhau những lời xã giao khách khí. Ngay cả khi khoảng cách và các mối nối đứt vỡ hiện ra, thì họ cứ giữ nguyên cái thông lệ ấy. Cả hai lẳng lặng nói nhau đi xuống tầng trệt, bước ra khoảng sân trước nhà. Từ phía sau, anh mắt Vĩnh vẫn lạnh lẽo chiếu vào gáy Hải. Anh chỉ muốn lấy xe, ngay lập tức ra khỏi ngôi nhà lớn. Lúc này, Vĩnh mới lên tiếng:

-Cậu đi xe tốt, tụi mình cùng lên trường!

-Xài xe tốt thì hơn! – Hải nói khẽ.

-Tại sao không đi xe tốt? – Vĩnh nhướn mày – Cậu nghĩ rằng tốt nên bắt chước Hữu, làm trò mị dân, đi xe cũ và xấu để tỏ ra gần gũi mọi người sao?

-Không, cậu nghĩ xa xôi quá. Đơn giản là tốt đến đây bằng xe của tốt, và tốt muốn ra khỏi đây cũng bằng xe của tốt. Vậy thôi!

Vĩnh gật đầu, chấp nhận ý kiến của bạn. Bao giờ cũng vậy, bằng óc phán đoán sắc bén cũng như sự nhạy cảm đặc biệt, anh dễ dàng đọc rõ những ngầm ý bên dưới các câu nói ngỡ như vô thưởng vô phạt của người xung quanh. Mặt khác, việc tranh luận “đi xe ai” nhỏ nhặt giữa anh và cậu bạn thân ẩn giấu một sự thật mới: Hải đang ngày càng vững chãi hơn, tự tin hơn. Ảnh hưởng của anh lên bạn đã thu hẹp. Cậu ấy không muốn phụ thuộc vào anh như trước. Ngay cả việc Hải đến gặp ba anh vào sáng sớm, anh không hề được biết cũng là một điểm hết sức khác lạ. Quá nhiều thay đổi trong thời gian qua, vì đi công tác vắng mặt, mà anh hoàn toàn không nắm bắt. Ngồi sau xe, Vĩnh đặt một tay lên vai bạn. Đôi vai rắn chắc và vững chãi. Sự tiếp xúc thân thiện thoáng qua bất giác xóa mờ cảm giác xa cách. Hải hơi ngoái lại hỏi, giọng nói đã bớt đi sự căng thẳng:

-Cậu ăn sáng chưa? Tốt ăn rồi đấy. Ba cậu mời.

-Tốt ra ngoài ăn sáng một mình. Nghe chị Năm nói cậu tới gặp ba tốt, tốt ngạc nhiên quá. Hiếm khi nào một người như ba tốt lại có thời gian mời ai đó ăn sáng. Ăn sáng và nói chuyện trong phòng làm việc của ông ở nhà lại càng không! – Vĩnh nhận xét, không phải không có chút ghen tị.

-Cậu có muốn biết ba cậu nói gì với tốt không?

-Đó là điều tốt muốn biết. Nhưng nếu cậu không thể nói, thì không sao đâu.

-Không, chẳng có gì phải bí mật. Trước sau gì cậu cũng nên biết. Ba cậu muốn bảo trợ cho tốt đi du học ở bên Sing.

-Sang đó học và để mắt đến Thái Vinh? – Vĩnh hiểu ngay ra vấn đề.

Cũng như Hải, anh lặng đi trong vài giây.

-Đúng vậy. Một lời đề nghị bất ngờ, ngoài sức tưởng tượng, phải không?

-Cậu sẽ nhận lời ba tứ chứ? – Vĩnh hơi căng thẳng và ngạc nhiên.

Xưa nay, Hải là người thẳng thắn, luôn bày tỏ thật các ý nghĩ và có những quyết định nhanh chóng, cương quyết.

-Tứ chưa thể nghĩ gì vào lúc này đâu, Vĩnh ạ.

Bất chợt, Vĩnh nhận ra mình cư xử khá thô lỗ. Dù Hải nghèo, nhưng chưa bao giờ anh có thể nghĩ cậu ấy thiếu tự trọng. Trong sự kiện khá bất ngờ thế này, anh hiểu, đừng chờ đợi một sự mừng rỡ hay vui sướng bỗng bột ở một người như Hải.

Suốt thời gian học buổi sáng, Hải không ghi chép được gì nhiều. Đầu óc anh cũng tiếp nhận được rất ít thông tin từ bài giảng. Những đề nghị của ông Quang vẫn vang lên, rõ ràng từng lời một, trong tai anh. Giá như cách đây một năm, nhận được lời đề nghị ấy, anh sẽ mừng rỡ không để đâu cho hết. Nhưng giờ đây, những trải nghiệm đã dạy cho anh thấy, bất kỳ điều gì càng tốt đẹp, thì càng phải cân nhắc đắn đo. Du học là giấc mơ đã biến thành sự thật, được ba Vĩnh đích thân đặt vào tay anh. Thật lạ, lúc này trong anh lại là vô số cảm giác xáo trộn. Mừng? Có, anh biết đây là một cơ hội rất lớn, nếu bỏ qua sẽ chẳng biết khi nào mới lặp lại. Hy vọng? Chắc chắn là có. Càng ngày anh càng thấm thía, hơn bất cứ điều gì khác, chỉ có học thức mới là chìa khóa mở ra những cánh cửa tốt đẹp, giúp anh vượt qua không chỉ mặc cảm nghèo khó tăm tối hay bảo đảm một tương lai tốt lành, mà quan trọng nhất, chính nó đã trao tặng cho anh cảm giác tràn đầy, vững tin, ngay cả khi anh vững tin đơn độc một mình giữa hàng ngàn kẻ lạ. Đi làm cho ông Quyền, mới chỉ tập tành quản lý điều hành một cái resort nhỏ, mà anh đã phát hiện ra vô số lỗ hổng, cả về kiến thức chuyên môn lẫn vốn liếng văn hóa, khả năng giao tiếp ứng xử. Mỗi lần vấp vấp, bị sốc, điều duy nhất ám ảnh Hải luôn là cái ý nghĩ “giá như mình học được nhiều hơn, sâu hơn, có kỹ năng hiện đại hơn thì tốt biết bao...”. Với kinh nghiệm làm ăn, ông Quyền chỉ dạy cho anh khá nhiều mẹo mục mánh lới kinh doanh hiệu quả. Thế nhưng Hải vẫn biết, nó chỉ giúp ích anh trong một số trường hợp nhất định. Còn để đi đường xa, anh cần học hành bài bản, có cái nhìn bao quát và văn minh. Hồi còn là thằng bé nhà nghèo ở quê, Hải đã ham học. Lên thành phố, môi trường học tập thuận lợi, anh như cá thả vào nước. Từ lúc nào đó, việc học với anh đã thành niềm vui. Chính xác, nó là một thứ khoái cảm tinh thần đặc biệt.

“Có lẽ mình sẽ đồng ý. Nghèo như mình, chẳng nên quá kiêu hãnh.

Chỉ cần học hai năm thôi, mình sẽ về nước. Có bằng cấp tốt, nếu không làm cho công ty nhà Vĩnh thì cũng kiếm được chỗ làm tốt. Mình cố gắng trả ơn ba Vĩnh bất cứ khi nào bác ấy cần. Cho mình đi học như vậy, bác ấy tốn cả đồng tiền chứ chẳng chơi... - Đầu bút bi trong tay Hải nguệch ngoạc trên mặt giấy theo dòng suy tính miên man. Hơi cần mẫn, anh lập luận tiếp – Thế nhưng sao mình thấy thật áy náy và khó nhìn mặt Vĩnh khi dựa dẫm vào gia đình cậu ấy như vậy. Kể ra, nếu nhìn nhận thẳng thắn, thì đây cũng là một cuộc trao đổi. Hai bên cùng được lợi. Có phải mình sĩ diện quá không vậy? Có phải đôi khi, bất chấp và liều lĩnh, sẽ được lợi hơn không?” Khi lời tạm biệt của giảng viên vang lên trên micro, cũng là lúc Hải đi đến quyết định: Anh sẽ gọi điện thoại cho ông Quang. Sáng mai. Anh thực sự muốn được du học.

Một cuộc chạy đua bỗng vỡ ra trên hành lang. Từ phía sau, vài bạn trong lớp chen bật cả Hải và Vĩnh. “Có việc gì vậy?” – Vĩnh kinh ngạc. Hải cũng bàng hoàng không kém. Hình như dưới sân có sự vụ gì đó. Túm lấy một bạn vừa chạy ngang qua, Vĩnh nói: “Có chuyện gì mà ồn ào vậy?”. Anh chàng ngoác miệng cười, giọng hồn hậu: “Hữu mới nhắn tin. Cậu ta nói lô mũ bảo hiểm mà cậu ta xin tài trợ, phát không cho sinh viên trong khoa đã về tới. Cậu ấy còn nói có thể số lượng kỳ này chưa đủ, nên ai tới trước, phát trước. Còn mấy bạn đã đăng ký thì phải đợi kỳ sau. Nhưng tui cứ chạy lấy trước cho chắc ăn. Sắp tới ngày bắt buộc ai cũng phải đội nôi cơm điện ra đường rồi...”. Mọi người đã chạy gần hết xuống cầu thang, Vĩnh hơi nhún vai:

-Lại trò kỹ xảo của Hữu nữa, đúng không hả?

-Ừ, tớ bảo đảm là nó xin một hãng nào đó tài trợ mũ bảo hiểm cho sinh viên trường mình. Rồi dán chi chít logo nón. Được sinh viên Kinh tế quảng cáo đâu có phải chuyện đùa! – Hải cười.

-Đừng coi nhẹ Hữu nữa, Hải ạ. Nó là đứa biết cách để đạt được mục đích. Cách nào không quan trọng, miễn là có được thứ nó muốn. Chẳng ai trong các bạn muốn biết làm cách nào Hữu có mũ bảo hiểm. Họ chỉ quan tâm liệu họ có mũ miễn phí không mà thôi...

-Cậu nói đúng. Chắc chắn cứ đà này, thằng ma lanh ấy thắng cử đến bảy mươi phần trăm. Điều ấy có khiến cậu suy nghĩ không? Ngày bầu cử đã rất gần rồi đó! – Hải nhắc, thoáng bực dọc vì vẻ lãnh đạm của Vĩnh – Cậu có định làm một điều gì đó, để đổi lại cái màn này của Hữu không?

-Tớ sẽ cân nhắc! Bây giờ tớ phải qua công ty xem lại hồ sơ thuế cho ba tớ. Gặp lại sau nhé! – Một cách vội vã hơn mức cần thiết, Vĩnh

chấm dứt cuộc nói chuyện, chia tay Hải ở khúc quanh cầu thang. Buổi chiều, Hải ngồi ở văn phòng đại diện của resort. Mùa cuối năm, khách lẻ đến mua phòng kha đông. Những ngày cuối tuần resort đều kín khách. Dân phương Tây đổ dồn đến những miền biển nhiệt đới trốn lạnh. Năm nay, khách đoàn của Nga đăng ký nhiều. Các nhân viên sales liên tục trả lời các cuộc điện thoại, chốc chốc lại hỏi ý kiến anh về chính sách giá cả và dịch vụ tặng kèm. Chỉ ba phần tư trí óc Hải dành cho công việc. Một phần tư còn lại, anh nghĩ rất căng, tìm kiếm một chiêu thức nào đó, nằm trong khả năng thực hiện, càng sớm càng tốt, giúp Vĩnh chiếm lại sự quan tâm và thiện cảm của cử tri.

Một cậu sinh viên sales hốt hoảng lao đến, đưa máy cho anh: “Ông khách này người Pháp thì phải. Ông không nói được tiếng Anh. Em chẳng hiểu gì hết. Anh Hải trả lời giùm đi!”. Khi xong thỏa thuận, thay cho lời cảm ơn, cậu nhân viên sales lại nhăn nhó gương mặt nhàu nhĩ vì thèm ngủ, phàn nàn: “Lúc không có việc làm, thì cầu mong được làm việc. Làm gì cũng được. Có rồi, thì khổ nhọc như thế này đây!”.

Một ý nghĩ bỗng lóe lên trong đầu Hải. Chìa khóa cho chiến dịch trang cử của Vĩnh đã tìm ra. Anh vội vã gọi điện, hẹn gặp bạn lúc bảy giờ tối.

Họ ngồi ở quán cà phê cóc gần cổng trường. Tối, trên vỉa hè hiện ra thêm mấy xe bánh mì, bánh chưng nóng, những quán hàng ăn. Một cách phấn chấn, Hải nói với Vĩnh kế hoạch lập dự án mang tên Liên kết tài năng, giúp các bạn sinh viên trong khoa tìm việc làm phù hợp với năng lực. Anh nói say sưa về tính khả thi của dự án, về từng bước thực hiện, nhấn mạnh vào sức hấp dẫn và khả năng giành lại quan tâm của sinh viên:

-Đây là kế hoạch tốt, ha. Tớ sẽ hỗ trợ cậu hết lòng. Một việc làm tốt là cách giúp đỡ các bạn khoa mình thiết thực nhất, chứ không phải chuyện tặng vài món quà quảng cáo trá hình!

Từ lúc bắt đầu câu chuyện, phần lớn thời gian Vĩnh im lặng, chỉ lắng nghe. Bất chợt, anh ngước lên, nhìn thẳng vào mắt bạn:

Tớ đã suy nghĩ kỹ. Tớ không thích hợp với vị trí chủ tịch Hội nữa. Cậu mới là ứng viên đủ sức cạnh tranh với Hữu. Tớ sẽ đứng sau, hết lòng hỗ trợ cậu, Hải ạ!

Mắt bão

Chương 40

Một cách chậm rãi, Hải bắt đầu chấp nhận ý tưởng anh có thể là một ứng viên tranh cử chức chủ tịch Hội.

Với uy tín và khả năng thuyết phục đặc biệt, Vĩnh khiến cho văn phòng khoa lẫn bên Đoàn trường đồng ý với sự thay đổi. Tất cả đều thừa nhận Hải là một lựa chọn mới hoàn toàn hợp lý, một cú hích ẩn giấu bất ngờ.

Mối quan hệ lỏng lẻo lâu nay giữa hai người bạn, với mục đích chung mới này, đã được gia cố, gắn kết trở lại. Những khoảng thời gian trống sau các buổi học, họ tranh thủ cùng nhau đi đến một số công ty lớn, trực tiếp trao đổi với phòng nhân sự về nguồn việc làm cho sinh viên. Thật sự, mọi việc dễ dàng hơn Hải và Vĩnh hình dung. Hầu hết các doanh nghiệp đều có nhu cầu kiếm tìm nguồn sinh viên cho các vị trí thử việc, đào tạo để sử dụng được ngay sau khi những sinh viên này có bằng tốt nghiệp, trở thành nhân viên chính thức hoạt động hiệu quả. Nhu cầu lớn đến mức chỉ sau ba ngày đi gặp gỡ và đặt vấn đề, họ đã kiếm được bảy đơn đặt hàng tuyển dụng cho gần năm mươi vị trí hấp dẫn.

Tại một công ty nước giải khát, nơi có nhu cầu tuyển dụng mười sinh viên tập sự, chuẩn bị cho các vị trí tại một số chi nhánh của họ ở tỉnh sau này, trước câu hỏi của Vĩnh vì sao không trực tiếp xuống trường đặt mối liên hệ hoặc thông qua các văn phòng môi giới việc làm vốn không thiếu trong thành phố, trưởng phòng nhân sự nhún vai, thẳng thắn: "Chúng tôi đã thử, nhưng không hiệu quả. Những dịch vụ làm việc trước đó với tôi đều không hết lòng. Nối kết nhân lực là một việc làm khá tế nhị. Không phải chỉ đếm đủ số người, nộp đủ các bộ hồ sơ là xong. Điều mà giới nhân sự như chúng tôi cần ở nhà môi giới như các bạn là sự tư vấn, tìm kiếm chính xác ứng viên cho khách hàng, làm dịch vụ nhân lực đúng nghĩa. Người ta nói quá nhiều về việc cung và cầu nguồn nhân lực sinh viên không gặp nhau. Nhưng để tháo gỡ nó như thế nào, thì tôi chưa thấy ai thật sự có giải pháp tốt!". Hải gật đầu: "Về việc này, ông có thể tin vào chúng tôi. Đúng năm ngày nữa, ông sẽ có trên bàn các bộ hồ sơ tốt nhất của chúng tôi!".

Trên đường về, cả hai im lặng, đuổi theo những suy nghĩ miên man. Dù có tài phán đoán đến đâu, thì thực tế vẫn luôn biết cách khiến người ta phải ngỡ ngàng. Vĩnh chợt hỏi:

- Cậu nghĩ gì về những điều ông trưởng phòng nhân sự mới nói hồi nãy?

Thoáng chút đắn đo, Hải trả lời bằng câu hỏi:

- Có phải ý cậu là Hội của khoa và trường có tiềm năng làm được rất nhiều cho sinh viên. Nhưng tiềm năng đó chưa được khai thác hết?

- Đúng vậy! Tớ nghĩ, sinh viên trường mình, nhất là sinh viên năm cuối, nỗi lo lớn nhất chính là tìm việc sau khi tốt nghiệp. Than thở vậy thôi, nhưng trước sau gì, ai cũng kiếm được một công việc nào đó.

Triển vọng có, bèo nhèo cũng có. Đủ hết! - Vĩnh phân tích - Không hiếm sinh viên tui mình ra trường có khả năng, nhưng thiếu cầu nối, phải nhận làm đủ loại việc dưới năng lực. Vấn đề ta suy nghĩ ở đây không phải là thất nghiệp hay có việc làm. Ta nên thử hỏi, hiện nay, sinh viên Quản trị tốt nghiệp có tìm được việc làm xứng đáng hay không. Triển vọng được đào tạo, thăng tiến mới là yếu tố quan trọng, Hải ạ.

- Ừ, tớ hiểu rồi. Nhưng nói thiệt, sinh viên tui mình ít ai nhìn xa vậy lắm. Trước mắt ai cũng chỉ mong ra trường, có việc, kiếm tiền phụ giúp gia đình. Sau đó, vài năm đi làm có kinh nghiệm, rồi tính tiếp.

- Đành vậy. Nhưng tất cả những gì tui mình vừa trao đổi, có gọi cho cậu một ý tưởng nào không? - Vĩnh nheo mắt, cười. Lâu lâu, họ lại thử tài nhau kiểu này.

- Có! - Ngay tức khắc, Hải đọc ra ngầm ý của bạn - Đây là một gợi ý tuyệt vời để chúng ta lập ra một công ty tư vấn, một công ty săn đầu người đúng nghĩa, phải vậy không?

- Chính xác. Cậu hãy ghi nhớ ý tưởng này. Cứ xem việc ở Hội cũng là một bước thực tập cho công ty của chúng ta trong tương lai. Sau khi cậu đi học ở Sing về, tớ cũng lấy xong bằng MBA, tui mình sẽ cùng triển khai các dự án lớn.

- Nghe thấy "tương lai" quá! - Hải bật cười.

- Ừ, có vẻ hơi viễn vông. Nhưng tui mình là bạn. Không chỉ bây giờ... Câu nói của Vĩnh để lại trong Hải cảm giác xúc động sâu xa. Một tương lai chung đồng nghĩa họ sẽ là những người bên nhau, gắn bó lâu dài. Cuối cùng thì họ đã tìm thấy lại tình bạn. Nhưng ở một tầng ý nghĩa mới mẻ.

Cả hai tiếp tục những cuộc truyện trò. Trong bất cứ chủ đề là gì, họ càng ngày càng nhận ra những tương hợp, về cách nhìn nhận cuộc sống, về lựa chọn tương lai, về ý thức danh dự... Vĩnh hiểu biết rộng. Trước một sự kiện, anh thường xuyên đưa ra những phân tích sắc sảo bao nhiêu thì ngược lại, Hải là người suy xét việc đó từ góc nhìn thực tế, khả thi nhất. Ở khía cạnh nào đó, họ nỗ lực phục nhau, ở chỗ

không bao giờ nhường bước trước cản trở, càng không dành chỗ cho sự xuất hiện của thái độ thụ động, yếm thế hay buồn bã chua chát. Mỗi khi người này tìm ra một giải pháp, người kia sẽ biết cách triển khai nó, để giải pháp đó được thực hiện một cách hoàn hảo. Đúng như Vĩnh dự đoán, việc Hải thay thế anh ra tranh cử chức chủ tịch đã trở thành một sự kiện gây chấn động sinh viên khoa Quản trị. Trong mắt đám đông, ấn tượng về Hải quá mờ nhạt. Một số người đã đến chúc mừng Hữu, xem như cậu ta thắng cuộc sớm. Nhưng với những người thông thạo hơn, họ dự đoán nếu có sự chống lưng của một cựu chủ tịch giàu kinh nghiệm như Vĩnh, gió có thể đổi chiều vào phút cuối. Tin đồn râm ran. "Thời gian quả là quá ít ỏi để anh Hải kịp làm được điều gì đó cho ra hồn. Mà trước tiên, anh ấy cần chịu khó đánh bóng hình ảnh giùm một cái. Anh Hải nhìn chân thật mộc mạc đó. Nhưng chủ tịch Hội của dân Quản trị tui mình thì vậy đâu có đủ, phải khá hơn nữa chứ. Phải hoạt bát, văn minh và biết tạo thiện cảm. Một người nhanh nhẹn và nhiều kinh nghiệm như anh Hữu mới nên!" - Vỹ, cậu sinh viên năm dưới hoạt động trong ê-kíp của Hữu, mang kiến thức marketing ra phân tích. Sự phân rẽ trong cử tri không còn khó thấy. Một số bạn trước đây ủng hộ Vĩnh, nay cũng chuyển hướng, dành chú ý cho Hữu. Họ không thể hiểu nổi, một người bình thường như Hải thì có thể làm được gì. Ê-kíp của Hữu hoạt động thực sự hiệu quả. Giờ học ở giảng đường, các sinh viên thường nhận trên mặt bàn cây bút quà tặng kèm tờ rơi thông báo một buổi họp mặt lấy ý kiến đóng góp cho chủ tịch Hội tương lai. Chiêu này do Hữu đích thân đứng ra tổ chức. Vì lý do nào đó, một vài kẻ quá khích bắt đầu nhìn Hải dưới con mắt biếm họa. Có lần, bước vào lớp, Hải nhận ra không khí im lặng khó chịu. Mọi người lén nhìn anh. Hải ngoảnh lại phía sau. Trên tấm bảng, ai đó vẽ bằng phấn hình Vĩnh đang đưa cao một cánh tay làm động tác múa rối. Con rối trên tay Vĩnh có khuôn đầu vuông và mái tóc ngắn sát, đặc điểm không lẫn vào đâu được của riêng Hải.

Vĩnh lưu ý Hải cần hết sức bình tĩnh trước các công kích hay nhận xét bất lợi. Một cách kín đáo, cả hai dán một loạt thông báo các công ty tuyển dụng nhân lực sinh viên. Bên dưới thông báo, yêu cầu nộp hồ sơ gửi về văn phòng khoa. "Tại sao không để tên cậu hay tớ để các bạn biết đến?" - Hải nóng ruột thắc mắc. Vĩnh điềm tĩnh: "Chúng ta sẽ chứng minh bằng hiệu quả công việc. Đó là cách thực hiện dự án *Liên kết tài năng* tốt nhất. Nếu gây ồn ào phô trương thanh thế vào lúc này, các bạn tưởng đây là trò quảng cáo của chúng ta không chừng. Lúc đó, ta cũng không hoàn thành lời hứa với bên mấy công

ty đâu!". Ngay cả khâu xem xét lựa chọn, phân loại hồ sơ của từng ứng viên sao cho phù hợp hơn cả với nhà tuyển dụng, cũng tự tay Vĩnh và Hải thực hiện. Từ hơn một trăm bộ hồ sơ nhận về, họ lọc ra tám mươi ứng viên, gửi về các công ty đặt hàng. Sau hơn một tuần, không nằm ngoài dự đoán của Hải và Vĩnh, đúng năm mươi sinh viên giỏi nhất đã tìm được vị trí thực tập thích hợp. Đến lúc đó, câu hỏi "Ai là người thực hiện dự án kết nối hữu ích?" mới được đặt ra. Một cái nhìn hoàn toàn khác của đám đông hướng về Hải. Sự thiếu tin cậy dần dần lắng xuống và biến mất. Ấn tượng "việc làm tại công ty" mau chóng lấn át "mỹ bảo hiểm miễn phí". Tuy nhiên, vẫn còn đó sự ngờ vực. Có thật là kế hoạch của Hải hay Vĩnh mới là người vạch ra và thực hiện? Câu hỏi treo lơ lửng trong các cuộc tụ tập của sinh viên.

Tan buổi học chiều, Vĩnh và Hải cùng ra bãi giữ xe. Nét mặt Hải lầm lì.

- Cậu có khó chịu vì các đồn thổi, đúng không? - Vĩnh hỏi thẳng.

Hải gật:

- Đương nhiên là có!

Vĩnh lắc đầu:

- Nếu khó chịu, là sập bẫy. Giai đoạn này, đừng nghe ai hết. Chỉ tin cậy vào chính mình!

- Tớ hiểu! - Hải đồng ý, giọng quả quyết - Tớ đang nghĩ phải có thêm một hoạt động nào đó, có thể triển khai từ bây giờ cho đến hết năm. Quan trọng là mang lại lợi ích thiết thực cho sinh viên. Dù ê-kíp của ta có thắng hay không!

- Nghe được đấy! - Vĩnh phụ Hải nhắc đuôi mấy chiếc xe máy ngổn ngang để lấy xe của Hải ra - Cậu có hướng gì chưa?

- Hôm bữa tụi mình đọc hồ sơ của các bạn, cậu có để ý trình độ tiếng Anh của sinh viên khoa mình không cao lắm. Thua hẳn bên khoa Ngoại thương hay Du lịch. Nói thiệt, hồi đó, nếu cậu không phụ tớ tiền đi học lại tiếng Anh, tớ bây giờ cũng vẫn yếu kém. Cú hích ban đầu quan trọng lắm. Tớ nghĩ, chúng ta thử liên hệ với một số trung tâm ngoại ngữ, kiếm học bổng hoặc đề nghị chương trình giảm giá cho các bạn xem ra cũng ổn...

- Hay đó! Sáng mai, tụi mình làm luôn! - Vĩnh thầm nghĩ chính tấm lòng nhân hậu khiến Hải luôn đồng cảm, nhìn ra những vấn đề của người khác.

Xe Hải bị xì bánh sau. Vĩnh vội, phải phóng về công ty trước. Hải dắt xe sang đường, đến tiệm sửa xe vỉa hè. Anh mua một tờ báo, chăm chú đọc. Thành linh, mắt anh tối om. Hai bàn tay bịt mắt anh từ phía

sau. Cố gắng vùng ra, anh quát lên: "Ai?". Tiếng nói lú lú vang bên tai: "Anh không nhận ra Hikaru sao?". Hải ngoảnh phắt lại. Thái Vinh đứng sau lưng anh, nghiêng đầu, miệng cười. Nhưng dưới đáy hai con mắt viền đen, hắt lên tia sáng kỳ lạ, gợi cảm giác vô cùng u ám.

Mắt bão

Chương 41

Chiếc Nouvo cho tay thợ sửa xe vá lại lỗ thủng bánh sau, Hải bước đến, ngồi xuống bên cạnh Thái Vinh, trên băng ghế dợn sóng của trạm chờ xe bus. Cô nói liền láu vài câu tinh nghịch, rồi bỗng im bật. Hải chợt hiểu, trạng thái vui vẻ của cô là giả. Trong bộ váy caro xếp pli ngắn trên đầu gối, cái áo len mỏng chui đầu cổ rộng, bên trong là chiếc chemise vải trơn nhàu nát, cô gái thoát bỗng trở về đúng tuổi thật của mình. Một tuổi mười chín ngơ ngác, hơi yếu ớt, hơi lạc lõng nhưng bình yên và trong trẻo. Chỉ duy nhất mái tóc nổi ánh lên sắc đỏ tím, như một cánh rừng nhân tạo dày rợp đỏ trên tấm lưng và đôi vai còm nhom, là dấu hiệu bất thường cam nín, hé lộ con người bất ổn và nổi loạn cất giấu. Một chiếc xe bus trờ vào bến. "Lên không?" – Người soát vé thò đầu ra, hỏi vọng xuống, giọng nói vang rõ, chuyên nghiệp và vô cảm. Hải ngược lên, đưa tay làm hiệu từ chối.

Chiếc xe rùng rùng lăn tiếp trên dải đường một chiếc xe mù mịt bụi khô. Bóng tối xám trắng dâng lên từ mặt đường xám đen. Từ ngã tư đằng xa, khi đèn xanh bật lại, những chiếc xe máy hối hả chạy ào về phía trước, tựa một bầy thú hoang lao vùn vụt, lướt ngang qua mặt họ. Bỗng dừng, Hải ngỡ như điều gì đó vừa lặng lẽ bay vụt đi, mà anh chẳng kịp nhận ra đó là gì. Đó là một cảm giác anh rất hay gặp gần đây. Càng gặp nhiều thành công, nó càng hay gõ cửa. Ừ, có lẽ đó là lời nhắc nhở thầm lặng, bảo với anh rằng khi anh chạm được vào một điều gì đó hay bỏ lỡ một điều gì đó, thì thời gian đang trôi qua. Và tuổi trẻ của anh cũng đang trôi qua...

-Anh đói bụng không? – Thái Vinh lên tiếng, lời Hải quay về thực tại.

-Em muốn ăn gì hả?

-Từ sáng tới giờ, em mới uống một ly nước trái cây ép thôi. Em đói ghê gớm, mắt em như không thấy đường nữa! – Cô gái nhỏ thật thà,

giọng rụt rè yếu mệt.

-Em mà cũng không có tiền sao? Em đùa hay thiệt đó? – Hải bực bội

– Em có biết nhịn đói gây hại cho sức khỏe như thế nào không hả?

-Thật sự là em đang ép cân. Đợt rồi, đi casting cho một phim quảng cáo nhãn hiệu nước uống tinh khiết, em bị loại. Thua đau đớn trước một đối thủ già và xấu hơn em nhiều. Bên agency nhận xét em ăn hình, nhưng nhìn nghiêng, gò má em hơi bầu bĩnh. Nếu chụp hình, gương mặt em bị con nít. Họ đang chuộng mẫu người hốc hác.

-Thôi đừng lèm bèm nữa. Em luôn biết cách tỏ ra ngớ ngẩn hơn mức cần thiết rồi đó Vinh ạ! – Hải gắt gỏng – Đói thì ăn. Quá đơn giản mà em cũng không biết làm cho chính em nữa. Anh chẳng hiểu em muốn gì!

-Anh, stop la mắng em được không? Em lết tới trường kiếm anh như thế này, không phải để nghe quát mắng đâu! – Giọng cô nhóc hắt ra, vang lên như một tiếng van xin.

Hải đưa mắt nhìn sang bên Thái Vinh. Đôi mắt to tướng viền đen sụp xuống. Cô gái nhỏ cúi mặt, ngồi co ro. Đôi vai nhô lên sau làn áo. Hai cánh tay mảnh xếp ngoan trên đầu gối gầy trơ xương. Bỗng dưng, nổi bực tức trong anh dịu xuống, nhường chỗ cho cảm giác băng khuâng pha lẫn thương cảm. Ngay từ cái ngày Vĩnh nhờ anh đón cô bé ở sân bay, một mối dây vô hình gắn kết họ với nhau. Những lúc cô bé gặp nguy khó, hết như ma xui quỷ khiến, anh luôn hiện diện bên cô, chứng kiến cả sự lạnh lẫn sự dữ. Suốt một năm qua, những biến cố thăng trầm cuộc sống anh, chẳng ít thì nhiều, cũng in bóng Thái Vinh. Rồi lời đề nghị của ông Quang, muốn anh chăm sóc cho cô bé. Đôi khi nghĩ vẫn vợ, anh tự nhủ có lẽ kiếp trước, Thái Vinh chính là em gái mình. Chuyện Vĩnh bây giờ là anh trai cô nhóc chẳng qua chỉ là sự sắp đặt có chút nhằm lẫn của số phận mà thôi.

Hải băng qua đường. Một cái xe bánh mì vừa đẩy đến. Bà bán bánh mì loay hoay dọn hàng, đốt cái lò than, vừa tìm cách nối cái bóng đèn néon sáu tắc vào một sợi dây điện câu ra từ ngôi nhà ngay trước con hẻm. Anh giúp bà ta nối sợi dây, chỉnh lại công tắc bị lờn. Cuối cùng thì cái bóng điện cũng bật sáng. Vừa làm hai ổ bánh mì cho Hải, bà vừa phàn nàn về vật giá leo thang đắt đỏ, về cái bóng đèn thấp sáng mỗi tháng phải trả tiền điện đến năm chục ngàn đồng, về nỗi lo tăng giá bánh mì thịt thêm hai ngàn một ổ sẽ mất nhiều khách... Bà than

thở đến nổi dù thấu hiểu, Hải vẫn thấy chóng mặt. Anh chỉ biết im lặng cười trừ. Thế nhưng, khi biết Hải là sinh viên, bà bánh mì nhất định tính tiền theo giá cũ, lại còn nhét thêm vào nhân bánh một miếng chả lụa rõ là hậu hĩ: “Ráng ăn cho có sức mà học, bây ạ!”. Xách hai cái bánh mì còn nóng hơi ấm bếp than, anh băng vội qua đường, nôn nao xúc động. Bao giờ cũng thế, những người lao động bình dân luôn gọi trong Hải cảm giác thân thuộc. Họ giống hệt ba má anh, lúc nào cũng chắt chiu dành dụm, lo lắng từng ngày sống, mà vẫn nguyên vẹn tình thương dành cho kẻ khác, chẳng bao giờ để trái tim cạn khô...

Chiếc xe đã được vá xong chỗ thủng, dựng ngay cạnh Thái Vinh. Cô ngồi một mình, ánh nhìn lơ đãng, trôi nổi, vô định. Phải mất mấy giây, cô mới nhận ra Hải đã quay trở lại. Anh đưa cho cô một ổ bánh mì. “Ăn đi nào. Coi chừng đói lả ra giữa đường bây giờ!”. Nở nụ cười méo mó, cô nhóc đề nghị:

-Em trả tiền vá xe rồi. Mình lên xe chạy luôn đi!

Hải nhướn mày, liếc nhìn đồng hồ. Tối nay anh cần làm cho xong vài thủ tục xin đầu tư để gửi hồ sơ lên Đà Lạt:

-Em muốn anh đưa em về nhà không? Cũng tối rồi đấy!

Đột nhiên, có gì đó giống như sự hoảng loạn choán đầy đôi mắt cô nhóc:

-Đừng. Đi đâu cũng được Miễn đừng về nhà!

Hải cho xe chạy chậm chậm trong thành phố lên đèn. Ngồi phía sau anh, Thái Vinh cầm lái, bám chặt vào thanh vịn phía sau yên sau. Đôi lúc anh ngoái lại, để biết chắc cô bé vẫn còn ở đấy, chưa bị gió cuốn đi. “Chắc lại vừa xảy ra chuyện gì bất ổn nên cô nhóc lại chạy đến tìm người bảo hộ, là mình đây!” – Hải thầm nghĩ, mệt mỏi lẫn xót xa. Rồi anh tự nhủ. Thôi kệ, đêm nay mình thức khuya một chút làm việc cũng được. Đi với con bé, không thì nó lại làm gì bậy bạ đáng tiếc!”. Chẳng nói gì, nhưng mỗi khi anh định tấp vào trước cửa quán cà phê hay tiệm ăn nào đó, Thái Vinh lại hét lên: “Đừng có dừng lại, anh chạy tiếp đi!”. Cuối cùng, anh dừng phắt xe giữa cây cầu lớn nổi ra xa lộ, tuyên bố: “Anh không chạy lung tung nữa đâu, nhóc con. Hoặc dừng ở đây, em ăn bánh mì đi, rồi có điều gì thì nói cho anh nghe. Hoặc anh đưa thẳng em trả về nhà!”. Cô nhóc gật ngay: “Vâng, em thích cây cầu này!”.

Hải nhắc xe lên vỉa hè dành cho người đi bộ. Dọc theo cầu, mấy đôi tình nhân mặc áo len, ngồi sát nhau trên yên xe máy, đôi mắt nhắm nhìn dòng sông đang chìm vào bóng tối và thả đèn lấp lánh sao sa đang hắt lên từ một góc thành phố. Đèn cao áp hai bên thành cầu tỏa ánh vàng rực rỡ, như phủ một lớp bụi ánh sáng mềm xốp và ấm áp xuống những người đang cần hơi ấm trong cái thời tiết se lạnh. Hải bắt đầu gặm ổ bánh mì, huých cùi chỏ vào be sườn cô nhóc: “Ăn với anh cho vui, nhóc!”. Vài cái xà lan trôi lơ lửng trên mặt nước tím biếc, biến mất dưới gầm cầu. Tiếng động cơ xe nối nhau xé gió. Gió sông thổi lên lồng lộng. Thái Vinh vươn cổ về phía trước, chớp mũi trắng toát, khuôn mặt trông nghiêng như một đầu tượng bí ẩn. Một lọn tóc bay sang, quán vào cổ Hải. Anh gỡ ra, thoáng chút bối rối. Khi nhìn cô nhóc, bất chợt, anh nhận ra cô đang khóc. Những hạt nước mắt, cũng như chủ nhân im lìm, đọng trong khóe mắt to viền đen, bắt động.

-Em ốm mệt hả? – Hải thật sự lo lắng.

Cô nhóc lắc đầu. Anh bảo cô đứng dậy, để anh mở cốp dưới yên xe, lấy cái jacket vải jeans cho cô mặc đỡ lạnh. Cái khóa yên xe bị kẹt. Hải cúi xuống, lúi húi hồi lâu. Khi anh lúi ra khỏi cốp cái áo, toan khoác lên vai Vinh, thì cô nhóc đã biến mất. Phải mất một lúc, anh mới nhận ra cách đó chừng ba mét, cô nhóc đã vươn nửa người qua chần song thành cầu từ bao giờ. Đôi tay cô dang rộng. Mái tóc tung bay. Vàng trán trắng muốt căng thẳng. Đôi mắt bị kéo dài ra một cách kỳ lạ. Gió mạnh đến nổi các đường nét trên gương mặt cô đã bị gió xô lệch, bóp méo. Nhìn chéch xuống, gót giày Thái Vinh chỉ bám hờ vào một thanh sắt mỏng nổi giữa các chần song. Hải chết sửng. Với tất cả sợ hãi điên giận, anh lao tới. Đúng khi cô nhóc sắp nhào xuống sông, anh túm chặt cổ áo phía sau, kéo giật lại. Anh lẳng mạnh. Thái Vinh lảo đảo, gần như ngã chúi mặt trên vỉa hè cây cầu.

-Điên hả, Vinh!- Anh quát to đến lạc cả giọng.

-Em đùa đấy! – Cô nhóc ngược lên anh, mắt gườm gườm.

-Ừ, đùa! – Hải lắc đầu, thở hắt ra. Anh mệt đến nỗi chẳng thể mắng mỗ hay nổi giận được nữa.

Thái Vinh lúi thủi leo lên yên xe, hơi nép vào Hải. Anh choàng áo cho cô, hạ giọng:

-Em chuẩn bị qua Sing học lại chưa?

-Anh sẽ đi cùng em qua Sing, phải không?

-Có thể là vậy. Nhưng anh cũng chưa biết chắc... - Hải thoáng bối

rồi.

-Em thì biết chắc em sẽ chẳng đi đâu hết!

-Nghĩa là sao?

-Vô nghĩa hết!

-Anh không hiểu. Em nói rõ hơn cho anh nghe coi nào! – Hải nghiêng đầu, nhìn cô bé chăm chú.

-Em chán hết mọi thứ. Bây giờ em chỉ muốn được yên. Đừng có thay đổi gì nữa! – Hít một hơi dài, Thái Vinh giải thích nhanh – Tự nhiên em nghĩ là em đã biết tất cả. Và em cũng sợ hãi tất cả trong cuộc sống này. Có lẽ với em, thế là đủ rồi!

-Này Vinh, em lắm nhảm cái gì đó? Đừng có nói là em dùng ma túy hay cái gì giống như thế nhé!

-Không đâu, em tỉnh táo mà! – Cô nhóc bỗng cười phá lên – Hải này, anh có muốn nghe lời khuyên của em không?

-Ừ, nói đi!

-Đừng đi Sing nếu đó là ý người khác. Em nhận ra, đáng căm thù nhất trên đời này là phải làm theo điều người khác muốn. Anh hiểu ý em không?

-Không hiểu lắm! – Hải thành thật.

-Rồi anh sẽ hiểu thôi! – Thái Vinh mỉm cười, nhợt nhạt- Mọi thứ trên đời này ấy mà, xấu hay tốt, không phải người khác gây ra cho mình đâu. Tự mình chọn hết, anh ạ. Mình làm. Và mình chịu trách nhiệm. Nên chẳng có gì phải hối tiếc nữa.

-Ừ, nếu em biết chịu trách nhiệm về những gì em làm, thì cố gắng qua Sing học tiếp, nhé! Những chuyện lộn xộn thời gian qua, bỏ mặc hết đi.

-Thôi không nói nữa. Anh chở em về nhà đi. Em thấy lạnh quá, anh Hải ạ. Cái áo khoác này không đủ ấm...

Hải cho xe quay vào thành phố. Khi anh thả Thái Vinh trước cổng nhà, cô nhìn sâu vào mắt anh, vẫy nhẹ mấy ngón tay ra hiệu tạm biệt. Trái tim anh bỗng nhói lên trong lồng ngực, rồi sau đó là cảm giác trống hoác. Đến lúc này, Hải mới lờ mờ nhận ra với cái lọn tóc bám vào anh lúc trên cầu, dường như trong cô gái bé nhỏ kia đã cất lên tiếng kêu cứu âm lặng, mong muốn bầu vú vào anh, thiết tha được anh cứu giúp. Nhưng hình như đã muộn...

Hải về nhà trọ, tắm qua loa, ngồi vào bàn cặm cụi làm cho xong các hồ sơ thủ tục cho ông Quyền. Khoảng năm giờ sáng, chuông điện thoại vang lên. Hải ngồi bật dậy. Tên Vĩnh hiện ra trên màn hình sáng

lóa. Giọng Vĩnh vọng đến, như từ một hành tinh xa thẳm: “Em gái tớ chết rồi. Tự sát!”

Mắt bão

Chương 42

Khủng khiếp và không thể hiểu được!

Ngay cả khi mọi việc lo liệu cho Thái Vinh đã hoàn tất, thì hàng ngàn lần, câu nói ấy vẫn vang lên trong đầu Hải.

Vang lên bằng giọng nói đau xót cùng cực của anh.

Ban đầu, chỉ là nỗi huyệt hẫng, kinh hoàng không giới hạn. Về sau, cơn sóng thần hung hãn của sự kiện cũng rút đi, để lại những vết hằn trống trải và buồn thảm trên bề mặt cuộc sống của cả hai người bạn. Mặc dù chấp nhận thực tế nghiệt ngã, nhưng ở một góc ngách sâu thẳm, Hải vẫn chẳng thể tin Thái Vinh không còn hiện diện trong cuộc đời này. Hết như mới vừa đây thôi, anh được Vĩnh nhờ đến sân bay đón giúp đưa em gái trở về từ Singapore. Cô bé vắt vèo trên chiếc valise, ngược nhìn anh bằng đôi mắt to tướng, vui thích điên lên khi được anh chở đi bằng chiếc xe cub cũ kỹ nghèo nàn. Cứ nhắm mắt ngủ, anh lại thấy cô bé hiện ra, kéo ghế ngồi trước mặt anh, nghiêng đầu cười rạng rỡ. Một cách ương bướng, cô bé ra sức cãi cọ với anh, ngốc nghếch chứng tỏ mình đã thành người lớn bằng cách hút một điều thuốc, ho sặc sụa, rồi sau đó uống bia lạnh thẳng từ trong chai với chiếc ống hút... Từ đáy sâu tiềm thức, vô số hình ảnh ngỡ như đã bị lãng quên kéo nhau hiện ra, sống động khôn siết. Chồm dậy giữa các giấc mơ, Hải lầm bầm tự nhủ Thái Vinh chỉ vừa lẫn trốn vào một vùng tối bí mật nào đó, như hàng chục lần cô đã biến mất khỏi tầm mắt anh, đi du lịch, thực hiện bộ ảnh quảng cáo cho sản phẩm, hay theo đuổi các kế hoạch kỳ khôi vốn liên tục mọc ra trong đầu cô bé. Ngồi học hoặc đang chạy xe trên đường, Hải bỗng dừng khựng, vội vã rút điện thoại. Anh ngỡ chuông vừa rung lên, hay tín hiệu báo có tin nhắn mới. Chỉ cần anh mở máy, giọng nói líu ríu, ngổ ngược của Thái Vinh sẽ vang rõ bên tai. Dù ra lệnh xất xọc hay van nài khẩn thiết, thì cô bé cũng chỉ muốn được anh đến đón tại góc ngách bất ngờ nào đó trong thành phố. Gần giống như vậy, cascade tin nhắn trước kia từ Thái Vinh cũng chẳng có thông tin gì nhiều. Thế mà chúng đã luôn làm anh mỉm cười bởi đủ kiểu biểu

tượng nhân nhó, cười cợt, vui sướng... Nhưng giờ đây, chẳng có gì kết nối với anh ngoài cảm giác trống hoác, vô vọng đến thất đau. Ký ức, các giấc mơ và thực tại trộn lẫn vào nhau, đẩy Hải vào trạng thái hỗn loạn, ngơ vờ. Tại sao Thái Vinh quyết định ra đi chóng vánh đến vậy? Lằn ranh giữa sự sống và cái chết có thật hay không? Sau cái chết, linh hồn bé bỏng của cô ấy trôi dạt đến nơi đâu? Người ta nỗ lực điên cuồng trong đời sống để làm gì nhỉ? Hàng loạt câu hỏi không lời đáp như vòi bạch tuộc bủa vây, hút rỗng Hải. Đột nhiên, Hải nhận ra, bên cạnh nỗi đau xót không thể tránh né, thì sự ra đi của Thái Vinh chính là một cú đập, lôi anh ra khỏi trạng thái tự tin ngây ngô, buộc anh đối diện thực tế khắc nghiệt. Cứ thế, anh phải vật lộn với chính mình. Ngoài đời, thì anh vẫn phải đến trường, nghe giảng bài, làm việc với cử tri sinh viên, chuẩn bị các động tác cuối cùng cho kỳ bầu cử đã đuổi sát sau lưng. Bên văn phòng đại diện của resort, hồ sơ giấy tờ ông Quyền giao phó càng lúc càng nhiều hơn. Khác với kinh nghiệm lâu nay, công việc và sự bận bịu không còn là nơi ẩn náu, giúp Hải lẩn tránh đối diện với những vấn đề đầu óc và tinh thần. Giờ đây, chỉ có phân nửa trí não anh hoạt động. Nửa kia đông cứng. Ngay cả khi Hải ở tận đáy của đau khổ và sợ hãi, thì cuộc sống xung quanh anh vẫn vận hành và đòi hỏi anh phải vận hành. Chẳng có gì thay đổi. Phải chăng, anh đang ở trong một thế giới vô cảm? Nó chỉ đòi hỏi ở anh, mà không bao giờ chia sẻ với anh? Có một lần, chẳng cớ gì trầm trọng, anh lại tức giận gào lên trước một đối tác đặt phòng dài ngày tại resort. Sau đó bưng tỉnh, anh phải điện thoại xin lỗi. Mọi việc thu xếp êm thấm. Thậm chí, đối tác còn tỏ ra thông cảm với hội chứng stress thời thượng. Nhưng, Hải tự hiểu nếu tình trạng này kéo dài, việc mất kiểm soát hành vi sẽ chỉ là bước đầu của tình trạng suy sụp cực kỳ tồi tệ mà thôi.

Hải tắt điện thoại di động. Anh quyết định ở yên trong nhà cho đến khi tỉnh táo, thu xếp ổn thỏa với chính mình. Anh ăn uống, hít thở và bước đi như một người máy. Ngoài kia, âm thanh cuộc sống vẫn vang động. Các cô thợ may công nghiệp trong khu nhà trọ vô tư trêu chọc cười đùa. Một cái radio phát ra các bài hát thời thượng, kèm theo những lời nhắn đầy ấp yêu thương người ta gửi tặng cho nhau. Ngỡ như trái đất này được bao bọc bằng bầu khí quyển căng đầy trìu mến. Ý nghĩ đó khiến Hải đau khủng khiếp. Thỉnh thoảng, nằm úp mặt xuống gối, mắt anh như muốn vỡ tung ra. Giá có thể khóc được thì còn dễ chịu. Rồi anh ngủ thiếp lúc nào không hay. Khi tỉnh dậy, ánh sáng ban ngày chói chang luồn qua khe cửa, rạch trên mí mắt anh các đường rạch nóng bức và sắc lẹm. Anh mua một gói thuốc lá,

thử hút. Đắng ngắt. Trống rỗng. Thật vô nghĩa. Trạng thái u ám không suy xuyên.

Một cách chậm rãi, Hải bóc tách từng lớp ngày tháng, hành động, nhìn lại chuỗi lựa chọn và các mối quan hệ của chính anh trong quãng thời gian đầy biến cố vừa qua. Sự thật là anh quá nhiều bận rộn. Quá nhiều thói quen. Dần dà, chúng tạo nên cho anh lớp vỏ chai lì. Chúng khiến mắt anh chỉ có thể nhìn thấy bề mặt mọi thứ đang diễn ra. Chẳng hạn, bên dưới chuỗi hành động kỳ quặc của Thái Vinh là gì, cô bé đã truyền đi thông điệp cảm lạnh gì, anh đã không thể nhận biết, không thể đồng cảm. Anh sử dụng thời gian, vắt óc nghĩ về đủ thứ, bài vở, tiền bạc, lo lắng cho các cái hóa đơn, chứng từ và đời sống nhân viên công ty. Những thứ ấy, anh cứ nghĩ chúng rất quan trọng. Giờ đây, anh mới nhận ra, nếu không có anh, thì sẽ có người khác làm đúng các công việc ấy. Mọi thứ sẽ vẫn suôn sẻ. Chỉ có Thái Vinh cần anh nhất, thì anh lại thờ ơ. Thế mà anh vẫn tự tin mình là người che chở, là chỗ dựa tin cậy của cô bé. Giá như... Hải thăm thía, luôn là muộn mằn và đau đớn khi nhận ra rằng, chính cái chết là thứ buộc người ta phải nhìn lại cuộc sống, với từng chi tiết sáng rõ và sòng phẳng hơn bao giờ hết.

Buổi sáng chủ nhật, có tiếng đập cửa dồn dập. Hải lão đảo rời khỏi mặt ghế mà anh nằm im suốt từ đêm. Giữa khung cửa sáng lóa, Vĩnh đứng im, như một cái bóng gầy xộc. "Vào nhà đi!" - Hải thoáng rung mình khi giọng nói của chính anh vang lên. Vĩnh bình thản hơn hải hình dung. Anh cất xe máy vào trong nhà, đề nghị Hải ra ngoài, đi bộ loanh quanh đầu đó. Hải sợ hãi lắc đầu. Anh chỉ muốn được yên, lẩn trốn giữa các bức tường. Một cách dứt khoát và kiên quyết, Vĩnh nắm tay Hải, gần như lôi anh ra khỏi cửa.

Họ ngồi ở quán cà phê cóc, trên vỉa hè bên ngoài khu công viên nhỏ. Chẳng ai nói gì. Các làn gió buổi sáng mát dịu. Một đốm nắng nhỏ xíu xuyên qua vòm cây bằng lăng xanh non, chập chờn đọng đưa trên đầu gối và bàn tay úp xuống của Hải. Anh chợt nghĩ về sự lóe sáng cuối cùng. Anh muốn nắm giữ đốm nắng hiều động đáng thương ấy, che chở cho nó. Một trận gió mạnh hơn. Đốm nắng biến mất. Rồi nó hiện ra ở mí đường, nơi những bánh xe thần nhiên lăn nghiêng qua nó, lao đi vùn vụt.

Hải dăm dăm nhìn đốm nắng càng lúc càng rời xa. Hốc mắt và sống mũi anh nóng rực, ướt đẫm. Anh khóc từ lúc nào mà chẳng biết. Vĩnh đưa cho anh một tờ giấy gấp tư: "Cậu đọc đi. Thư của Thái Vinh. Nó viết riêng cho cậu, nhưng hình như không gửi. Tối qua, tớ bẻ password và mở được laptop con bé bỏ lại. Thật kỳ quặc, Thái Vinh chỉ

nói với cậu..."

Rất lâu, Hải mới mở lá thư. Các dòng chữ đánh máy loạng choạng, vẫn xen lẫn các biểu tượng khôi hài. Có đoạn, Thái Vinh viết: *"Cuối cùng thì em biết rồi Hải ạ, mỗi người phải tự chịu trách nhiệm về chính mình thôi. Em ghét nhất là biện hộ hay đổ lỗi. Bây giờ em thấy tỉnh táo và bình thản. Hồi đầu, em thấy vui khi thử làm các trò hư đốn, bậy bạ. Em cứ tưởng mình còn trẻ, có thể làm lại mọi thứ, nếu sai lầm. Nhưng không phải vậy đâu. Cứ mỗi khi sập bẫy, dính líu vào với những người như anh Hữu, như ông Dee, em càng căm ghét và coi rẻ em hơn. Chỉ có điều là em rất muốn, nhưng không thể dừng lại. Một cái quái quỷ gì đó cứ lôi tuột em đi. Có nhiều lần, em rú lên, sợ khiếp áy chứ. Biết làm gì để bớt sợ nhỉ. Anh biết đấy, em chỉ có một mình thôi mà.*

Em mệt ghê luôn Hải ạ. Mệt quá, nên em quyết định dừng lại. Hư hỏng như vậy là đủ rồi. Chẳng nên thách thức mọi người xung quanh và làm cho họ nhục nhã vì em nữa. Em không biết nói cho chính xác, nhưng em tuyệt vọng về em lắm. Phía trước, toàn là thứ tồi tệ chờ em thôi. Em sợ bị tổng qua Sing lắm. Cứ nghĩ đến khoảng thời gian bị cô độc bên ấy, là em như muốn khùng lên...

Em sắp đi rồi đấy. Chẳng tiếc gì đâu. Mọi người hẳn sẽ sợ hãi, lại giận em nữa. Nhưng rồi tất cả sẽ ổn thỏa ngay mà. Em chỉ tiếc chút ít là chưa bao giờ em xin lỗi anh, Hải ạ. Em đã kéo lê anh đi khắp nơi với em, chắt lên vai anh đủ thứ phiền toái do em gây ra. Nhưng một lần, anh hãy tin em, Hải nhé. Tin rằng nếu như em làm anh khốn khổ, thì bản thân em cũng khốn khổ không kém đâu. Em chẳng tài giỏi như anh, luôn bình thản, vượt qua mọi khó khăn, che giấu mọi cảm xúc. Ngay cả khi anh thầm yêu bạn gái của anh trai em, cái chị Nhã Thư ích kỷ, thì anh vẫn nhường nhịn và nhẫn nhục im lặng. Qua anh, em biết sống là phải cố gắng nhiều lắm. Em không cố gắng được, và em dừng lại. Lẽ ra em chấm dứt sớm hơn nữa đấy. Nhưng vì yêu anh, vì có chút hy vọng, nên em kéo dài thêm một thời gian. Tuy nhiên, giờ thì em hiểu đã đến lúc rồi..."

Gấp lại mảnh thư, Hải đưa mắt nhìn bạn. Vĩnh nở nụ cười méo mó, một lần nữa thốt câu quen thuộc gần đây giữa họ:

- Khủng khiếp và không thể hiểu được!
- Ừ, thật khủng khiếp! Nhưng giờ thì tớ đã hiểu được vấn đề.
- Cậu hiểu gì? - Vĩnh thì thảo.
- Những kẻ như chúng ta, từ lúc nào đó, đã đánh mất lòng yêu thương với người khác rồi! - Hải nói khẽ, khó nhọc - Chúng ta nói ra cả về tình yêu, sự cảm thông hay lòng hy sinh và chia sẻ. Nhưng

thực chất, chúng ta chẳng biết gì về nó đâu...

Vĩnh đứng lên đột ngột. Mặt tái nhợt. Một nỗi âu lo mới ập đến Hải:

- Cậu đi đâu bây giờ?

- Tớ đến gặp Nhã Thư. Tớ phải giành lại cô ấy khỏi tay Hữu, trước khi mọi việc lại quá muộn!

Mắt bão

Chương 43

Không rõ kẻ săn đuổi là ai, nhưng trước tiên cứ phải chạy, càng nhanh càng tốt. Phía trước, in bóng lên nền trời trơn nhẵn như dát phủ hợp chất kim loại lạ lẫm, duy nhất thân cây cổ thụ cao lớn, đứng sừng sững. Nhắm thẳng đến thân cây ấy, hẳn sẽ là đường thoát. Kẻ bị rượt đuổi cắm đầu phóng đi...

Chân vẫn đang đà lao tới, nhưng mũi giày bóng loáng đã sát ngay mí đất. Hữu loạng choạng khựng lại. Anh ta toát mồ hôi hiểu ra, hình ảnh thân cây cổ thụ kia chỉ là một cái bẫy lừa mị, dụ dỗ những con mồi bị dồn đuổi, mất hết khả năng phán đoán. Ngay sát liền kề gốc cây, khoảng trống hiện ra đột ngột. Không còn đường để chạy. Quay phắt ra sau nhìn kẻ truy đuổi, rồi đưa mắt nhìn xuống ước lượng khả năng chạy thoát. Nhưng chỉ có vực thẳm, đen tối đến mức không nhìn thấy đáy, đang chờ đợi. Tim đập thình thịch. Cảm giác lạnh toát khi anh ta bấm chặt móng tay vào lòng bàn tay. *Nhanh lên nào! Nghĩ ra một điều gì đi chứ! Lần nào mình cũng thoát hiểm vào phút chót kia mà!* Giọng nói thầm thì khẩn thiết vang lên trong đầu Hữu. Anh ta đảo mắt, điên cuồng nhìn quanh.

Một vệt gió cóng lạnh như nước đá lướt nhẹ qua sống lưng Hữu. Anh ta bẻ người, lách sang bên thật nhanh. Bỗng dưng, Hữu kinh hoàng nhận ra ngay dưới gót giày, khoảng đất khô cứng chuyển sang tình trạng bờ rệu, vỡ toát từng mảng, với tốc độ không sao tin nổi. Trong chớp mắt, Hữu đã thấy mình rơi xuống, hai chân bung biêng trong khoảng không của vực sâu. Chỉ còn hai bàn tay níu chặt lấy gờ đất nhô ra. Trọng lực trì níu, kéo anh ta xuống. Hai bả vai,

khớp tay, ngón tay Hữu bải hoải, rã rời. Gắng chút sức lực cuối cùng, Hữu nhoai lên. Mười đầu ngón đau điếng, tê dại giữ chặt vào vách đất. Ước muốn duy nhất của Hữu lúc đấy là biến ngay thành một loài bò sát, với những bàn tay bàn chân có giác bám. Gió thổi ngang, cuốn người Hữu lệch sang một bên. Hệt như một bao cát treo trong phòng gym, cái thân thể lơ lửng giữa không trung của anh ta đứng đưa dử dội. Be sườn bên trái chọt va vào một mỗm đá, đau nhói tận óc. Nhưng đồng thời, một tia sáng vụt qua đầu Hữu.

Bao giờ cũng vậy, trong cơn nguy khốn, lúc cùng đường, thế nào cũng có lối thoát. Anh ta rướn người, xoay một bên chân đặt lên mỗm đá. Cuối cùng thì cũng kiếm được điểm tựa. Hy vọng thoát chết chẳng khác nào một mũi adrenaline tiêm thẳng vào tĩnh mạch. Thở dốc, bàn chân đạp mạnh vào mỗm đá, Hữu nảy người lên. Ngực anh lúc này đã tì được vào mép vực. Một khi đã gặp may, thì sẽ còn may mắn kế tiếp, Hữu thầm nghĩ khi nhận ra một cái rễ cây sần chắc nổi lên ngay trước tầm mắt. Anh ta vung tay, túm chặt đoạn rễ cứu mạng. Nhưng, thật quái gở, đoạn rễ cây đó bắt đầu chuyển động. Một con rắn trườn đi. Lốp da khô lạnh, ghê tởm và đe dọa. Đờ dại vì kinh hãi, thế nhưng Hữu vẫn không buông tay. Bất kể tốt hay xấu, thứ gì khiến ta tồn tại, không bị hủy diệt, thì trước tiên cứ túm chặt lấy nó, Hữu tính toán nhanh như chớp. Nửa người anh đã bò lên khỏi vực. Với một nỗ lực hung dữ, anh ta dùng luôn hàm răng ngoạm lấy khoảng đất trước mũi, nghiêng chặt. Mùi đất hoai ải xốc thẳng vào mũi, đất khô tống đầy cổ họng, gần như nghẹt thở. Xung quanh, sỏi đá vẫn lả tả rơi. Tuy vậy, điều ấy đâu nghĩa lý gì nữa, khả năng thoát chết đã nằm chặt trong tay. Hữu những muốn cười phá lên. Có thể chứ! Thằng Hữu này chưa bao giờ biết đến mùi thất bại đâu nhé! Gió rờn lên, mang theo hơi lạnh nhớp nháp. Gió lật ngửa đầu Hữu, khiến gáy anh ta đau điếng. Phải đến lúc ấy, kẻ đang bò lên khỏi miệng vực mới nhận ra, gió không đơn thuần là gió. Một cái bóng xám xám, lơ lơ, nhưng lại lay động dữ dội. Hữu đờ người, căng mắt nhìn. Một lúc lâu, khối không khí xám lạnh ấy mới tụ đọng, hiện thành hình thù rõ nét.

“Nhận ra em không?” – Giọng nói vang lên, như vọng đến từ một thế giới xa lạ. Hữu căng mắt. Gương mặt mờ mờ, méo mó. Nhưng giọng nói thì quen thuộc khủng khiếp. Anh thì thảo: “Thái Vinh, em đó sao?”. Tiếng cười lạnh lạnh, vô tư lự, không lẫn vào đâu được. Cảm giác mừng vui trộn lẫn nỗi sợ hãi lạ lùng. Anh vội vã kêu lên, nửa ra

lệnh, nửa như van nài: “Giúp anh thoát khỏi cái vực này, mau đi em!”. “Đưa tay đây cho em!” – Cái bóng xám ngoe đầu, sẵn lòng đưa tay ra, như bao nhiêu lần trước đây Thái Vinh đã từng tin cậy, trao hết những thứ cô có cho Hữu. Không chút chần chừ, anh ta đưa hai tay nắm lấy tay cô gái nhỏ. Nhưng, trong cái tích tắc ngắn ngủi, Hữu chợt nhận ra anh đang nắm vào hư không. Một sự bầu vuu vô nghĩa. Đôi bàn tay nhỏ nhắn kia chỉ là ảo giác. Hoàn toàn là một ảo giác. “Không... ông... ông!”. Hữu rú lên. Mọi nỗ lực đột nhiên bị xóa bỏ trong phút giây. Buột khỏi mí vực. Ngã ngửa. Anh đang thực hiện hành trình cuối cùng. Hành trình theo chiều thẳng đứng. Rơi và rơi mãi. Gió từ vực thẳm thốc lên, tống mạnh vào lưng, ép chặt phổi. Những dễ xương dưới da gãy răng rắc. Nghẹt thở. Đau đớn và sợ hãi khủng khiếp. Hữu vùng vẫy dữ dội. Một thứ chất lỏng nóng rẫy, hệt như acid đổ vào mắt, khiến anh mù lòa. Hữu đưa tay chụp cổ chính mình, vùng vẫy, hét to hơn: “Cứu tôi với... ới... ới...!”.

Một cú va đập mạnh ở mạng sườn. Mặt đất lạnh, bằng phẳng. Hữu mở mắt, lờ mờ nhìn dậy. Vây quanh anh, các bức tường nhẵn mịn, ánh vàng kem. Một ô cửa sổ mở rộng, ánh nắng xanh phớt màu lá cây hắt lên khung kim loại. Mất nửa phút, anh ta mới nhận ra mình đang hiện diện trong phòng ngủ của Nhã Thư. Đêm qua, anh lên căn hộ của cô, bàn bạc về bài phát biểu sẽ đọc sau khi thắng cử. Rồi cô giữ anh lại ăn tối. Anh tìm thấy một chai rượu ai đó tặng Thư, chưa từng mở. Họ khui ra, chúc mừng chiến thắng đã trong tầm tay. Vì an toàn cho đứa bé trong bụng, cô chỉ nhấp môi tí chút. Hữu uống gần cạn chai rượu. Khi say, anh đã vi phạm quy ước nào đó giữa họ, là không nhắc đến Vĩnh hay cái chết của con bé Thái Vinh. Giữa anh và Nhã Thư bùng lên cuộc cãi vã gay gắt. Lẽ ra bỏ về vì quá tức giận, nhưng rồi anh đã xin lỗi. Say và mệt, anh ngủ lại trong căn hộ của cô.

Cơn ác mộng vẫn còn ám trên cái đỉnh sợ lệt về một bên. Mùi vị của nó đọng trong khoang miệng khô khốc và cổ họng tắc nghẹn. Hai bên má ướn nhòe. Hữu loạng choạng đứng dậy, lết vào phòng tắm. Anh vặn gương sen, vùi đầu trong dòng nước xối xả. Khi ngẩng lên, anh ta lướt nhìn bóng mình trong gương. Gương mặt bột bột. Ở vùng bụng, chéch mạng sườn bên trái, có vết bầm tím. Dấu vết va đập vào vách đá trong mơ. Hữu chuệch choạng bước ra phòng khách. Nhã Thư ngồi trên sofa, ánh mắt phê phán:

-Anh la hét suốt đêm! Chưa bao giờ em thấy ai la to đến thế. Em nằm ngoài này mà giật mình hoài.
-Anh nằm mơ. Ác mộng thật sự.
-Không dưới ba lần, anh gọi tên Thái Vinh...
-Ừ, nó hiện ra như một bóng ma, truy đuổi anh. Con bé điên khùng ấy còn gạt anh, đẩy anh rơi xuống vực! – Nổi tức giận tràn lên trong Hữu. Anh ta ngồi vật xuống ghế - Nó muốn gì nhỉ? Nó gây hại cho anh như thế chưa đủ sao? Anh thật ngu xuẩn vì đã làm manager cho con bé khốn kiếp. Bao nhiêu brochure, hình ảnh, poster quảng cáo sử dụng nó đều phải hủy bỏ, gỡ xuống. Máy agency gọi điện. Bọn chúng nguyên rửa anh không để đâu cho hết. May mà anh khôn khéo vin vào một số sơ hở trong hợp đồng, nếu không đã phải bồi thường hàng đồng tiền. Thật là xui rủi!
-Anh nói ai xui rủi? – Ánh nắng ban mai khiến Nhã Thư gần như trong suốt.
-Còn ai nữa, ngoài anh? – Hữu vẫn chưa nguôi phần nộ.

Nhã Thư im lặng, đờ dại trong khoảnh khắc rất ngắn. Cô hơi so vai, như bị nhiễm lạnh. Thế nhưng Hữu chợt nhận ra bằng động tác ấy, cô đã cất giấu bản thân, trở nên hoàn toàn xa cách với anh.

-Có bao giờ anh nghĩ anh cũng có liên lụy phần nào đến cái chết tội nghiệp của Thái Vinh không?

-Không một mảy may! – Hữu thản nhiên, gần như thách thức – Mỗi người hãy làm ơn tự chịu trách nhiệm về cách lựa chọn hành động của họ đi. Em nghĩ anh tàn nhẫn sao? Nếu thế, thì anh cũng chịu trách nhiệm về nạn phân biệt chủng tộc trên thế giới này nhé? Hay chiến tranh ở vùng Vịnh cũng là do những bộ óc lạnh lẽo và vị kỷ như anh gây ra?

-Nếu anh bớt nghĩ về anh, tính toán cho cô bé đôi chút, đừng có thản nhiên vất kiệt, đẩy nó vào những trò mạo hiểm hầu kiểm soát dễ dàng cô bé, có thể Thái Vinh đã hoàn toàn khác! – Nhã Thư nói đều đều, gắng sức kìm chế để không gào lên – Em không tin cái gọi là sự rủi may của số phận đâu. Mọi thứ đều là hệ quả của sự tương tác giữa người này với người kia. Sao anh không can đảm tự nhận ác mộng anh gặp hàng đêm, chính là dấu hiệu đòi anh trả giá, đối với cô bé đã chết?

-Thôi dẹp đi. Em đừng có cái thói khi xảy ra một sự kiện không ổn, thì phải kiếm tìm một kẻ nào đó để đổ lỗi. Anh nói lần cuối: Thái Vinh hành động ngu ngốc. Anh chẳng biết nó nghĩ gì và cũng không có ý

định tìm hiểu.

-Vấn đề là anh không bao giờ suy nghĩ hay phản biện điều anh làm. Anh quá tin chắc vào bản thân. Em hiểu rồi. Không có quỷ dữ hiện hình hay hóa thân. Chỉ có sự vắng mặt của lòng lương thiện của người ta trong các khoảnh khắc quyết định. Với trường hợp Thái Vinh, và biết đâu nữa là cả em sau này, sự vắng mặt của lòng lương thiện trong anh đã đẩy tới một kết cục bi thảm.

-Em đang lựa chọn giữa anh và Vĩnh phải không? Em kết tội anh, để đến với tên kia dễ dàng hơn?

-Anh phán đoán đúng đấy. Em về muộn hôm qua, vì gặp Vĩnh. Anh ấy muốn em quay trở lại. Anh ấy rất thiết tha/

-Nó biết em vẫn giữ cái thai chứ? – Hữu thẳng thừng.

-Em chưa nói gì cả!

Thư, nghe anh nói đây: Đừng có tin thằng Vĩnh. Nó làm em khổ chưa đủ sao? – Hữu rời ghế, gần như quỳ xuống trước sofa, nắm chặt tay Nhã Thư, áp lên gò má căng thẳng – Anh thương yêu em. Anh phải giữ em lại. Em sẽ sinh con. Bất kể là con ai cũng được. Nếu em muốn, tuần sau, mình làm đám cưới

Mắt bão

Chương 44

Một đốm trắng nhỏ tình cờ rơi trên sàn gạch bóng biến thành điểm nhìn không thể rời mắt. Nó to dần lên. Đến một lúc, cái đốm tròn ấy lớn đến mức nuốt gọn kẻ quan sát nó, nhốt vào bên trong một lớp màng cứng trong suốt, tách rời. Chưa bao giờ, Nhã Thư thấy ngột ngạt đến vậy. Ngay cả khi hụt hẫng nhất, kinh hoàng nhất vì bị Vĩnh ruồng bỏ, cô cũng không có cảm giác khó thở như bị giam hãm trong cái chuồng kính rút chân không lúc này đây. Thật kỳ dị, khi Hữu lên tiếng muốn cô trở thành vợ anh ta, thì cũng là lúc cô nhận ra đe dọa đang ở sát gần bên. Một thứ cảm giác rõ nét, như có thể chạm tay vào. Cảm giác nguy hiểm khi sống cạnh kẻ nguy hiểm.

Lâu nay, Nhã Thư luôn vững tin mình đủ thông minh, đủ mạnh để kiểm soát tình hình. Ngay chính những gì cô đang sở hữu đã chứng minh điều đó. Lao vào đời, đi làm sớm, tiếp xúc với nhiều dạng người không chỉ giúp cô tích lũy khá đủ kinh nghiệm làm việc. Sâu xa hơn, nó khiến cô chứng kiến, hiểu rõ và có thể phân loại bản chất

của các loại người. Khác với mấy đánh giá chung chung mà các cô gái ngây thơ thường áp đặt lên người khác theo kiểu *giỏi - kém, xấu - đẹp, giàu - nghèo, thời trang - quê mùa*, tiếp xúc với bất kỳ ai, cô chỉ ngầm phân chia họ theo tiêu chí của riêng mình: *Yếu và mạnh*. Để rút ra được công thức này, cô trả giá bằng không ít nhàm lẫn tai hại. Làm phiên dịch, rồi trợ lý cho các doanh nhân, không hiếm người gây ấn tượng là kẻ rất mạnh bởi lớp vỏ quyền lực, tên tuổi hay chỗ dựa vững chãi nào đó. Nhưng dần dần vỡ vạc qua các tiếp xúc, cô nhận ra bản thân họ chỉ là quân cờ trong tay kẻ khác. Cô nhìn nhận họ tựa những khối đá vôi lớn, nhưng quá dễ bị xâm thực. Ngược lại, có một số người vô danh, vẻ ngoài tầm thường, tuổi tác non trẻ, nhưng bên trong tiềm ẩn một thứ động cơ mạnh mẽ, không thể cưỡng chống. Thứ động cơ này khiến họ luôn tiến về phía trước. Có lúc nhanh điên cuồng, có lúc chậm rãi ngỡ như chẳng có gì nguy hại. Nó vừa thần nhiên nghiền nát các vật thể cản đường, vừa chú tâm mê hoặc, cuốn theo những kẻ bên lề vào cuộc giúp sức. Hữu thuộc vào loại người thứ hai.

Ở khía cạnh nào đó, thoát đầu cô hứng thú dõi theo anh ta. Tự xem mình thông minh, luôn nhìn thấy những điều người khác không thấy, cô gạt qua ý nghĩ một kẻ như Hữu gây nguy hiểm cho mình. Thậm chí, lúc đầu óc tăm tối và uất hận, cô còn sử dụng anh ta, bày mưu tính kế cản đường Vĩnh. Tuy vậy, có gì đó vượt ra ngoài tính toán của Nhã Thư. Tựa một thứ chất lỏng không định hình, luôn lách vào các góc ngách sâu kín, Hữu đã dính chặt vào cô, dần dần lái cô theo các ý tưởng kỳ lạ, rồi từng bước một, anh ta biến cô thành kẻ phụ thuộc. Nhã Thư nhắm lại những điều cô đã làm cho Hữu suốt thời gian vừa qua: Giúp anh ta xây dựng một hình ảnh đẹp lôi cuốn cử tri sinh viên. Lập ra các dự án đầy thuyết phục, khiến sự ủng hộ của cử tri giành cho Hữu vượt lên so với đối thủ là Vĩnh, rồi sau đó là Hải... Càng lúc, cô càng tin chắc chiến thắng trong kỳ bầu cử sẽ thuộc về Hữu. Tự ái trong cô được xoa dịu ngay khi Vĩnh tuyên bố rút lui khỏi cuộc chạy đua vào chức chủ tịch Hội. Nhưng rồi tin tức về cái chết đột ngột của Thái Vinh ập tới. Lờ mờ đoán biết mối quan hệ kỳ dị giữa em gái người yêu cũ với Hữu, quan sát về thần nhiên lạnh lẽo của anh ta suốt quãng thời gian biến cố, cô chợt nhận ra con đường mình đang đi hết như bước trên lớp băng mỏng. Với tấn kịch đau khổ kia, Hữu đang mưu tính gì với mình nữa đây?

Sau giây phút hoảng loạn trước nguy cơ Nhã Thư bỏ đi, Hữu ngời hân xuống thăm, bắt đầu lấy lại hơi thở bình thản. Anh hơi ngả người ra sau, khuỷu tay chống xuống và duỗi dài đôi chân. Vết bầm tím bên

be sườn vẫn nhói lên. Anh ta nhìn Nhã Thư, chăm chú theo dõi vẻ giằng co trên gương mặt cô ta. Bao giờ cũng thế, cuộc tranh đấu bên trong mỗi người luôn khiến Hữu hứng thú dù anh ta biết trước, bao giờ phần thắng cũng thuộc về những thứ dễ hiểu nhất: Tiền bạc, danh lợi, sự dễ dàng. Anh khoan khoái tự nhủ Nhã Thư khôn ngoan, và cũng thực dụng chẳng kém gì anh. Cô ta lại là người lượng giá kẻ khác một cách thông minh trước khi đưa ra sự lựa chọn. Không ít lần Hữu nhận ra Nhã Thư hành động, phán đoán giống anh một cách đáng kinh ngạc. Hay nói cách khác, cô ta là phiên bản của anh, dưới hình thức khác. Anh đọc rõ lắm. Cứ nhìn đôi mắt cô ta lúc này mà xem. Bình thản đến vô hại. Nhưng có quỷ mới biết cô ta đang toan tính đến đâu. Bất chợt, đôi mắt ấy ngước lên, nhìn thẳng vào Hữu:

- Anh nghĩ rằng chúng ta sẽ là một gia đình được sao?

- Tại sao không chứ?

- Trở thành một gia đình. Với một đứa trẻ sắp chào đời, mà anh biết chắc không phải của anh. Một gia đình không có sự hiện diện của tình yêu thương. Chẳng có mối liên kết nào ra hồn... - Nhã Thư nói đều đều.

- Những thứ đó đều có thể đến sau! - Hữu khó chịu cắt ngang - Nếu anh và em kết hợp với nhau, chúng ta sẽ là một sức mạnh. Sức mạnh. Sự bảo đảm. Hai điều đó thôi cũng đủ là ý niệm mới về gia đình, được chưa? Còn những thứ em vừa liệt kê, chỉ là quy ước. Mà quy ước, thì ta có thể bỏ qua không cần suy nghĩ nhiều đâu.

- Thôi được, vậy thì trao đổi song phẳng. Anh và em, mỗi người sẽ được lợi gì trong cuộc hôn nhân này?

- Đương nhiên em có lợi nhiều hơn, chắc chắn rồi! - Hữu hơi hấp tấp, tuôn ra một mạch những ý nghĩ được xếp sẵn từ lâu - Dù đời sống ở thành phố này cởi mở tới đâu chẳng nữa, thì em vẫn phải đổi diện hàng đồng khó khăn khi sinh ra một đứa con không có cha. Nhưng hơn hết, tương lai của cuộc hôn nhân là những công việc làm ăn đầy triển vọng. Chúng ta đã có chút vốn liếng. Cả anh và em đều có sẵn các mối quan hệ tốt. Chỉ cần ra trường, chúng ta có thể mở công ty.

Nhã Thư hơi nhíu mày. Trong tích tắc, lướt qua đáy mắt cô vệt tối u ám. Rồi tất cả trở lại bình thường khi cô mỉm cười, lạnh lẽo:

- Còn anh, sau khi lấy em, sẽ dễ dàng và thoải mái hơn trong mối quan hệ với ông Trung?

- Em lại muốn gây sự? Tại sao chúng ta không thể nhìn sự việc này như một việc làm ăn bình thường. Một sự chung vốn, và chung sức.

- Em hiểu, Hữu ạ!

- Hiểu, nên em đồng ý, phải không? - Hữu hy vọng, giọng trơn mượt.

- Sự tự tin của anh khiến em ngạc nhiên, Hữu ạ. Em tự hỏi vì sao anh không nghĩ em có thể quay trở lại với Vĩnh? Em đã gặp anh ấy. Thật sự, sau cú mất em gái, anh ấy không muốn mất em, và cả đứa con nữa! - Nhã Thư nói nhẹ nhàng. Thật sự, cô đang chia sẻ, chứ không phải đòi co hơn thua với Hữu.

- Em sẽ không quay trở lại nữa đâu. Dù em vẫn còn yêu thằng ngu yếu đuối ấy ghê gớm.

- Sao anh dám nói thế? Anh nghĩ em còn yêu Vĩnh ư? - Gò má cô gái tái nhợt.

- Nhã Thư này, nếu em không yêu cậu ta, hoặc yêu ít thôi, thì em đã mặc xác mọi thứ. Em sẽ đến bệnh viện, chẳng bán khoản đau đớn gì về đứa nhỏ. Em sẽ đi làm việc khác, không dính líu gì đến anh như thời gian vừa qua đâu. Em muốn trả thù Vĩnh, muốn làm cho thằng ấy đau đớn, chứng tỏ em yêu nó nhiều, nghĩ đến nó nhiều. Trong thâm tâm, em vẫn muốn nhắc nhở nó biết đến sự hiện diện của em! - Hữu cười.

- Phải, anh nói đúng! - Cô thì thào.

- Nhưng em sẽ không quay lại đâu, cho dù thằng Vĩnh kè dao vào cổ

- Hữu phân tích thản nhiên, hết như mọi thứ ẩn giấu trong đáy suy nghĩ Thư đều nằm gọn trong tay anh ta - Chẳng phải em rất kiêu hãnh sao? Em luôn dùng lý trí để kiểm soát tình cảm. Điều đó đúng thôi. Những đứa dân tỉnh lẻ lên thành phố như anh, như em, nếu buông xuôi theo cảm xúc, thì mãi mãi sẽ là những kẻ tầm thường, nghèo khổ, chỉ là trò chơi trong tay kẻ khác, không bao giờ vươn lên được đâu...

Hữu vẫn nói, nói mãi. Giọng anh ta lúc ngọt ngào, lúc châm biếm. Khôn ngoan. Đọc lòng người ta như đọc những dòng chữ in to trên trang giấy trắng. Nhưng cô không nghe nữa. Mắt cô rời khỏi gương mặt anh ta. Tia nhìn cô cũng thoát ra khỏi cái đốm sáng giam hãm trên mặt sàn. Ngoài cửa lớn ra ban-công, trời nắng sáng. Cuối năm, nhưng ngày hôm nay ấm hơn các bữa trước. Những vệt gió nhẹ mang theo hơi muối từ vùng biển phía Nam thành phố. Những đám mây mỏng, trắng muốt, như dán lên khoảng trời xanh lơ. Ý nghĩ trong Nhã Thư đã buột ra khỏi câu chuyện nặng nề đầy các tính toán khô khốc khi cô lắng nghe tiếng rù rì của một cỗ máy khoan cắt bê-tông vang lên từ phía dưới sân chung cư. Đôi lúc, cô nhận ra tiếng cười trong trẻo của một đứa trẻ từ cửa sổ nhà nào đó... Hết thấy những điều mắt cô thấy, tai cô nghe và óc cô nghĩ pha trộn vào nhau. Đường như chúng nằm trong một vở diễn khổng lồ, tại một nhà hát

khổng lồ. Và cô đang là một người dự khán. Có lúc, cô cần yên tĩnh quan sát lại chính mình trong tổng thể vở diễn mệt mỏi ấy.

Bao nhiêu thời gian trôi qua, Thư không rõ. Khi cô ngẩng lên, đột nhiên cô nhận ra Hữu đã biến thành một kẻ xa lạ. Hệt như cô vừa xuyên qua một giấc mơ dị kỳ. Vẫn chưa thôi hy vọng, anh ta đặt một tay lên vai cô: "Chúng ta sẽ sống với nhau. Bây giờ có thể ở tạm đây. Sắp tới, căn hộ chung cư cao cấp anh mua sẽ được giao. Gia đình chúng ta sẽ chuyển về đó...". Một cách đột ngột, cô gái lùi phắt lại, khiến cánh tay Hữu rơi xuống, như một vật thể thừa thãi.

- Không! Sẽ không có sự thỏa thuận chung sống nào cả. Đủ rồi, Hữu! Cả anh và em, chúng ta thật đáng ghê tởm vì những gì bàn tính. Đừng giả dối nữa, một lần này thôi. Hãy giữ lại một chút tự trọng! -

Càng nói, đôi mắt Thư lóe lên, long lanh như sắp phát điên.

- Em nói gì thế? Em không ổn. Cái thai làm em mệt sao? - Hữu chột hoảng sợ.

- Không, không và không! - Cô nói hồi hã, tay chân run bần bật, gương mặt tái nhợt như máu bị rút kiệt - Em không muốn phỉ nhổ chính mình. Em không muốn mai này nghĩ lại khi còn trẻ, em phải nguyên rủa những lựa chọn của em. Ừ, phải. Những kẻ như anh và em có quá nhiều áp lực. Phải sống, phải tồn tại. Nhưng đừng nghĩ chúng ta ngoi lên. Thật ra, chúng ta đang đầu hàng đấy. Các hành động cho thấy những kẻ như chúng ta đang suy đồi, trở nên gớm ghiếc lúc nào không hay. Phải, ai đó nói đúng: Sống thực tế không có nghĩa là gạt bỏ những giá trị tử tế. Trưởng thành không phải là phản bội niềm tin. Em hiểu rồi. Em sẽ không để mất con đường của mình đâu. Em phải tỉnh lại...

- Em điên rồi! Anh không hiểu em nói gì cả! - Hữu quát.

- Anh về đi. Rời khỏi nhà em. Rời khỏi cuộc sống em ngay từ bây giờ!

- Em mưu tính quay về với thằng Vĩnh hả? - Hữu rít lên. Anh ta những muốn lao vào siết cổ cô, như từng làm với Thái Vinh.

- Đừng nói nữa, anh về đi! Khỏi phải bận tâm. Em sẽ sống một mình. Sống, và sắp xếp lại cuộc sống.

Mắt bão

Chương 45

Sau chuyến đi nước ngoài kéo dài hai tuần vì một việc nào đó, Trung – cổ đông chính của cửa hàng thời trang thể thao – gọi điện hẹn Hữu tại phòng làm việc. Sáng, Hữu phóng xe đến, đã thấy anh ta ở đó.

-Không thể tìm thấy các chứng từ xuất hàng cho đại lý của ta ở Hà Nội. Tôi gọi điện cho họ, đề nghị thanh toán tiền hàng trước Noel. Họ cho biết đã trả một trăm năm mươi triệu đồng cách đây ba tháng, bằng tiền mặt. Vấn đề là tôi không thể tìm thấy khoản tiền đó trong sổ sách! – Giọng Trung không để lộ một chút xúc cảm.

Ngực Hữu lạnh toát chốc lát. Nhưng anh bình tĩnh lại ngay. Trước mặt anh, bàn tay Trung như một con thú thản nhiên, phủ phục giữa các hồ sơ. Bỗng nhiên, anh nhận ra những ngón tay nhấn bóng được chăm sóc kỹ lưỡng kia phảng phất nổi mềnh. Điều này đột nhiên khiến Hữu vững dạ hẳn. Anh nhú mày, bày tỏ vẻ lo âu đúng mức cần thiết:

-Có thể kế toán của cửa hàng đã sơ suất để thất lạc phiếu thu. Thật không hay là cậu ta lại nghỉ việc. Thôi được rồi, anh cứ để em tìm kiếm coi sao. Em sẽ gắng liên lạc với cậu ta, hỏi lại về chứng từ và sổ sách bàn giao. Nhưng nếu việc đó không mang lại kết quả, thì đành chịu vậy.

Trung gật đầu, vẫn nhìn lơ đãng vào một điểm nào đó phía sau lưng Hữu. Anh cảm thấy nhột nhạt. Bây giờ thì không phải là sự bối rối hay lo sợ, mà là cảm giác khó chịu kinh khủng. Mọi thứ hiện ra trước mắt Hữu rành rành. Cách đây mấy tháng, thanh toán đợt một khoản tiền mua căn hộ chung cư cao cấp, Hữu thiếu năm mươi triệu. Thoạt tiên, anh định vay mượn người quen. Chỉ là một khoản nhỏ, sẽ trả xong sớm thôi – Khi ấy Hữu tự nhủ. Tình cờ, hôm đó, người của đại lý từ Hà Nội đến thanh toán tiền. Hữu yêu cầu cậu kế toán xuất hóa đơn. Anh đích thân nhận tiền, sau đó yêu cầu kế toán chở anh bằng xe máy ra ngân hàng, gửi một trăm năm mươi triệu vào tài khoản công ty. Non kinh nghiệm, kế toán trẻ không chút hồ nghi khi Hữu dặn cậu ta đứng chờ ngoài cổng phòng giao dịch. Khi còn một mình, anh chuyển số tiền ấy vào tài khoản của công ty kinh doanh nhà. Sau đó, chẳng khó khăn gì để xóa dấu vết liên hệ của tờ phiếu thu. Và cũng dễ dàng hết như thế, khi Hữu tìm ra một lý do, cho cậu kế toán nghỉ việc...

Có tiếng gõ cửa phòng làm việc Một nữ nhân viên của shop thời trang thể thao mang vào cốc nước lọc, đặt lên bàn Trung rồi đi ra ngoài. Anh ta với tay, lấy vài vỉ thuốc trong ngăn kéo, chậm rãi uống thuốc trước mặt Hữu. Đáy cốc thủy tinh và nước khúc xạ, biến đổi

mắt Trung to tướng, chiếu thẳng vào anh. Đột nhiên, Hữu chợt hiểu ra, anh ta đã biết tất cả. Những điều anh ta vừa nói chỉ là theo nguyên tắc nào đó mà thôi. Tuy vậy, Hữu vẫn nhìn lại đôi mắt không lồ quái dị kia, gan góc, không chút nao núng. Thật sự, cái lúc thực hiện hành vi gian trá kia, anh chẳng hề lo nghĩ hay dằn vặt nhiều. Thậm chí, anh từng tự nhủ nếu tiền đến tay, mà không biết chiếm giữ, thì thật là ngu xuẩn. Ngay cả lúc này đây, thì anh vẫn nghĩ y như thế, biện hộ thân nhiên: “Hơn một năm qua, số tiền đó xứng với công sức ta bỏ vào cửa hàng thời trang. Rồi còn những lạc thú thân xác mà ta đã đem lại cho anh ta. Trước sau gì, cũng đến ngày mối quan hệ này phải chấm dứt. Trung sẽ đá phốc ta đi, tìm con mồi mới ngon lành hơn. Ta tự lo cho ta trước vậy. Như thế mới là công bằng...”. Ai đó nói đúng. Đáng sợ nhất không phải là đấu với người khác, mà là vật lộn với một kẻ vô hình ẩn náu bên trong chính mình. Nó luôn lái anh theo những điều được xem là đúng đắn và lương thiện mà bất kỳ ai cũng phải tuân thủ. Nhưng anh dư biết, đó cũng là cách để trở thành kẻ yếu đuối, tầm thường.

Đôi mắt Trung vẫn đăm đăm thấu suốt Hữu, hung hãn bói tung ruột gan, không chút thương xót nhìn thẳng vào các ý nghĩ đang xô lấn bên trong anh. Đôi mắt ấy không kết án. Đơn giản là nó đọc to lên các tự biện phản trắc mà thôi. Những thứ đồ đạc lẫn trong bầu không khí vây quanh dường như cũng chống lại Hữu. Bám chặt tay vào cạnh bàn, ấn mạnh lưng vào thành ghế, anh ta gồng lên, kháng cự một thế lực vô hình. Không nhượng bộ, kiên gan đương đầu đến cùng, bao giờ cũng là cách để thoát nạn. Sự gay gắt trong tia mắt Trung dịu dần. Cảm giác chiến thắng khoan khoái âm thầm len lỏi khắp các cơ bắp dưới da Hữu. Anh biết, nếu muốn kiểm soát tình thế, anh phải nói gì đó ngay lúc này. Hữu ngược lên, gằn giọng, gay gắt:

-Anh nghĩ em là đồ phản trắc? Anh cho rằng em nhúng tay vào vụ mất tiền, đúng không?

-Dù tôi có trả lời là có hay không, thì cũng đâu làm cậu băn khoăn! – Một cách chậm rãi, Trung bỗng mỉm cười. Nụ cười của gã thợ săn nhìn vào vết rách toát trên thân thể mình, rồi nhìn qua con mồi đã gây nên vết thương đó. Rồi cũng nhanh như thế, anh ta chợt lạnh lùng – Hữu có biết vì sao tôi kiểm tra sổ sách vào thời điểm này không?

-Một việc thường lệ, phải làm khi gần hết năm?

-Đoán sai rồi! – Nụ cười trên khuôn mặt hẹp trắng xanh của Trung nở rộng. Đột nhiên, cùng với đôi mắt, cái miệng cười biến thành cái hốc

thứ ba, đen ngòm và sâu hoắm – Tôi bị bệnh nặng lắm, Hữu biết không?

-Anh bị sao? – Hữu giật mình.

-Ung thư! Tôi không sống được quá hai năm nữa. Tôi muốn kiểm tra mọi thứ của cửa hàng này, và tặng lại tất cả cho cậu. Như một món quà. Vì cậu đã đồng ý gắn bó. Vì cảm giác say mê mà cậu gọi lên trong tôi. Vì những gì cậu đã làm cho tôi suốt thời gian vừa qua... - Trung lại nói đều đều.

-Không! – Chưa bao giờ Hữu muốn phát điên như lúc này. Anh nghĩ mình gào lên, nhưng thật ra anh chỉ đủ sức thì thào – Anh đang đùa. Anh chơi khăm tôi...

-Hữu, cậu không thể một lần tin vào mặt tốt đẹp của kẻ khác được sao?

Hữu chồm nửa người qua bàn. Anh những muốn túm chặt lấy cái kẻ đang nhạo báng, đập vỡ cái lớp vỏ thành thật lạnh lẽo kia thành ngàn mảnh vụn:

-Tôi căm ghét mấy trò nhân từ. Anh đừng tưởng tôi tham tiền đến mức ngu xuẩn, tin vào mớ lời lẽ thương yêu bịp bợm – Giọng Hữu bỗng chuyển thành the thé – Chẳng phải anh đã sử dụng tôi như một thứ công cụ? Chẳng phải ngay từ đầu, chúng ta trao đổi sòng phẳng, tất cả dựa trên tiền bạc đó sao?

-Hữu này, cậu ngây thơ vậy ư? Cậu không đặt câu hỏi tại sao giữa bao nhiêu đối tác sáng giá, tôi lại chọn cậu, tin cậy cậu, giao phó rất nhiều thứ quan trọng cho cậu, một người chưa có bao nhiêu kinh nghiệm?

-Tại sao? – Hữu dờ dại cả người.

-Vì tôi thương yêu cậu. Thật sự. Qua cậu, tôi nhìn thấy tôi của gần hai chục năm trước. Ừ, chính cậu đấy Hữu ạ. Chúng ta thuộc về số ít những kẻ thông minh và tham vọng. Lúc nào cũng thèm muốn được ăn ngon mặc đẹp. Muốn được hơn người. Biết mình muốn gì và biết cách để đạt được mục đích. Cậu nghĩ tôi không biết những gì cậu đã làm với đám nhân viên trong cái shop này, với con bé Thái Vinh, với ông Dee sao? Tôi biết hết. Nhưng tôi hứng thú quan sát cậu, không bao giờ can thiệp. Khi Thái Vinh chết, tôi lo sợ cậu sẽ suy sụp.

Nhưng hóa ra tôi quá lo. Đặc điểm của bọn người chúng ta là luôn vững tin vào triết lý sống đặt ra từ đầu. Len lách, tồn tại, vươn lên nhờ nắm những điểm yếu của kẻ khác. Bất chấp tất cả. Ngay khi số tiền một trăm năm mươi triệu bị cậu lấy và ém nhem, tôi cũng biết. Lúc đó tôi khó chịu lắm. Nhưng cũng là lúc tôi phát hiện mình bị bệnh. Cậu thì mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Tôi quên sạch, tha thứ hết,

để bám vào cậu...

Sau câu nói dài, Trung ngả vào lòng ghế, nhắm nghiền mắt. Mí mắt anh ta mỏng như tờ giấy, nổi rõ từng mạch máu tái xanh, co giật nhẹ. Hữu đưa một tay lên lưng chừng, rồi thả xuống. Không, giờ đây anh bình tĩnh hơn nhiều. Sự bình tĩnh mọc lên từ trạng thái hụt hẫng, trống hoác. Anh ta nhìn đồng hồ trên tường. Hơn mười giờ. Sáng nay, có kết quả kiểm phiếu cuộc bầu cử chủ tịch Hội sinh viên, sau đại hội tượng bừng náo nhiệt diễn ra suốt tối qua. Anh lặng lẽ đứng dậy. Trung mở choàng mắt:

-Bây giờ cậu sẽ bỏ tôi đi?

-Tôi còn việc gì để ở lại đây? – Hữu che giấu cảm hận dưới vẻ lạnh nhạt – Dù sao tôi cũng nên hoàn tất cho trọn gói vai trò kẻ bạc bẽo và phản trắc.

-Ừ, vậy cũng được. Nhưng cậu đừng lo nghĩ. Những gì tôi đã nói, thì không thay đổi đâu. Tôi sẽ tặng cửa hàng thời trang thể thao danh tiếng này cho cậu. Bây giờ thì cậu đi làm việc của cậu đi, không phải nói gì nữa hết.

Chỉ hai bước nhảy, Hữu ở ngay trước mặt Trung. Anh ta túm chặt cổ áo Trung, kéo lên như một con rối oặt ẹo:

-Anh muốn thay đổi tôi hả? Muốn tôi trở thành người tốt và tin vào các câu chuyện cổ tích nhân từ hả?

-Trái lại! Tôi muốn cậu cứ đi con đường cậu chọn- Đôi mắt của con rối trong suốt, không chút sinh khí – Tôi để lại một phần tiền bạc của tôi cho cậu, để cậu có phương tiện, mau đạt tới đích. Đến ngày ấy, khi có trong tay tiền bạc, danh phận, quyền lực nữa, thì cậu sẽ hiểu điều gì là đáng giá nhất trong cuộc đời này. Chắc chắn, khi đó, cậu sẽ nhớ đến tôi, và biết được cảm giác ghê khiếp tôi gánh chịu lúc này.

-Anh sợ bị lãng quên nên sử dụng cái thủ thuật hèn mạt này chứ gì?

– Hữu buông tay khỏi áo Trung, cười phá lên – Anh nghĩ tôi sẽ nhận món quà của anh sao?

-Cậu sẽ nhận thôi! – Trung khoát nhẹ tay, ra hiệu chấm dứt câu chuyện ở đây.

Hữu lảo đảo bước ra vỉa hè. Nắng chói chang. Nhân viên bảo vệ shop lấy xe hộ anh, dắt xuống lòng đường, nhắc anh đội mũ bảo hiểm. Điện thoại trong túi áo rung lên đột ngột. Hữu rùng mình. Ngân, cộng sự trong ê-kíp vận động tranh cử của anh đang gọi.

-Có chuyện gì? – Hữu linh cảm bất an.

-Anh lên trường gấp. Kiểm phiếu vừa xong. Anh thua phiếu anh Hải. Đúng năm phiếu. Em nghe tin nội bộ của các bạn trong ban kiểm

phiếu. Chưa công bố chính thức. Chúng ta có thể thay đổi được gì không?

-Đợi đi. Năm phút nữa anh lên trường. Không thất bại đâu!

Mắt bão

Chương 46

Hữu giành chiến thắng trong cuộc bầu cử.

Vào phút chót, trước khi cuộc kiểm phiếu chấm dứt, một thành viên trong ban tổ chức vội vã mang lên một thùng phiếu nhỏ. Đó là thùng phiếu tối qua đặt ở thư viện, dành cho những cử tri đến muộn. Nó đã ở phía sau dàn loa của hội trường suốt đêm qua và cả sáng nay. Về mặt hồi lỗi và mệt mỏi, Viễn cho biết khi cuộc bỏ phiếu chấm dứt lúc 9 giờ, cậu ôm thùng phiếu chạy đi coi dạ hội, rồi quên bằng nhiệm vụ phải đem nộp thùng phiếu đã niêm phong về văn phòng khoa. Một vài người tỏ ý không hài lòng với giải thích mơ hồ. Thế nhưng, thật sự là chiều hôm qua, Viễn có đề nghị đặt thêm một thùng phiếu nhỏ. Dấu niêm phong vẫn nguyên vẹn. Chẳng có gì đáng ngờ. Sau cuộc hội ý chớp nhoáng của ban tổ chức, cuối cùng thì hai thành viên trong ban kiểm phiếu cũng bắt tay vào làm việc. 36 lá phiếu hợp lệ. 27 phiếu trong số ấy bầu cho Hữu. Tình thế được lật lại. Vào phút chót, Hữu đã vượt qua Hải, với số phiếu thuyết phục.

Hữu xuất hiện, sau khi kết quả cuối cùng đã chốt lại. Về bình thần mà anh thể hiện với xung quanh gây ấn tượng rất mạnh. Những đồng đội trong ê-kíp Hữu thoát tiên bày tỏ niềm vui khá ồn ào. Cả nhóm chạy ra hành lang, gọi điện thoại, nhắn tin, bàn tán xôn xao. Nhưng, trước thái độ điềm tĩnh của anh ta, họ dịu xuống ngay. Bất giác, những sinh viên năm dưới như Viễn và Ngân chợt hiểu ra, người trước mặt họ giờ đây không còn là anh Hữu - ứng cử viên gần gũi thân thiện - mà họ vẫn quen trò chuyện suốt mấy tháng qua. Một con người hoàn toàn mới, được tín nhiệm, vừa bước chân lên một vị thế tương xứng với phẩm chất nổi trội của anh ta. Tựa như sở hữu ma lực vô hình, anh ta điều khiển, quy định mọi cảm xúc của xung quanh

một cách dễ dàng, đầy tự tin. Chiến thắng tất yếu của anh ta, về sâu xa, cũng bắt nguồn từ sự tự tin ấy. Anh ta không để cho cảm xúc thông thường cuốn mình đi. Anh không cần mọi người chúc tụng cũng như không cần tỏ ra phấn chấn vui vẻ. Bởi chiến thắng là kết quả được nhìn thấy trước. Ngay chính con người anh ta cũng tự nguyện biến thành một công cụ, được sử dụng hữu hiệu trong tiến trình đó. Và giờ đây, trên đường ray Hữu đã đo lường, sắp đặt từ khởi đầu cuộc tranh cử, con tàu tham vọng đã vào ga đầu tiên.

Các sinh viên ủng hộ Hữu được tin nhắn, kéo đến càng lúc càng đông ngoài hành lang. Hữu bước ra ngoài, mỉm cười nhẹ nhàng, nói vài lời cảm ơn. Bề ngoài của anh là hình ảnh tuyệt hảo của lòng khiêm tốn. Nhưng bên trong anh, hoàn toàn ngược lại. Chưa bao giờ Hữu cần đám đông như vào lúc này. Chưa bao giờ anh thấy mình dễ bị quật ngã như vào lúc này. Tâm trí anh vẫn xáo trộn khủng khiếp vì món quà tặng cùng lời tiên đoán u ám của Trung. Chưa hết, khuỷu tay và nhượng chân Hữu vẫn còn run lên vì hành động tráo đổi thùng phiếu mà anh đã làm, cùng Viễn. Chỉ có đám đông cùng bầu không khí ngưỡng mộ tỏa ra từ họ mới đỡ đầy khoảng trống trong anh, giữ cho anh bình tĩnh, không gào thét những lời sấm hối đại dột. Cứu cánh biện minh cho phương tiện. Ý nghĩ lướt qua nhanh khiến cảm giác bứt rứt lo âu trong anh ta dịu hẳn xuống. Hữu tự nhủ mình đã hành động đúng. Đúng vì có những người đã tin là anh đúng.

Với nỗi thất vọng không biết cách che giấu, Hải lắng nghe thông báo về việc số phiếu thay đổi vào phút chót khiến anh thua cuộc. Mọi người nhìn anh, nghĩ anh sẽ bỏ đi ngay. Nhưng Hải chủ động nói chuyện với các thành viên trong ban tổ chức, trao đổi vài câu với các cộng sự thuộc ê-kíp Hữu. Tất cả là sự cố gắng, hoàn toàn thiếu tự nhiên. Có một lúc, buột ra khỏi những nỗ lực căng thẳng, Hải lơ đãng nhìn qua cửa sổ. Bầu trời xanh thẳm, không một gợn mây. Đôi mắt với ánh nhìn thẳng thắn của anh sầm lại, như nói rằng anh vẫn chưa thể tin vào thất bại vừa đến với mình.

Ngồi khuất trong góc văn phòng, phía sau dãy kệ cao chất hàng trăm bộ hồ sơ, Vĩnh quan sát những hình ảnh đối chọi. Mọi thứ tựa như bị ném lên sân khấu. Còn anh phải ngồi vào vị trí của một khán giả, vừa theo dõi nội dung vở diễn, vừa phân tích tài nghệ của từng diễn viên. Anh tưởng mình sẽ chú ý Hữu. Nhưng chính Hải mới là người choán hết sự quan tâm của anh. Không, ở cậu ấy không có gì gọi nên sự thương hại. Những vụng về, thiếu tinh tế trong giao tiếp không thể

che giấu bản chất con người thật. Tại sao đến lúc này, anh mới nhận ra người giỏi nhất, mạnh nhất không phải là Hữu - một kẻ khôn ngoan, nhạy bén và lọc lõi. Cũng chẳng phải anh - một người biết rõ lý thuyết, quá nhiều suy tư nhưng chưa bao giờ biết sử dụng sức mạnh một cách hiệu quả. Hải - chính cậu ấy mới là người bất khả chiến bại. Một con người hành động. Hãy nhìn dáng vẻ rắn rỏi, đang đi lên, đang tự trui rèn của cậu ấy. Hãy nhìn vào ánh mắt chua xót mà vẫn trung thực và quả cảm của cậu ấy. Thực tế thì cuộc sống luôn được dẫn dắt bởi những con người ưu tú như Hải. Bao giờ cũng thế, trong cuộc đấu bất tận giữa tốt và xấu, cái xấu luôn tìm được cách để vượt lên, ngự trang dưới những lớp vỏ tinh vi trong một số thời điểm nào đó. Nhưng đấy chỉ là những bài tập, để cho cái tốt mạnh lên, nắm giữ vai trò quyết định...

Theo ánh nhìn của Hải, Vĩnh cũng nhìn ra bầu trời biếc xanh. Ê-kíp của anh đã thua cuộc. Điều này thật phi lý, trái ngược với niềm tin vào lẽ công bằng. Thế nhưng, nó vẫn không thể thay đổi được xác tín bên trong Vĩnh. Thay cho cảm giác cay đắng như các lần thất bại trước, khi đối chọi với Hữu, thật lạ lùng, giờ phút này đây anh lại thấy nhẹ nhàng. Cảm giác nhẹ nhàng của một người đột nhiên đứng rất gần một sự thật khác, lớn lao hơn. Vì thế, anh được giải thoát ra khỏi chuỗi bủa vây của nỗi bàng hoàng, chua chát hay oán giận. Với một trực cảm sáng rõ, anh biết, vở diễn đầy biến cố đến đây chưa thể hạ màn.

Các thành viên ban tổ chức gọi nhau vào dự cuộc họp ngắn, bàn bạc tổ chức cuộc ra mắt tân chủ tịch Hội. Vĩnh phải tham gia. Vài người đưa mắt nhìn Hải, ngại ngùng. Nhưng Hải cũng kịp hiểu. Anh đứng phắt dậy. Lúc anh bước ra đến cửa, Hữu vội vã bước ra theo. Chia tay cho Hải, anh ta biết rõ sau lưng mình, tất cả những cặp mắt đang nín thở quan sát. Nắm nhẹ bàn tay lạnh và lỏng lẻo, Hải mỉm cười:

- Chúc mừng tân chủ tịch Hội!

- Cảm ơn vì đã tới đây! - Muốn tỏ vẻ khách sáo, nhưng giọng Hữu đột nhiên khản đặc. Anh ta hạ giọng, thì thào - Nếu muốn những điều tốt thật sự cho cả tao và mày, thì mày hãy tránh xa ra, đừng nhúng mũi vào những gì tao làm. Nhớ nhé!

Quai hàm Hải bạnh ra. Bàn tay anh cứng lại trong chốc lát. Rồi anh nhúu mày:

- Hãy cẩn thận!

Vĩnh nhìn theo Hải bước qua dãy hành lang dài, đi thẳng ra giữa sân mênh mông. Nắng sáng bọc quanh Hải, khiến cậu ấy cao lớn hơn bình thường. Ngay cả khi cậu ấy đã biến mất khỏi tầm mắt, Vĩnh vẫn

ngờ như Hải vẫn còn hiện diện trong sân trường đại học. Hiện diện trong đồng tử của những người bạn. Cậu ấy tỏa sáng.

Điện thoại trên bàn rung nhẹ. Tin nhắn. Vĩnh hờ hững mở xem, giật mình. Tên người gửi là Nhã Thư. Tin nhắn được viết vắn tắt: "Hãy gấp riêng Viễn và hỏi về kế hoạch trao đổi thùng phiếu đặt trong thư viện!". Đột nhiên, Vĩnh hiểu ngay vấn đề. Cách đây một tuần, khi phiếu bầu in xong tên ứng viên, Ngân và Viễn là hai người được giao nhiệm vụ đóng dấu của đoàn khoa, để bảo đảm phiếu bầu hợp lệ. Vậy là họ đã sử dụng số phiếu dự phòng, tự ý đóng dấu thêm, và bỏ vào thùng khác, lấy tờ niêm phong mà ban tổ chức phát để dán lên thùng phiếu giả.

Vĩnh cáo lỗi, bước ra cửa. Ánh nắng lóa sáng trên các ô cửa sổ trên những bức tường. Anh có thể im lặng, mặc kệ tất cả. Bởi anh có mục đích sống riêng, nên anh không cần dính líu, phân xử các thủ đoạn thấp hèn. Nhưng, một điều gì đó vẫn vượt lên, yêu cầu anh phải hành động. Cho sự thật. Cho lẽ công bằng.

Từ hành lang, anh điện thoại gọi Viễn ra ngoài có việc gấp. Khi Viễn đứng dậy với đôi mắt hoang mang, đột nhiên lưng Hữu lạnh toát. Nhưng anh ta biết, không thể ngăn lại nữa. Điều sắp đến chính là thứ mà linh cảm bất an đã báo trước. Một sự kiện tồi tệ sẽ phải xảy ra, vào hôm nay, kết thúc những nỗ lực thâm hại của anh. Anh có thể sắp đặt, tung ra đủ thứ mưu toan. Nhưng anh không thể cưỡng chống các bước ngoặt không thể đoán trước mà một chân lý vô hình luôn cương quyết thực thi...

Khoảng nửa tiếng sau, Vĩnh quay trở lại phòng họp. Đi sau anh, là Viễn. Cậu ta đặt lên bàn một bao xấp buộc chặt. "Dốc hết nó lên bàn!" - Vĩnh yêu cầu. Cậu ta làm theo, hai bàn tay run bần. Mặt bàn đầy những lá phiếu chưa kiểm. Những lá phiếu gấp, như những con mắt khép, lạnh lẽo.

Gương mặt Hữu bình thản. Sự bình thản tuyệt vọng. Suốt thời gian còn lại, khi mọi người trong văn phòng khoa chuyển từ trạng thái bàng hoàng, ngạc nhiên, rồi bùng lên tranh cãi giận dữ, phần nộ kết tội, Hữu vẫn thản nhiên đương đầu, giải trình, tiết lộ mưu mẹo.

Nhưng rõ ràng, đó là một con người khác đang lên tiếng, chứ không phải anh ta. Hữu không nghe được một lời nói nào của xung quanh. Thậm chí âm thanh từ những lời anh ta nói ra cũng không dội đến.

"Hãy cẩn thận!" - Âm vọng lời Hải hiện ra với ý nghĩa khác. Con người bên trong Hữu đã rũ xuống, co lại thành một hòn đá đen nhám, khô khốc. Một bàn tay vô hình đang liên tục ném, nhặt lên, rồi lại ném hòn đá ấy ra xa hơn. Hòn đá bắt đầu lăn từ mỏm đá này

sang mỏm đá khác. Thành linh, nó rơi xuống vực thẳm tối om, nơi mà đáy vực là thứ không hề hiện hữu.

50 lá phiếu mới được tìm thấy được kiểm rất ráo. 27 phiếu bầu Hữu. 23 phiếu chọn Hải. Tổng kết số phiếu bầu hợp lệ, Hải thắng cử, hơn đối thủ của anh đúng một lá phiếu.

Vĩnh ghé qua nhà giảng viên hướng dẫn đề tài tốt nghiệp, hỏi thêm về một số tư liệu. Suốt thời gian còn lại trong ngày, anh làm việc ở công ty. Nhưng đầu óc anh nhẹ bẫng. Bàn tay, hơi thở trong lồng ngực anh, và cả trí óc anh, hết thấy đều bòn chòn. Đột nhiên, anh chợt hiểu, ngày hôm nay, anh đã trải qua một kinh nghiệm lớn lao. Anh đã hành động vì một điều khác. Một điều bình thường, giản dị. Nhưng nó lớn lao hơn chính con người cá nhân anh.

Anh mở cửa sổ phòng làm việc. Bóng tối trong suốt. Anh dõi nhìn các cần trục và cần cầu lắp lánh đèn, sát bên cạnh bức tường còn tối om của những tòa nhà đang vươn lên trong lòng thành phố. Hiện ra trong anh ý nghĩa về phá hủy và xây dựng, về quá trình mục ruỗng và sự tái sinh. Và hơn hết thấy những điều đó, niềm hy vọng của tuổi thanh xuân, cảm xúc yêu thương đau đớn lại chậm rãi cựa lên trong anh.

Vĩnh đứng trước căn hộ Nhã Thư. Cánh cửa khép chặt. Cùng với tiếng nhạc khe khẽ, ánh đèn màu hổ phách rỉ ra từ khe cửa. Anh chợt nhớ căn phòng kín cửa của em gái anh, nơi cô bé đã tự nhốt kín. Tim anh đập cuồn lên. Phải mất hồi lâu, anh mới trấn tĩnh trở lại.

Vĩnh đưa tay bấm chuông. Im lặng chờ đợi. Bao nhiêu thời gian sẽ trôi qua cho đến khi người yêu thương của anh, mẹ của con anh mở cửa? Anh có thể cất tiếng "về với anh, em nhé!" được nữa hay không?

Mắt bão

Chương 47

Chiếc khóa mã số cựa nhẹ trong tay Vĩnh, như một con cá nhỏ săn chắc và lạnh lẽo. Đó là cảm giác cuối cùng về chuỗi ngày đầy nổi day dứt bần khổ. Vĩnh đứng dậy, lắc nhẹ đầu, bước ra ngoài trạng thái

trầm tư. Chiếc valise đã đóng nắp. Hành lý chuẩn bị xong. Chẳng có gì vướng bận nữa. Trên bàn, tập vé máy bay, passport và visa đã sẵn sàng. Anh nhìn chúng, với cảm giác bình yên. Sự yên bình rốt cuộc cũng đến, sau chuỗi thất vọng triền miên.

Suốt năm tháng vừa qua, Vĩnh không gặp lại Nhã Thư. Những liên lạc qua điện thoại và e-mail dường như không khí êm dịu nhưng đã vụn vỡ. Sau cuộc nói chuyện cuối cùng, bước ra khỏi nhà cô, anh cười khô khốc, tự nhủ đây là thời điểm để làm lại từ đầu. Trách nhiệm tự đặt trên vai bỗng dường như được xóa bỏ mau chóng. Các mối quan tâm mới, quan trọng hơn, có thể xác lập từ đây. Nhưng, chỉ trong vài ngày, trạng thái bình thản ấy bào mòn. Dù muốn dù không, thì anh vẫn phải nhìn vào chính mình. Có ích gì thói tự vỗ về bản thân. Việc thông cảm với chính mình chỉ dẫn sự thỏa hiệp hèn hạ. Cuối cùng thì anh đã hiểu, những giải thích tốt đẹp hiếm khi thật sự đúng đắn. Không đơn thuần từ chối sự quay trở lại của anh, trong hành động ấy, Nhã Thư đã chỉ ra, từ nay họ không thể chung đường được nữa. Mỗi người cần theo đuổi mục đích của chính mình. Và như thế, một lần nữa cô lại cho thấy, cô rất mạnh. Còn anh, thực chất chỉ là một kẻ thiếu mục tiêu nhưng thừa ảo tưởng. Ảo tưởng về thứ sức mạnh thực ra chưa bao giờ sở hữu.

Anh đã tốt nghiệp đại học với tấm bằng xuất sắc. Vài công ty săn đầu người mời anh đến các buổi phỏng vấn tuyển dụng nhân sự cao cấp – điều hiếm xảy ra với sinh viên vừa ra trường. Vĩnh tham dự tất cả, dốc hết sức lực. Giành chiến thắng hai trong năm cuộc tuyển dụng, nhưng anh từ chối tất cả các lời mời vào làm chính thức. Đơn giản, chỉ là anh nhận ra không thể đi theo con đường người khác vạch sẵn được nữa. Phía sau lớp vỏ kiên định, chấp nhận cạnh tranh và dễ dàng thành công, anh trống rỗng ghê gớm. Thực sự, thì anh khác gì Thái Vinh? Được nuôi dạy trong một môi trường tử tế. Được tạo mọi điều kiện để chiếm lĩnh những gì người đời thường thèm muốn, chứ có phải thật sự anh mong đợi không? Một cách vô thức, Thái Vinh sớm nhận ra điều đó, đã chống cự và lăn xả vào các cuộc lùng kiếm ý nghĩa đích thực của cuộc đời, theo cái cách điên cuồng của cô. Còn anh thì đã sớm chấp nhận, với cả sự hài lòng và kiêu hãnh ngây thơ. Nhưng ai có thể đứng mãi trên lớp băng mỏng?

Đôi khi, hiện ra trong Vĩnh nguyên vẹn cuộc nói chuyện cuối cùng với Nhã Thư. Cô đứng thẳng trước mắt anh, nghiêm trang và tự chủ. Cô thoảng mỉm cười khi anh nói với cô về một đời sống đầy đủ và yên ổn, sự ấm áp và vững tin, cảm giác hạnh phúc của một gia đình nhỏ. Trong bóng nụ cười bình thản, anh chợt nhận ra cô không tin, và không còn cần thiết những điều ấy nữa. Anh nhớ như in cảm giác khi cô đặt bàn tay lên lưng anh, nhớ giọng cô khi nói về việc không thể xây một ngôi nhà từ đồng gạch cũ nát. Mọi cuộc trưởng thành đều cần thiết sự phá hủy. “Anh có nghĩ, gắn bó với ai đó lâu dài khi mới hơn hai mươi tuổi là một quyết định phiêu lưu? Em sẽ sinh con, nuôi con một mình. Anh và em cứ đi cho hết con đường đã chọn. Nếu thực sự là của nhau, chúng ta sẽ có ngày quay trở lại...”.

Cuối cùng, thì anh cũng có quyết định của riêng mình. Anh cần học tiếp. Sự thôi thúc từ bên trong. Anh tin, quá trình học và nghiên cứu sẽ cho anh cái nhìn rộng hơn, sâu hơn, để từ đó, anh có thể khám phá chính bản thân, tìm lại mục tiêu đã bị thất lạc. Khi nghe quyết định của anh, ba Vĩnh nhướn mắt băn khoăn: “Có nên làm việc thêm một thời gian để lấy kinh nghiệm thực tế, sau đó con đi học cũng không muộn?”. “Con nghĩ đi học là việc con cần làm nhất lúc này!” – Vĩnh nói đơn giản. Ba anh gật đầu, không nói gì thêm.

Đúng giờ hẹn, Hải đến, đưa Vĩnh ra sân bay bằng taxi. Họ trao đổi vài chuyện lặt vặt về thủ tục nhập học, về thời tiết ở Mỹ. Những câu nói rời rạc như tâm trạng của mỗi người. Rồi cả hai cùng im lặng. Trước khi Vĩnh phải vào khu cách ly, họ bỗng khựng lại. Vĩnh đưa mắt nhìn những người đang tất bật ở ga đi. Các gương mặt đủ mọi trạng thái cảm xúc: hồi hộp, thỏa mãn, lo toan, vui sướng... Dường như tất cả những ai hiện diện ở đây đều bị điều khiển bởi một bàn tay vô hình duy nhất, chi phối họ bằng vô số mục đích bé mọn. Giữa tất cả những con người ấy, Hải bỗng nổi bật lên. Đôi vai rộng và thẳng. Ánh mắt kiên định. Dáng đứng tự tin, vừa căng thẳng vừa thoải mái. Tất cả tạo nên ấn tượng về một con người đã bắt đầu làm chủ được chính mình, một cá nhân can trường, ẩn chứa sức mạnh lớn lao. Hải nhìn Vĩnh, lên tiếng trước:

-Cậu có muốn nói gì về Nhã Thư không?

Khi nhắc đến tên cô, bất giác Vĩnh hiểu, khoảng cách vô hình đã biến

mất. Cô là mối bận tâm của cả hai, dù hoàn toàn theo những mục đích khác nhau. Anh nói vừa đủ nghe:

-Còn một tháng nữa, Nhã Thư sẽ sinh. Tất cả tiền bạc tớ có sáng nay đã chuyển vào tài khoản cậu. Cậu giúp tớ, để mắt đến cô ấy và con của tớ. Có lẽ cậu hiểu, tiền bạc không phải là thứ cô ấy cần...

-Tớ sẽ để mắt đến cô ấy, báo tin tức cho cậu. Cậu không cần giải thích nhiều đâu Vĩnh, tớ biết vì sao cô ấy lựa chọn cách này. Và vì sao cậu lại chấp nhận như thế.

-Vì sao?

-Vì cả hai quá yêu nhau. Yên đến mức không muốn cản trở con đường đi của mỗi người. Những chia rẽ oán giận chỉ là tạm thời. Rồi cả hai sẽ lại phải gắn kết với nhau. Có đúng vậy không?

Vĩnh gật nhẹ, đưa mắt nhìn hướng khác, cố gắng không khóc. Quái quỷ làm sao khi tỏ ra mềm yếu không đúng lúc như thế này. Hít một hơi dài, thêm lần nữa, anh cố gắng nhìn sâu vào mắt bạn thân. Trong ánh mắt trầm tĩnh kia, anh tìm thấy nguồn can đảm, để bước đi tiếp tục con đường của mình. “Chia tay thôi. Chúng ta sẽ gặp lại!” – Vĩnh nói. Bàn tay Hải chìa ra cho anh. Vĩnh nắm bàn tay cứng rắn và ấm nóng, siết chặt. Anh quay lưng, bước đi thật nhanh.

Hải đi xuyên qua đám đông, tiến về phía cửa. Ở một khu vực khác, nơi hành khách đáp máy bay đi Sing, Hải nhận ra có người tiến đến phía mình. Là Hữu. Cậu ta mặc chiếc áo chemise vàng chanh đất tiền và kiềng lạ mắt. Một điều gì đó rất khác biệt mà anh chưa từng biết đến, cất bên trong cái vỏ thời trang sặc sỡ. Hải chợt nhận ra, Hữu rất giống một hình nhân bằng gỗ. Hữu đưa tay ra trước, nhưng anh không nắm lấy. Bàn tay trắng trẻo treo lơ lửng trong không khí, rồi tự rơi xuống. Không hề mất bình tĩnh, Hữu nhếch môi cười:

-Cậu bây giờ làm ở đâu?

-Tôi làm cho một tập đoàn khách sạn của Pháp sắp vào Việt Nam. Tôi đang học khóa CEO cao cấp.

-Cậu đi nhanh đây.

-Cũng có thể như vậy.

-Trong ba đứa, tôi, cậu và Vĩnh, hóa ra cậu lại là đứa có tương lai khá khẩm nhất, dù không phải là cá nhân xuất sắc nhất! – Hữu nhận xét, có cả mỉa mai lẫn ghen tị, nhưng cũng khá chân thành.

-Tùy cậu nghĩ thôi! – Hải đáp.

Thứ cảm giác khó chịu trước đây vẫn còn lên, mỗi khi chạm trán Hữu, giờ đã mất dấu. Thời gian sau ngày ra trường giống như khoảng lùi cần thiết, để nhận ra nhau chân xác hơn. Anh không còn thấy căm ghét nữa. Hữu chỉ là một kẻ giống rất nhiều kẻ anh đang tiếp xúc hàng ngày. Những kẻ vị kỷ, sử dụng người khác để giành lấy những thứ cho riêng mình. Những kẻ luôn nghĩ đang sở hữu những ưu thế và tham vọng hơn người. Thế rồi họ chẳng bao giờ được thỏa mãn, bởi các mục đích không ngừng biến đổi, dần dà biến họ thành những con rối thảm hại, những tù nhân u ám và tàn nhẫn của chính mình. Nhưng, ở một góc ngách nào đó, Hải cũng thừa nhận, người như Hữu luôn tỏa sáng đặc biệt, có sức hấp dẫn khôn cưỡng. Và chính họ cũng là một thứ động lực rất tốt để các cỗ máy vận hành. Ý nghĩ cuối cùng khiến anh thoáng mỉm cười. Hữu vội vã bám lấy nụ cười ấy:

-Tôi vừa tiến một người quen qua Sing phẫu thuật. Còn cậu?

-Tôi tiến Vĩnh đi du học! – Hải trả lời giản dị.

-Này Hải, tội mình giờ thành những bạn học cũ. Đâu còn là đối thủ. Sao cậu không hỏi han tôi một câu nào vậy? – Hữu hỏi. Thật sự, anh ta muốn được khoe khoang đôi chút, hay gọi là chia sẻ cũng được.

-Tôi không biết cần phải hỏi thăm cậu về điều gì, Hữu ạ! – Hải thành thật.

-Cậu ngầm ý không cần biết gì về tôi nữa sao?

Hải im lặng. Sự thật đúng như thế. Ngay cả anh cũng ngạc nhiên với chính mình về sự bình thản đến độ thờ ơ hững hờ ấy. Phải khá lâu sau, anh mới nhận ra mình không còn xem Hữu là đối thủ. Những kế hoạch mới khó khăn hơn, những kẻ thách thức mới phức tạp hơn đang chờ anh phía trước.

Anh nhìn đồng hồ, rồi nhìn Hữu:

-Tôi phải đi bây giờ cho kịp giờ vào lớp. Chào cậu!

Hữu cũng bước đi. Anh ta rảo thật nhanh, vượt qua Hải rồi biến mất ở cầu thang cuốn xuống lối đi tắt qua tầng hầm. Cái áo vàng chanh của anh ta như một vệt nắng chói mắt thoát tan biến. Cũng nhanh như thế, ý nghĩ về Hữu không còn lưu lại trong Hải chút nào nữa.

Hải đi dọc theo bên ngoài bức tường kính. Lúc đi ngang qua ga đến, bỗng anh dừng lại, nhìn vào bên trong. Ngõ như trên băng ghế kim loại kia, Nhã Thư đang ngồi với quyển sách trên tay. Và một vài phút nữa thôi, khi loa báo vang lên giọng đọc âm oang, Thái Vinh bé bỏng sẽ hiện ra, ngồi co chân trên một chiếc valise có bánh trượt, ngược nhìn anh bằng đôi mắt rộng tràn đầy thắc mắc và ngạc nhiên. Gần hai năm đã trôi qua kể từ hai cuộc gặp gỡ lạ lùng. Thời gian tựa cơn lốc xoáy, cuốn theo bao người vào tâm những trận bão khắc nghiệt. Để khi sống sót, nhào lên từ những đợt sóng lớn, tất cả đều phải đổi thay...

Hải đưa tay ra hiệu cho một chiếc taxi đang chờ khách. Anh băng qua dải đường lấp lánh ánh nắng, tiến về chiếc xe đã mở rộng cửa. Cách anh không xa, các máy bay hạ cánh, cất cánh liên tục. Các luồng không khí chuyển dịch và âm thanh kim khí vang lên không ngừng. Hải nhìn lên bầu trời. Điều anh cảm nhận rõ nhất lúc ấy là thế giới chung quanh đầy ắp những cơn gió lồng lộng.

Hết

Nguồn: <http://www.thuvien-ebook.com>
Người đăng: Thanh Vân
Thời gian: 09/12/2009 1:16:51 CH